

Bác sĩ, hè cho tôi ít thuốc

Hồng Tâm Hữu Tề Hạch

Editor: Tâm

Pass “Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc”.

23/8/2019.

TẠM NGƯNG SHARE PASS.

Tình hình là chị Tâm đã mượn xèng của kim chủ Queenie_Sk nhà chị mua giùm mình 16 chương ngoại truyện cuối cùng của Bác sĩ; thế nên là giờ mình xin thông báo rằng giờ đã có ngoại truyện của cặp Trình Dịch An và Sở Thanh đáng yêu nhất hệ mặt trời rồi đây huhu (´◡`). Không còn lời nào có thể diễn tả hết sự bấn loạn này : (((((((((((((((Huhu sướng rơn cả người ngoại truyện đáng yêu ghê : (((((((((((((((

Và bây giờ, mình lập post này để tóm gọn lại về pass của bộ này.

/Cảm ơn chị Tâm và chị Quỳnh Dao siêu nhiều aaaa/

Truyện “Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc” được chia làm hai pass như sau:

Password 01: pass quiz từ chương 49 đến chương 57.

- quiz bao gồm mười câu hỏi, trả lời được 90% là pass sẽ nằm trong tầm tay của bạn.
- chơi quiz lấy pass .
- nếu gặp khó khăn trong quá trình lấy pass, có thể ib qua facebook của mình để nhận hint.

Password 02: pass cho 16 chương ngoại truyện.

- như mình đã nói từ trước thì nếu có ngoại truyện thì mình sẽ set pass, và nó chỉ dành cho những người đã ủng hộ mình trong thời gian mình làm truyện.
- vậy nên những bạn mà đã ủng hộ mình trong thời gian vừa qua, xin **để lại gmail** ở bên dưới bài viết này, vì nhà nhỏ người lười thừa nên cũng dễ để nhận diện những người mà mình hay gặp lắm.
- mình **chỉ dò những bình luận của người quen**, những bình luận chỉ xin pass không của **người lạ** mình sẽ tự động bỏ qua.
- về những bình luận xin pass, nếu mình **like** bình luận của bạn tức là mình sẽ gửi; vậy nên các bạn chú ý nếu thấy được like mà lại không thấy pass nhé.

Pass của nhà mình là như vậy đó, mình không khó nhưng mình cũng có nguyên tắc của riêng mình; nên nếu các bạn có không thích mình và cách set pass của mình thì các bạn có thể dừng chân tại

đây. Và dẫu sao cũng cảm ơn bạn đã ghé qua, dù không có duyên lắm (˘ ˘)

Thường thì mình sẽ gửi pass từ 3 – 5 ngày kể từ khi bạn bình luận xin pass; vào trường hợp bạn thấy mình quá okie để nhận pass mà chưa thấy mình gửi thì có thể mình đã sót, và bạn có thể nhắn qua của mình, và đừng quên để lại tên account wordpress mà bạn đang sử dụng để mình check nhé.

Lưu ý: Bạn để bình luận xin pass dưới post này, vì đôi khi do có quá nhiều bình luận nên bình luận của bạn sẽ lạc trôi đi đâu đó mà mình không hay biết :)) Với lại nó cũng sẽ tiện cho mình check và gửi một thể. Tóm lại là, nếu bạn để bình luận xin pass ngoại truyện ở chỗ khác, thì bạn sẽ không được nhận nó.

Và nếu nhận được pass rồi thì các bạn **đừng share** ra ngoài nhé.

Cảm ơn mọi người, yêu mến mọi người 3000 lần ☘

Chương 1.

Chương 1.

Edit: Tâm

Beta: Doãn Uyên Du.

Cuối tháng mười hai, chỉ trong một đêm thành phố M chào đón mùa đông đến.

Sau khi Sở Thanh tắm xong trở về thì đã rạng sáng rồi, cô đi trên đường, bọc lấy mình bằng một chiếc chăn nhung màu hồng san hô, run rẩy cúi đầu bước đi. May mà trong đêm khuya cũng không có nhiều người qua lại lắm, cũng không ai nhìn cô bằng ánh mắt khác thường cả.

Bước đi càng nhanh càng tốt, Sở Thanh rửa mặt xong trong vòng một giây rồi chui cả người vào trong chăn. Cô ôm hai cái bình nước nóng bà tử* trong lòng một lúc lâu, nhiệt độ cơ thể mới dần dần tăng lên trở lại. Cô nhớ trong đầu rằng hôm sau mình còn phải đăng một bài văn lên cho mọi người nữa, cô chỉ mới suy tư vồn vồn được khung sườn thì đã ngủ say.

**Bình nước ấm bà tử:*

Sáng hôm sau trời vừa sáng, như thường lệ Sở Thanh tỉnh dậy, cổ họng khô khốc, đầu nặng trĩu như bị đổ chì vào. Cô thò người ra, sau khi lấy chiếc nhiệt kế hồng ngoại trong tủ ở đầu giường ra để đo nhiệt độ cơ thể, cô đứng dậy chuẩn bị đến bệnh viện để truyền dịch. Ba mươi tám độ năm, dựa vào thuốc hạ sốt cũng không thể làm người bình thường lại được.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, cô mở bản đồ ra.

Cô mới chuyển đến được nửa tháng nên vẫn còn chưa quen với địa hình và hoàn cảnh xung quanh đây lắm. Vất vả mãi mới lấy được số thứ tự, đến phòng khám nhìn xem thì thấy còn có hơn mười người đang đứng xếp hàng ở phía trước. Sở Thanh dựa người vào tường, híp mắt chờ đợi, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng y tá gọi tên cô.

“Bị sốt, ba mươi tám độ năm, không ho khan, không sổ mũi cũng không có các bệnh trạng khác, dị ứng với cephalosporin*, phiền anh truyền dịch giúp tôi.” Sau khi Sở Thanh nói một hơi xong, cô nghiêng mặt chờ bác sĩ đo nhiệt độ cơ thể cho mình.

**Cephalosporin: Thuộc nhóm kháng sinh β -lactam có nguồn gốc từ nấm *Acremonium*, trước đây gọi là “*Cephalosporium*” (nguồn Wikipedia)*

Vị bác sĩ nam ngồi phía sau bàn làm việc nhìn chăm chăm thông tin của bệnh nhân trên máy tính không hề nhúc nhích, rồi ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn Sở Thanh.

Thấy Sở Thanh hơi nhú mồm một chút, anh ta mới tranh thủ thời gian lấy nhiệt kế ra đo cho cô, còn không thèm trừ độ.

Sở Thanh thở dài, yên lặng lấy viên thuốc sát trùng từ bình inox ra lau lau, sau khi kiểm tra vạch cần thận rồi mới đành hoàng nhét nhiệt kế vào miệng.

Chiếc nhiệt kế thủy ngân này hiệu suất kém hơn nhiều so với súng đo nhiệt* ở bệnh viện mà trước kia cô hay đến. Mà vị bác sĩ này giống như thể chưa tỉnh ngủ vậy, không biết có đáng tin cậy không nữa.

**Súng đo nhiệt:*

Một lúc sau, Sở Thanh lấy nhiệt kế ra nhìn qua một cái, cũng không kém đi dù chỉ một chút so với lúc sáng. Cô đưa cho bác sĩ nam đó, lại lặp lại yêu cầu muốn truyền dịch của mình.

“Uống thuốc hạ sốt trước xem sao đã?”

Bác sĩ nam đeo khẩu trang đề nghị, “Hay là tiêm cũng được.”

“Cứ truyền dịch luôn đi ạ.” Sở Thanh lắc đầu. Thể chất của cô khó hạ sốt, truyền dịch còn nhanh hơn được xít.

Bác sĩ nam thấy thế cũng không kiên trì nữa, lưu loát gõ bàn phím kê đơn thuốc, sau đó để Sở Thanh cầm thẻ bệnh lí ra ngoài đưa tiền.

Bệnh viện này Sở Thanh chưa từng đến, nộp phí xong, đầu óc choáng váng nên cô đi thẳng đến phòng giải phẫu. Đi được nửa đường thì bị y tá cản lại dẫn đến hiệu thuốc để lấy thuốc. Giày vò một lúc lâu, cuối cùng cô cũng đến được phòng truyền dịch. Sở Thanh tìm đến chiếc ghế sofa ở gần cửa sổ ngồi xuống, bệnh viện có hơi ẩm nên cô ngồi một lát thì mí mắt đã sụp xuống.

“Sở Thanh, Sở Thanh!”

“Sở Thanh, Sở Thanh số 32 không ở đây sao?”

...

Y tá đẩy xe trên hành lang hô lớn, đi tới đi lui hai lần mới phát hiện ra ở bên cửa sổ có người đang ngồi co người lại. Nhẹ nhàng vỗ vào tay Sở Thanh một cái, hỏi thăm: “Sở Thanh à?”

Lúc này Sở Thanh mới tỉnh, cô dụi dụi mắt nhỏ giọng nói: “Là tôi, thật ngại quá...”

“Không sao, cô truyền tay bên nào?” Y tá hơi trúc trặc mở bao kim tiêm ra, căng thẳng mà liếm môi một cái. Cô ấy vỗ vỗ lên mu bàn tay phải của Sở Thanh, sau đó đề ống dẫn cao su lên cổ tay cô. Tĩnh

mạch trong tường tượng không hề nhô lên, y tá hơi cau mày, nhìn chăm chăm tĩnh mạch trông không được rõ ràng lắm của Sở Thanh. Sở Thanh nghiêng đầu sang một bên, không nhìn cô ấy tiến hành tiêm. Rất nhanh, mu bàn tay cô nhói lên, lấy kinh nghiệm tiêm nhiều năm thì ngay lập tức cô hiểu ra rằng lần tiêm đầu tiên này không tìm thấy mạch máu đâu cả. Sở Thanh ngẩng đầu cười với y tá, an ủi:

“Không sao đâu.”

“Ngại quá, tôi vừa bắt đầu công việc được một thời gian thôi ạ.”

Y tá hơi rút kim tiêm ra một chút, sau đó đổi góc độ tiêm vào, vẫn không hồi máu. Cô ấy hít sâu một hơi, sau đó rút kim tiêm ra.

“Cô kiên nhẫn một chút nhé.” Là khi cô y tá đang tiến hành tiêm một lần nữa, vẫn không hồi máu được.

Đôi mắt Sở Thanh hơi đỏ hồng, cô cắn môi dưới, đang định nói không sao thì cổ tay đột nhiên bị người ta nắm lấy.

“Để tôi, tiêm tay trái.” Động tác của Trình Dịch An rất sắc bén, lấy ống dẫn cao su bên tay phải của Sở Thanh sang tay trái, bắt đầu dính băng dính. Điều chỉnh tốc độ nhỏ giọt xong, cuối cùng còn lấy từ trong túi ra chiếc hộp thuốc không ra cột vào lòng bay tay Sở Thanh.

“Không cần đâu.” Sở Thanh cau mày muốn rút tay lại, chỉ có con nít mới dùng hộp thuốc cố định tay để tránh kim bị lệch ra ngoài. Cô chưa từng thấy người trưởng thành dùng nó bao giờ, cứ xem như là hộp thuốc màu hồng đi, cũng không được nốt.

Trình Dịch An làm như không nghe thấy cô nói gì, dùng băng dính cố định sát sao lại với tay trái của Sở Thanh, sau đó quay người rời đi. Lúc quay lại lần nữa, trong tay anh còn có một bình truyền dịch nhựa plastic, bên trong là chất lỏng màu vàng nhạt.

Đó là túi sủi do bệnh viện họ tự chế, rót nước trong máy vào trong bình dịch, đặt vào trong lò vi sóng khoảng hai phút cho nóng lên là có thể sử dụng liên tục. Y tá vì để cho đám con nít vui thích còn bỏ thêm chút thuốc màu cho nó biến thành nhiều màu.

Trình Dịch An đưa túi ấm cho Sở Thanh, đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Sở Thanh chạm vào túi sủi, giật mình một cái, mang theo chút tò mò hỏi: “Cái này là cái gì thế?” Vàng vàng lại xanh xanh... Nhìn nhìn, thực sự hơi giống như đồ thí nghiệm khoa học.

“Túi sủi.” Trình Dịch An nhíu nhíu mày. Vàng vàng xanh xanh... Sở Thanh nói ra mấy lời này làm anh cũng cảm thấy thứ chất lỏng này thật dị hợm.

Sở Thanh nhẹ nhàng thở ra, ôm túi sủi vào trong ngực. Còn chưa nói cảm ơn với vị bác sĩ nam đeo khẩu trang ở trước mặt thì người

ta đã mất hút không thấy tăm hơi đâu rồi. Có lẽ là có chuyện phải đi rồi, dù sao cũng có nhiều bệnh nhân thể cơ mà, cô nghĩ thầm.

Mơ màng trùng trùng rồi lại nháy nháy mắt hai cái, Sở Thanh vừa định ngủ thì đột nhiên bị người ta lay tỉnh.

“Chúng ta đổi chỗ được không?” Đứng trước chỗ Sở Thanh là một bà lão. Bà ấy một tay chống nạnh, dùng ngón tay chỉ sang chiếc ghế dài bằng nhựa, trong giọng nói không hề có chút ý thương lượng nào cả: “Con trai tôi bị thương ở chân, ngồi ghế sofa mới dễ chịu.”

Sở Thanh mím môi, tuy không tình nguyện nhưng vẫn gật đầu.

Bà ấy thấy cô một lần đã đồng ý, vội vươn tay cầm lấy bình truyền dịch của cô, còn quay đầu kêu cậu con trai đang ở cách đó không xa.

Sở Thanh vừa đứng dậy đã bị người ta ấn xuống ngồi về chỗ. Cô ngẩng đầu nhìn, là vị bác sĩ nam khi nãy vừa đi đã quay lại. Cô khẽ nhíu mày, hơi khó hiểu.

Trình Dịch An lấy bình truyền dịch trong tay bà ấy treo lại chỗ cũ xong xuôi rồi cầm ca bệnh của bà ấy nhìn thoáng qua, nói: “Con trai của bà bị bệnh trĩ, ít ngồi ghế sofa thôi, ngồi ghế cứng sẽ có tác dụng giúp mau phục hồi.” Lời này Trình Dịch An nói ra nghe vô cùng chuyên nghiệp, không hề có chút xấu hổ nào.

Bà ấy nghe xong thì trợn mắt trùng trùng, tức giận mà không dám nói gì.

“Bệnh án của bà đây.” Thái độ Trình Dịch An lãnh đạm, trả ca bệnh lại cho bà ấy, sau đó đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích. Mãi cho đến lúc bà ấy rời đi mới xoay người ra chỗ khác.

“Anh còn có việc gì sao?” Sở Thanh thấy vị bác sĩ này vô lại không đi, nhút nhát ngẩng đầu hỏi một câu.

Lúc này Sở Thanh mới nhìn thẳng gương mặt của vị bác sĩ nam này, mặt anh bị khẩu trang màu xanh che mất hơn nửa.

Chỉ có đôi mắt là lộ ra bên ngoài, đeo kính gọng vàng. Dưới lớp kính, hai mắt bình tĩnh không chút gợn sóng, lại thâm thúy như có thể hút người ta vào sâu trong đó vậy.

Không biết mắt kính này làm từ chất liệu gì, đeo khẩu trang mà cũng không bị hà hơi.

Đôi mắt của vị bác sĩ này rất to, là mắt hai mí. Sở Thanh cảm thấy anh giống một người bạn khi xưa vậy, nhưng lại cũng lập tức phủ định nó. Người kia mắt một mí, với lại, sao anh có thể học y được chứ...

Thấy cô đặt câu hỏi, Trình Dịch An đưa tay đưa tay tháo khẩu trang ra, gấp tử tế lại rồi bỏ vào túi, sau đó đưa túi sưởi màu hồng trong tay cho Sở Thanh.

Sở Thanh hơi mở to mắt, hôm nay cô không đeo kính áp tròng nên giờ phút này chỉ có thể híp mắt lại, cố gắng muốn nhìn rõ bằng tên của người trước mắt. Bằng tên trên ngực Trình Dịch An bị anh găm nghiêng vào bên trong túi áo blouse, chỉ để ra một chữ “An” ở ngoài. Thấy Sở Thanh trừng hai mắt muốn nhìn, khóe miệng Trình Dịch An khẽ cong lên, lấy bằng tên trước ngực giơ ra trước mắt cô.

Sau khi Sở Thanh thấy rõ ràng ba chữ kia rồi, trong đầu “ầm” một tiếng, tất cả những âm thanh huyền ảo trong phòng truyền dịch phút chốc đã biến mất sạch sẽ. Trong không gian dường như chỉ còn tồn tại nhịp tim đang đập của cô... Thành thích thành thích, nhịp tim quá nhanh rồi.

Sở Thanh hơi hé miệng ra, nhưng lại nói không nên lời. Mở rộng nửa miệng ra hít lấy không khí, có lẽ là do bị sốt, mặt nóng bỏng như thể bị lửa đốt vậy.

Sở Thanh đã nghĩ trong đầu vô số lần cảnh tượng hai người vô tình gặp nhau, chỉ riêng một cảnh hôm nay là không có.

Hoàn cảnh tự nhiên lại xấu hổ như thế, thậm chí cô còn không thể vẫy tay chào hỏi tử tế với Trình Dịch An nữa. Giờ phút này ngay cả sức lực để ra vẻ nhẹ nhàng cũng mất tăm, cả người giống như bị rút kiệt tinh thần, chỉ có thể dựa vào ghế sofa giương mắt nhìn.

Trình Dịch An so với cô thì bình tĩnh hơn nhiều, hai tay đút túi quần nhiên nói: “Đã lâu không gặp.”

Tám năm, từ lúc cô không một lời từ biệt mà đi mất, cho đến bây giờ.

Lúc Trình Dịch An mới nhận được điện thoại, thực sự cảm thấy không thể tin nổi, đứng cứng đờ trên hành lang một lúc lâu.

Hôm nay Diêu Vũ Thanh trực ban cấp cứu, gọi điện thoại cho anh nói rằng vừa mới nhìn thấy Sở Thanh. Anh ta còn lặp lại liên tục, đảm bảo rằng nhất định chính là người ngồi đằng trước họ hồi cấp ba, Sở Thanh.

Trình Dịch An lập tức chạy đi kiểm tra các phòng, một giây cũng không chậm trễ mà chạy tới phòng điều trị. Mãi đến khi nhìn thấy mũ tai gấu ở bên cửa sổ, Trình Dịch An mới cảm thấy máu toàn thân mình mới lưu thông lại lần nữa.

“Sao cậu lại học y? Tớ nhớ hồi ấy cậu muốn học tài chính mà...” Sở Thanh mãi mới nói ra được, nuốt vị đắng ở đầu lưỡi xuống, yết hầu nóng rát, vô cùng khó chịu.

Cả nhà Trình Dịch An đều theo nghề thuốc, năm đó anh vì học tài chính mà trở mặt với người trong nhà, còn dùng ké phiếu ăn của cô tận nửa tháng nữa.

Trình Dịch đẩy gọng kính, cúi đầu, hình như hơi cười một cái, “Tôi nhớ trước đây còn có người nói muốn học chung một thành phố với tôi...” Cuối cùng còn không phải là không lời từ biệt sao.

Khi còn là niên thiếu, Trình Dịch An không biết người ta có thể làm thật được mấy phần, khi đó anh chỉ biết cơ thể Sở Thanh không tốt, cô thích thành phố M. Cho nên khi đăng kí thi vào viện y học, anh cũng xin một chân vào thực tập ở bệnh viện nhân dân thành phố M. Mỗi ngày Trình Dịch An đi dạo trong bệnh viện đều nghĩ không biết chừng sẽ có một ngày nào đó gặp được cô. Khoa phụ sản cũng được, mấy chỗ khác cũng được, chỉ cần gặp một lần là được rồi.

Thấy cô cúi đầu không nói gì, Trình Dịch An cũng không nói gì nữa. Chỉ chỉ bình truyền dịch ra hiệu cho Sở Thanh không được tự ý điều chỉnh tốc độ nhỏ giọt, sau đó xoay người rời đi.

Cô bé này lúc nào cũng ghét bình truyền dịch nhỏ giọt quá chậm, chỉ hận không thể cắm một cái phễu trên mạch máu rót nước thẳng vào trong cho rồi.

Sở Thanh nhìn bóng lưng anh rời đi, lại cúi đầu nhìn trang phục hôm nay mình mặc.

Chiếc mũ gấu ngựa bằng nhung màu kaki rất con nít, bọc mình thành một chiếc bánh mì màu đen dày nặng nề khiến cho cả người cô giống như cái túi sô cô la phúc hậu trong phim hoạt hình châu Âu vậy.

Trình Dịch An lại hoàn toàn khác, cả người anh lấy hai màu trắng đen là chủ đạo, cứ việc hôm nay nhiệt độ xuống đến độ âm, anh vẫn ăn mặc không chút cồng kềnh.

Áo khoác trắng phẳng phiu kiểu thu đông, càng lộ ra dáng người cao lớn thẳng tắp.

Kiếp sống bảy tám năm học y hình như cũng không để anh tổn thất chút tóc nào, đường chân tóc phía trước của anh còn nhiều hơn Sở Thanh.

Hồi xưa hay nghe người ta nói rằng đàn ông càng lớn tuổi thì càng có mị lực. Khi đó Sở Thanh còn không tin, bây giờ nhìn thấy Trình Dịch An của tám năm sau rồi, đúng là so với hồi mười bảy thì mang theo mùi vị thành thực hơn thật.

Mặc dù khi đó anh đã rất giống ông cụ non rồi, không thích nói, lãnh đạm như một cục đá.

Nhưng Sở Thanh vẫn có thể sưởi ấm lòng người ấy được, chỉ là sưởi ấm chưa được bao lâu cô đã rời đi mất rồi. Và sau đó, một lần từ biệt chính là tám năm ròng rã.

Hết chương 1.

Chương 2.

Chương 2.

Edit: Tầm.

Beta: Doãn Uyên Du

Truyền dịch thì phải truyền hai ngày, sáng sớm hôm sau Sở Thanh vẫn xin nghỉ để đi bệnh viện. Đưa thuốc đến bàn của y tá xong, cô vẫn ngồi lên chiếc ghế sofa như ngày hôm qua, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn quanh về phía cửa.

Hôm nay y tá tiêm cho cô vẫn là cô y tá ngày hôm qua, y tá kia vừa thấy là Sở Thanh thì quay đầu đi gọi y tá trưởng đến.

Y tá trưởng là một người phụ nữ ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, tiêm rất trơn tru, cũng không buộc hộp thuốc cho Sở Thanh.

Sở Thanh cất đi chút tâm tư của mình, cô vẫn luôn muốn gặp lại Trình Dịch An, từ khi đi vào bệnh viện đã bắt đầu nhìn quanh ngó quắt. Lại không nghĩ đến từ lúc bắt đầu tiêm cho đến lúc ngủ thiếp đi rồi, người kia cũng không xuất hiện.

“Chúng ta có thể đổi vị trí được không?”

Ý thức của Sở Thanh quay lại, cô nâng cặp mí mắt nặng nề lên, vô thức nghĩ đến mình phải đáp ứng. Trong đầu đột nhiên thoáng qua bóng hình của Trình Dịch An, tám năm trước và tám năm sau cũng thật trùng hợp... Tám năm trước Trình Dịch An luôn cố để cho Sở Thanh kiên cường hơn một chút, không mang cái dáng vẻ như một cục bánh bao mềm yếu. Nghĩ đến cái này, cô khẽ lắc đầu, khép hai mắt lại chợp mắt ngủ.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Sở Thanh đột nhiên nhớ đến tám năm trước, khi còn đi học.

Khi đó là vào ngày chủ nhật, hai bàn trước sau bốn người Sở Thanh cùng nhau lên xe buýt về nhà. Trình Dịch An và Diêu Vũ Thành ngồi cùng bàn đưa hai nữ sinh về nhà xong rồi mới tách nhau lên xe khác về nhà mình.

Từ nhỏ tính tình Sở Thanh đã yếu đuối, ngồi trên xe lúc nào cũng phải nhường chỗ cả, có khi đi xe mười mấy trạm mà phải nhường chỗ đến năm sáu trạm. Cuối cùng cô cũng dứt khoát lười ngồi, thấy có ít ghế thì đứng quách luôn.

Có một lần vào giờ cao điểm của buổi chiều muộn, Sở Thanh bị sốt cao, cả người nóng bừng đến mức mê man, đứng cũng không vững. Bốn người họ mãi mới chờ được đến lúc có chỗ ngồi, cô thì ngồi, còn ba người bên cạnh vây quanh bọc lấy để “hộ pháp” cô.

Chưa được bao lâu thì có một bà thím chừng bốn mươi năm mươi tuổi lên xe. Sở Thanh nhìn nhìn, giãy dụa định đứng dậy để nhường ghế, không ngờ tới lại bị Trình Dịch An nhấn một cái ngồi xuống ghế.

“Ngồi xuống.” Trình Dịch An cau mày không vui.

“Tớ không sao, cái cậu này có biết kính già yêu trẻ không thế hả...” Mặc dù thành tích của Sở Thanh không tốt lắm, nhưng từ nhỏ về tư tưởng đạo đức cô đều nắm chắc được điểm cao, bây giờ nắm bắt được cơ hội này liền muốn “giáo dục” cậu.

“Đây là ghế chuyên dành cho người già yếu tàn tật.” Trình Dịch An ném cho cô một câu, quay đầu không thèm để ý tới cô.

Diêu Vũ Thành đứng một bên cười hớ hớ, tay đặt lên lan can của xe, rất không đứng đắn nói: “Tiểu Bạch, lão Trình nói cậu vừa ốm vừa yếu... lại còn tàn nữa đó.”

Ngày đầu tiên Sở Thanh chuyển đến trường, cô đeo một chiếc cặp bên trên có in hình chú cún cưng Tiểu Bạch* trong “Shin – Cậu bé bút chì”. Lại thêm việc thầy dạy số học ban cho biệt hiệu “Tiểu Bạch môn khoa học tự nhiên” nữa nên cái biệt danh Tiểu Bạch của cô được truyền ra khắp chốn trong lớp.

**Tiểu Bạch là Bạch Tuyết, chắc ai cũng biết rồi mà thôi cứ nhét tấm hình vô cho cute hehe*

Sở Thanh còn chưa kịp phản bác thì đột nhiên bị người ta ôm vào trong ngực.

Toàn bộ người trong xe đều bị cái thẳng gấp bất thành linh dọa sợ, cả người Diêu Vũ Thành ngồi xồm trên đất, người còn đề lên cô bạn cùng bàn Lâm Tương của cô nữa.

Sở Thanh bị dọa cho sợ hãi, lúc xe phanh lại còn suýt nữa ngã lên người ông chú ở cạnh, may có Trình Dịch An đưa một tay ra bảo vệ cô, tránh cho cô tiếp xúc thân mật với ông chú Địa Trung Hải* kia. Lúc này cô đầu váng mắt hoa, trong dạ dày như dãi sông lấp biển, vô cùng khó chịu.

**Địa Trung Hải: Tức là bị hói ý =))*

Trong ngực Trình Dịch An bỗng có thêm một thứ lông xù mềm mềm, cả người không khỏi căng thẳng hơn. Vừa nãy trong lúc tình thế cấp bách nên cậu mới bọc Sở Thanh vào lồng ngực mình, nhưng lúc này lái xe đã vững vàng rồi mà cô bé này vẫn không có chút ý muốn ngồi thẳng lại. Cậu hơi đẩy người phía trước ra, trên mặt vẫn mang vẻ lạnh lùng như thường ngày.

“Đừng nhúc nhích, tớ ngất mất...” Sở Thanh mặc kệ cái gáy đã đổ bưng kia, mặt dán lên chiếc áo khoác đồng phục của anh bất động. Quần áo của Trình Dịch An luôn mang theo một mùi thơm rất tươi

mát, cô đi siêu thị tìm tìm người người tất tần tật các loại bột giặt mà vẫn không tìm ra được đó là của nhãn hiệu nào.

Trình Dịch An nghe thấy cô nói vậy cũng không còn cách nào, chỉ có thể tùy cô, thuận tiện đưa tay “giáo dục” một chút tên Diêu Vũ Thành đang đứng nháy mắt ở bên cạnh.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Sở Thanh chỉ cảm thấy có một mùi hương cứ quẩn quanh quanh chớp mũi của mình, mùi hương chỉ xuất hiện lúc nửa đêm tỉnh mộng. Rất nhanh đã có người giúp cô rút kim tiêm ra, mu tay phải bị người ta ấn, bàn tay ấm áp, hơi thô ráp.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch?”

Nghe thấy có người gọi mình, Sở Thanh cau mày nhỏ giọng trả lời một câu, sau đó lại nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

“Tiểu Bạch?” Diêu Vũ Thành lại gọi Sở Thanh hai tiếng nữa, ngoại trừ cái nhú mày kia ra thì chẳng có thêm phản ứng gì nữa cả.

Trình Dịch An ra hiệu cho Diêu Vũ Thành ngậm miệng, sau đó cầm hộp thức ăn ngoài trong tay anh ta, lấy ra khỏi túi nilon đựng đưa qua lại dưới mũi Sở Thanh.

Không ngoài dự liệu của anh, vài giây đồng hồ sau Sở Thanh đã mở mắt ra, tìm kiếm nơi mùi thơm tỏa ra.

Sau khi nhìn thấy hộp đồ ăn Maocai* trong tay Diêu Vũ Thành, Sở Thanh nuốt một miếng nước bọt, còn chưa nhìn thấy rõ người cầm hộp đồ ăn thơm phức trước mặt là ai thì đã bị Trình Dịch An nói một câu làm mất cả hứng.

**Maocai là một món ăn giống như món hằm có nguồn gốc từ thành phố Thành Đô của Trung Quốc, ở Tứ Xuyên. Nó bao gồm nhiều loại rau cũng như thịt và hoặc cá trong một kho làm từ nước sốt mala.*

“Em chỉ có thể ăn cháo.” Trình Dịch An chỉ chỉ bát cháo hoa trong tay Diêu Vũ Thành, “Lát nữa đến văn phòng của cậu ta ăn.”

“Dựa vào cái gì mà lại ăn ở văn phòng của tớ chứ?” Diêu Vũ Thành không phục.

Nghe thấy Diêu Vũ Thành mở miệng nói chuyện, lúc này Sở Thanh mới nhận ra người trước mắt, cô nháy nháy mắt, chưa nghĩ ra mình nên dùng phản ứng gì để đối mặt với bạn học cũ tám năm chưa gặp.

Chỉ có thể nâng tay trái lên, lúng túng vẫy vẫy.

Đột nhiên nhận ra tay phải của mình bị người ta nắm, Sở Thanh giật nảy mình, tranh thủ rút tay ra. Cô cúi đầu, mắt tự nhiên hoạt động khớp cổ tay một chút, sau đó đưa tay vuốt ve hai gò má. Hôm nay lúc ra ngoài cô không trang điểm, lúc này chỉ sợ cả khuôn mặt đã đỏ bừng như con cua bị nấu chín.

“Đi thôi đi thôi, đến phòng làm việc của tớ.” Diêu Vũ Thành kéo chiếc balo sau lưng Sở Thanh, dù sao thì đối với Trình Dịch An anh ta cũng không còn cách nào, lần nào cũng là anh ta thỏa hiệp.

Sở Thanh mê mang mở to mắt đứng dậy, được bọn họ đưa đến văn phòng.

Phòng làm việc của bác sĩ không giống căn phòng khám như trong tưởng tượng của cô, mà là một khu làm việc rộng rãi với bức tường trắng và ô vuông màu xanh.

Bố cục giống một công ty bình thường, bảy tám người làm việc cùng một chỗ. Ước chừng lớn bằng một gian phòng học nhỏ, một nửa là khu làm việc, một nửa là khu nghỉ ngơi chung, có ghế sofa và quầy bar.

Trình Dịch An dẫn Sở Thanh ngồi lên ghế sofa rồi mở bát cháo hoa ra. Sau đó “ngựa quen đường cũ” lấy cái bẹ trong ngăn kéo của Diêu Vũ Thành ra, xé một túi đặt đến trước mặt cô. Trình Dịch An kéo Diêu Vũ Thành ngồi xa ra một chút rồi mở hộp maocai kia ra.

Sở Thanh nhấp một miếng cháo hoa, nghiêng mặt nhìn hai vị bác sĩ mặc áo blouse đang ăn món maocai. Trước kia cô cứ cho rằng đối với đồ ăn thức uống thì các bác sĩ rất chú trọng cơ, thức ăn ngoài cũng như thực phẩm rác sẽ không bao giờ động vào. Thật sự không nghĩ đến bọn họ cũng sẽ gọi thức ăn ngoài để ăn, còn ăn ngay trước mặt bệnh nhân nữa chứ.

Chạm phải ánh mắt của Sở Thanh, Trình Dịch An thả hộp cơm trong tay xuống, chọn lấy một miếng nắm trong bát maocai, đặt ở cạnh bát cho vơi bớt mỡ rồi mới đặt sang bát của cô.

Diêu Vũ Thành nhìn thấy thì cũng réo Trình Dịch An keo kiệt, trong bát nhiều thịt như thế mà chỉ cho người ta một miếng nắm. Nhưng anh ta cũng chỉ dám ồn ào ngoài miệng, nào dám đắc tội với Trình Dịch An.

Sở Thanh lại rất thỏa mãn, bị sốt nên trong miệng chẳng có mùi vị gì cả, ăn chút đồ cay nâng khẩu vị lên chút đỉnh cũng tốt. Miệng nhỏ ăn xong bát cháo, cô rút một tờ khăn giấy ra lau lau miệng.

Lúc ăn cơm có mấy cô y tá tiến đến chào hỏi với Trình Dịch An, ánh mắt khi nhìn Sở Thanh như thể gặp ma vậy. Mọi khi đều chỉ có hai người Trình Dịch An và Diêu Vũ Thành cùng nhau ăn cơm thôi, vậy mà hôm nay lại có thêm một em gái khác, mà cô em này còn không phải vợ của Diêu Vũ Thành nữa chứ. Một truyền hai, hai truyền mười, hôm nay phòng làm việc của bác sĩ cũng biến thành vườn bách thú luôn rồi.

Từng người từng người đều tranh cướp giành giật nhau để nhìn xem em gái cùng ăn cơm với Trình Dịch An đáng dấp ra sao.

Cả quá trình đó Trình Dịch An chỉ gật đầu một cái, khuôn mặt không chút tươi cười. Điểm ấy thật ra cũng còn tốt hơn nhiều so với lúc trước, tối thiểu còn biết lễ phép. Hồi còn đi học mà có nữ sinh chào hỏi anh ấy à, Trình Dịch An liếc cũng chẳng thèm liếc người ta một cái.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Trình Dịch An cởi áo blouse đưa cho Diêu Vũ Thành, tự mình cầm ba lô của Sở Thanh đi ra ngoài.

Dưới ánh mắt ra hiệu của Diêu Vũ Thành, Sở Thanh vội vàng theo đi ra ngoài, vẫn không quên dùng khăn quàng cổ bọc kín mình lại, chỉ để lộ đôi mắt ra ngoài.

Từ phòng làm việc của bác sĩ đến thang máy chỉ ngắn ngủi một phút, Sở Thanh bị người ta nhìn đến mức tai đỏ bừng lên.

Trình Dịch An nhìn cô vụng trộm kéo khăn quàng cổ xuống để thông khí, hỏi: “Khó chịu à?” Vừa dứt lời là định đưa tay sờ trán cô.

Sở Thanh hơi lùi một bước về sau, hơi xấu hổ: “Không sao, chỉ hơi khó chịu chút thôi...”

Trình Dịch An đưa bàn tay đang lơ lửng giữa không trung về, mắt tự nhiên nhét vào trong túi.

Nhận ra động tác của anh, trong phút chốc mặt Sở Thanh lại đỏ hơn nữa, yên lặng nâng cao khăn quàng cổ lên chút nữa.

Trình Dịch An thấy cái trán hồng hồng của Sở Thanh lộ ra bên ngoài, hơi buồn cười, không nghĩ tới cô bây giờ lại càng chọc người hơn so với trước kia.

Sau khi lên xe, Sở Thanh đưa địa chỉ nhà Trình Dịch An nhìn qua, sau khi nhìn thấy thì hơi bất đắc dĩ, yên lặng tắt máy xuống xe.

Lộ trình đi bộ chỉ mất năm phút, lái xe thật sự rất lãng phí.

Sau khi lấy một chiếc áo khoác dài ở sau cốp xe cho Sở Thanh mặc vào, Trình Dịch An dẫn cô về nhà. Lúc vừa nghe Sở Thanh nói đi bộ mất mười phút còn tưởng xa xôi cỡ nào, không nghĩ tới lại ở ngay sau bệnh viện của họ.

Sở Thanh đi theo Trình Dịch An bảy lần ngoặt tám lần rẽ trong hẻm nhỏ, rốt cục cũng nhìn thấy cửa sau của tiểu khu nhà mình. Cô nghiêng đầu liếc mắt nhìn Trình Dịch An rất đỗi quen thuộc, liếm môi một cái hỏi: “Không phải cậu cũng ở chỗ này chứ?”

“Lâm Tương và lão Diêu ở chỗ này, tòa 12 số 401.” Trình Dịch An thấy dáng vẻ mộng mơ của Sở Thanh, khóe miệng hơi cong lên cười một cái, nhắc nhở, “Lâm Tương, bạn cùng bàn của cậu. Quên rồi?”

Sở Thanh lắc đầu nói không, sau đó hỏi: “Bọn họ kết hôn rồi à?”

“Ừm, tốt nghiệp đại học xong thì kết hôn.”

“Vây tở vào đây, cám ỏn cậu...” Sở Thanh muốn cởi áo trên người ra, Trình Dịch An lại không cho cô cởi. Cô lại đành phải cầm áo mặc lần nữa, “Vây ngày mai tở giặt sạch rồi đưa cho cậu.”

Trình Dịch An gật gật đầu, đưa mắt nhìn Sở Thanh vào cửa rồi anh mới quay đầu rời đi. Bắt đầu từ hôm qua, trong lòng anh đã trở nên ảm áp dễ chịu hơn rồi, giống như được thứ gì đó lấp đầy vậy. Cái lạnh mà người ta than thở, anh lại chẳng cảm thấy chút nào cả.

Trình Dịch An vừa ra thang máy thì đúng lúc đụng phải Diêu Vũ Thành đang vội vàng cầm áo đi tìm anh. Diêu Vũ Thành một phát túm lấy anh chạy về phía phòng giải phẫu, sốt ruột nói: “Phó chủ nhiệm tìm cậu để quan sát giải phẫu đấy.”

Hai người đi thẳng vào phòng thay quần áo, khi đang đổi quần áo giải phẫu, trong lúc vô tình Diêu Vũ Thành thoáng nhìn thấy chiếc dây đỏ trên cổ Trình Dịch An.

“Cậu vẫn còn mang theo món đồ chơi này á?” Anh ta vừa định đưa tay lấy, không ngờ lại bị Trình Dịch An lấy tay đập lên cánh tay anh ta một cái, bàn tay đỏ ửng một mảng lớn. Diêu Vũ Thành trừng mắt léo nhéo: “Bảo bối đến cỡ ấy cơ á? Sờ một chút thì đã sao nào, tở nói cậu chứ, sợi dây đỏ này cũng nên đổi đi thôi, đeo nhiều năm rồi đúng không? Phai màu hết cả rồi!”

Trình Dịch An không để ý tới anh ta, nhét sợi dây đỏ bảo bối vào trong áo, tự mình đi rửa tay khử trùng.

Hết chương 2.

Chương 3.

Chương 3.

Edit: Tầm.

Sở Thanh tự nấu cho mình một bát mì, sau khi ăn xong thì chuẩn bị đến công ty, thuận đường đem áo khoác của Trình Dịch An đến tiệm giặt khô.

Chủ cửa hàng tiệm giặt khô thân mình mập mạp đang gặm hạt dưa, thấy Sở Thanh ôm áo đi vào thì tiện tay phủi phủi hạt dưa trong tay, sau đó lật nhãn hiệu của chiếc áo ra. Vứt cho cô một câu rằng lúc giặt mà lông dê bị co lại thì không chịu trách nhiệm, rồi cầm chiếc áo đi vào trong. Sau khi ra ngoài thì viết cho Sở Thanh một tờ danh sách mà một chữ cô cũng không hiểu nổi, bảo cô một tuần sau đến lấy.

“Có thể nhanh hơn được không ạ? Tôi đang cần vội.” Dù sao cũng là đồ của Trình Dịch An, Sở Thanh luôn muốn trả lại cho anh càng sớm càng tốt.

“Nhanh ba ngày thì giá gấp đôi. Ngày mai lấy thì gấp ba.” Người phụ nữ mập nói xong sau thì đưa mã QR sang cho cô, nghiêng mắt gặm hạt dưa chờ lấy lấy tiền.

Sở Thanh nhìn qua bảng giá ở trên cùng, gấp ba thì là một trăm hai mươi lặn. . . Cô cắn răng, quét mã trả tiền.

Cô vừa đến công ty thì nhận được một tin nhắn mới muốn kết bạn trên Wechat, tên Wechat là “Một đường gạch chân*”. Ảnh đại diện thì càng bớt việc hơn, dùng ảnh đại diện ban đầu của Wechat, làm hại Sở Thanh cứ làm mới trang nhiều lần, còn cho rằng sóng mạng của mình không được tốt.

**Gốc là 一个下划线, nghe tên hơi kì nhưng có vẻ là thế đó =))) nếu ai thấy sai sai thì báo lại nhá.*

Không biết vì sao mà Sở Thanh vừa xem đã cảm thấy người này là Trình Dịch An, không hề nghĩ ngợi liền chấp thuận luôn.

Sau khi kết bạn tốt rồi, đối phương nhắn một tin đến..

Trình Dịch An: Không cần vội đưa áo đâu.

Trình Dịch An biết tính của Sở Thanh, cô mà cầm thứ gì của người ta thì luôn cảm thấy không nở trong lòng, sợ đến tối Sở Thanh đã nóng lòng trả lại cho anh.

Sở Thanh: Được thôi.

Sở Thanh: Sao cậu lại biết Wechat của tớ thế?

Sở Thanh thực sự cảm thấy vô cùng đau lòng cho số tiền một trăm hai mươi kia, cô không muốn nhắc đến chiếc áo khoác lông dê thuần kia nữa đâu. Mới nãy trên đường cô còn cầu nguyện rất lâu, mong cho tiệm giặt khô đừng giặt hỏng nó, đến lúc đó chỉ sợ là có tiêu gấp hai mươi lần phí giặt khô cũng không bồi thường nổi.

Trình Dịch An: Điều Vũ Thành cho.

Sau khi vừa giải phẫu xong, Điều Vũ Thành đã cầm một tờ giấy chạy đến, nói là trộm nhìn lén trong hồ sơ y tế điện tử, để Trình Dịch An xem xong thì tranh thủ thời gian tiêu hủy.

Sở Thanh: Ồ.

Cô nhấn xong thì cảm giác quá lạnh lùng, nên lại nhấn thêm một gương mặt tươi cười nữa. Đầu kia cũng không nhấn lại, Sở Thanh liền chuyển tâm bịa chuyện của mình.

Công ty Đại V nhận một quảng cáo mềm*, cho cô trong vòng ba ngày cô phải xác định và đánh giá xong. Bên sản phẩm nhấn mạnh rằng muốn được đặt giữa các loại sản phẩm đồng loại khác để làm nổi lên những ưu thế của nhãn hiệu họ. Tốt nhất là không có chút khuyết điểm nào ảnh hưởng đến toàn cục, nhìn như vậy thì trông sẽ thật hơn.

*Quảng cáo mềm 软文: Truyền thông đăng hoặc quảng bá những tin tức giống mà cũng không giống tin tức :)) quảng cáo không giống như hình ảnh quảng cáo phải trả tiền và các loại hoạt động tài trợ được ngành công nghiệp gọi là “Quảng cáo mềm”. Ngược lại là “Quảng cáo cứng”, tức quảng cáo thuần túy mà ta thấy và nghe trên khắp các phương tiện truyền thông báo chí, tạp chí và truyền hình (nguồn Baidu).

Bản thảo của Sở Thanh bị từ chối trả về ba lần rồi, đúng là đau não. Cô sợ nhất là gặp phải một thương hiệu nhiều chuyện như thế này, ăn đồ ngon thì cũng thôi đi, thấy không ăn được là lập tức phải nghĩ cách để cho người ta gượng khen.

Một lúc viết xong hai cái bản thảo thì cũng đã là bảy giờ tối.

“Em còn chưa đi sao?” Người lãnh đạo trực tiếp của Sở Thanh, Triệu Tư Phàm đi ra từ văn phòng, nhìn thấy cô còn ngồi một mình trước máy tính thì giật nảy mình.

“Bây giờ đi ngay ạ, chị Tư Phàm cứ đi trước đi ạ.” Sở Thanh lưu văn bản lại, đóng gói mấy sản phẩm mới lại để về nhà ăn thử.

“Đúng rồi, sáng nay em xin nghỉ nên không biết, bộ phận chúng ta định đến làng du lịch ở phía Nam, bên kia cũng có ý định mở rộng thêm.”

Sở Thanh tỏ vẻ cô không có ý kiến, Triệu Tư Phàm nhướn mày, rất không đứng đắn: “Đi mua một bộ áo tắm đẹp đẹp chút nhé, nói không chừng có thể tạo nên một buổi điểm ngộ* ý chứ.” Cô ấy nói xong thì cầm túi rời đi, còn không có quên dặn dò Sở Thanh buổi tối nhớ đón xe về nhà, công ty sẽ thanh toán cho.

**Diễm ngộ 艳遇: kiêu cuộc gặp gỡ đẹp như mơ, như hoa =))*

Sở Thanh thu dọn đồ xong thì đi thẳng đến trung tâm thương mại, đã nhiều năm chưa xuống nước nên bộ áo tắm trong nhà cô cũng đã là của bảy, tám năm trước.

Sau khi đến trung tâm thương mại rồi, Sở Thanh nghĩ đến đồng “mỡ nghìn thu” trên bụng mình thì lập tức từ bỏ mấy kiểu dáng bikini mà chị gái kia đề cử cho. Cô lấy một chiếc váy xẻ tương đối bảo thủ, trông mong rằng phần đường viền như bánh gatô kia có thể vừa vặn che đi cái bụng nhỏ của mình.

Mua xong áo tắm quay về nhà, Sở Thanh lấy cái rương ở trong phòng cất đồ ra. Đây là đồ đặc mà cô đóng gói khi chuyển ra khỏi nhà ông bà nội, tất cả đều là đồ hồi bé.

Sau khi sửa sang phòng ở xong thì Sở Thanh chuyển toàn bộ đồ đến đây, không có tác dụng lớn gì cả, khi đó chỉ nghĩ rằng để lại đây chút đồ để tưởng niệm cũng tốt.

Mở rương ra, đặt ngay phía trên cùng là bài thi môn số học, đó là điểm cao nhất mà Sở Thanh đạt được sau khi chuyển đến Nhất Trung được hơn một năm. Lúc ấy cô còn đặc biệt đem về nhà ép dưới tấm kính trên bàn nữa. Sở Thanh nhớ rõ lần ấy Trình Dịch An bắt cô phải viết bài thi một tháng, sau đó cô muôn vàn trắc trở thi được hạng mười hai trong lớp, nhưng cũng làm cô kích động gần chết.

Bút bi vứt rải rác, cục tẩy dùng được một nửa, chiếc thước nhựa Trình Dịch An dùng để gõ trán cô. . . Sở Thanh ngồi dưới đất, lấy từng cái từng cái ra.

Câu chuyện cất giấu trong lòng nhiều năm như thế lại một lần nữa xâm chiếm đầu óc cô, vốn cho rằng đã quên rồi, bây giờ xem ra đúng là vẫn hiện ra rõ mồn một trước mắt.

Đang lúc Sở Thanh chuẩn bị cất đồng đồ lại, cô vô tình phát hiện ra mặt dây chuyền nhỏ nằm ở một xó bên trong rương. Món đồ chơi nhỏ được khắc bằng gỗ treo trên một sợi dây nhỏ. Đó là món đồ mà kì nghỉ đông hồi cấp ba cô đi chùa lấy được, hết thầy có hai cái, cái còn lại cô đưa cho Trình Dịch An.

Sở Thanh lấy mặt dây chuyền ra cất kĩ, sau đó lại lật trong một chiếc rương khác bộ áo tắm trước đây.

Cô nắm chặt mặt dây chuyền, quay đầu đi tìm một sợi dây tinh tế trong hộp trang sức để luồn vào, treo ở trên đèn bàn. Dây chuyền bạc không được hợp với mặt dây chuyền bằng gỗ này lắm, Sở Thanh nghĩ nghĩ để hôm nào đó đi tìm sợi dây đỏ về.

Tám năm trước lúc muốn đưa mặt dây chuyền cho Trình Dịch An, Sở Thanh chuyên môn đi tìm dì ở cửa hàng trang sức ở đầu phố để học cách bện dây. Chỉ là cuối cùng đến khi đưa ra ngoài rồi, cô lại không dám đưa trước mặt mà lén lút nhét vào trong túi bút của Trình Dịch An. Cũng không biết Trình Dịch An có phát hiện ra không nữa...

Nghĩ đến ngày mai muốn đưa áo trả cho Trình Dịch An, Sở Thanh đi ngủ sớm.

Sáng sớm đến tiệm giặt khô, Sở Thanh vừa vào cửa đã nhìn thấy chiếc áo được treo ở ngoài cùng, được ủi vô cùng phẳng phiu, số tiền một trăm hai mươi kia cũng may là không bị phí phạm.

Cầm áo đi ra ngoài, cô nhớ lại con đường nhỏ mà hôm qua Trình Dịch An dẫn cô đi, Sở Thanh nhớ hình như là ở bên cạnh cửa hàng tiện lợi...

Dựa vào ký ức tìm được cửa hàng tiện lợi ở đầu ngõ, Sở Thanh quan sát một vòng, sau đó đi vào.

Trong ngõ nhỏ đa số là nhà ở, vô cùng bình yên, trên nền đất gạch đá cao thấp nhấp nhô, gồ ghề mọc rêu xanh. Sở Thanh chăm chăm cúi đầu để ý, nghĩ rằng nơi mà u ám thì dễ mọc nấm.

Sở Thanh vừa đi được hai bước thì trong lòng đã bắt đầu phát hoảng, đường bầy queo tám rẽ này khó nhận diện cực kì. Trong lúc nội tâm cô bồn chồn, định bụng quay về đường cũ thì phía sau truyền đến tiếng nói chuyện của một nam một nữ, dường như đang thảo luận hôm nay vị chuyên gia nào ngồi khám bệnh.

Sở Thanh giật mình một cái, đứng sang một bên không động đậy, chờ đôi vợ chồng trung niên kia đi lên phía trước, sau đó chen tai nghe, chậm rãi đi theo phía sau hai người họ.

Ước chừng năm sáu phút sau, cửa tòa bệnh viện đã xuất hiện trước mắt cách cô không xa. Cô bước nhanh ra ngõ nhỏ, đi thẳng đến khu nội trú phòng làm việc của bác sĩ.

Lần trước nghe Diêu Vũ Thành nói một câu rằng văn phòng của Trình Dịch An ở tầng sáu, Sở Thanh ra thang máy, đi thẳng đến trước bàn y tá, “Chào cô, phiền cô cho tôi hỏi một chút phòng làm việc của bác sĩ Trình ở đây vậy?”

“Bác sĩ Trình nào?” Y tá trực ban ngẩng đầu lên, nhìn Sở Thanh một chút.

“Bác sĩ Trình Dịch An.”

Y tá kia nghe xong thì đứng dậy vẫy vẫy tay với người phía sau Sở Thanh, cất giọng nói: “Bác sĩ Lương, có người tìm bác sĩ Trình này.” Sở Thanh thấy thế quay đầu lại, ở cửa phòng bệnh có một bác sĩ nữ đứng đó, cầm trong tay bệnh lí. Mái tóc lượn sóng màu xanh được buộc cao lên đỉnh đầu, trên người mang mùi thảo mộc Trung Quốc rất dễ chịu, rất thơm, không hề giống với mùi nước hoa ngọt ngào trên người cô.

Cô nghiêng mắt nhìn bảng tên trên ngực của cô gái có mái tóc lượn sóng này, Lương Dao, thuốc tốt... Tên này đúng là quá hợp để làm bác sĩ.

Lương Dao nghe thấy y tá gọi thì ngược mắt nhìn Sở Thanh một chút, sau đó có chút vô tình cúi đầu xuống, nói: “Bác sĩ Trình không ở đây, có chuyện gì thì cô nói với tôi đi.”

“Tôi muốn đưa đồ cho cậu ấy.”

Nghiêng mắt nhìn chiếc túi đựng bánh ngọt của cửa hàng nào đó trong tay Sở Thanh, Lương Dao nhú nhú mày cười nói: “Em gái nhỏ này, anh ấy không ăn ngọt.”

Lời nói này nghe ra không đơn giản, đầu tiên gọi cô là em gái, vô hình kéo ra một sợi dây thân phận giữa Sở Thanh và Trình Dịch An. Lại thêm một câu có chút mập mờ rằng anh không ăn ngọt, từ chối kín đáo món đồ trong tay cô, khiến người ta cảm thấy quan hệ giữa cô ấy và Trình Dịch An không tầm thường.

Chỉ là Trình Dịch An cũng không phải là không ăn ngọt, chỉ là da mặt anh mỏng thôi, không thể để mình mất mặt. Hồi nhỏ nghe người ta nói chỉ có con gái mới thích ăn đường nên từ đó về sau cũng tránh xa đồ ngọt.

Không hiểu sao trong lòng Sở Thanh không được thoải mái lắm. Cô cầm túi giấy trong tay hơi hướng về phía trước, “Cậu ấy bỏ quên áo ở chỗ tôi, nên tôi muốn trả lại cho cậu ấy.”

Lương Dao nhướn mày, chiếc áo khoác xám kia đúng là của Trình Dịch An thật. Nhưng nhìn Sở Thanh ngay cả văn phòng của Trình Dịch An cũng không nhận ra, chắc chắn hai người họ không có giao tình sâu nặng gì.

Nhưng chiếc áo này... Trong đầu Lương Dao nảy ra một suy nghĩ to gan, lại rất nhanh phủ định mình, Trình Dịch An có bệnh sạch sẽ rất nặng, không có khả năng.

“Tiểu Bạch?” Diêu Vũ Thành nhìn thấy Lương Dao và Sở Thanh đứng chung một chỗ, huyết thái dương nhảy lên một cái, sốt ruột hoảng hốt vội chạy lại. Vị tổ tông Lương Dao này, chớ có hù cô vợ nhỏ Trình Dịch An vất vả trông mong mãi mới trở về này chạy mất chứ!

Chương 4.

Edit: Tắm. Chương 4.

Lâm Tương sốt ruột vội vàng chạy ra cửa tiểu khu, vừa đúng lúc chặn được Sở Thanh đang đi về nhà. Cô ấy thở hổn hển chạy đến, chống nạnh nói: “Để tớ xem cậu chạy được đi đâu!”

Sở Thanh bị điệu bộ này dọa phát sợ, nếu không phải nghe giọng là nữ thì cô đã chui ngay tấp lự vào phòng an ninh rồi. Cô ngẩng đầu lên nhìn, trước mắt là một cô gái đang đắp mặt nạ sạch sẽ, trùng mắt đứng trước mặt cô. Trên người mặc một chiếc áo khoác bông của nhãn hiệu thể thao nào đó, dài đến đầu gối, dĩ nhiên là của đàn ông. Cô ấy đi một đôi dép bằng bông Pikachu, phía trước đã bị rách ra rồi.

Thấy Sở Thanh nhìn mình chằm chằm, Lâm Tương đã biết ngay là cô gái nhỏ này nhận ra mình. Trong lúc vô tình nhìn thấy dáng vẻ của mình bây giờ qua lớp cửa kính phòng bảo vệ, Lâm Tương vắng tục, kéo tay Sở Thanh về hướng nhà mình, “Cậu đúng là tiểu tử tông mà, tớ vừa nhận điện thoại của Đại Diêu là chạy luôn ra đây, trong nhà vẫn đang còn hầm canh mộc nhĩ trắng đấy!”

Cô ấy không lo lắng vấn đề mặt nạ hay không mà lại lo nồi canh trong nhà. Sở Thanh cúi đầu cười cười, Lâm Tương này tính tình vẫn chẳng thay đổi chút nào. Vẫn y như trước kia, giống như một nữ thổ phi* vậy. Chiếc áo trên người cô ấy là chiếc mà Đại Diêu mặc từ thời cấp ba, trước ngực có hai lỗ bị thuốc lá làm cháy, tìm không ra chiếc thứ hai.

**Thổ phi: Giặc cỏ =))*

Hai người chạy nhanh về, Lâm Tương lấy một bát canh mộc nhĩ trắng cho Sở Thanh rồi sau đó vào nhà vệ sinh để rửa mặt nạ. Đợi sau khi chải chuốt trang điểm, miệng nhỏ uống xong bát canh rồi, Lâm Tương mới đẩy bát qua một bên, ngồi đối diện Sở Thanh, lắng lắng nhìn cô.

Sở Thanh liếm môi một cái, thừa dịp “nữ thổ phi” này còn chưa nổi giận, tranh thủ thời gian chủ động nhận sai trước: “Xin lỗi cậu, tớ sai rồi, cậu đừng tức giận mà...”

Năm đó sau khi rời Nhất Trung, cô xóa đi tất cả phương thức liên lạc với mọi người, về sau dứt khoát đổi luôn cả số điện thoại, hoàn toàn cắt đứt sạch sẽ với những người bạn học này. Nhiều năm cố ý trốn tránh như vậy, cũng chưa từng gặp nhau lấy một lần.

“Cậu...” Lời đến miệng nhưng cũng vẫn nuốt xuống, mặc dù nhiều năm qua đã vô số lần Lâm Tương nghĩ đến chuyện muốn lật Sở Thanh ra đánh một trận, hỏi cô vì sao một đời không nói gì đã chạy mất, nhưng gặp lại rồi lại không nỡ làm khó cô. Chủ yếu là Trình Dịch An đã cô đơn đợi ngán ấy năm rồi, nếu người này bị cô ấy hù cho chạy mất dép thì người kia sẽ quẩn lầy Đại Diêu cả ngày không buông mắt.

Miệng nhỏ của Sở Thanh cong lên, mở to đôi mắt nhìn Lâm Tương. Thấy mặt cô ấy lạnh băng, Sở Thanh nghiêng đầu một cái, dùng sức nháy mắt mấy chục cái.

“Phụt...” Lâm Tương bị hạ gục, không cảm được ý cười, trên mặt lại tỏ vẻ không chịu thua, “Chiêu này đã dùng bảy tám năm rồi còn chưa ngán à?”

Sở Thanh giương đầu đắc ý: “Có tác dụng là được rồi.” Khi đó, không cần biết là Lâm Tương hay Trình Dịch An, chỉ cần cô sử dụng tuyệt chiêu này là có thể khiến người bỏ qua luôn, trừ lúc thi Toán thất bại...

“Gặp lão Trình rồi à?”

Nhắc đến cái này, Sở Thanh thu lại ý cười, đáp: “Gặp rồi.”

“Có suy nghĩ gì?”

Sở Thanh nhíu mày, sao lại có cảm giác như đi xem mắt thế không biết. Cô nháy nháy mắt, ra vẻ buồn lẳng nói: “Không có suy nghĩ gì cả, chỉ là... tiêm rất thạo, kĩ thuật không tệ.”

Nhìn dáng vẻ không tìm không phổi của cô, Lâm Tương cũng gấp thay, “Cậu không biết vì sao cậu ấy lại luyện cách tiêm sao? Cứ không làm gì là lại chạy đến phòng truyền dịch giúp y tá tiêm, khi đó ai cũng nghĩ lão Trình vừa mất cô y tá ở phòng truyền dịch đấy.”

Thấy Sở Thanh cúi đầu không nói, Lâm Tương nhìn qua đồng hồ trên tường, nghĩ đến bọn Diêu Vũ Thành còn lâu mới về, dứt khoát nói rõ với Sở Thanh: “Lão Trình là người không muốn học y nhất đấy? Cậu ấy đăng kí vào viện y học là vì ai chứ? Cũng chỉ còn hơn một năm nữa là tốt nghiệp tiến sĩ rồi mà chưa tìm lấy một cô bạn gái, là vì ai đây? Ngài thì lại tốt quá luôn, tám năm trước không thêm í ử một tiếng đã chạy mất, tám năm sau vừa xuất hiện lại nhẹ nhàng nói một không có suy nghĩ gì?”

Sở Thanh xoa xoa đầu bị Lâm Tương nói đến đau đầu, ôm đầu ghé vào bàn ăn, buồn buồn nói: “Sao mà cậu nặng giọng Bắc Kinh

thế...”

“Thì tớ nghe người ta nói nhiều rồi chứ sao... Này, cậu đừng có mà đánh trống lảng!”

“Được đó, khẩu âm Thiên Tân rồi.”

“Sở Thanh!” Lâm Tương vỗ bàn một cái, “Cậu lại đánh trống lảng!”

Sở Thanh khoanh tay trước ngực, thờ dãi, “Cậu cũng đã nói là tám năm không gặp rồi, cũng không thể vừa gặp đã nói chuyện ấy được chứ?”

Lâm Tương nghe cô nói câu này thì cảm thấy có hi vọng, “Nói thẳng ra là cậu còn suy nghĩ đó chứ gì?”

“Tớ nào có!”

“Sao cậu lại không có chứ...” Ở cửa truyền giọng của Diêu Vũ Thành, Lâm Tương lập tức ngậm miệng, đưa tay giúp Sở Thanh chỉnh lại mái tóc cắt ngang trán, “Ngoan, tớ nói cậu có là cậu có, tớ đi mở cửa đây.”

“Về rồi? Nhanh vào làm cơm đi.” Lâm Tương vừa mở cửa đã đeo tạp dề lên cổ Diêu Vũ Thành, sau đó to giọng nói với Sở Thanh trong phòng khách rằng tối nay ở lại ăn cơm, cuối cùng còn đưa mắt với Trình Dịch An ở phía sau.

“Ui, Tiểu Bạch ở đây à!” Một giây Diêu Vũ Thành nhìn thấy Sở Thanh lập tức lùi về sau một bước, tỏ ra vô cùng khoa trương, sau đó lau lau tay mở tủ lạnh ra, “Để tớ nấu cho cậu một món sủi trường siêu ngon nhé...”

“Cậu ra ngồi với lão Trình đi, ở chỗ này làm gì cho vướng víu.” Lâm Tương cầm bó rau bina ra chọn chọn, vừa đặt chiếc rổ đựng nước xuống trước mặt Sở Thanh đã liên tục đuổi người đi.

“Đừng, tớ giúp cậu nhặt rau nhé ...”

Lâm Tương nhướn mày, thẳng khoát tay: “Không cần không cần, đi nhanh lên.”

Sở Thanh mím môi một cái, bước bước nhỏ đi ra phòng khách ngồi xuống. Lúc Trình Dịch An mới đi vào, hai người chào hỏi nhau một câu rồi cũng không nói thêm gì. Anh luôn luôn kiệm lời, mà những năm này Sở Thanh cũng lười nói chuyện với người khác, trong lúc nhất thời không tìm ra chủ đề, bầu không khí xấu hổ đến đòi mạng. “Bây giờ đang làm việc ở đâu?” Trình Dịch An buông tờ báo xuống, quen cửa quen nẻo lấy bộ đồ uống trà dưới gầm bàn trà lên.

“Làm ở truyền thông.”

“Quay phim?” Trình Dịch An nhíu nhíu mày nhớ lại, “Triệu Tư...”

“Triệu Tư Phàm? Cậu biết à?”

“Ừm, không quen.”

Sau đó lại là một trận im lặng...

Người Sở Thanh căng cứng, bị khí thế mạnh mẽ của Trình Dịch An bức bách, lúc lướt Weibo cũng không dám cười ra tiếng, kìm nén đến mức quai hàm đau nhức.

“Cảm lạnh đã khá hơn chưa?”

Sở Thanh kinh ngạc ngẩng đầu, cái hũ nút Trình Dịch An này nhiều năm như vậy cũng tiến bộ không ít đấy, thế mà lại chủ động tìm đề tài, tuy nói rằng đề tài này khá là cứng nhắc.

Thấy cô ngơ ngác nhìn mình chằm chằm không nói lời nào, Trình Dịch An hơi nhíu mày, lại hỏi một lần.

“À! Cảm lạnh, cảm lạnh tốt, tốt hơn nhiều rồi...” Sở Thanh sờ sờ tóc mái, sau khi sờ xong mới nhớ ra vừa rồi ăn khoai tây chiên mà chưa đi rửa tay, trong lúc nhất thời tay dựng thẳng giữa không trung không biết phải làm sao bây giờ.

Trình Dịch An vươn người ra đưa cho cô một tờ khăn giấy, thừa dịp Sở Thanh đang lau tay, anh lại rút tờ khăn giấy khác ra lau tóc cho cô. Bên trên mái tóc cắt ngang trán của Sở Thanh dính chút mảnh vụn của khoai tây chiên, Trình Dịch An dùng khăn giấy phỉu nhẹ, sau đó thuận miệng nói: “Nôn nôn nóng nóng.”

Lâm Tương đang đứng trong phòng bếp xem kịch, vô cùng vui vẻ, cảm thấy ở nơi cửa miệng cười toe toét đến tận mang tai.

“Đi thôi, để bọn họ rửa tay ăn...” Diêu Vũ Thành vừa muốn đi ra ngoài gọi hai người Sở Thanh vào ăn cơm, cửa phòng bếp còn chưa bước ra được đã bị Lâm Tương tóm về, thuận tiện lấy một quả cà chua sống chặn miệng.

“Sao lại không có mắt nhìn thế được nhỉ? Không nhìn thấy hai người họ đang tán tỉnh nhau à!”

Diêu Vũ Thành thấy thế cũng học theo tư thế ghé vào khung cửa của Lâm Tương, gặm một miếng cà chua nhai nhai hai cái, nhỏ giọng nói: “Sao quả cà chua này chát chát thế nhỉ?”

“Chưa rửa đâu, nên chắc là bùn đấy.”

“Tiểu Bạch, lão Trình, ăn cơm thôi!” Diêu Vũ Thành gặm xong cà chua, thấy hai người bên ngoài kia không còn lời nào để nói, vội vàng chạy ra ngoài làm dịu đi sự xấu hổ.

“Cái kia... Lão Trình, cậu đưa Tiểu Bạch đi rửa tay nhé.”

Sở Thanh đi theo Trình Dịch An vào nhà vệ sinh, cô đứng ở trước gương, Trình Dịch An ở phía sau.

Không gian trong nhà vệ sinh không lớn, hơi chật một chút. Sở Thanh bật nước rửa tay, sau đó xê dịch sang bên cạnh cho Trình Dịch An đứng. Góc áo không cẩn thận quệt phải chiếc hộp vuông nhỏ trên bàn, đồ bên trong bay tứ tung đầy đất.

Sở Thanh lập tức tranh thủ tay đã được rửa sạch sẽ mà khom lưng xuống nhặt, tay còn chưa đựng đến đồ thì mặt đã đỏ như tôm nấu chín rồi. Ngẩng đầu nhìn chỗ đứng của mình và Trình Dịch An, vậy mà não lại nhảy ra một khung cảnh nào đó không thể nói nên lời... “Hừm...” Trình Dịch An thấy rõ ràng món đồ trong tay Sở Thanh, cau mày lôi người ra ngoài, “Đề tội.”

Không có gì lúng túng hơn việc bị người ta phát hiện ra thứ này trong nhà, Sở Thanh vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Lâm Tương ngập ngừng lo lắng đang đứng ở cửa.

Nhìn thấy dáng vẻ của Sở Thanh, ngay lập tức Lâm Tương đã biết rằng đồ trong hộp bị người ta nhìn thấy rồi. Cô ấy cũng không giận, lấy cùi chỏ chọc chọc Sở Thanh, nháy nháy mắt mỉm cười nói: “Đó là tình thú nhé, sau này cậu kết hôn là biết.”

Trên bàn cơm, Lâm Tương một phát lôi Diêu Vũ Thành đang ngồi bên người đuổi sang phía đối diện. Diêu Vũ Thành bấu môi đưa mắt với cô ấy, ý muốn nói rằng anh ta muốn cho hai người họ ngồi gần nhau hơn chút mà.

Lâm Tương bắt đắc dĩ lờm anh ta một cái, cũng không biết lúc trước sao anh ta lại theo đuổi mình được nữa. Hai người ngồi song song chẳng có ý nghĩa gì nữa, nhưng mà nếu mặt đối mặt, em nhìn tôi một chút tôi nhìn em một chút, nhìn nhìn rồi chẳng phải sẽ vừa ý nhau luôn sao...

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Lâm Tương, Sở Thanh vừa ngồi xuống là vùi đầu bới cơm. Cô ấy dùng lực ra hiệu cho Diêu Vũ Thành đùa giỡn nói chuyện với Sở Thanh, mà mỗi lần Sở Thanh đáp lại một câu là mắt lại phải nhìn lên người Trình Dịch An. Chưa được mấy hiệp thì ngay cả cổ cũng đã đỏ bừng rồi.

“Lão Trình, cậu nhìn cậu ấy xem này, mặt mũi đỏ ửng hết cả lên rồi, hẳn là lại sốt rồi đấy...” Lâm Tương nói lời nói này xong, ở dưới bàn, Diêu Vũ Thành lập tức đạp Trình Dịch An một cái.

Trình Dịch An ngẩng đầu nhìn Sở Thanh một chút, mười phần tự nhiên vươn tay đến, thử nhiệt độ một chút rồi nói: “Không sốt.” Sau đó lúc thu tay lại, Trình Dịch An còn rất tri kỷ mà chỉnh lại phần tóc mái ngang trán bị cong của Sở Thanh.

Sở Thanh cười khan hai tiếng, càng then thùng hơn, lần này dù cho Diêu Vũ Thành có đùa thế nào cô cũng không ngẩng đầu lên. Toàn bộ quá trình đều né tránh người đối diện, dù một ánh mắt dư thừa cũng không cho.

Một bữa cơm dưới sự chen lời của Lâm Tương và Diêu Vũ Thành, cuối cùng cũng không quá xấu hổ. Bốn người họ vừa cùng nhau dọn

bàn ăn xong thì Lâm Tương đã vội vàng đuổi hai người Sở Thanh và Trình Dịch An ra ngoài.

“Quá muộn rồi, lão Trình cậu đưa Thanh Thanh về trước nhé.”

Ra ửa, Sở Thanh phát hiện ra sổ nhà không hề tầm thường của Lâm Tương: “Tầng 12 phòng 401? Số thứ tự* của hai cậu sao?” Khi đó Sở Thanh từng làm ủy viên học tập một học kì, vô cùng hiểu rõ số thứ tự của các bạn.

**Gốc 学号 học hào: Là chỉ số thứ tự của mỗi một học sinh trong trường học, vì để thuận tiện cho việc quản lí học sinh nên bình thường học hào của mỗi người sẽ không trùng lặp, trong dãy số sẽ bao hàm năm, thông tin các lớp.*

Lâm Tương khó được chút xấu hổ, “Quen biết mười năm, cưới cũng không cầu hôn, cuối cùng cũng coi như là làm chút lãng mạn lên trên việc mua phòng ốc ấy mà...”

Khi hai người họ kết hôn là vào ngày tốt nghiệp, Diêu Vũ Thành tìm người mượn một chiếc xe, người còn đang cầm hành lí đã trực tiếp kéo đến cục dân chính luôn. Hộ khẩu của Lâm Tương nhét ở dưới cùng trong vali, hai người họ đứng ở chỗ ghi danh lật tung lên mãi mới lấy ra được.

“Chắc chắc chắc, vị tình yêu đúng là chua quá đi mất.” Sở Thanh đúng là bị nhét thức ăn cho chó mà.

“Nhà các cậu cũng rất...”

“Cái gì?” Sở Thanh không nghe rõ.

Lâm Tương đột nhiên bị Trình Dịch An ném cho một ánh mắt sắc như dao, ý thức được không thể nói lung tung, sau đó ngoắt giọng nói: “Nhà các cậu đúng là xa xôi... Nhanh đi về đi!”

Hết chương 4.

editor: tui ưng hai anh chị Diêu Lâm quá mấy má ơi hụ hụ.

Chương 5.

Edit: Tắm.

Chương 5.

“Không phải, vừa rồi cậu...” Sở Thanh còn muốn hỏi lại cho rõ ràng, lời còn chưa nói hết thì Trình Dịch An ở bên cạnh đã một mình ra khỏi cửa rồi. Dưới sự ra hiệu của Lâm Tương, cô co cẳng đuổi theo anh.

“Nhà nào thế?” Trình Dịch An nghe thấy tiếng bước chân phía sau mình thì dừng lại.

Sở Thanh chỉ chỉ bên phải, “Ngay, ngay tòa nhà kia kìa.” Quãng đường cách nhà của Lâm Tương không đến nửa phút, khoảng cách thẳng tắp còn không đến hai mươi mét.

Mặc dù chỉ bước hai bước là đến nhưng Trình Dịch An vẫn kiên trì đưa cô xuống dưới tầng. Mười phần tri kỉ cùng chờ thang máy với cô, mãi cho đến khi cửa thang máy khép lại rồi anh vẫn không rời đi. Trong lòng Sở Thanh đắn đo không biết nên mời anh vào nhà mình ngồi chút không, nhưng cuối cùng cũng không nói ra miệng.

Sau khi Sở Thanh vào thang máy rồi, Trình Dịch An quay người ra khỏi chỗ cửa, trầm ngâm nhìn chằm chằm lên trên. Thẳng đến khi đèn tầng mười hai sáng lại anh mới rời đi.

Về đến nhà, Sở Thanh lấy điện thoại di động ra sạc pin, sau đó vui mình ở ghế sofa ngắm người. Nhìn bộ phim tình cảm trên TV, cô đột nhiên nhớ tới câu Lâm Tương đã hỏi mình: Còn có suy nghĩ gì với Trình Dịch An không?

Nói không thì sợ là giả dối, từ lần đầu tiên gặp anh trong bệnh viện, trong lòng Sở Thanh đã rối như tơ vò rồi. Nhưng nếu để cho cô mặt dày như thót giống trước kia mà theo đuổi Trình Dịch An thì cô không thể nào làm được nổi...

Nếu để Trình Dịch An theo đuổi mình... Vừa nghĩ đến cảnh tượng đó cả người Sở Thanh đã nổi đầy da gà. Trình Dịch An mà mặt dày theo đuổi cô thì chắc chắn là do học y nhiều quá làm đầu óc u mê tăm tối.

Dũng khí và cả bốc đồng của thời niên thiếu giờ đã không còn nữa rồi. Trước kia Sở Thanh cứ tưởng rằng mình chỉ muốn tìm một người nào đó mà tạm bợ trôi qua nửa phần đời còn lại mà thôi.

Nhưng nào ngờ Trình Dịch An vừa xuất hiện, lại giống như thể có người dùng lông vũ mà cào qua lòng cô vậy, ngứa đến mức không thể chịu nổi.

Chuông điện thoại reo lên, Sở Thanh thở dài, không tình nguyện mà ngồi dậy từ ghế sofa. Chậm chạp đến chỗ sạc xem xem, là điện thoại của cấp trên Triệu Tư Phàm.

Sở Thanh cô bình thường có thể gửi tin nhắn thì tuyệt nhiên không chịu gọi điện thoại. Lúc này nhìn thấy nút kết nối thì khiếp đảm cực kì. Tự xây cho mình một lớp tâm lí phòng thủ xong, khẽ cắn môi nghe: “Alo? Chị Phàm ạ?”

“Tiểu Sở, gửi số CMND cho chị, để chị đặt phòng khách sạn trước cho mấy đứa.” Việc xây dựng đoàn đội* đều do một tay Triệu Tư Phàm xử lí, đã trể thế này rồi mà còn đang liên hệ với khu du lịch bên kia giữ phòng cho.

**团建: (là kiểu thế này) Công ty tổ chức các chuyến đi nhóm và xây dựng đội ngũ, cam kết đào tạo ý thức, danh dự tập thể của các nhân viên. Để làm cho nhân viên quen thuộc hơn với các nguồn lực và kinh doanh hiện có của công ty, hiểu được công việc hàng ngày của các bộ phận khác trong công ty, tăng cường giao tiếp và trao đổi giữa các bộ phận và phòng ban, đồng nghiệp với đồng nghiệp, tăng cường sự đoàn kết của công ty. Đồng thời, sắp xếp các nhiệm vụ công việc của công ty trong nửa cuối năm và làm việc cùng nhau để đạt được mục tiêu cuối cùng.*

Sau khi cúp điện thoại rồi, Sở Thanh nhắn CMND của cô cho cô ấy. Phía bên kia nhắn một biểu tượng “OK”, năm phút sau, Triệu Tư Phàm lại nhắn một tin khác đến.

Triệu Tư Phàm: Chị nhớ em và Tiểu Vương đều thuộc khóa này mà, sao em lại lớn hơn cô ấy hai tuổi lận thế?

Sở Thanh: Thành tích không tốt nên bị lưu ban ạ.

Triệu Tư Phàm ở bên kia nhắn một biểu tượng haha sang, cũng không truy hỏi thêm nữa, chỉ dặn dò cô mau chóng làm cho xong công việc của mình.

Những ngày này cả bộ phận đều rất bận rộn, cuối năm có ngày 11/11*, hai hai lại còn thêm tiết đồ tết nữa. Riêng khoản quả hạch thôi cô đã ăn không dưới mười nhãn hiệu rồi.

**11/11: Ngày lễ độc thân hay Quang côn tiết là một ngày lễ mua sắm phổ biến với người trẻ Trung Quốc nhằm tôn vinh niềm tự hào là người độc thân. Ngày 11 tháng 11 được chọn bởi vì số “1” gọi nhắc đến một cá nhân hầy còn đơn thân.*

Thức thâu để chạy deadline xong một bài kiểm tra đánh giá thì đã là bốn giờ sáng rồi, cô nằm trên giường vật vã mãi mà không tài nào

ngủ yên được. Vất vả mãi mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, cảm giác còn chưa được một lúc đã nghe thấy tiếng chuông báo thức rồi. Sở Thanh tắt báo thức đi, cũng không biết là trôi qua bao lâu cô mới đột nhiên bừng tỉnh, lúc này đã là tám rưỡi.

Buổi sáng hôm nay có cuộc họp thường kì của bộ phận, không thể đến muộn được. Cô thoa qua một lớp kem nền, ngay cả lông mày còn chưa kịp vẽ đã vội ôm laptop chạy ra ngoài.

Ra khỏi tiểu khu đến ngã tư, Sở Thanh vừa chuẩn bị chạy nước rút một trăm mét thì phía trước đột nhiên có một chiếc xe dừng lại, ngăn lối đi của cô.

Trình Dịch An chậm rãi hạ cửa sổ xe xuống, hỏi: “Đi đâu thế?”

“Đi làm.” Sở Thanh hơi nóng nảy, cô cúi đầu nhìn đồng hồ, còn mười phút.

“Tôi đưa cậu đi, lên xe.” Trình Dịch An ngồi ở ghế lái vẫy vẫy tay với cô.

Sở Thanh cau mày, liên tục từ chối: “Không cần không cần, ngay phía trước đây luôn, lập tức đến ngay.” Cô thấy Trình Dịch An còn muốn kiên trì thì giậm chân một cái, ghét bỏ nói: “Chiếc xe này của cậu còn chả nhanh bằng hai cặp giò của tớ ý chứ. Không thèm nghe cậu nói nữa đâu, sắp muộn đến nơi rồi đây này.”

Không đợi Trình Dịch An mở miệng, Sở Thanh đã chạy không thấy tầm hơi đâu nữa rồi. Trình Dịch An nhìn dáng vẻ sốt ruột vội vàng của cô, tay vịn trên bảng chỉ đường cúi đầu cười cười, rồi quay đầu lái về phía bệnh viện.

Sở Thanh gắng sức chạy dọc theo con đường, rốt cuộc cũng đến được phòng họp trước chín giờ. Vừa vào cửa đã bị Triệu Tư Phàm tóm cổ lôi ra vẽ lông mày cho, Sở Thanh vừa đứng đối diện gương tô vẽ hai cái thì chiếc bút kẻ lông mày trong tay đã bị người ta giật lấy.

“Chậm như rùa, để chị.” Triệu Tư Phàm lượm loát vẽ mày cho cô, tô phấn mắt, đánh má đỏ... Cuối cùng còn rất gọn ghẽ mà tạo khối mũi cho cô.

Một loạt động tác này khiến cho Sở Thanh cũng thấy choáng váng, cô nhìn nhìn gương, khuôn mặt cô trong tấm gương cứ như thể dùng axit hyaluronic* vậy, vẻ mặt tốt hơn nhiều so với lúc sáng sớm.

**Axit hyaluronic là chất có sẵn trong cơ thể, được tìm thấy ở nồng độ cao nhất trong chất lỏng ở mắt và khớp. Axit hyaluronic do vi khuẩn trong phòng thí nghiệm tạo ra được sử dụng làm thuốc.*

Axit hyaluronic được dùng trong các cuộc phẫu thuật mắt nhất định bao gồm cắt bỏ đục thủy tinh thể, ghép giác mạc và sửa chữa võng

mạc bị nứt cùng các thương tích mắt khác. Axit hyaluronic được tiêm vào mắt để giúp thay thế chất lỏng tự nhiên.

Axit hyaluronic cũng được sử dụng như một chất làm đầy môi trong phẫu thuật thẩm mỹ. ()

“Vừa rồi lúc em đi vào chị còn cứ tưởng là bệnh nhân ở bệnh viện sát vách chạy đến cơ đây, quàng thâm mắt sắp rơi xuống đất đến nơi rồi.” Triệu Tư Phàm thỏa mãn nhìn gương mặt của Sở Thanh, sau đó gọi cô đi vào.

Cuộc họp diễn ra trong nửa tiếng, Sở Thanh một tay nâng đầu một tay ghi chép lại cuộc họp. Nghe thấy hai chữ tan họp thì lập tức đứng dậy chạy đến nhà vệ sinh. Hôm qua ngủ không ngon nên đầu đau đến độ buồn nôn, nôn khan một lúc mà cũng chẳng nôn ra thứ gì cả.

“Đi bệnh viện xem xem sao đi, cho em nghỉ một ngày đấy.” Lúc họp Triệu Tư Phàm đã thấy sắc mặt Sở Thanh không tốt rồi, nếu không phải bình thường đứa trẻ này sống như ni cô thì cô ấy đã nghĩ trợn nôn ọe bất đắc dĩ này là do mang thai rồi.

“Cảm ơn chị Tư Phàm ạ...” Sở Thanh nhấp một hớp nước lạnh, cố nén sự buồn nôn nơi ngực xuống.

Triệu Tư Phàm vỗ vỗ lưng cô, “Cảm ơn cái gì, em không đến thì có thể thôi, nhưng mà bản thảo trong tay em thì trước xế chiều ngày mai nhất định phải nộp lên đấy.”

Sở Thanh đau khổ mà cười cười, đành hoàng gật đầu. Cô ôm laptop đi bộ đến bệnh viện, lấy sổ xong thì đi lên tầng tìm phòng. Nhìn bác sĩ và một đám người menh mông trong phòng, cô yên lặng lui ra ngoài, ngồi bệt dưới đất bật laptop lên gõ bàn phím.

Đồ ăn vặt lần này trước đây cô đã thử rồi, là cái loại mà... ăn một lần là không muốn ăn lần thứ hai. Sở Thanh vắt hết dịch não ra, chọn được xương từ trong trứng gà là chuyện cô rất ư am hiểu, nhưng quả thực muốn lấy được ưu điểm bên trong đồng khuyết điểm ra thì đúng là làm khó cô rồi.

“Ài, cô gái nhỏ này là lập trình viên à?” Sau khi Lý Tông Hải xem xong cho bệnh nhân cuối cùng thì đi ra từ phòng mạch, nhìn thấy Sở Thanh cách đó không xa, vừa cười vừa nói.

Trình Dịch An đứng một bên híp mắt lại, nhìn chằm chằm cái cục màu trắng trên mặt đất cách đây không xa kia. Có ghế không ngồi lại đi ngồi dưới đất. Anh cau mày gọi: “Sở Thanh?”

Sở Thanh đang đeo tai nghe, hoàn toàn không nhận ra có người đang gọi mình.

Trình Dịch An để Lý Tông Hải đi trước, còn mình thì mau chóng lại gần cô. Anh một phát lấy tai nghe của Sở Thanh ra, sau đó túm lấy

cánh tay kéo cô từ dưới đất dậy.

“Ai u, cẩn thận máy tính của tôi đó nhé...” Sở Thanh cẩn thận che chở trong ngực chiếc bản thảo viết được một nửa của mình, không vui ngẩng đầu lên nhìn Trình Dịch An. Còn chưa mình đầy khí phách được nửa giây, vừa chạm phải ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta của anh cô đã sợ vỡ mật rồi, rụt cổ lại không nói một lời.

“Ở đây làm gì?” Trình Dịch An hỏi.

“Xem bệnh chứ gì nữa!” Sở Thanh cúi đầu đi tìm đơn đăng kí của mình, sờ sờ mấy cái túi trên người mà không thấy đâu cả.

Trình Dịch An thở dài, ngồi xổm xuống nhặt tờ giấy cô dùng để đựng vỏ quýt trên đất, bất đắc dĩ nói: “Ở đây này...”

Sở Thanh hơi xấu hổ, đoạt đồ trong tay anh, ném vỏ quýt vào thùng rác, phúi phúi đơn đăng kí. Nghiêng đầu thấy trong phòng khám không còn ai, vừa định đi vào thì đã bị Trình Dịch An cản lại.

“Đi đâu thế?”

“Ai u, đầu tở đau mà...” Sở Thanh hơi bực bội, người này làm gì không làm, cứ phải ngăn cản cô mới được cơ.

“Đây là khoa ngoại thần kinh.” Trình Dịch An chỉ chỉ bảng hiệu bên trên phòng, “Cậu muốn vào khoa gì hả?”

“Khoa nội thần kinh...” Sau khi thấy rõ tên phòng, Sở Thanh bấu môi rồi lẩm bẩm nói: “Không phải là do ban nãy quá trời người luôn à, tớ nhìn thấy được chữ “Thần” nên cứ cho rằng...”

Trình Dịch An nhìn dáng vẻ mơ hồ này của cô mà đầu cũng đau nhức, vỗ trán bất đắc dĩ nói: “Sao cậu không chạy lên tầng ba luôn đi?”

“Tầng ba á? Tầng ba là khoa gì thế?”

“Khoa tâm thần.”

Hết chương 5.

editor: tán gái mà thế này thì sao được anh bác sĩ ơi :) thiệt là

Chương 6.

Edit: Tầm.
Chương 6.

Sở Thanh bị anh chọc tức đến buồn cười, Trình Dịch An này đúng là bị lây nhiễm từ cái tên Diêu Vũ Thành miệng thoăn thoắt như tàu kia mà, nói chuyện thôi mà cũng có thể tức chết người luôn. Cô dựa vào tường cười cười hai tiếng, đầu lại càng thêm đau.

Nhìn vẻ mặt của Sở Thanh không đúng lắm, Trình Dịch An cũng không đùa cô nữa, một tay cầm lấy túi laptop trong tay cô, một tay vịn cô đến khoa nội thần kinh ở hướng khác. Không ngờ đã bế môn canh*, trong phòng không có ai, gần mười hai giờ nên mọi người đi ăn cơm cả rồi.

**Bế môn canh 闭门羹: Kiểu uyển chuyển từ chối ý, mời cách ăn canh, nhưng mà là canh “đóng cửa”, nên là thật ra không có canh, chỉ có cửa sập vào mặt thôi (thanks 4702chan)*

Lúc này Sở Thanh ngồi phịch xuống ghế trước cửa phòng bệnh, đáng thương nhìn chằm chằm Trình Dịch An, hữu khí vô lực nói: “Nếu không thì cậu cứ đi ăn cơm đi, buổi chiều tớ lại đến tiếp vậy.”

Trình Dịch An không lên tiếng, túm lấy chiếc balo sau lưng cô, sau đó đỡ người từ trên ghế đi ra ngoài.

Hai người họ vất vả lê mà lê mề mại mới đến được nhà ăn, Sở Thanh vừa ngửi thấy mùi đồ ăn đã cảm thấy buồn nôn. Cô kéo tay Trình Dịch An, nhỏ giọng nói: “Tớ có thể không vào được không...” Trình Dịch An thấy cô vô cùng khó chịu, gật đầu đồng ý. Anh đưa Sở Thanh đến chiếc ghế dài trong vườn hoa nhỏ, sau đó đi thẳng đến nhà ăn tìm người.

Năm phút sau, Trình Dịch An dẫn theo người đứng đầu trong khoa nội thần kinh Vương Phong từ trong nhà ăn ra, phía sau còn có Diêu Vũ Thành bám theo nữa.

“Tiểu Bạch!” Diêu Vũ Thành ở đằng xa xa vừa nhìn thấy Sở Thanh đã bắt đầu gào to, chọc Trình Dịch An trừng mắt nhìn anh ta mấy lần.

Chủ nhiệm Vương híp mắt, chỉ chỉ Sở Thanh đang ngồi ngẩn người trên ghế dài, nói: “Cô gái kia ấy hả?”

Trình Dịch An không trả lời, tên yêu quái Diêu Vũ Thành lập tức kéo chủ nhiệm Vương sang một bên thầm thì: “Đúng vậy đúng vậy đó, lần xem mắt trước thầy Vương cũng đừng để ý nhiều nhé, không phải là do cậu ta có người trong lòng rồi sao. Lão Trình của chúng ta là thật tâm, chờ bọn họ kết hôn rồi ý, tôi nhất định sẽ thông báo cho thầy đầu tiên luôn...”

Ba người đi tới trước mặt Sở Thanh, cô uể oải yếu ớt mà nhắc đầu từ trên balo lên, “Chào bác sĩ.”

Chủ nhiệm Vương ngồi xuống bên cạnh, hỏi một ít vấn đề cơ bản, có sốt hay không, nhức đầu bao lâu rồi, vân vân mây mây các loại.

“Ừm, trước tiên siêu âm màu cái đã. Tiểu Trình, cậu nhìn xem có cần phải làm NMR* không?”

**Cộng hưởng từ hạt nhân (viết tắt NMR-Nuclear Magnetic Resonance) là hiện tượng một hạt nhân nguyên tử nằm trong từ trường hấp thu hoặc phát xạ một bức xạ điện từ. Cộng hưởng từ hạt nhân cũng được xem là một nhóm các phương pháp khoa học áp dụng cộng hưởng từ hạt nhân vào việc nghiên cứu các phân tử.*

“Không cần không cần đâu ạ, hơn nửa năm trước vừa làm rồi ạ, không có vấn đề gì đâu ạ.” Về mặt Sở Thanh đau khổ nói, “Ông cứ tiêm một mũi giảm đau cho cháu đi ạ, cháu còn phải về viết gì gì đó nữa cơ.”

“Trước tiên siêu âm màu, Tiểu Trình dẫn cô bé đi đi, làm xong thì đến phòng làm việc tìm tôi.” Sau khi chủ nhiệm Vương nói xong thì đứng lên, tiện tay phỉ phỉ bụi bẩn trên chiếc áo blouse, “Cơm tôi ăn mới được một nửa đã bị hai tên nhóc này lôi ra ngoài, sườn xào chua ngọt cũng sắp lạnh đến nơi rồi. Cô bé cứ theo Tiểu Trình đi kiểm tra đi nhé, tôi đi trước đây.”

Sở Thanh cong khóe miệng cười cười, nói cảm ơn với chủ nhiệm Vương.

Dưới ánh mắt ra hiệu của Trình Dịch An, Diêu Vũ Thành ỉu xiu theo Vương Phong về nhà ăn.

Trình Dịch An lấy một bọc giấy đồ ăn trong túi ra đưa cho Sở Thanh, “Ăn không?” Anh nhớ khi ấy mỗi khi không thoải mái, Sở Thanh đều thích ăn một chút hoa quả lạnh lạnh. Hoa quả mát lạnh ngọt lịm ăn vào trong bụng rồi, tinh thần cả người được nâng cao không ít.

Sở Thanh mở khăn giấy ra, bên trong là một quả lê hương nho nhỏ. Cô dùng tay chạm chạm, lại còn ấm nữa. Sở Thanh hơi tuyệt vọng lật lật quả lê hương nhìn một lượt, nhỏ giọng nói: “Cậu sẽ không bỏ lò vì sóng đấy chứ?”

“Khụ... Dùng nước ấm làm nóng lên chút thôi.”

Nhắc đến lò vi sóng lại làm Trình Dịch An hơi đỏ mặt. Hồi lớp mười có một lần họ đi thực tiễn xã hội, bốn người họ cùng nhau đến một vùng gần đó tham gia hoạt động. Một ngày ấy là vào kỳ kinh nguyệt của Sở Thanh, cô lại thèm ăn mà lại hết đồ ăn trái cây. Lúc đầu Trình Dịch An còn dùng lí do gần đây không có cửa hàng trái cây nào để từ chối, nào ngờ Diêu Vũ Thanh lại móc trong cặp ra hai quả chuối tiêu, bảo là lúc họp lấy từ bàn hội nghị về.

Sở Thanh vừa nhìn thấy chuối tiêu là hai mắt tỏa sáng, Trình Dịch An không lay chuyển được cô, chỉ có thể vào phòng giải khát trong khách sạn, ném chuối tiêu vào lò vi sóng. Biện pháp này mẹ cậu thường hay làm, mẹ Trình luôn nói con gái không nên ăn lạnh, phàm là đồ vào cửa đều thích ấm áp.

Sau khi lò vi sóng chạy rồi, bốn người họ ngồi trong phòng giải khát nói chuyện phiếm đùa giỡn nhau. Ước chừng khoảng 1 phút sau, đột nhiên nghe thấy tiếng “bùm” một cái. Trên cánh cửa hơi mờ mờ của lò vi sóng dính đầy mảnh vụn tan tác của chuối tiêu, trong không khí còn tản ra một mùi hương khó nói.

Trình Dịch An vội vàng tắt lò vi sóng đi, vừa mở ra thì bên trong lò vi sóng đã biến thành một đồng hồ nổ đon đon. Bốn vách lò dính đầy mảnh vụn chuối tiêu, vì để không bị khách sạn phát hiện nên ba người họ yểm trợ cho cậu, chà chà lau lau nửa tiếng đồng hồ mới khôi phục lại được lò vi sóng về hình dáng ban đầu.

Hai người đều nghĩ đến chuyện thuở niên thiếu. Sở Thanh dùng hai tay cầm quả lê hương kia lên, khước môi cong lên cười. Cô cúi đầu cắn một miếng, nước lan ra bốn phía, lê hương trong veo không chút cản bã, cảm giác rất tuyệt.

Sở Thanh quay đầu đi tìm thùng rác, muốn nhả vỏ lê trong miệng ra. Còn chưa kịp đứng dậy thì Trình Dịch An đã rất tự nhiên đưa tay đến bên miệng cô. Sở Thanh lắc đầu, chỉ chỉ thùng rác cách đây không xa: “Ừm ừm...”

Trình Dịch không nhúc nhích, năm ngón tay khép lại đặt ở bên cằm chờ cô.

“Tranh thủ thời gian ăn đi, ăn xong rồi tôi dẫn cậu đi siêu âm màu.”

Sở Thanh bất đắc dĩ, chỉ có thể cúi đầu mau chóng gặm cho xong quả lê hương.

Trình Dịch An đứng dậy ném rác trong tay vào thùng rác, lúc quay về thì thấy Sở Thanh cầm miếng bông còn sát trùng trong tay giơ lên, muốn lau tay cho anh. Anh thấy buồn cười, hơi nhướn mày:

“Nước miếng của cậu có độc à?”

Sở Thanh lắc đầu nói: “Hết khăn giấy mất rồi, chỉ còn cái này thôi.”

“Lát nữa vào rồi rửa tay, đi thôi, tôi đưa cậu đến phòng siêu âm màu.” Trình Dịch An vừa cúi người muốn xách cặp giúp cô, ánh mắt lại chạm đến bàn tay phải đã tiếp xúc thân mật với vỏ lê, cười đùa nói: “Cậu cho tôi miếng bông cotton để lau tay là vì cất giấu ý định này à?”

Sở Thanh hé miệng cười, đeo balo lên vai xong rồi thì nói: “Tầng ba phía Tây, tớ biết rồi, cậu mau đi đi.” Chỗ khác thì không dám nói chứ riêng bệnh viện thì cô chẳng xa lạ gì nữa rồi.

“Đang nghỉ trưa, cứ thông thả.”

“Không cần đâu, tớ quen...”

Trình Dịch An bước lên phía trước cô một bước, Sở Thanh không khỏi từ chối anh. Quay đầu nhìn dáng vẻ xoắn xuýt của cô, anh buồn cười nói: “Bây giờ không thích người ta theo hầu nữa rồi à?” Khi đó Sở Thanh vừa đến Nhất Trung, hoàn cảnh xa lạ, trừ người bạn cùng bàn Lâm Tương và Trình Dịch An, Diêu Vũ Thành ở bàn sau ra thì không quen thân với ai cả. Đến văn phòng của chủ nhiệm lớp thôi mà cũng có thể lạc đường không về lớp nổi, về sau chỉ cần ra cửa thì đều để cho Lâm Tương đi theo cô.

Có một lần Lâm Tương và Diêu Vũ Thành không có ở đó, mắt thấy sắp đến giờ vào lớp rồi, Sở Thanh lại nhớ thầy để cô đến phòng in để lấy bài thi, gấp gáp vô cùng.

“Cậu đi với tớ đi mà, một mình tớ không ôm được...” Sở Thanh gõ gõ bàn của Trình Dịch An, “Thật sự không thể ôm được đâu, thầy cũng bảo để hai người đi chung đó.”

Hiếm có lúc Trình Dịch An ngẩng đầu từ đề toán lên, “Đi đâu?”

“Phòng in!” Đôi mắt Sở Thanh sáng ngời, chỉ chỉ đồng hồ, “Cách giờ lên lớp còn nửa tiếng, cậu đi với tớ một chuyến mất mười phút, về rồi vẫn có thể luyện được một đề đó!”

“Lão Trình, đi, đi chơi bóng nào!” Không đợi Sở Thanh thuyết phục được Trình Dịch An, ủy viên thể dục ở hàng sau đã cầm bóng rổ trong tay, khoác vai anh, “Tranh thủ thời gian, đám Tường Tử kia chiếm được sân tốt hết cả rồi.”

Trình Dịch An nhìn Sở Thanh ở bên cạnh một chút, cô cụp mắt xuống, hơi thất vọng.

Anh lấy cánh tay của ủy viên thể dục trên vai mình, cầm bài thi môn vật lý trong tay lên, nói: “Luyện đề.”

“Suốt ngày luyện luyện luyện, cậu nhắm mắt thi cũng có thể đứng hạng nhất ý chứ... Thôi chúng ta đi.” Cả lớp đều biết Trình Dịch An lấy luyện đề làm thú vui, chỉ cần anh đã đắm đầu vào trong đồng bài thi rồi thì bảy con ngựa cũng không kéo anh nhúc nhích nổi.

Sau khi mấy nam sinh kia đi rồi, Trình Dịch An thu dọn đồ trên bàn, ngẩng đầu nhìn Sở Thanh đang nằm sấp trên bàn nghịch tay. Anh dùng bút gỗ gõ ghế của Sở Thanh, nói: “Phòng in.”

Sở Thanh nghe xong, lập tức phất dậy từ mặt bàn, “Đi đi đi!”

Hai người họ cùng đi, cả đoạn đường Trình Dịch An giúp Sở Thanh ôn tập lại phương hướng đến văn phòng thầy cô giáo.

“Phòng 301 dãy nhà C ở phía Tây.”

“Thầy số học?”

“Không phải.”

“Hóa học?”

“Không đúng.”

“Á, tớ biết rồi, nhất định là môn Vật lý cậu thích nhất!”

...

Từ trong phòng in đi ra, sắc mặt của Trình Dịch An không được tốt lắm.

Lúc thầy giáo trong phòng in đưa ba chín tờ đề cho bọn họ, nhìn hai người họ mà trêu chọc một câu: “Có một xấp bài thi mà cần hai người đến, nhắc về lớp à?”

Sở Thanh nín cười, trên đường đi rất đường hoàng không dám chọc anh. Lúc đi ngang qua nhà vệ sinh, cô bỗng cảm thấy bụng dưới của mình xiết chặt lại, nhăn nhó nói: “Cái đó... Tớ muốn vào nhà vệ sinh.”

Trình Dịch An gật đầu, “Vậy tôi đưa bài thi về trước.”

“Cậu, cậu có thể đợi tớ được không?” Sở Thanh nhìn nhìn bốn phía, vẫn không nhận ra được đây là khu nhà C hay là khu nhà D.

Giờ phút này Trình Dịch An vạn phần hối hận khi đã đồng ý cùng cô đi lấy bài thi, thời gian nghỉ giữa giờ lên lớp tốt thế mà lại lãng phí thế này, vừa rồi lời giải cho đề kia anh còn chưa làm xong nữa. Mặc niệm mấy lần câu nói vàng mà ông nội từ nhỏ đã nói với mình, “Người tốt tốt đến cùng, đưa Phật đưa đến Tây Thiên”. Trình Dịch An mím môi gật đầu, sau đó ghé vào lan can, ngửa mặt góc 45 độ nhìn bầu trời.

Sở Thanh rửa tay xong đi ra, phát hiện tư thế Trình Dịch An vẫn chưa hề thay đổi, nhíu mày. Lấy sự hiểu biết của cô trong nửa học kì này về Trình Dịch An, hẳn là anh đang suy nghĩ đến đề tới mức nhập thần. Sở Thanh cũng không dám quấy nhiễu anh, yên lặng đứng một bên, sau khi gặm xong cái bánh mì rồi Trình Dịch An mới hoàn hồn mà kêu cô về lớp.

...

Sau khi siêu âm màu xong, Sở Thanh cảm thấy bụng dưới mình xiết chặt... “Cậu đi trước đi, lát nữa tớ đến phòng làm việc tìm cậu.” Sở

Thanh nắm lấy chiếc khăn trong tay, cả người căng cứng.

“Tôi chờ cậu.” Trình Dịch An nói rồi định cầm lấy tờ báo cáo trong tay cô.

“Chỗ này toàn người cả...” Y tá bác sĩ đi tới đi lui, Trình Dịch An đứng đây quá đáng chú ý.

Trình Dịch An cảm thấy chẳng có gì không ổn cả, đi trước về phía nhà vệ sinh, lúc đến cửa còn giục cô tranh thủ thời gian mà vào.

Sở Thanh then thùng nghiêm mặt vào nhà vệ sinh, dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết xong vấn đề sinh lí. Lúc rửa tay xong cũng không kịp hong khô đã chạy ngay ra ngoài, giống như thể trong đó có yêu quái đuổi bắt cô không bằng.

Vừa ra khỏi cửa nhà vệ sinh, Sở Thanh đã nhìn thấy Trình Dịch An cách đó không xa, đứng bên cạnh là một vị bác sĩ lớn tuổi. Nhận ra ánh mắt của Trình Dịch An, cô vô thức chạy vào trong nhà vệ sinh.

“Tiểu Trình, cậu đang chờ ai đấy à?” Phó viện trưởng nhìn thấy Trình Dịch An đeo sau lưng một chiếc túi đựng laptop màu hồng, rất ngạc nhiên.

“Vâng ạ, cô ấy, ra rồi...”

Mắt Trình Dịch An liếc ngang qua Sở Thanh, vừa định gọi cô đến, ai biết vừa quay đầu cô lại, đã thấy cô nhóc kia chạy thẳng vào nhà vệ sinh nam.

Hết chương 6.

Chương 7.

Chương 7.

Editor: Tầm.

Sau khi Trình Dịch An tiễn Phó viện trưởng đi thì vội vàng vào nhà vệ sinh nào lòi cái người kia ra.

“Khụ khụ...” Anh không biết được trong nhà vệ sinh có người hay không, sau khi đi vào thì nhìn chung quanh một lần, “Người đâu rồi?”

Ban nãy Sở Thanh vừa đi vào đã choáng váng, trốn trong phòng vệ sinh không dám động đây, cũng không dám thở ra tiếng. Lúc này nghe thấy giọng của Trình Dịch An rồi, cũng cảm thấy an toàn hơn mà móc điện thoại ra.

Sở Thanh: *Bên trong có... có ai không thế?*

Trình Dịch An: *Chắc là không.*

Sở Thanh: *Vậy cậu ra ngoài trước yểm hộ cho tớ đi, có người thì cậu cứ cố mà ho khan thật to vào.*

Trình Dịch An ra khỏi nhà vệ sinh trước, đứng ở cửa ra vào canh chừng cho cô.

Sở Thanh mở cửa phòng vệ sinh ra, ngó đầu ra ngoài, vừa rón rén bước một bước thì chỉ nghe thấy tiếng ho khan điên cuồng ở bên ngoài kia. Cả người cô run lên một cái, “oành” một cái đóng cửa phòng vệ sinh lại.

“Tiểu Trình bị cảm đấy à?” Bác sĩ Thất vừa đi đến đã thấy Trình Dịch An đứng trước cửa nhà vệ sinh, hận không thể ho hết cả lực phủ ngũ tạng ra ngoài.

“Không sao...” Trình Dịch An khoát khoát tay, hàn huyên vài câu rồi tiễn người ta đi.

Trên hành lang khôi phục lại sự yên tĩnh, anh nhắn một tin cho Sở Thanh để cô biết đường đi ra.

Sở Thanh nhẹ nhàng thở ra một hơi, mới vừa ra đến cạnh bồn rửa tay thì lại nghe thấy một trận ho khan nữa. Nghe âm thanh còn gấp gáp hơn lúc nãy, xong còn thở hắt ha hắt hển.

Cô bị dọa sợ chạy thẳng vào bên trong, ở bên cạnh bồn rửa tay có nước nên cô suýt nữa trượt ngã. Ngồi xổm xuống trong phòng vệ sinh để bình ổn lại cảm xúc trong chốc lát, cô lại nhận được tin nhắn từ Trình Dịch An.

Trình Dịch An: *Người đâu rồi?*

Sở Thanh: ? Cô hơi mơ hồ, anh còn đứng ho khan ở ngoài kia cơ mà.

Trình Dịch An: *Ra mau mau lên nào.*

Trình Dịch An: *Không phải tôi ho khan.*

Sở Thanh bấu môi, một mạch đi ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa cô đã vội vàng dắt Trình Dịch An rời đi, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Đi vào bước, Sở Thanh lại nghe thấy tiếng ho khan quen thuộc.

Trước mặt là một cụ ông đang vịn tường ho khan, Trình Dịch An thấy thế thì tiến lên hỏi thăm có cần giúp đỡ gì không. Sau khi ông ấy từ chối, Trình Dịch An lại quay về bên cạnh Sở Thanh.

Hai người cầm báo cáo vào trong phòng khám khoa nội thần kinh, chủ nhiệm Vương Phong tiêm cho Sở Thanh một mũi, lúc viết đơn thuốc thì thuận miệng nói: “Tiểu Trình này, cậu mang về cho anh cậu xem xem nhé.”

Sở Thanh sững sờ, nghiêng đầu nhìn Trình Dịch An.

Tiếp theo anh rất nhanh mà đồng ý, rồi mang Sở Thanh ra ngoài.

“Anh trai của cậu?” Sở Thanh hỏi.

“Ừ, bài đăng Wechat mà cậu hỏi có thể chen hàng không ấy.” Ngày Trình Dịch An kết bạn Wechat với Sở Thanh, lúc mở trang cá nhân lên xem thấy có bài đăng đó, một bức ảnh chụp màn hình tài khoản trang của Trình Dịch Sinh, caption ghi là: Bị xếp lịch đến nửa năm sau lận, buồn ghê, muốn chen hàng...

Sở Thanh hơi kinh hãi[1]: “Đó là anh cậu á?”

[1] *Kinh hãi: Ngạc nhiên + vui mừng.*

Lúc trước khi cô hỏi thăm một bà chủ đã bán bánh hành lá được hơn bốn chục năm, thì bà ấy đã đề cử cho cô vị bác sĩ ấy. Nói rằng mấy thế hệ trong nhà bác sĩ này đều theo nghề thuốc, một ngày chỉ xem sáu bệnh nhân, ngày nghỉ lễ còn nghỉ ngơi. Hôm đó sau khi trở về Sở Thanh liền hẹn lịch trước, hẹn lịch xong nhìn thời gian thì thấy đã bị xếp đến tận mùa hè năm sau.

“Đúng vậy.”

Trình Dịch An nói thế này khiến cho Sở Thanh nhớ ra ngay: “Chính là người anh mà hồi nhỏ khi đọc thuộc thơ Thang Đầu Ca, sai 1 chữ đánh một cái, đánh đến nỗi làm bóng cả cái gậy gõ của nhà cậu ấy hả?”

Đây là hồi tiểu học Trình Dịch An làm văn, khi đó bị thầy giáo xem như thể bài văn mẫu mà truyền đọc khắp cả trường. Lúc Diêu Vũ Thành dọn nhà thì vô tình tìm thấy được, đặc biệt đem đến trường cho bọn họ xem.

Trình Dịch An gật đầu, sau đó dặn dò: “Đừng nhắc trước mặt anh ấy.” Người anh trai này của anh mặt mỏng, lại mang thù, sợ rằng anh ấy sẽ ném Sở Thanh ra ngoài luôn mắt.

“Không nhắc đến, không nhắc đến...” Vất vả mãi mới chen hàng được, Sở Thanh cũng không đến mức không có mắt thế đâu.

Thừa lúc Sở Thanh đang tiêm, Trình Dịch An đi gọi điện thoại cho anh trai Trình Dịch Sinh. Đầu bên kia lúc đầu đủ kiểu không tình nguyện, một ngày xem sáu bệnh nhân đã mệt lắm rồi, còn muốn nhét thêm người cho anh ấy nữa. Nhưng sau khi nghe thấy rằng cô gái kia họ Sở, lập tức đồng ý, còn sắp xếp vào sáng thứ bảy, nói là phải xem thật cẩn thận cho cô mới được.

Sáng thứ bảy vừa đúng vào ngày Trình Dịch An trực ban, không thể đi chung với Sở Thanh được. Anh vẽ bản đồ một cách kĩ càng nhất, sợ Sở Thanh đi lạc mất.

Sở Thanh thề son sắt mà nhìn bản đồ, bảo đảm nói: “Cậu yên tâm đi, tớ biết mà.”

Trình Dịch An cau mày: “Không tìm được thì gọi điện thoại cho anh tôi, không được nữa thì tôi để Diêu Vũ Thành đi chung với cậu đến đó.”

“Thật sự là không cần mà.” Sở Thanh chỉ chỉ một góc nào đó trên bản đồ, nói, “Cậu nhìn này, nơi này là cửa hàng bánh hành lá của bà Lưu, nơi này là súp gôm của chú Lý, nơi này là cửa hàng sữa đậu nành do con chú Lý mở...”

Nơi này cô đã đi qua rất nhiều lần rồi, một vòng bên ngoài đều là các quầy ăn vặt đã mở nhiều năm rồi, đến đâu mà gào lên một tiếng cũng không ai không biết cô.

Trình Dịch An nghe xong, cuối cùng cũng yên lòng. Mặc dù cô bé này là dân mù đường, nhưng mũi thì thính cực kì, ngửi mùi là có thể tìm được liền.

“Từ cửa hàng của bà ngoại tôi đi vào trong, rẽ trái, đừng tính sai đấy.”

Sở Thanh gật đầu đồng ý, sau đó bắt được trọng điểm mà nói: “Bà ngoại cậu?”

“Ừm, bán bánh hành lá.”

Sở Thanh mơ hồ, sau đó nghĩ đến lần hỏi thăm trước đó, hình như bà Lưu còn có thân thích cũng làm ăn nhỏ ở gần đó.

“Vị bán mì ở sát vách...”

“Dì tôi.”

“Vị bán rượu cất ở phía Nam bên này thì?”

“Dì hai của tôi, đó là phía Tây chứ không phải phía Nam. Một nửa số nhà ở phía bên kia là của ông ngoại tôi, nếu cậu đi lạc thì cứ tìm đại

một người mà hỏi, để họ dẫn cậu đi.”

...

Bởi vì một lời ấy của Trình Dịch An, hôm thứ bảy lúc Sở Thanh đi vào ngõ nhỏ luôn có cảm giác cả người không được tự nhiên, giống như thể đeo theo sáu cái camera vậy, khắp phương đều bị Trình Dịch An giám sát. Cô vô cùng thuận lợi tìm được cửa hàng của bà ngoại Trình Dịch An, sau đó tiến lên phía trước...

Đến nơi rẽ, bỗng nhiên Sở Thanh đứng ngăn cả người tại chỗ, rẽ trái hay rẽ phải đây?

Cô vừa định mở điện thoại ra xem bản đồ thì Trình Dịch Sinh cách đó không xa đã cất giọng gọi cô: “Tiểu Sở.”

Sở Thanh ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt có năm phần giống với Trình Dịch An, cất điện thoại đi lại gần, “Chào bác sĩ Trình ạ...”

“Tiểu An nói em không biết đường nên tôi nghĩ là nên ra ngoài tìm luôn, không ngờ là em không biết thật.” Trình Dịch Sinh mặc một chiếc áo dài nam, một tay thả lỏng về sau, phối hợp với kiến trúc cũ gạch xanh ngói xám, lại trông khá giống như một vị tiên sinh của thời đại trước vậy.

Trình Dịch Sinh quay người lại, lộ ra túi sưởi hình bé heo nhỏ Peppa[2], lập tức đánh tan chút cảm xúc văn chương trong đầu Sở Thanh.

[2] Đây là bé heo Peppa :))

Nhìn khí chất trên người của anh ta, làm sao thì cũng phải cầm cái lò sưởi tay, không thì túi sưởi cái gì mà bên ngoài còn phải dệt lụa tơ tằm bằng vàng chứ. Ngàn ngàn lần không nghĩ đến lại là một cái túi sưởi bằng nhung màu hồng san hô hình bé heo Peppa, còn in ba chữ “Xã hội loài người” (社会人).

Rất nhanh hai người họ đã đến nơi sâu nhất trong hẻm nhỏ, cánh cửa gỗ mở rộng.

Trình Dịch Sinh đưa người vào trong, lấy ấm nước trên lò than xuống, rót chén nước cho Sở Thanh.

“Vốn là nên khám ở phòng bệnh cho em, nhưng hôm nay được nghỉ nên để Tiểu An báo cho em đến nhà luôn... Cũng không sao hết, mọi thứ đều đầy đủ cả, anh xem cho em một chút, không được thì anh sẽ gọi ông ở đằng sau kia cho.”

Trình Dịch Sinh rửa tay, vẫn không quên cầm lấy túi sưởi. Đợi đến khi Sở Thanh uống nước ấm xong rồi, anh ta mới bắt đầu bắt mạch.

“Thức đêm không ít, phải không?”

Sở Thanh xấu hổ cúi đầu, việc thức đêm chẳng cần bắt mạch cũng biết được, nhìn đường chân tóc là ra liền.

“Bình thường ăn đồ chiên dầu, đồ ngọt nhiều lắm nhỉ... Đau bụng kinh nghiêm trọng lắm chứ gì? Còn ham lạnh.” Trình Dịch Sinh ngồi bên bắt mạch, miệng còn lải nhải nói không ngưng nghỉ.

Sở Thanh cảm thấy mình như thể bị người ta theo dõi vậy, vạn tiền xuyên đầu gối. Đối với mỗi một câu của Trình Dịch Sinh cô đều không thể phản bác lại được, chỉ có thể yên lặng cúi đầu nói đúng đúng đúng.

Chờ Trình Dịch Sinh mài mực chuẩn bị hót thuốc thì eo Sở Thanh cũng sắp đứt ra vì ngồi mất. Lúc này cô cũng có thể xem như là hiểu ra vì sao một ngày Trình Dịch Sinh chỉ xem đúng sáu số, lấy cái cách xem bệnh nhân tận hai ba tiếng đồng hồ thế này, thêm hai số nữa chắc xem đến khuya.

Tên thuốc, liều lượng... Trình Dịch Sinh đặt bút viết ra một mạch, viết đầy hai tờ giấy. Anh ta đứng dậy ra sau đi bốc thuốc, câu được câu chăng nói chuyện phiếm với Sở Thanh.

“Cái việc sắc thuốc này à...” Trình Dịch Sinh cầm một cái cân nhỏ, kéo ngăn kéo một cái để bốc thuốc, sau đó đợi vài phút.

Sở Thanh nghe thấy hai chữ sắc thuốc, vội vàng mở ghi âm lên, chuẩn bị ghi lại.

Không nghĩ đến trong chốc lát bỗng nhiên Trình Dịch Sinh lại nói:

“Chuyện sắc thuốc anh không nói cho em biết... Em tự đi mà hỏi Tiểu An nhé, thằng nhóc này từ nhỏ đã lớn lên trước lò thuốc rồi, rất quen thuộc.”

“Ý, bác sĩ Trình, tôi biết...” Lúc trước Sở Thanh cũng uống thuốc Đông y một thời gian rồi, dựa theo Baidu mà sắc thuốc. Dù sao thì món đồ chơi này sắc thể nào uống cũng không ngon, chịu khó uống đối phó là được.

“Sắc dựa theo trên mạng sao? Cái gì cũng lên mạng làm theo, uống cho Tiểu An từ nhỏ đã ngồi xổm trước lò thuốc mà chịu những trận đòn gậy kia...”

“Cũng có phải anh chịu đòn đâu...” Sở Thanh nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Cái gì?” Trình Dịch Sinh nghe không rõ.

“Không, không có gì đâu ạ. Nghe bác sĩ Trình ạ.”

Trình Dịch Sinh lưu loát lần lượt bóc bảy thứ thuốc Đông y trong giấy dai, sau đó rút đầu dây gai buộc lại, còn cẩn thận chút chút mà thắt nơ hình bướm.

“Đừng gọi anh là bác sĩ Trình, gọi anh cả Trình đi, cảm giác như em gọi thẳng đại danh của anh vậy.”

Sở Thanh gãi đầu, nhỏ giọng gọi một tiếng anh cả Trình.

Trước khi đi, Sở Thanh bỗng nhiên nhớ đến chuyện công ty chuẩn bị cho số đại chúng: “Anh cả... Anh có tiện nhận phỏng vấn không?”

Không cần quay, chỉ là phỏng vấn viết không thôi ấy ạ.”

Trình Dịch Sinh nghe xong thì cười nói: “Không phải em làm chuyên mục mỹ thực à? Từ lúc nào mà thuốc Đông y cũng ăn được thế?

Em cũng đúng là không kén cá chọn canh nhỉ...”

“Chương trình sát vách ạ, tìm người bản địa có nghề gì gì đó, em thấy anh rất hợp, hình tượng cũng tốt nữa.

Trình Dịch Sinh khoát tay từ chối: “Được rồi, năm sau anh còn muốn một ngày chỉ xem năm số thôi ý chứ, đừng mời chào làm ăn cho anh làm gì.”

Sở Thanh cười gật đầu, cũng không khuyên nữa. Cô đã nghĩ đến việc Trình Dịch Sinh sẽ từ chối rồi, chỉ là thuận miệng nhắc đến thôi. Kiểu gia đình như bọn họ ấy mà, việc xem bệnh là khó tìm số một không hai, ngàn vàng khó mua, vốn dĩ chẳng cần quảng bá.

“Nếu em thực sự muốn phỏng vấn thì đi tìm Tiểu An đi, tiêu đề viết là bác sĩ nam đẹp trai nhất thành phố M, đang học tiến sĩ trường danh tiếng, y học thế gia[3]... Đến lúc đó bệnh viện của bọn họ cũng phải lấy số có giới hạn. Vừa vặn thỏa mãn yêu cầu của ông nhà anh, để nó cảm nhận được thế nào là bận đến chân không chạm đất, vậy là có thể thành thành thật thật mà về đi bốc thuốc rồi.”

[3] Y học thế gia: Kiểu gia đình có truyền thống theo nghề ý đó.

Hết chương 7.

editor: khụ, nhờ chị Tâm nhờ bạn giúp đỡ tui mà tui đã comeback rồi đây :((siêu cảm ơn luôn ý huhu

Chương 8.

Editor: Tầm.

Chương 8.

Sở Thanh cầm thuốc Đông y về nhà, lấy bình sắc thuốc hồi trước ra. Cô rửa sạch sẽ rồi sấy khô đi, bọc thuốc còn chưa mở ra đã nhận được điện thoại của Diêu Vũ Thanh, bảo cô xuống tầng một chuyển. Sở Thanh cúp điện thoại xong thì xuống tầng luôn, vừa ra thang máy đã thấy Diêu Vũ Thành đang đùa với con mèo hoang ở ngoài cửa, cô tiến lên hai bước hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Diêu Vũ Thành đứng thẳng dậy, hai mắt đánh giá Sở Thanh từ trên xuống, hỏi: “Thuốc đâu rồi?”

“Hả?” Sở Thanh bị anh ta hỏi đến mơ màng.

“Thuốc đó, tớ lấy về cho lão Trình sắc, đến lúc đó cậu dùng cái túi mà rót thuốc, về thì ném vào tủ lạnh, tránh cho việc ngày nào cậu cũng sắc thuốc.”

“Cậu ra bụi cỏ ở hướng Nam mà chờ nhé...” Sau khi nói xong, Sở Thanh xoay người vào thang máy.

Sau khi lên tầng, cô cầm cây thuốc Đông y ra ban công, mở cửa sổ. Sở Thanh phát phát tay với Diêu Vũ Thành ở dưới tầng, sau đó ném thuốc xuống.

“Buổi tối cậu ta tan làm sẽ đưa cho cậu!” Diêu Vũ Thanh nhặt gói thuốc lên rồi vội vàng chạy đến bệnh viện. Lúc đầu hôm nay cậu ta vốn được nghỉ, vừa rồi bị cuộc điện thoại từ Trình Dịch An đánh thức, mặc áo ngủ khoác thêm chiếc áo lông rồi đi ra luôn. Trình Dịch An này lại rất biết đau lòng cho vợ tương lai, xưa nay sai khiến anh ta mà không buồn đỏ mặt.

Chạng vạng tối, Sở Thanh nhắn tin cho Trình Dịch An, nói mình tự đến bệnh viện lấy thuốc, không cần phiền anh phải đặc biệt đến đây một chuyến. Đầu kia đáp lại một chữ “Được”, thuận tiện nhấn mạnh một chút về vị trí văn phòng của mình.

Mấy ngày nay nhiệt độ đã tăng trở lại, Sở Thanh ra cửa cũng không vui giống như trước kia nữa. Cô đội mũ len đi trên đường, trán rịn ra một lớp mồ hôi.

Lúc này cô vẫn đang đi trên con đường nhỏ kia, Sở Thanh quen cửa quen ngõ mà đi vào từ đầu hẻm nhỏ, sau đó rẽ trái, rẽ trái, đi thẳng,

rẻ phải...

Sắc trời dần dần tối đi, màn sương giăng khắp ngõ ngách. Nơi ngõ nhỏ vốn quanh quẽ, không có đèn đường, nay lại càng thấy mờ lung hơn.

Sở Thanh càng đi càng không chắc chắn, con đường này giống như đề toán hỏi nhỏ vậy, hai cô không nhận ra gì cả. Người ta nói trong mắt dân mù đường, một con đường qua bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông đều khác nhau. Còn để Sở Thanh nói thì là, cùng một con đường, sáng sớm và chạng vạng tối cũng là hai con đường khác nhau.

Cô lại đi về phía trước một lúc, không ngờ lại đi vào một ngõ cụt.

Ở cuối hẻm là một gia đình, nhìn một lúc cũng không thấy có người nào. Cánh cửa gỗ cổ xưa bị gió thổi qua mà vang lên tiếng kêu kẹt, những dây cây thường xuân khô héo vắt trên tường, hòm thư ở góc tường phủ đặc mạng nhện, lại phối hợp với màn đêm giăng mắc đầy sương mù... Sở Thanh rung mình một cái, hơi run rẩy.

Cô vội vàng quay đầu, đồng thời run run rẩy rẩy lấy điện thoại ra gọi cho Trình Dịch An. Điện thoại rất mau đã kết nối được, câu đầu tiên Trình Dịch An hỏi cô là, có phải cô lạc đường rồi không.

Sở Thanh đầu tiên sửng sò, sau đó nhỏ giọng hỏi bây giờ anh có bận gì không, có thể đến đón cô được chứ.

“Đứng im tại chỗ đừng nhúc nhích, tôi đến ngay.” Sau khi nói xong, Trình Dịch An cũng không cúp máy, anh sợ Sở Thanh đứng một mình trong ngõ hẻm sẽ sợ.

Sở Thanh ngồi tựa bên tường, đeo tai nghe lên. Tiếng gió thổi qua ngõ hẻm bị những âm thanh của Trình Dịch An thay thế, tiếng còi áo blouse, tiếng chào hỏi đồng nghiệp, tiếng mở cửa thang máy...

Trình Dịch An vừa ra bệnh viện là bắt đầu chạy đi. Chạng vạng tối, nhiệt độ bắt đầu hạ xuống, anh lo rằng Sở Thanh còn chưa khỏe đã tiếp tục bị cảm lạnh.

Nghe thấy tiếng bước chân vội vàng ở đầu bên kia, trong lòng Sở Thanh hơi áy náy, cúi đầu không nói lời nào. Đặc biệt là khi nghe thấy tiếng thở hồng hộc mệt mỏi của Trình Dịch An, còn an ủi cô để cô không sợ, rất mau cô đã rơi nước mắt.

Lúc sau Trình Dịch An đi vào ngõ nhỏ, một đường nhìn quanh, mỗi một ngã ba sẽ thăm dò nhìn vào một chút, chỉ sợ Sở Thanh ngồi co lại thành một cục trong góc nhỏ khiến anh dễ lỡ mất. Năm phút sau, cuối cùng anh cũng nhìn thấy Sở Thanh đang núp ở bên tường. Hai tay cô ôm đầu, vùi đầu vào đầu gối.

“Ngẩng đầu.” Trình Dịch An đứng cách đấy không xa nhìn chăm chăm cô.

Trong tai Sở Thanh nghe được giọng Trình Dịch An truyền đến, nương theo tiếng hít thở nhẹ nhàng, cô cảm thấy một đợt tê dại từ xương đuôi giong xóp đến cột sống.

Cô chậm rãi ngẩng đầu, trông thấy Trình Dịch An đang đứng tựa bên tường cách đây không xa, trên người chỉ mặc một chiếc áo khoác jacket mỏng tang. Có vẻ là anh ra ngoài gấp nên ngay cả áo lông cũng không kịp cầm theo.

Trình Dịch An chậm rãi lại gần, lúc này mới phát hiện trên mặt Sở Thanh dính đầy nước mắt. Anh bắt đắ dĩ cười, khom người kéo cô lên, nói: “Khóc cái gì?”

“Tớ, tớ cứ tưởng là tớ biết...” Sở Thanh nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng ấ áp của anh, mũi càng chua hơn.

Trình Dịch An cười một tiếng, nói: “Cậu tưởng là...”

Cô tưởng là nhiều chuyện rồi, khi đó cho rằng mình có thể phân tích toán học, cuối cùng còn không phải là tự vả sao. Huống chi là chuyện nhận đường, tậ xấu từ nhỏ này nào đỏi được.

“Xin lỗi...” Sở Thanh cúi đầu nhỏ giọng xin lỗi với anh.

“Không sao, đi thôi.” Trình Dịch An dẫn cô về bệnh viện, trên đường đi cũng không dạy cô nhận đường nữa, chỉ nói lần sau đi đường lớn là được, mệt thì mệt, càng làm thân thể khỏe mạnh hơn.

Một đường hai người không nói lời nào đến bệnh viện. Lúc Sở Thanh rửa mặt xong đi ra từ nhà vệ sinh, đến cửa phòng làm việc chỉ nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của con gái trong đó. Trực giác nói cho cô biết rằng đó là cái cô Lương Dao lần trước kia, trong chốc lát, Sở Thanh đứng im trước cửa không nhúc nhích, cửa phòng làm việc bỗng mở ra.

Trình Dịch An thấy Sở Thanh đi hơn hai mươi phút mà chưa về, sợ cô lạc đường trong bệnh viện, vừa định ra ngoài đi tìm cô, nào ngờ cô lại đang đứng ngay trước cửa ra vào.

“Vào đi.” Từ trước đến nay Trình Dịch An không thích hỏi nhiều, thấy người rồi nên nghiêng người đưa cô vào.

Cửa vừa mở ra, Sở Thanh liếc mắt một cái đã nhìn thấy Lương Dao giữa một đám người. Tuy nói bị một đám bác sĩ y tá vây quanh nhưng ánh mắt của cô ấy từ đầu đến cuối đều quán trên người Trình Dịch An, chưa từng rời đi.

Trình Dịch cầm đồ trên bàn đưa cho cô, nói rõ cách dùng cho Sở Thanh, còn có thời gian tái khám nữa.

Sở Thanh đáp ứng từng cái một, vẻ ửng hồng trên gương mặt vẫn chưa vơi đi.

“Cậu đợi ở đây nhé, lát nữa tôi sẽ đưa cậu về.” Trình Dịch An còn phải đi xem qua tình hình bệnh nhân rồi mới có thể tan tằm.

Sở Thanh vốn muốn từ chối, nhưng Trình Dịch An nói xong thì quay đầu đi luôn, cũng không thèm nói thêm với cô.

Ngồi trước bàn làm việc của Trình Dịch An, Sở Thanh tiện tay lật lật báo chí trên bàn anh. Phần lớn đều là tuần san y học gì gì đó, từng chuỗi danh từ chuyên nghiệp cô xem cũng không hiểu. Chỉ là xích lại gần chút hít hà, tựa như một trang đều bốc lên mùi đồ ăn vậy.

“Cô và bác sĩ Trình là bạn học sao?” Sau đó những người bên cạnh Lương Dao giải tán quay về chỗ của mình, đúng lúc chéch đối diện phía Trình Dịch An.

“Ừm.” Sở Thanh hơi nhếch khóe miệng lên.

“Trước kia anh ấy là người thế nào vậy? Giống như giờ, hay là hoạt bát hơn chút?” Hai tay Lương Dao chống cằm, một dáng vẻ đầy hoạt bát của một cô gái nhỏ. Đôi mắt đeo kính áp tròng đường kính lớn thỉnh thoảng còn nháy nháy, Sở Thanh thấy mình kém chút nữa là chảy nước miếng luôn rồi.

“Không khác giờ lắm.” Thời niên thiếu thì nói ít hơn nhiều.

Lương Dao gật đầu, “Hai người chắc nhiều năm chưa gặp rồi nhỉ? Cô vợ trẻ của Đại Diêu thì tôi hay thấy, chỉ chưa từng thấy cô thôi.”

“Ừm, tám năm rồi.”

...

Hai người câu được câu không mà hàn huyên tầm mười phút, vào lúc Sở Thanh sắp sửa sụp đổ, cuối cùng Trình Dịch An cũng xuất hiện.

Anh vừa vào cửa là bắt đầu cởi áo blouse ra, sau đó vẫy tay với Sở Thanh, ra hiệu cô có thể đi rồi.

Sở Thanh cười với Lương Dao, nói gặp lại sau rồi cầm thuốc chạy ra cửa.

Trình Dịch An vô cùng tự nhiên mà nhận lấy món đồ trong tay cô, còn nhắc cô đội mũ vào.

Đến bãi đỗ xe, Sở Thanh đi thẳng đến ghế sau xe Trình Dịch An.

Vừa mới kéo cửa xe ra đã bị Trình Dịch An đóng lại, lạnh như băng mà nói một câu bảo cô ngồi ghế lái phụ rồi quay đầu đi đến ghế lái.

Sở Thanh bất đắc dĩ ngồi xuống ghế lái phụ, luôn cảm thấy cả người không được tự nhiên. Sau khi gặp lại Trình Dịch An rồi, không hiểu sao cô lại hơi sợ sợ anh, không thể chung đụng tự nhiên được như hồi cấp ba. Có thể là trong lòng Sở Thanh luôn nhớ kĩ chuyện mình không lời từ biệt, sợ người này hôm nào đó nhớ đến mà tìm cô tính sổ.

Trên đường đi, Trình Dịch An dặn dò Sở Thanh rất nhiều lần về chuyện uống thuốc đúng giờ. Người đến xem bệnh ở chỗ Trình Dịch Sinh rất nhiều, uống thuốc không đúng hạn cũng rất nhiều. Thời

này, thời gian người trẻ tuổi làm việc và nghỉ ngơi rất hỗn loạn, đừng nói đến chuyện uống thuốc đúng giờ, có thể ăn cơm đúng giờ đã là tốt lắm rồi.

Lái xe đến trước cửa chính của tiểu khu, Sở Thanh thu dọn đồ chuẩn bị xuống xe, ai ngờ Trình Dịch An lại trực tiếp lái xe vào cổng, bảo vệ cổng còn cúi đầu chào anh nữa.

“Cậu...” Sở Thanh hơi ngạc nhiên, anh đây là quá thân thiết với Diêu Vũ Thành nên thuận tiện mua luôn chỗ đỗ xe trong tiểu khu này luôn sao?

“Lúc ấy cùng mua phòng chung một chỗ với cậu ta.” Trình Dịch An giải thích nói.

Đây là vào lúc Diêu Vũ Thành vừa kết hôn được nửa tháng, chạy gãy chân đến xem tiểu khu, nói là vị trí và điều kiện không thể chê, Trình Dịch An cũng nhân tiện mua một căn, chỉ là chưa trang hoàng xong.

Anh dừng xe lại, sau đó cùng xuống xe với Sở Thanh, đưa người đến thang máy rồi mới lái xe rời đi. Hiện tại Trình Dịch An còn đang ở nhà, cũng chính là căn nhà mà hôm nay Sở Thanh đến xem bệnh. Vừa đẩy cửa ra, Trình Dịch An đã thấy rõ ràng Trình Dịch Sinh trong thư phòng qua cửa sổ, anh đẩy cửa sổ ra, coi như chào hỏi với anh cả.

“Ài, gặp cô bé ấy rồi sao?” Trình Dịch Sinh vì vấn đề tình cảm của em trai mà đau nát tâm can. Bình thường lúc này là giờ anh ta rửa mặt, chuẩn bị đọc sách rồi đi ngủ, hôm nay lại nhớ đến thằng em trai đầu du mộc* của mình, buổi chiều cứ thế mà làm vài chén trà xanh để nâng cao tinh thần.

* 榆木脑袋 Cây du là một nhiên liệu gỗ có công dụng khá là rộng, dùng để chế tạo đồ dùng trong nhà, dụng cụ các thứ. Tính chất cứng cỏi, khó mà đốn chặt nên dùng nó để ví von những người có tư tưởng ngoan cố, không chịu ‘tan băng’, đầu óc chậm chạp.

“Vâng.” Trình Dịch An gật đầu, chuẩn bị về phòng.

“Đứng lại, cái gì gọi là vâng chứ hả?” Trình Dịch Sinh đứng dậy đi về phía cửa sổ, mở toang cánh cửa ra.

Trình Dịch An bất đắc dĩ nhìn người anh đang tịch mịch vì vợ không có nhà, thành thật trả lời: “Gặp rồi ạ, em sắc thuốc xong rồi đưa cho cô ấy.”

“Dùng túi bịt kín lại rồi?” Trình Dịch Sinh có chút không tin nổi, túi sưởi bé heo Peppa trong tay xem bị dọa rơi mất.

“Đúng, em nói với cô ấy cuối tuần đến tái khám nữa.” Trình Dịch An không phát giác ra vẻ mặt dị thường của anh trai mình.

Trình Dịch Sinh tức tối đến độ muốn ném phăng lò than vào đầu thằng nhóc này luôn. Hôm qua anh ta tiếp chiêu cho Trình Dịch An, nói là để cho nó sắc thuốc giúp cho, gia tăng số lần gặp mặt mà tình cảm tăng tiến. Nào ngờ thằng đàn này chỉ sắc thuốc một lần cho cả tuần lễ rồi cho người ta cầm về nhà, vô duyên vô cớ lãng phí cơ hội sáu lần gặp nhau.

“Có phải đầu óc mày hồi nhỏ bị ông gõ nhiều quá nên bị hỏng luôn rồi không thể? Mày sắc một lần xong xuôi cho em ấy để làm gì?”

Trình Dịch Sinh ném túi sưỡi lên ghế, tay phải vỗ khung cửa sổ bùm bụp vang dội, “Mày phải sắc cho em ấy mỗi ngày chứ, ngày nào cũng chăm chăm nhìn em ấy uống, uống xong lại đút cho em ấy mút quả. Chính thân mày ngày đó cũng biết lừa dì nhỏ ăn mút hoa quả, sao bây giờ lại không biết đường mà lấy cho con gái nhà người ta hả?”

Trình Dịch Sinh nói xong thì đóng cửa sổ “oành” một tiếng, để lại Trình Dịch An một thân một mình ở trong sân.

Trình Dịch An liếm môi một cái, cúi đầu nhìn ngón tay bị bỏng do lúc chiêu sắc thuốc, cảm thấy lời Trình Dịch Sinh nói cũng khá có lý. Anh vừa định về phòng thì cửa sổ lại mở ra, Trình Dịch Sinh ném lọ thuốc bỏng ra, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Mày đứng đây tự mình thương mình có tác dụng gì không? Phải đến chỗ con gái nhà người ta để người ta đau lòng chứ lại!”

Hết chương 8.

editor: xin anh trai truyền 1001 bí kíp tán gái cho em trai đầu gối :')

Chương 9.

Editor: Tầm.

Chương 9.

Trình Dịch An nhặt lọ thuốc dưới đất lên, lẳng lặng suy nghĩ lời của Trình Dịch Sinh trong chốc lát. Anh tiện tay đặt lọ thuốc lên trên bàn rồi quay về phòng.

Năm phút sau, trong tay anh có thêm một tờ giấy ghi chú, anh dán giấy lên trên lọ thuốc rồi nhét vào trong túi. Sáng ngày hôm sau, anh đặt lọ thuốc lên nơi dễ thấy nhất, phía trên chỗ điều khiển xe.

Sáng sớm, Trình Dịch An vừa vào văn phòng đã nhìn thấy Diêu Vũ Thành ngồi ở vị trí của mình mà lắc chân. Trong tay người này cầm một hộp cơm, cười đến độ siêu thèm đòn.

“Bữa sáng tình yêu nè!” Diêu Vũ Thành đứng đưa hộp cơm trong tay, sau đó móc túi sữa đậu nành trong túi ra, “Còn có đồ uống tình yêu nữa.”

Trình Dịch An túm lấy cổ áo anh ta, một tay giả vờ phủi bụi bẩn trên ghế, vô cùng ghét bỏ mà đuổi Diêu Vũ Thành sang một bên.

Diêu Vũ Thành chép miệng một cái, nói: “Xem ra người nào đó không muốn ăn bữa sáng do bạn học cũ làm rồi... Thua thiệt cho Tiểu Bạch người ta vừa mới sáng sớm đã đến nhà, nói là hôm qua tự tay làm, phần kia tôi đây cũng không dám ăn, đặc biệt để lại cho cậu đấy.”

Trình Dịch An mở máy tính, chuẩn bị kiểm tra phòng một lát, bỗng nghe thấy bên tai suột qua hai chữ “Tiểu Bạch”, anh giật mình một cái, ra vẻ bình tĩnh nói: “Thả đồ xuống.”

“Úi dòi, không phải bác sĩ Trình của chúng ta muốn đuổi tớ đi sao?”

Diêu Vũ Thành rất mạnh miệng, tay cũng đã dàng hoàng đưa hộp cơm cho Trình Dịch An. Lúc Trình Dịch An nhận sữa đậu nành, anh ta liếc mắt đưa tình mà nói: “Người ta dùng cơ thể để làm ấm cả một đường đấy, cậu ngửi xem, có phải có mùi của cây thì là không.”

Trình Dịch An không tình nguyện để ý đến anh ta, phối hợp mở hộp cơm ra. Bên trong sắp xếp sáu chiếc màn thầu sáu nhân vật hoạt hình, chim cánh cụt nhỏ, vịt Donald, Husky... Đặt ở phía dưới cùng là con heo hồng mà Trình Dịch Sinh thích nhất. Anh chụp một tấm hình gửi cho Trình Dịch Sinh, sau đó ăn một miếng.

Sau khi Trình Dịch Sinh nhận được ảnh thì kích động vô cùng, hỏi anh mua ở đâu. Biết được là Sở Thanh tự làm rồi, ngay lập tức anh ta tỏ vẻ nhất định phải giúp Trình Dịch An theo đuổi được người ta.

“Hử? Tay cậu sao thế?” Diêu Vũ thấy là bị bỏng, chặc chặc lườm nói, “Chặc chặc chặc, sắc thuốc đến mức bị bỏng tay luôn, có muốn thổi thổi một chút, có muốn hôn hôn ôm ôm một cái không?”

Lời này đúng là y chang với Trình Dịch Sinh, bọn họ kết hôn rồi thì đều không biết xấu hổ như vậy sao? Vẫn là phải mặt dày thì mới kết hôn được mà...

Trình Dịch An cúi đầu, mắt nhìn mu bàn tay mình, thấy nghiêm trọng hơn hôm qua không ít, mụn nước nhìn qua thực sự rất dọa người.

“Bình thuốc bỏng tổ truyền của nhà cậu đâu rồi? Vô dụng?” Diêu Vũ Thành vừa định tìm thuốc mỡ bỏng cho anh, đột nhiên lại nhớ đến Sở Thanh lúc sáng hôm qua, “Tiểu Bạch nói buổi tối muốn đến phố Trường Bình cách bệnh viện chúng ta không xa để ăn mút quả đấy.” Diêu Vũ Thành cứ thế đứng tại chỗ suy tính hồi lâu, nói: “Tớ thấy thôi cậu đừng bôi thuốc làm gì, đến lúc đó cậu cứ lơ đãng đừng đưa tay hai cái trước mặt Tiểu Bạch là được...”

Chuyện bôi thuốc giờ cũng không cần vội, quan trọng nhất là để vợ tương lai đau lòng kia kìa. Diêu Vũ Thành nói xong, còn không quên bảo Trình Dịch An lát nữa rửa sạch hộp cơm rồi đưa cho anh ta.

Hôm nay không sắp xếp phẫu thuật, Trình Dịch An cũng không cần đi xem học hỏi gì. Buổi sáng sau khi cùng chủ nhiệm ra cửa xem bệnh rồi, anh ở trong phòng nhìn nhìn tay mình. Để Diêu Vũ Thành đi tìm y tá nghe ngóng tin tức ông lão bán mút quả ở phố Trường Bình xong, vừa đến giờ tan tầm Trình Dịch An đã cầm chìa khóa rời bệnh viện.

Lúc anh đến, ông lão bán mút quả vừa ra khỏi nhà, một cái đòn gánh hai giỏ trúc, tấm vải hoa che kín bên trên, bên trong đầy ắp mút quả.

Trình Dịch An còn chưa dừng xe hẳn lại đã nhìn thấy Sở Thanh ở đường cái đối diện đang chào hỏi ông lão.

Đèn xanh sáng, Sở Thanh một đường chạy về phía đường cái ở đối diện, liếc thấy chiếc xe quen thuộc cách đây không xa, trong lòng dậy lên một trận kinh hỉ. Quẹo chân một cái chạy thẳng đến phía Trình Dịch An.

Sao cậu lại ở đây thế?” Sở Thanh nhìn qua khung cửa sổ, hỏi anh.

“Đi ngang qua.” Trình Dịch An thấy gò má cô vì lạnh mà đỏ bừng, tiện tay cầm khăn quàng cổ ở ghế lái phụ đưa cho cô, “Quấn vào.”

Sở Thanh tùy ý quấn khăn lên cổ, sau đó vẫy tay với Trình Dịch An: “Tớ đi việc đây, cậu đi trước đi nhé.”

Cô vẫn luôn làm về những món ăn ngon đặc sắc ở thành phố M, mấy ngày trước vì nhân lực không đủ nên mới sang tổ sát vách hỗ trợ. Giờ đã qua ngày hai hai, có thể về công tác chức vụ của mình

rồi. Cô chuẩn bị cho kỳ này là về làm mứt quả, hiện giờ phần lớn chi Táo trai[1] đã được đưa ra thị trường, mứt quả đang đúng mùa.

[1] Chi Sơn tra hay chi Táo gai, một số tài liệu còn gọi là sơn trà hoặc đào gai, là một chi lớn chứa các loài cây bụi và cây gỗ trong họ Hoa hồng, có nguồn gốc ở khu vực ôn đới Bắc bán cầu tại châu Âu, châu Á và Bắc Mỹ.

“Tôi chờ cậu.”

Sở Thanh gật đầu, chạy lại gần bên người ông lão bán mứt quả.

“Ông ơi, cháu muốn một phần ạ.” Sở Thanh nói giòn tan, phòng tai ông lão không tốt nên cô cười giơ một ngón tay lên.

Ông lão chậm rãi thả đòn gánh xuống, sau đó dùng bọc giấy gạo nếp và giấy dai bọc lấy mứt quả bỏ vào túi đưa cho Sở Thanh, cũng ngậm đầy ý cười mà giơ bốn ngón lên.

Sở Thanh đã sớm chuẩn bị xong tiền lẻ cho ông lão, lúc này bên cạnh đã có vài ba khách hàng vây quanh.

“Ông ơi, ông bán mứt quả bao nhiêu năm rồi ạ?”

Ông lão vừa gói mứt quả cho khách hàng khác, vừa trả lời Sở Thanh: “Ba mấy năm rồi.”

Thấy người một đông hơn, ông lão dứt khoát đưa giỏ trúc đến ven đường, lấy ghế đầu của mình ra ngồi xuống.

“Vậy lúc không có chi Táo gai thì ông làm gì vậy ạ?” Thứ này có theo mùa, coi như mùa hè có bán chi Táo gai đi thì cũng không ngon bằng mùa đông được.

“Giúp người bạn già của ông bán Hoa Ngọc Lan[2], còn có cây dành dành[3] nữa.” Vào ngày hè, ở thành phố M luôn có những bà lão vác

những chiếc rổ nhỏ, bên trong đựng từng chuỗi hoa tươi, Ngọc Lan, dành dành, hoặc là những chiếc vòng tay hoa nhài tự đan.

[2] Magnolia denudata là một loài thực vật có hoa trong họ Magnoliaceae. Loài này được Desr. mô tả khoa học đầu tiên năm 1792.

[3]Dành dành còn có tên khác là chi tử, thủy hoàng chi, mác làng cương... Cây ra hoa vào khoảng tháng 3-5, cho quả vào khoảng tháng 6-10. Cây mọc hoang ở những nơi gần nước. Còn được trồng làm cảnh.

Các cô gái nhỏ thích mua một chuỗi treo lên túi, khi gió đêm thổi qua hương thơm sẽ bay ra bốn phía.

Sở Thanh lại hỏi ông lão thêm mấy vấn đề nữa, trưng cầu được ông đồng ý rồi, cô lấy máy ảnh của mình ra chụp mấy tấm ảnh.

Mảnh áo vải màu xanh đậm của ông lão đang trong coi giỏ trúc thả xuống nơi chân tường xưa cũ, da tay ngăm đen tựa vỏ cây thô ráp, nếp nhăn ngang dọc. Chiếc khăn tay lộ một nửa ra ngoài, hoa trắng nền xanh, đường may tỉ mỉ.

Ông lão thấy cô ngồi xổm xuống chụp ảnh, còn hơi phối hợp mà khi thì nhìn về phương xa, khi thì giơ mút quả đỏ sẫm lưu loát bọc vào trong lớp gạo nếp.

Đợi đến khi Sở Thanh thu dọn tài liệu xong xuôi thì ông lão đã bán xong mút quả. Ông thu dọn đồ để về nhà, chưa đi được mấy bước thì đã thấy người bạn già cách đó không xa, ôm hộp cơm ra ngoài tìm ông.

Hai ông bà đỡ lấy nhau rời đi, Sở Thanh không kìm được mà lại đưa tay nhân chụp.

Bận rộn nửa ngày, cuối cùng Sở Thanh cũng rảnh rỗi, cô không chờ nổi mà lấy mút quả của mình ra cắn một miếng. Kẹo mạch nha giòn xốp bao bọc lấy chi Táo gai, cảm giác phong lan ra trong khoang miệng. Lại khiến Sở Thanh mừng tưởng lại hồi còn bé, khi đó chỉ có khi sau Tết mới có thể ăn mút quả thôi. Dù cho lúc đó mút quả không được thơm ngon như giờ, nhưng ấy đã trở thành hồi ức tươi đẹp nhất trong lòng cô.

Trình Dịch An thấy cô phỏng vấn xong rồi thì lái xe đến bên người cô.

Sở Thanh vội vàng nuốt mút quả trong miệng xuống, sau đó nghiêng người kiểm tra xem khóe miệng mình có dính vụn gì không, thấy hình tượng hoàn hảo rồi mới kéo cửa ghế phụ ra ngồi lên.

Vừa lên xe cô đã chú ý đến lọ thuốc nhỏ đặt phía trên bảng điều khiển, phía trên đó dính một tờ giấy ghi chú màu hồng phấn rất không hợp phong cách, và ba chữ “Thuốc bôi bỏng” được viết chỉnh tề bằng chữ Khải.

Vừa quay đầu cô đã nhìn thấy mu bàn tay bị bỏng của Trình Dịch An, toàn bộ mu bàn tay đều sưng đỏ, còn nổi mụn nước.

“Cậu bị lúc nào thế? Lúc sắc thuốc à?” Sở Thanh cau mày hỏi.

Trình Dịch An hơi lờ đi mà khoát khoát tay, “Không sao cả, đã bôi thuốc rồi.”

Sở Thanh nghe xong, thò người cầm lấy lọ thuốc bỏng mở ra, tấm giấy nhôm bạc bọc lấy thuốc mỡ, không có một vết tích từng được mở ra.

“Đưa tay cho tớ.” Sở Thanh lấy que tăm i-ốt trong balo ra, một tay nắm lấy tay áo của Trình Dịch An, một tay khử độc. Sau khi khử độc

xong thì dùng ngón trỏ khẽ quẹt thuốc mỡ, nhẹ nhàng chấm lên mu bàn tay anh, sau đó xoa xoa đều đều.

Đầu Trình Dịch An nghiêng sang trái, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, toàn bộ quá trình đều không nhìn cô.

“Được rồi.”

Trình Dịch An nghe thấy tiếng thì quay đầu lại, thấy Sở Thanh đã gấp đến độ đỏ mặt, anh cúi đầu cười một tiếng, sau đó đưa tay phải vuốt ve đầu cô, nói: “Không sao cả.”

“Cậu làm gì thế hả!” Sở Thanh ôm đầu trốn ra sau, “Cậu ...”

Trình Dịch An bị phản ứng này của cô dọa, lúc này mới phát giác mình thất lễ, vừa định mở miệng nói xin lỗi, không nghĩ tới cô bé này hét to một tiếng: “Hôm qua tớ vừa gội đầu đấy, đừng có sờ đầu dầu lên đó!”

Trình Dịch An nổi máu, lái xe đến nhà Sở Thanh. Anh như thường lệ đưa người đến thang máy rồi mới rời đi, còn dặn dò Sở Thanh thứ bảy đừng giờ đi tái khám.

Sau khi Sở Thanh lên lầu mới phát hiện ra chiếc khăn không thuộc về mình đang quấn nơi cổ, tản ra mùi hương chỉ thuộc về riêng mình Trình Dịch An. Cô cởi khăn quàng cổ ra, sau đó nhấn một tin cho anh.

Sở Thanh: Quên trả lại khăn quàng cổ cho cậu rồi, ngày mai tớ sẽ đưa cho cậu nhé.

Trình Dịch An: Không vội, thứ bảy nói sau.

Mỗi lần trò chuyện Wechat, hai người đều mang theo thái độ giải quyết việc chung, ngay cả mấy về mặt quỹ súc mà Sở Thanh thích dùng nhất, cô cũng không dám gửi.

Cô ném khăn quàng cổ vào máy giặt, đổ nước giặt quần áo nhãn hiệu Mặt Trăng vào. Sau đó âm thầm thề rằng lần sau gặp Trình Dịch An nhất định phải hỏi một chút xem anh dùng bột giặt gì mà có thể khiến mình nhớ thương tám năm trời.

Hết chương 9.

editor: kết thúc chuỗi ngày mơ mơ hồ hồ vì không tìm ra được ngữ nghĩa, hôm nay tui đền bù bằng 3 chương rồi đó nha =)))))))))

enjoyy. mà chương này làm muộn nên chắc có vài chỗ sai sai á thông cảm hehe

Chương 10.

Editor: Tấm.

Chương 10.

Thứ bảy, Sở Thanh dậy thật sớm, thu dọn sạch sẽ rồi đeo cái túi lớn lên đi đưa màn thầu cho Trình Dịch Sinh.

Lần trước cô đã học thầy riêng về cách làm màn thầu, lúc làm thì đặc biệt làm thêm một ít bé heo Peppa, định đến lúc tái khám rồi đưa cho Trình Dịch Sinh. Lần trước nói thế nào anh ta cũng không chịu lấy tiền, trong lòng Sở Thanh vẫn luôn rất đổi băn khoăn.

Sau khi đến hẻm nhỏ, Sở Thanh mua bánh hành lá, vừa đi vừa gặm. Từ khi biết rằng bà lão bán bánh hành lá^[1] là bà ngoại của Trình Dịch An, chẳng hiểu sao lúc xin thêm hai phần gà miếng cô lại hơi xấu hổ.

[1] Lần trước không tra kĩ nên mình ghi luôn là bánh rán, nhưng rõ hơn thì bánh mà bà ngoại anh bác sĩ bán là bánh pancake hành lá. Theo wikipedia, “Được dịch từ tiếng Anh – A cong you bing, còn được gọi là bánh pancake hành lá, là một loại bánh mì dẹt, không có men, được bọc bằng dầu và hành lá băm nhỏ. Không giống như bánh xèo phương Tây, nó được làm từ bột thay vì bột. Nó được chiên áp chảo mang lại cho nó các cạnh sắc nét nhưng cũng có kết cấu nhai.”

Lại đi về phía trước hai bước, đột nhiên có một con chó vàng chui ra từ sau cánh cửa gỗ. Con chó vàng này mặt đen chân dài, toàn thân

một màu kaki, trông vô cùng hung thần ác sát, nhìn chằm chằm bánh hành lá trong tay Sở Thanh mà chảy nước miếng.

Sở Thanh bị Đại Hoàng chặn lối đi, cầm khư khư lấy bánh trong tay. Một người một chó giằng co trong chốc lát, cô thua cuộc, chọn một miếng gà nhỏ trong bánh hành lá ném đến trước mặt Đại Hoàng. Đại Hoàng cúi đầu hít hà, sau đó vươn lưỡi ra nuốt miếng gà vào trong bụng.

Vốn Sở Thanh cứ cho rằng nó ăn thịt xong rồi thì sẽ thả mình đi, nào ngờ ánh mắt của con chó càng trở nên tham lam hơn, còn thè lưỡi ra nữa. Dáng vẻ như kiểu nếu Sở Thanh mà không chịu giao bánh trong tay ra thì nó sẽ không buông tha cho cô.

Dĩ nhiên là Sở Thanh sẽ không cam lòng chấp tay giao bánh lại cho con chó rồi. Cô hít một hơi thật sâu, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực, nhanh chân tiến về phía trước, vô cùng ung dung đi qua bên cạnh Đại Hoàng.

Đi hai bước, vừa nghe thấy tiếng bước chân của con chó là Sở Thanh đã bắt đầu luống cuống, bước chân càng lúc càng nhanh. Con chó kia nhanh chóng chạy đến trước mặt Sở Thanh, sủa với cô một tiếng, sau đó thở hồng hộc ra tiếng.

Sở Thanh chưa từng gặp con chó nào hung ác như thế này, hồi bé cô từng bị chó dọa, bao năm trời vất vả mãi bóng ma tâm lí mới giảm đi chút chút, lúc này lại bị dọa đến độ run chân.

Trình Dịch An ngồi trong nhà, nghe thấy tiếng Đại Hoàng sủa thì vội vàng buông chén trà trong tay xuống, đứng dậy đi ra. Anh đoán là Sở Thanh đến rồi, sợ là dọa cô rồi đây.

Kết quả vừa ra ngoài ngõ nhỏ đã thấy Đại Hoàng đang giằng co với Sở Thanh. Con chó kia khí thế hùng hổ, sổng lưng thẳng tắp; còn Sở Thanh thì dọa đến rút đầu rút cổ, sắp bật khóc đến nơi.

Sở Thanh vừa nhìn thấy Trình Dịch An, lúc này cô tháo trạng thái chiến đấu xuống, vội chạy ra sau lưng Trình Dịch An, khư khư túm lấy cánh tay anh, thò đầu ra từ sau lưng anh mà nói: “Nó... nó hung với tớ!”

Nói xong, Sở Thanh hung tợn cắn một miếng bánh, nói với con chó kia: “Cứ không cho mày ăn đấy, cho mày tức chết luôn!”

Trình Dịch An cảm thấy buồn cười, một tay ôm lấy Sở Thanh ở đằng sau, một tay đuổi con chó vàng kia, “Tiểu Hoàng, về đi.”

Con chó vàng không nhúc nhích, đôi mắt đen tuyền như sơn mài nhỏ giọt nhìn chằm chằm vào Sở Thanh.

“Về nhà đi.” Trình Dịch An nói một lần nữa.

Con chó kia hừ hừ hai tiếng, sau đó rất không tình nguyện quay đầu đi. Bước đi của nó rất chậm rãi, bốn chân thay nhau bước đi, cái

mông uồn a uồn éo, giống như thế mấy vị phu nhân vậy. Đúng là khác xa so với lúc ban nãy sửa gâu gâu với Sở Thanh.

Trình Dịch An đuổi con chó đi rồi, quay lại thì thấy Sở Thanh ăn đến độ miệng dính đầy dầu mỡ.

“Hộ thực[2].” Trình Dịch An bắt đầu dĩ nói. Thà rằng bị chó dọa đến run rẩy cũng không chịu từ bỏ đồ ăn trong tay, sợ là cũng chỉ có Sở Thanh mới có thể làm ra chuyện này.

[2] 护食儿 Kiểu trẻ con có gì ngon không cho người khác ăn, không chia sẻ cho ai mà giữ lại cho riêng mình. Dịch thô là kiểu bảo vệ thức ăn.

Sở Thanh khịt khịt mũi, nuốt miếng bánh trong miệng xuống, tủi thân nói: “Tớ đã cho nó một miếng rồi đấy chứ, nó lại được một tấc lán một thước...”

Trình Dịch An nhận chiếc balo trong tay cô, xóc xóc, cũng khá nặng, “Mang theo cái gì thế?”

“Màn thầu.”

“Màn thầu?” Trình Dịch An sững sờ, cảnh tượng một chiếc balo màu hồng phấn bên trong lại đầy ụ bánh bao trắng thật khó có thể tưởng tượng.

“Ừm, mấy ngày trước tớ học làm với một thầy, làm một túi bé heo Peppa để mang cho anh cả Trình.” Sở Thanh kéo khóa ra, lấy ra màn thầu được bọc bằng túi bịt kín, “Là dùng nước ép thanh long để pha thành màu đỏ, không phải hóa chất đâu.”

“Của tôi đâu?” Trình Dịch An hơi ghen ghét, làm màn thầu đưa cho Lâm Tương và Diêu Vũ Thành thì cũng thôi đi, còn lần lần nhớ mãi về anh cả nhà anh, hết lần này đến lần khác mình anh chẳng có phần nào.

Sở Thanh hơi vô tội, “Không phải cậu không thích mấy món màu mè như này à. . .”

Trình Dịch An hừ lạnh một tiếng không thèm nói chuyện. Cầm cái túi heo màu hồng phấn kia, nhìn thế nào cũng thấy chói mắt, hận không thể gọi Tiểu Hoàng lại đây ném màn thầu cho nó ăn.

“Lần sau, lần sau mang cho cậu, nắm hình Siêu Nhân Điện Quang được không?” Hồi cấp ba, Sở Thanh từng nghe Diêu Vũ Thành nói qua, bảo rằng hồi tiểu học Trình Dịch An thích Siêu Nhân Điện Quang nhất. Không chỉ mấy dụng cụ học tập, cốc nước thôi, mà ngay cả đồ lót cũng in hình Siêu Nhân Điện Quang.

Trình Dịch An cảm thấy ngượng chín mặt, túm lấy mũ áo lông của Sở Thanh kéo vào trong nhà.

Trình Dịch Sinh đang ngồi trong sân đốt lò than, cầm trong tay là chiếc quạt bé heo Peppa bằng plastic, thấy bọn họ đến thì đứng dậy

đi lấy nước giếng rửa tay.

“Tiểu Sở tới rồi à, vào ngồi đi.” Ánh mắt chạm tới món đồ Trình Dịch An trong tay, Trình Dịch Sinh đột nhiên đông cứng tại chỗ không bước chân đi nổi. Ánh mắt ấy y chang như lúc con chó vàng nhìn bánh hành lá vậy.

“Anh cả, đây là mang cho anh. . .” Sở Thanh nhận màn thầu trong tay Trình Dịch An đưa cho Trình Dịch Sinh, “Hấp trực tiếp là được ạ.”

“Ài ài, tốt. . . Tiểu Sở còn biết nấu cơm sao?” Trình Dịch Sinh mừng rỡ không ngậm miệng lại nổi.

Sở Thanh gãi đầu một cái, “Biết một chút ạ.”

“Tốt quá, đi đi đi, vào nhà.”

Lần này bốc thuốc rất nhanh, Trình Dịch Sinh điều chỉnh phương thuốc một chút, rồi bốc luôn lượng thuốc cho hai tháng trời.

“Lần sau là. . . Tết nguyên đán đúng không nhỉ? Có khả năng là em không đến được ạ.”

Lúc xế chiều hôm nay Sở Thanh đi họp công bố kế hoạch công việc, cô phải đi phỏng vấn ở một thôn nọ, thời gian định ra ngay vào dịp Tết nguyên đán. Vốn là một người đồng nghiệp khác đi, nhưng cô ấy nói muốn bước qua năm mới với bạn trai nên người cô đơn như Sở Thanh xung phong nhận việc luôn.

“Vậy thì sau nguyên đán, thuốc không thể ngắt giữa chừng được, anh bốc thêm phần thuốc cho một tuần nữa cho em.”

“Đi đâu thế?” Trình Dịch An ngồi một bên uống trà, khó có được lúc chịu mở miệng vàng ngọc.

“Huyện Dương, bên đó có một cụ già nuôi cá con cả một đời, rất đáng để đi xem một chút.”

Huyện Dương cách Thành phố M rất xa, hoàn toàn trái ngược so với nơi thành phố của họ, mà điều kiện lại không tốt, cả văn phòng không có mấy ai muốn đi. Vốn Triệu Tư Phàm cũng không muốn cho Sở Thanh đi, sợ cơ thể cô không chịu được giày vò, nhưng hỏi ai cũng bảo Tết nguyên đán bận việc rồi, chỉ có thể đồng ý lúc về sẽ bổ sung Tết nguyên đán giả cho Sở Thanh, cho cô nghỉ hai ngày. Trước khi đi, Trình Dịch Sinh vội vàng gọi hai người Sở Thanh và Trình Dịch An lại, anh ta đặc biệt chạy ra nhà dì nhỏ ở phía sau lấy hai túi mứt.

“Tiểu Sở, cầm lấy nè.” Trình Dịch Sinh kín đáo đưa mứt quả cho Sở Thanh, “Hôm qua Tiểu An đến nhà dì nhỏ lấy đây, chắc là bạn này nó quên mất.”

Sở Thanh mở túi ra, mứt được bọc bằng hai tấm giấy dai, cô vê thành một viên bỏ vào miệng, ăn ngon đến độ gật đầu lia lịa. Lúc

trước cô cứ cho rằng mít là cái loại làm từ hoa quả hồng bán trong siêu thị, ngọt chết người. Hôm nay thường thức cái này rồi, quả là làm đổi mới nhận thức với mít trong nhiều năm qua của cô.

“Mít này có bán không ạ?” Sở Thanh chớp mắt, trong đôi mắt hạnh to tròn chứa đựng đầy khát vọng.

Trình Dịch Sinh nghe xong, vội vàng từ chối thay dì nhỏ: “Không bán, không phỏng vấn, đừng nói ra bên ngoài nhé.” Dì nhỏ vốn đã lười nhác làm món đồ chơi tốn thời gian này rồi, Sở Thanh mà tuyên truyền ra bên ngoài thì anh ta cũng chả có miếng nào sất.

“Ồ. . .” Sở Thanh bĩu môi.

“Muốn ăn thì nói với Tiểu An, người trong nhà cung ứng bao no luôn.” Trình Dịch Sinh vô cùng hào phóng phát phát tay. Lúc anh mới đi tìm dì nhỏ, vốn dì ấy rất không tình nguyện, nhưng sau khi nghe được rằng đó là vợ tương lai của Trình Dịch An thì hận không thể hái hết hạnh còn chưa hong khô ở bên ngoài cho anh ta cầm đi.

“Đi thôi.” Trình Dịch An vốn dĩ muốn giúp Sở Thanh cầm theo túi mít kia, nhưng vừa nghĩ đến dáng vẻ ‘bảo vệ đồ ăn’ của cô nhóc này là thôi luôn.

“Cậu không cần đưa tớ về đâu, tớ ngồi xe buýt về là được rồi.” Ở đầu ngõ có trạm xe buýt, trạm thứ tám vừa hay đến cửa tiểu khu của Sở Thanh, rất tiện.

“Chó. . .” Trình Dịch An chỉ chỉ đằng trước, không ngờ đến Sở Thanh vừa nghe thấy chữ này đã bị dọa đến giật cả mình, nhảy ra phía sau anh.

“Làm sao?” Sở Thanh cảnh giác nhìn về phía trước.

“Lát nữa gặp phải là nó cướp quả khô của cậu đấy.”

Sở Thanh méo miệng, lại xoắn xuýt trong chốc lát rồi mở miệng hỏi:

“Hôm nay cậu được nghỉ à?”

Trình Dịch An lên tiếng, nói: “Nghỉ.”

“Vậy buổi trưa cậu ở lại nhà tớ ăn cơm ha? Vừa đúng lúc tớ cũng quên mang khăn quàng cổ cho cậu. . .”

“Đi thôi.”

“Vậy, vậy cậu đi trước mở đường đi. . .” Sở Thanh núp ở sau lưng Trình Dịch An, trong lòng cô vẫn còn sợ con chó kia lắm. Con chó vàng ấy hung dữ với cô như thế, ấy vậy mà vừa nhìn thấy Trình Dịch An lại dịu dàng vô cùng, chắc chắn là giống cái rồi.

Sở Thanh được Trình Dịch An đưa về nhà, trên đường thuận tiện mua một ít rau quả. Sau khi về đến nhà, cô lấy đôi dép lê dành cho nam trong tủ giày cho Trình Dịch An. Thấy vẻ mặt anh vẫn bình thường, Sở Thanh cũng không biết cái tên đầu gỗ này có phát hiện ra đôi dép anh đi là một đôi với của cô không.

“Cậu ngồi đi nhé, bên kia là thư phòng, đối diện thư phòng là nhà vệ sinh, tớ đi nấu cơm.” Lúc này đã mười giờ rồi, trước tiên Sở Thanh cần phải vào phòng bếp làm chút công tác chuẩn bị. Buổi trưa cô vốn định ăn tạm ăn vội, nhưng giờ Trình Dịch An đến rồi nên đặc biệt lôi thịt bò đông lạnh trong tủ ra.

Trình Dịch An ngồi ở trên ghế sofa, nhìn qua kết cấu căn nhà của cô, nhỏ hơn gần một nửa so với căn hộ mà anh mua, hai phòng ngủ một phòng khách, trong đó có một gian đổi thành thư phòng.

“Khăn quàng cổ của cậu đang phơi trong nhà vệ sinh ý, cậu lấy ra xem xem có cần ủi không.” Sở Thanh cao giọng nói.

Trình Dịch An nghe vậy thì đứng dậy vào nhà vệ sinh, vừa vào cửa đã ngửi thấy một trận mùi thơm. Ở bên cạnh bồn tắm lớn hình vuông có đặt một cái khay màu vàng, bên trên đặt nến huân hương. Anh cầm khăn quàng cổ ra ngoài, trong lúc vô tình liếc qua bồn rửa mặt thì thấy trên đó đặt một chiếc dao cạo râu.

Vẻ mặt Trình Dịch An lạnh lùng, lại cẩn thận nhìn, bàn chải đánh răng cũng có hai chiếc, kệ đồ bên trên bồn tắm còn đặt một chai dầu gội dành cho nam giới.

Anh cầm khăn quàng cổ ra ngoài, hơi mắt hờn mắt vía.

“Lấy được chưa?” Sở Thanh nghiêng đầu hỏi anh, thấy bên ngoài không ai trả lời, cô ra khỏi phòng bếp, “Cậu sao thế?”

“Không có gì.” Trình Dịch An nắm chặt khăn quàng cổ, nhìn sang góc ban công thấy hình dáng của máy sấy, nói: “Ở đây cậu có bàn ủi không?”

“Bàn ủi thì không có, nhưng mà có máy sấy, đặt ở trong góc ban công ý. Cậu ủi ở ban công đi nhé.” Sở Thanh nói xong rồi quay lại phòng bếp, một lúc sau đã nghe thấy tiếng dầu trong chảo bắn lên tạch tạch.

Tay Trình Dịch An nắm lấy chốt cửa ban công, nghĩ nghĩ rồi cuối cùng vẫn mở ra. Vừa mở cửa, đập vào mắt anh chiếc áo sơ mi nam được treo tùy tiện, quần tây, bên trên còn có đồ lót của nam giới. Sở Thanh làm xong cơm đi ra lại không nhìn thấy Trình Dịch An đâu cả. Chạy ra cửa nhìn xem thì thấy dép lê đã được đặt chĩnh chĩnh trên thảm. Cô sửng sốt, nghĩ rằng chắc là bệnh viện của Trình Dịch An có việc gấp nên anh phải rời đi. Vào phòng bếp cầm cái chén không, cô gói kỹ từng món đồ ăn đã được dọn ra ngoài hơn nửa bỏ vào trong tủ lạnh.

Một người một mình ngồi trên bàn cơm khó nén được có chút tịch mịch, trong lòng cô còn hơi oán niệm. Cứ xem như là gấp gấp đi, nhưng dù sao cũng phải chào hỏi một tiếng với cô chứ.

Ăn cơm xong, Sở Thanh nhắn một tin cho Trình Dịch An. Cho đến khuya rồi, đầu kia vẫn không nhắn lại một tin nào.

Hết chương 10.

editor: đoán xem là của ai nào : x

Chương 11.

Editor: Tắm.

Chương 11.

Trước khi ngủ, Sở Thanh đổi điện thoại thành trạng thái đổ chuông, phòng việc lỡ mất tin nhắn của Trình Dịch An. Cô nằm ở trên giường lẩn qua lẩn lại thật lâu, từ hồi trưa khi Trình Dịch An rời đi cho đến giờ đã là mười tiếng rồi. Trước kia Sở Thanh cũng đã từng nghe nói chuyện giải phẫu có thể diễn ra đến mười mấy tiếng nên cũng không gọi điện thoại hỏi.

Nóng ruột nóng gan ngủ thẳng đến sáu giờ sáng ngày mai, vừa nghe thấy tiếng thông báo tin nhắn đến của điện thoại là Sở Thanh đột nhiên bừng tỉnh khỏi giấc mộng. Cô vội vàng cầm lấy điện thoại nhìn xem, là dự báo thời tiết hôm nay.

Sở Thanh bực bội đưa tay quăng nó qua một bên, kéo chăn quá đầu mà hét to hai tiếng để giải tỏa.

Cô đột nhiên nhớ tới lần gần nhất vì một người đàn ông mà ngủ không yên, rúc trong chăn mà rống hòng hét lên đã là tám năm trước. Vừa vặn người ấy cũng là Trình Dịch An, Sở Thanh tức giận đến nhảy dựng lên ở trên giường, nghĩ rằng lần này mình nhất định không thể chịu thua kém được, nhất định không thể cúi đầu trước, không thể đến tìm anh trước.

Đã không ngủ yên giấc được nên cô dứt khoát mặc quần áo ở nhà vào, đứng dậy đi làm việc nhà. Bình thường giờ làm việc bận bịu, không rảnh dọn dẹp nhà cửa, hiếm có được một ngày chủ nhật nhàn rỗi.

Sở Thanh bắt đầu từ phòng bếp, lau dầu lau mỡ, lau bếp lò, sau đó lau sàn để chùi bồn cầu... Dọn dẹp nhà cửa xong xuôi thì đã đến giữa trưa. Cô nhìn căn phòng sáng sủa sạch sẽ, cảm thấy cả căn nhà đều vang lên tiếng 'bling bling'.

Mới sáng sớm tinh mơ cô đã đeo găng tay dọn dẹp, điện thoại ném trong phòng, Sở Thanh chưa xem tí nào cả. Sau khi quét dọn nhà cửa sạch sẽ, cô bôi một lớp kem tay thật dày rồi về phòng cầm điện thoại di động chơi, trừ một vài thông báo của Weibo ra thì không có một tin nhắn nào khác.

“Tinh tinh.” Sở Thanh mới vừa đi đến cửa phòng thì điện thoại di động vang lên.

Cô quay đầu vọt đến bên giường mở ra xem, là tin nhắn của Lâm Tương, bảo trưa cô đến nhà họ. Sở Thanh bấu môi, nói với cô ấy rằng giờ cô qua luôn, hỏi trong nhà Lâm Tương có gì ăn được không. Đầu kia nói không có, chờ cô đến rồi gọi thức ăn ngoài luôn. Lâm Tương vừa mới nhận được một cuộc điện thoại chứa đầy lo lắng của Diêu Vũ Thanh, bảo cô ấy tranh thủ thời gian gọi Sở Thanh đến nhà hỏi chút tình hình. Diêu Vũ Thành nói mới sáng sớm sắc mặt Trình Dịch An đã cực kì xấu rồi, hỏi mà anh cũng không nói gì, nhắc đến Sở Thanh là tái cả mặt.

Sở Thanh ra ngoài ban công đi lấy quần áo, đổi sang một dây quần áo khác rồi mới đi ra ngoài tìm Lâm Tương. Quãng đường đi lại giữa hai nhà chỉ mất hai phút nên cô cũng không thay quần áo.

Vào cửa, Sở Thanh ngồi xuống ghế sofa, tóm lấy một quả táo rồi bắt đầu gặm. Sáng sớm cô chưa ăn gì, lại lao động đến trưa nên lúc này người cũng đói kẹp lép.

“Tổ tông ơi, còn chưa rửa đầu đấy...” Lâm Tương vừa nói là muốn cướp quả táo trong tay cô.

Sở Thanh khoát khoát tay, không để cho cô ấy cướp, nói thẳng:

“Không sao không sao cả.” Quả táo này nhìn nhìn cũng không thấy sập, xoa xoa lên quần áo là có thể ăn rồi.

“Buổi trưa cậu muốn ăn gì nào, để tớ gọi.” Lâm Tương móc một cái dây buộc tóc ở khe ghế sofa ra buộc tóc lên, đứng dậy ngồi trên thảm mở app lên gọi thức ăn ngoài.

“Tùy ý đi, cay là ok.” Từ lần trước bị cảm lạnh Sở Thanh chưa đựng lại hạt tiêu, rất muốn ăn.

“Cậu đúng là y chang lão Trình luôn đó, kiếp trước sinh ra ở Trùng Khánh Tứ Xuyên, rồi hạt tiêu là không sống nổi.” Trình Dịch An cũng thích ăn cay, một tuần có thể ăn tám bữa lẩu cay, còn chuyên chọn một nhà hàng, mỗi lần đều mở lịch sử đơn đặt hàng ra trực tiếp đặt thêm một đơn nữa.

Nhắc đến Trình Dịch An làm Sở Thanh ỉu xìu ngay tắp lự, cô ôm đầu gối không lên tiếng, trong miệng nhai rộp rộp, như thể có thù với quả táo vậy.

“Sao thế? Không phải hôm qua cậu đến nhà cậu ta à?” Lâm Tương nhìn vẻ mặt Sở Thanh không đúng, lại liên tưởng đến lời miêu tả phản ứng của Trình Dịch An mà Diêu Vũ Thành nói, nghĩ rằng chắc chắn hai người này giận đối nhau rồi.

“Ừm... Không có gì.” Sở Thanh cúi đầu, rõ ràng là trốn tránh vấn đề.

Lâm Tương nhìn mà trong lòng cũng thấy gấp gáp, nhưng lại nghĩ đến việc không thể bó chặt người ta quá nên không truy hỏi nữa. Bên Diêu Vũ Thành ở bệnh viện cũng gấp đến độ mồ hôi đầy trán, đi lại xoay vòng quanh người Trình Dịch An, sốt ruột nói: “Hai người giận nhau à? Cậu nói tớ nghe đi, tớ nghĩ kế cho cậu.”

Trình Dịch An cau mày, mắt nhìn chằm chằm tờ báo chí, nhưng không vào đầu được chữ nào. Anh rất không kiên nhẫn ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói với Diêu Vũ Thành một câu rằng không có gì rồi lại cúi đầu xuống.

“Đừng mà, tốt xấu tớ cũng người đã kết hôn rồi đấy nhé, tớ...”

“Giấy chứng nhận kết hôn là Lâm Tương kéo cậu đi lĩnh.” Trình Dịch An không ngẩng đầu lên, nói xong câu này thì trong văn phòng rất cục cựa yên tĩnh.

Thấy Trình Dịch An cắn chết cũng không nói, Diêu Vũ Thành nổi giận đùng đùng về phòng làm việc của mình. Lâm Tương kéo anh ta đi lĩnh thì đã thế nào? Còn tốt hơn so với cái loại “bụng đang đói có người mời mà kêu no rồi từ chối” hơn cả phụ nữ nữa.

Diêu Vũ Thành: *Vợ ơi, tình hình bên kia thế nào rồi?*

Lâm Tương: *Vừa nhắc đến lão Trình là nhăn mặt với em.*

Diêu Vũ Thành: *Lão Trình cũng nhăn mặt với anh luôn á!*

Lâm Tương: *Lão Trình nhăn mặt với anh không phải là chuyện bình thường sao???*

Diêu Vũ Thành: *Tủi thân tủi...*

Lâm Tương: *Cút đi quả trứng kia!*

“Sở Sở, đi mở cửa!” Lâm Tương đang ở trong bếp nhắn tin với Diêu Vũ Thành thì đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, cất giọng gọi Sở Thanh đi mở cửa.

Sở Thanh tưởng rằng là đồ ăn ngoài đến rồi, mở nhỏ khe cửa ra rồi thông dong thuận thực đưa tay ra ngoài, “Cảm ơn.”

Đưa tay ra ngoài một lúc mà cũng chẳng thấy trong tay có nhiều hơn đồ gì. Sở Thanh nghi hoặc mở to khe cửa ra chút, thò đầu ra, “Xin chào, người nhận hàng là Lâm...”

“Chào, tôi tìm Lâm Tương...”

Sở Thanh nhìn thấy người ngoài cửa thì sửng sốt, cảm thấy trông rất quen mắt nhưng lại không nghĩ ra ngay được đó là ai, trong lòng bỗng dấy lên một nỗi bất an...

“Lâm Tương, tìm cậu kìa.” Chào hỏi rồi đưa người ta vào cửa xong, Sở Thanh mở cửa phòng bếp ra, nhỏ giọng hỏi, “Nữ, tóc dài, sao tớ thấy quen quen ý?”

Lúc đầu Lâm Tương sửng người ra, sau đó như thể gặp ma mà kéo Sở Thanh vào bếp, kinh hoàng nói: “Diệp Khương đó, là người ngồi

trước trước trước bàn chúng ta đó. Hôm trước bảo tớ rằng mấy ngày nữa sẽ qua nhà đưa thiệp mời, tớ...”

Kí ức của Sở Thanh bị Lâm Tương đánh thức, cô trợn to hai mắt, “Bây giờ tớ nhảy từ phòng bếp xuống luôn được không?” Cô vốn cũng không tình nguyện gặp lại bạn thời cấp ba đâu, thế mà giờ lại bị người ta chặn ở trong bếp. Giờ phút này cô chỉ mong rằng Diệp Khương không nhận ra cô để cô tranh thủ thời gian mà chuồn lẹ lẹ. “Lát nữa ra ngoài rồi cậu mượn cơ chạy trước đi nhé.” Lâm Tương vỗ vỗ bả vai Sở Thanh, ra hiệu cô đừng hốt hoảng.

“Thật ngại quá, để cậu đợi lâu rồi, vừa mới nấu cơm xong.” Lâm Tương mời phần ung dung ra ngoài phòng bếp, thuận tiện lấy một cốc nước cho Diệp Khương.

Sở Thanh vừa chuẩn bị đi thẳng về phía cửa chính thì đột nhiên Diệp Khương lại đứng vọt dậy khỏi ghế sofa, bước nhanh đến bên người cô. Cô dò xét tỉ mỉ trong chốc lát rồi mở miệng nói: “Sở Thanh!”

Giờ phút này Sở Thanh rất tuyệt vọng, còn chưa kịp chạy mà đã bị nhận ra, cô nhớ trước đây lúc học thuộc lòng Văn Diệp Khương nào có trí nhớ tốt như vậy.

“A... Là tớ.” Sở Thanh thấy cô ấy nhận ra mình, cũng từ bỏ ý định chạy trốn, dù sao cũng còn đói bụng mà lâu còn chưa đến.

Ba người tay cầm tay ngồi xuống ghế sofa, Diệp Khương vô cùng kích động, một mực nắm tay Sở Thanh như thể sợ cô chạy mất vậy.

“Năm đó sao cậu nói đi là đi thế hả, cũng không thềm liên hệ với bọn tớ nữa...” Diệp Khương cũng quên luôn lí do chính mà mình đến đây là gì, chỉ lo ôm chuyện với Sở Thanh.

Sở Thanh ừ à à qua loa hai câu, Diệp Khương thấy cô không muốn nhắc lại chuyện cũ nên cũng không hỏi thêm.

Cô ấy cầm chiếc túi hàng hiệu, lấy ra một tấm thiệp mời từ trong chiếc túi to khoảng bằng một bàn tay rồi đưa cho Lâm Tương, “Lúc đầu muốn đến đưa sớm, nhưng lại chậm trễ thế này.” Thời gian diễn ra hôn lễ là một tuần sau, tuy nói đưa thiệp mời chậm, nhưng thời gian đã sớm nói trong nhóm bạn học rồi.

Lâm Tương nhận thiệp mời: “Không có gì, dù sao tớ cũng là người rảnh rỗi mà, đến lúc đó nếu Đại Điều phải trực ban thì một mình tớ đi.”

“Sở Sở, tuần cuối năm cậu có rảnh không?” Diệp Khương lại lấy một tấm thiệp mời trống ra, “Chồng tớ bảo đem theo mấy tấm thiệp mời trống theo, nhưng cũng chưa dùng đến...” Cô ấy lưu loát viết xong thiệp mời rồi đưa cho Sở Thanh, dặn dò cô nhất định phải đi.

“Tớ... Có rảnh.” Sở Thanh vốn muốn từ chối, nhưng nhìn thấy tên tuổi của khách sạn kia thì sắp chảy nước miếng đến nơi, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

“Bạn trong lớp chúng ta đến được hơn nửa đấy, còn lại không biết có rảnh hay không, đoán chừng cũng phải ngồi đầy ba bàn...” Diệp Khương mở điện thoại ra cho họ xem danh sách.

“Trình Dịch An...” Diệp Khương liếc mắt Sở Thanh một chút, thấy vẻ mặt cô bình thường thì mới nói tiếp, “Cậu để Đại Diêu nói giúp một chút nhé, lần trước tụ hội cậu ấy cũng không đến, lần này tớ muốn mọi người đến cả, lát nữa tớ sẽ đi đưa thiệp mời cho cậu ấy.”

“Được, cậu ta mà rảnh thì chắc chắn là đi.” Lâm Tương thay Trình Dịch An đồng ý, dù sao cũng có Sở Thanh ở đó nên trăm phần trăm anh sẽ không từ chối.

“Đúng rồi Sở Sở, cậu kết hôn chưa? Đưa chồng đến cho chúng tớ xem xem thế nào nhé?”

“Không có...”

“Thế bạn trai thì sao?” Diệp Khương chưa từ bỏ ý định.

“Không có.”

Bầu không khí bỗng nhiên hơi xấu hổ, Lâm Tương nhận được điện thoại từ anh giao thức ăn ngoài nên đi ra cửa, chỉ còn hai người Sở Thanh và Diệp Khương mắt to trừng mắt nhỏ.

“Không sao hết, anh em phía chồng tớ nhiều lắm, đến lúc đó cậu xem có ai hợp không rồi tớ giới thiệu cho.”

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay lão Trình quá ngu nên không có suất diễn!!!

Hết chương 11.

Chương 12.

Editor: Tầm.

Chương 12.

“Không sao hết, anh em phía chồng tớ nhiều lắm, đến lúc đó cậu xem xem có ai hợp không rồi tớ giới thiệu cho.”

Sở Thanh cười xấu hổ hai tiếng, uyển chuyển từ chối Diệp Khương, nói tạm thời không muốn nói chuyện yêu đương.

Diệp Khương nghe xong thì gấp muốn chết, “Cũng hai lăm hai sáu rồi, sao lại không muốn yêu đương?”

Chóp mũi Sở Thanh ngửi được mùi thơm ngào ngạt, lập tức bụng cô réo lên. Cô bật dậy từ ghế sofa, chỉ vào phòng ăn rồi mời Diệp Khương vào ăn cơm, không trả lời câu cô ấy vừa hỏi.

“Đúng rồi, cậu ăn không? Ăn chút gì chung với bọn tớ đi này.” Lâm Tương cầm bát đĩa đi ra từ trong bếp, gọi hai người đến bàn ăn ăn cơm.

Diệp Khương khoát khoát tay từ chối, cười nói: “Tớ phải đi rồi, tớ hẹn với Dương Thiên Lâm đến bệnh viện để khám Đại Diệu kiểm tra sức khỏe cho, Lâm Lâm cứ lăm bắm bảo không thoải mái, vừa vặn đi khám một chút xem sao.”

Vừa nhắc đến Dương Thiên Lâm, sắc mặt của Sở Thanh và Lâm Tương cũng nặng xuống. Sở Thanh tỏ ra như không có chuyện gì mà ngồi xuống bên bàn ăn, có tâm mà nhắc nhở: “Cuối tuần bệnh viện không khám bệnh.”

Diệp Khương: “Cái đó... Khám ở phòng cấp cứu*, không phải lão Trình làm ở phòng cấp cứu sao?”

Lâm Tương cau mày, như oán trách cô ấy: “Cậu quên Đại Diệu nhà chúng ta ở khoa nội rồi à? Vừa đúng lúc hôm nay lão ta làm ở phòng cấp cứu, lão Trình kia là ngoại khoa, không hiểu gì đâu.” Cô ấy nói rồi đặt chén đĩa xuống, lại gần ghế sofa cầm điện thoại, “Tớ đi nhắn tin cho lão ta, bảo lát nữa là các cậu qua đó.”

Lâm Tương: *Chú ý, quân địch hẹn một lúc sau sẽ đến, báo cho đội bạn phe ta biết đường mà rút lui.*

Diệu Vũ Thành: *Nhận được rồi. Lát nữa anh sẽ về văn phòng.*

Lâm Tương: *Ai nói anh, lát nữa Dương Thiên Lâm qua đó đây, anh đừng để lão Trình gặp cô ta, Sở Sở đang còn tức giận, vạn nhất xảy*

ra chuyện gì lại khố.

Diêu Vũ Thành nhấn một icon OK, trong lòng có chủ ý. Cúp điện thoại rồi, anh ta vội tranh thủ thời gian, đoán chắc Diệp Khương sẽ nhanh đến thôi nên Diêu Vũ Thành tìm lý do để người ta gọi Lương Dao xuống đây.

Sau khi Lương Dao xuống tầng thì đi thẳng đến chỗ Trình Dịch An, thấy trong văn phòng không có ai thì dò hỏi: “Anh ấy đâu rồi?”

“Vừa rồi có vụ tai nạn giao thông nên phải gọi cô xuống trực hộ một lát.” Diêu Vũ Thành chào hỏi với cô ta một lúc rồi quay về khoa nội, chưa được một lúc anh ta đã nghe thấy tiếng y tá dẫn đường, liền biết là Diệp Khương mang người tới.

“Đại Diêu!” Diệp Khương gõ cửa đi vào, thấy anh ta rồi thì đẩy Dương Thiên Lâm về phía trước, “Cậu còn nhớ đây là ai không?” Diêu Vũ Thành sờ lên đầu, “Cái này. . . Bạn học trong lớp chúng ta à?”

“Dương Thiên Lâm đó, cậu quên rồi à? Năm đó cậu ấy và Trình Dịch An, một người là lớp phó một người là lớp trưởng.” Diệp Khương giả bộ như thể lơ đãng mà nhắc đến Trình Dịch An, vỗ đầu một cái, “Đúng rồi, lão Trình đâu? Không phải cậu ấy làm chung bệnh viện với cậu à? Hai ngày nay Lâm Lâm bị đau đầu nên muốn tìm cậu ấy khám hộ.”

“Đau đầu thì đến khoa nội thần kinh chứ, lão Trình nào hiểu đâu...”

Diêu Vũ Thành lấy cốc dùng một lần rót nước cho họ, “Hôm sau hãy đến, đến phòng khám bệnh của chủ nhiệm khoa nội ấy.”

“Ừng, để lão Trình xem mạch cái cũng có gì khó khăn đâu, lần trước ông cậu ấy còn được lên báo mà, tớ đã thấy rồi.” Diệp Khương nói xong thì đẩy Dương Thiên Lâm ra ngoài, “Sát vách đúng không? Cậu đi xem chút đi Lâm Lâm.”

Diệp Khương đưa xong thiệp mời thì yên vị ngồi chờ trong văn phòng của Diêu Vũ Thành. Ước chừng mười phút sau, Dương Thiên Lâm đi ra từ phòng sát vách. Diệp Khương còn chưa kịp hỏi tình hình thì đã bị cô ta kéo đi luôn.

“Đại Diêu, nhớ cùng lão Trình đến đó nhé!” Diệp Khương cất giọng dặn dò, bước nhanh theo Dương Thiên Lâm đi ra ngoài.

Diêu Vũ Thành cực kì đắc ý mà đóng lại cửa phòng lại, sau đó nhắn tin cho Lâm Tương.

Diêu Vũ Thành: *Báo cáo vợ đại nhân, anh đã đánh lui quân địch.*

Lâm Tương: *Phó tướng lấy kế gì để địch lui quân vậy?*

Diêu Vũ Thành: *Hai phe tình địch tự tàn sát nhau, Sở Sở ngồi mát ăn bát vàng.*

Hết chương 12.

editor:

1. đừng chê chương quá ngắn (dù nó ngắn thật, chả bù cho chương trước hơn 2k chữ) vì thời điểm viết chương này mẹ đẻ bị đau đầu do trái gió trở trời đó hehe.
2. hoa đào của lão Trình sắp nhập bệnh viện.
3. Đại Diêu quá giỏi!

Chương 13.

Editor: Tầm.

Chương 13.

Sau đó rỗng rã năm ngày không sáu giờ ba mươi phút, Trình Dịch An giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian này rồi vậy. Không nhắn tin lại, không nhắn thích bài của Diêu Vũ Thành trên vòng bạn bè, cho tới bây giờ cũng không hề đến nhà Diêu Vũ Thành.

Sáng sớm lúc sáu giờ, Sở Thanh đứng sắc thuốc, nghĩ đến việc tối nay phải đến dự hôn lễ của Diệp Khương rồi, không biết phải lấy về mặt nào để đối diện với người kia nữa.

“Au...” Cô dùng băng gạc bọc lấy tay cầm của bình thuốc, lúc đổ thuốc ra ngoài bình thì không để tâm nên bị mấy giọt nước bắn vào chân. May là cô đi dép bông vải, chân cũng không bị dính mấy giọt cả.

Sở Thanh vứt đôi dép lê bị dính thuốc vào trong nhà vệ sinh, sau đó đi đến cửa trước mở ra tủ giày lấy một đôi dép lê thu đông, trong đó chỉ còn một đôi lần trước Trình Dịch An đi. Sở Thanh lạnh lùng cầm đôi dép lê ra ngoài, sau đó “oành” một tiếng, hung tợn đóng cửa tủ giày lại.

Nếu không phải vì đôi dép này đắt ấy à, thì cô đã quăng nó từ tầng tám xuống lối đi bên dưới cho nó thịt nát xương tan từ lâu.

Cái hũ nút kia từ thời cấp ba đã có cái tật xấu này rồi, nói giận là giận, chẳng thèm nói gì cả, khiến cho người ta nghĩ mãi không ra.

Sở Thanh nhớ hồi lớp mười một có một lần vào lúc sáng sớm vừa đến trường đã nhìn thấy Trình Dịch An và Diêu Vũ Thành mặt đen như nhọ nồi. Theo lý thuyết thì vào sáng sớm, hẳn là Diêu Vũ Thành đang liều mạng chép vở Ngữ Văn mới đúng, hôm đó lại không hề động tới vở bài tập của Trình Dịch An.

Lúc sang tiết thứ hai, Sở Thanh và Lâm Tương vừa quay về lớp từ nhà vệ sinh thì đã thấy hai người kia không hiểu sao lại cãi vã. Nói là cãi nhau, nhưng thật ra là Diêu Vũ Thành đơn phương nhao nhao với Trình Dịch An, còn Trình Dịch An chỉ thỉnh thoảng không nóng không lạnh liếc cậu ta một cái, làm Diêu Vũ Thành tức đến mức dậm chân.

Vốn cho rằng Diêu Vũ Thành chỉ giận giận qua miệng rồi sẽ ổn thôi, ai chuông vào vừa reo lên, sau lưng Sở Thanh đã vang đến tiếng ghé đập xuống đất. Hai người bình thường một phe với nhau giờ lại choảng nhau, Diêu Vũ Thành còn không ngừng tụng kinh: “Chọn B, chọn B, chọn B...”

Trình Dịch An không kiên nhẫn cản đột tiến công của Diêu Vũ Thành lại, miệng khẽ mở khẽ đóng, bất đắc dĩ nói: “Chọn C...” Cậu kiềm lấy hai tay Diêu Vũ Thành, sau đó cậu ta hoàn toàn không thể động đây.

“Tớ nghe Đại Diêu nói lão Trình luyện Thái Cực quyền đó.” Lâm Tương đứng một bên vụng trộm thì thầm với Sở Thanh.

Mỗi một chiêu thức của Trình Dịch An đều vô cùng nhẹ nhàng, khác hoàn toàn với tên Diêu Vũ Thành hoang dại chỉ biết ngang ngược kia. Không cần biết là đỡ đòn hay là tấn công, cậu đều vững vững vàng vàng, bốn lạng dịch ngàn cân*.

Gốc 四两拨千斤.

Diêu Vũ Thành rất mau đã thở hồng hộc, giày vò mãi mà vẫn chưa choảng được người ta, cũng sắp tức đến khóc luôn rồi.

“Làm gì thế?” Thầy Vật lý bước vào từ cửa, ánh mắt của các bạn học dần rời khỏi hai người Trình Dịch An, nhìn thầy Vật lý đầu tóc thưa thớt, mặt mũi tràn đầy sự tuyệt vọng.

“Thầy ơi, đây không phải là tiết Sinh sao ạ?” Có cái gan lớn nam sinh hỏi.

Thầy Vật lý cũng không để ý đến cậu ta, chỉ chỉ hai người phía sau đã đánh nhau đến độ mặt đỏ bừng, hỏi: “Hai đứa kia sao đấy hả? Bình thường chơi thân với nhau cơ mà, sao lại đánh nhau?”

Có một nam sinh ngồi một bên xem từ đầu đến cuối đứng lên, giải thích cho mọi người.

Chiều hôm qua, Trình Dịch An và Diêu Vũ Thành vì thi đấu một đề thi mà phiên nào cả nửa ngày. Hai người tự mình giải phần mình rất lâu, sau đó đáp án làm ra không giống nhau, nhưng ai cũng không thuyết phục được ai cả. Sau rồi Trình Dịch An giận dữ, đến trưa cũng vẫn không buồn đoái hoài đến Diêu Vũ Thành.

Buổi tối ở nhà, Trình Dịch An viết đầy một trang A4 về quá trình giải đề đến tận khuya, nào biết được hôm nay Diêu Vũ Thành xem rồi mà vẫn kiên trì bảo cậu làm không đúng, sau đó nói nói rồi thành đánh nhau.

Sở Thanh nghe xong, trách không được cô thấy hai ngày hôm qua và hôm nay bên tai được yên tĩnh không ít, hóa ra là hai người này chiến tranh lạnh.

“Sở Sở, cậu nhớ chú ý đây, lấy tính cách của lão Trình ấy à, sau này hai người ở bên nhau rồi kiểu gì cậu cũng phải dỗ cậu ta mỗi ngày luôn ý, chiến tranh lạnh rồi là có thể chiến cả một năm trời luôn ...” Lâm Tương nghe xong thì lắc đầu, thực ra là vì lo lắng cho Sở Thanh.

Sở Thanh đỏ mặt, đẩy Lâm Tương ở bên cạnh, “Nói cái gì đó...” Thầy Vật lý nghe xong tình hình thì hơi giật mình. Từ xưa đến nay có không ít người vì giang sơn mỹ nhân mà đánh cho anh chết anh sống, lại là lần đầu thấy có kẻ vì đề vật lý mà đánh nhau. Ông ấy cầm đề bài nhìn chốc lát, sau đó chỉ chỉ Diêu Vũ Thành, hỏi: “Em nói chọn cái nào cơ?”

Diêu Vũ Thành cứng đầu cứng cổ, nghiêng qua bên Trình Dịch An một chút, lớn tiếng nói: “Chọn B!”

Thầy Vật lý hơi nhú mày, lại nhìn về phía Trình Dịch An: “Em thì?” “C.”

Dưới ánh nhìn chăm chú của các bạn học, thầy Vật lý gãi đầu một cái nói, “Chọn D.” Ông ấy cười rồi cho hai người ngồi xuống, sau đó cười giỡn nói: “Cũng may là hôm nay thầy Sinh xin nghỉ đây, chứ không tôi mà không đến thì chả phải hai đứa kia đánh nhau luôn rồi à?”

Trình Dịch An biết được câu trả lời chính xác rồi thì bình tĩnh ngồi xuống, móc ra một chồng công thức để lên bàn bắt đầu giải đề một lần nữa.

Mà Diêu Vũ Thành ở một bên thì không thể tin được gãi đầu một cái, lúc ngồi xuống thì có ý muốn nói chuyện với Trình Dịch An, nhưng mà cậu cũng chẳng thêm để ý đến cậu ta.

Nếu Sở Thanh nhớ không lầm thì khi cuộc chiến tranh lạnh giữa Trình Dịch An và Diêu Vũ Thành kết thúc đã là một tháng sau, lúc cuộc thi Vật lý toàn tỉnh kết thúc rồi thì hai người họ mới lặng lẽ meo meo hòa thuận lại. Theo Lâm Tương nói thì đó là kết quả của việc Diêu Vũ Thành không ngừng cố gắng trong hơn tháng trời.

Buổi tối phải ra ngoài ăn cơm nên sau khi Sở Thanh tan tầm, cô đặc biệt đi tìm một nhà tạo mẫu để ăn diện một phen, đổi bộ quần áo mặc lúc sáng. Đổi mình mặc một chiếc váy ngắn, bớt dài đến đầu gối, rồi khoác thêm một chiếc áo lông ở ngoài.

Sau khi đến, cô đi tặng phần tiền của mình rồi dựa theo vị trí bàn trên thiệp mới mà đi. Người chỉ vừa đến được nửa, Lâm Tương và Diêu Vũ Thành đều đến.

“Sở Sở!” Lâm Tương gọi cô ngồi bên cạnh mình, “Chắc chắc chắc, sao hôm nay mặc đẹp thế?”

“Đây là...” Những bạn học khác trên bàn đều nhìn về phía Sở Thanh, giống như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, lần trước từng tụ họp một lần rồi mà chưa từng thấy người này.

“Sở Thanh, có nhớ không?” Lâm Tương giúp cô giới thiệu, sau đó từng bước từng bước giúp Sở Thanh nhớ lại, “Kia là Tạ Đình, kia là đại biểu môn số học Vương Văn. Kia là Kiều Sâm, ủy viên sinh hoạt hay là ủy viên lao động gì đấy... Từ bên kia từng người một, Vương Viện Thước, Trần Kiều. Bên cạnh Diệp Khương là Dương Thiên Lâm, lớp phó.”

Sở Thanh nhìn qua từng người, lần lượt chào hỏi từng người. Các bạn học cũng thay đổi không ít, nếu đột nhiên gặp trên đường thì nhất định là không thể nhận ra.

“Sở Thanh, lúc đó cậu không buồn í ử một tiếng đã rời đi, làm điểm bình quân môn Toán của lớp ta cao lên không ít đấy!” Đại biểu môn Số học Vương Văn đùa với cô, “Cậu chuyển trường à?”

Sở Thanh cười gật gật đầu, “Về chỗ bà.” Cô biết hôm nay đã đến rồi thì nhất định không thể tránh được việc họ đề ra câu hỏi, chỉ bằng dứt khoát thẳng thắn ngay từ đầu

“Cậu cũng thật là, tốt xấu gì cũng phải nói với chúng tớ một tiếng chứ, dù gì cũng làm bạn hơn một năm, hôm sau lúc chúng tớ đến không thấy cậu đâu đều rất giật mình đấy.”

“Đi gấp quá mà...”

Tiệc cưới sắp bắt đầu, tính cả bàn này của Sở Thanh thì bàn dành cho bạn cấp ba mất hai bàn lớn. Những người đã đồng ý với Diệp Khương rằng sẽ đến đều đã đến rồi, chỉ thiếu Trình Dịch An.

“Sao cậu ấy còn chưa đến thế?” Dương Thiên Lâm hỏi.

Diêu Vũ Thành nhìn đồng hồ, nói: “Lão Trình hẳn là đang đi trên đường, xế chiều hôm nay cậu ta xem bệnh với chủ nhiệm.”

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, nhân viên phục vụ kéo cửa phòng tiệc ra. Trình Dịch An vắt chiếc áo khoác lông dê trên khuỷu tay, mang về một mớ phong trần đi vào.

Hôm nay anh cũng mặc như mọi hôm, áo sơ mi trắng kết hợp với áo khoác đen, không đến mức cướp luôn sự chú ý của tân chú rể.

“Lão Trình!” Diêu Vũ Thành đứng dậy ra hiệu với anh, Dương Thiên Lâm ngồi đối diện lấy gương ra sửa sang tóc tai, lưng thẳng tắp.

Hai chỗ bên cạnh Sở Thanh và Diêu Vũ Thành đều trống, Trình Dịch An không nghĩ ngợi gì nhiều mà trực tiếp sang bên cạnh Diêu Vũ Thành ngồi xuống.

Trong lớp đều biết quan hệ của hai người kia không tầm thường, Trình Dịch An đến rồi cũng không dám đùa Sở Thanh, bây giờ nhìn

dáng vẻ hai người mỗi người một ngả, càng ngậm miệng không nói câu nào.

Sau một loạt quy trình, tân cô dâu chú rể bắt đầu mời rượu. Lúc đến bàn của họ thì tân chú rể cũng đã say khướt, cả khuôn mặt đỏ bừng, dựa vào người phụ rể mới miễn cưỡng đứng vững.

Sau khi tiễn vợ chồng Diệp Khương đi rồi, đồ ăn cũng ăn gần hết. Bạn học cũ mà gặp nhau thì không ngớt chủ đề trò chuyện, người nào ở lớp bên cạnh tốt với lớp mình, cặp nào lớp mình đã chia tay. Tuy nói đã lớn tuổi cả rồi nhưng vẫn hầy còn nhiều chuyện như tám năm trước vậy.

“Lúc ấy chúng tớ ấy à, đều cảm thấy... Cảm thấy lão Trình thích Sở Sở.” Vương Văn uống say, nói năng cũng không lưu loát, khi đó anh thích Sở Thanh là chuyện ai cũng biết, bây giờ nhắc đến thời cấp ba rồi, trong lòng khó tránh khỏi hơi xúc động.

Vừa nói đến cái này, cuộc nói chuyện trên trời dưới đất đều dừng lại, một bàn mười mấy ánh mắt nhìn chằm chằm hai người được nhắc đến tên. Nếu hai người kết hôn rồi thì đề tài này cũng coi như bỏ qua. Nhưng mà hai người này lại vẫn còn độc thân nên ai nấy đều rất hứng thú, đều muốn tìm ra chút gì đó từ nét mặt của hai người họ.

Dương Thiên Lâm thả điện thoại điện thoại trong tay xuống, ngẩng đầu chỉ chỉ Vương Văn: “Vương Văn cậu vẫn như xưa nhỉ, uống rượu vào là nói năng mê sảng, bữa cơm tạm biệt hôm đó cậu là người nói nhiều nhất luôn đó.”

Vào bữa cơm tạm biệt khi tốt nghiệp ai nấy đều uống hết rượu, Vương Văn kéo từng bạn học một vừa khóc vừa nói chuyện linh tinh, nói xong một người tiễn một người, tình cảnh ấy sợ là cả đời cũng không quên nổi.

“Đúng vậy đó, cậu uống ít thôi, cẩn thận lúc về lại phải quỳ ván giặt đồ đấy!” Diêu Vũ Thành cũng tiếp câu của Dương Thiên Lâm.

Thấy mọi người không còn quan tâm mình, Sở Thanh rút cục cũng thở ra một hơi dài. Đồ ngọt vừa đưa lên còn chưa ăn được hai miếng thì Diệp Khương vội vàng nói, “Các bạn, chủ nhiệm lớp ta đến rồi.”

Năm nay chủ nhiệm lớp vừa qua tuổi năm mươi, còn đang dẫn dắt một lớp năm ba sắp tốt nghiệp. Lúc này buổi tụ họp tối vừa kết thúc là ông đã chạy đến, Diệp Khương vội vàng để bên bếp núc làm ít món cho ông.

Ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Sở Thanh rồi, Diêu Vũ Thành kéo chủ nhiệm lớp để ông gọi tên từng người. Đây là buổi tụ họp đầu tiên của ông và học sinh kể từ sau khi tốt nghiệp, hípc mắt nhìn từng

người rồi, chủ nhiệm lớp tràn đầy tự tin: “Dương Thiên Lâm, Vương Văn, Lưu Dao, Trình Dịch An...”

Diêu Vũ Thành chỉ chỉ mình và Lâm Tương ở bên cạnh, “Thầy ơi, còn bọn em thì sao?”

“Đại Diêu và Lâm Tương, lúc trước khi thi đại học tôi bảo hai anh chị yêu đương, hai anh chị còn dám giảo biện với tôi! Cũng kết hôn rồi...” Chủ nhiệm lớp cười hai tiếng, “Thằng nhóc nhà anh, người khác thì vội vàng học tập còn hai anh chị thì chỉ sợ muộn quá.”

“Thầy ơi thầy nhìn đây này.” Diêu Vũ Thành chỉ chỉ Sở Thanh bên cạnh, “Đây là ai?”

“Ồ, Sở Thanh à!” Chủ nhiệm lớp đẩy kính, sau đó lại bổ sung: “Là cô nhóc kéo chân môn Toán học của lớp ta, chuyển đến năm lớp mười một chứ gì, tôi còn nhớ.”

“Thầy Lưu...” Sở Thanh vẫn còn hơi sợ ông ấy, chào hỏi đàng hoàng.

“Ài, còn sợ tôi à? Mặc dù em chỉ học hơn một năm ở lớp tôi thôi, nhưng tôi lại có ấn tượng sâu với em nhất đấy. Tôi dẫn dắt lớp chọn nhiều năm như thế rồi mà chưa từng thấy ai học lệch kinh như em.”

Hết chương 13.

editor: lúc nào nhắc về thời cấp ba thì tui sẽ đổi thành “cậu – cậu ta”
các thứ đồ nha, okeee

Chương 14.

Editor: Tầm.

Chương 14.

“Tôi đã dẫn dắt lớp chọn nhiều năm vậy rồi mà chưa thấy ai học lệch kinh như em vậy.” Trong giọng của chủ nhiệm lớp mang theo ý cười, sau đó vỗ vỗ vai Sở Thanh, “Sau đó em đi đâu thế? Tôi nghe phó hiệu trưởng nói em nghỉ học một năm rồi đến thành phố W học.” Câu này ông ấy nói bằng tông giọng không cao, ngoại trừ đám Lâm Tương bên cạnh đây thì các bạn học còn lại đều không nghe rõ ràng được.

“Đúng đó Sở Sở, cậu học đại học ở đâu thế?” Có người hỏi.

“Đại học M.”

Nói lời nói này xong, mấy người bạn học trong lớp hít vào một hơi lạnh. Đại học M cũng coi như là mục tiêu năm đó mà phần lớn các bạn trong lớp đặt ra, lấy thành tích đếm ngược từ dưới lên lúc ấy của Sở Thanh thì tuyệt đối không đủ trình.

Dương Thiên Lâm thu ánh mắt từ trên người Sở Thanh về, trông như vô tình cúi đầu nhìn chằm chằm sơn móng tay. Bạn bè ngồi nơi này đều biết cô ta thi đại học thất bại, học ở một trường không tốt lắm.

“Cậu đây là sau khi chuyển trường thì quyết chí tự cường* đấy à, ngay cả lão Trình lớp trưởng lớp này cũng không dạy Toán nổi cho cậu, thần tiên phương nào dạy bổ túc cho cậu thế?”

**Quyết chí tự cường: 奋发图强 Hăm hở vươn lên.*

Sở Thanh cười cười, không đáp.

“Nói đến giờ thì người ổn nhất vẫn là Vương Văn, ngoại trừ hơi thiếu tóc một chút nhưng nhà, xe, tiền giấy, con trai đều có cả.” Có đồng học chỉ vào Vương Văn và Trình Dịch An mà trêu chọc nói, “Nhìn lại lớp trưởng của chúng ta mà xem, một lòng nghiên cứu y thuật, đến bây giờ còn chưa tốt nghiệp. Ngoại trừ phong thái yếu điệu không giảm như năm đó thì ngay cả cái bạn gái đều không có.”

“Cậu cũng đừng có mà làm lớp trưởng tức chết đấy nhé, phong thái yếu điệu là cái gì thế hả!”

Dương Thiên Lâm cười nói người kia không nhạy tin tức gì cả, “Lần trước tớ và Diệp Khương đến bệnh viện đưa thiệp mời, thế mà trông

thấy một vị bác sĩ rất xinh đẹp trong văn phòng lão Trình đây.”
Mấy gã đàn ông trong lớp nghe xong thì bắt đầu ồn ào, huyền não đến mức mấy bàn sát vách mấy bàn đều nhìn về phía bàn bên này của họ.

Trình Dịch An luôn luôn không tình nguyện giải thích mấy chuyện này, Diêu Vũ Thành lại ngồi không yên mà hét lên: “Chỗ nào chứ, đó là người thay ca tức thời, là đồng học bảy năm với bọn tôi, muốn thành thì đã thành lâu rồi...”

Một đám người nháo đến hơn mười giờ, thấy muộn nên cũng bắt đầu rời đi. Có một nửa các bạn học là chạy đến từ phương khác, sau khi tiệc cưới kết thúc thì trực tiếp lên lầu về phòng cho khách. Bọn Lâm Tương không lái xe, chuẩn bị như thời cấp ba đi chuyển tàu đêm về nhà. Sở Thanh rơi vào đám người ở phía sau cùng, từ chối ý tốt của đám Vương Văn vốn muốn chở cô một đoạn đường. Ngày mai cô phải đi công tác rồi, định lát nữa ghé qua cửa hàng tiện lợi một chút.

Lâm Tương và Diêu Vũ Thành nghĩ dù sao Trình Dịch An cũng đang ở đây nên không quan tâm quá nhiều về Sở Thanh. Nghĩ đến việc hôm nay Trình Dịch An đưa Sở Thanh về nhà, cô nam quả nữ ở với nhau nói không chừng lại làm lành ý chứ.

Mãi cho đến khi Sở Thanh đi bộ ra ngoài khách sạn, cô cũng không thấy bóng dáng Trình Dịch An đâu. Vừa ăn no lại tức đến đau dạ dày, nghĩ nát óc cũng không biết mình đắc tội vị tổ tông kia ở chỗ nào. Sở Thanh cắn môi đi bộ về nhà, thấy cục đá là đá, hung hăng đá, tưởng tượng đó là Trình Dịch An mà đá.

Đi ngang qua cửa hàng tiện lợi, cô mua đồ xong rồi lại mua mấy xôi bánh cá hằm, ngồi bên quầy bàn nhìn ra ngoài cửa sổ mà ngắm người.

Đã độc thân nhiều năm như vậy nên Sở Thanh vẫn cảm thấy bạn trai là loại sinh vật có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Nói không chừng về sau sẽ còn tăng thêm phiền não, bây giờ còn chưa có gì với Trình Dịch An mà Sở Thanh đã sàu đến tóc cũng rụng lả tả rồi. Rõ ràng người bên ngoài ai cũng một người bạn gái hỉ nộ vô thường đến không hiểu cô ấy đang nghĩ gì, sao đến lượt cô lại ngược lại thế này không biết.

“Cộp cộp cộp...” Tấm kính trước mặt bị người ta gõ mấy lần, Sở Thanh còn chưa kịp phản ứng thì nhân viên cửa hàng tiện lợi đã nói một câu hoan nghênh ghé thăm.

“Tiểu Sở.” Chủ nhiệm lớp đi thẳng đến bên cạnh Sở Thanh ngồi xuống, cười nói, “Còn chưa về nhà à?”

“Thầy Lưu, Lưu...” Sở Thanh vọt một cái đứng lên, căng thẳng như thể trốn buổi tự học tối mà bị bắt vậy.

“Ngồi đi, em ăn của em.”

Sở Thanh cười xấu hổ cười, trong tay bưng lấy bát bánh cá hầm không biết phải làm sao. Vốn định khách khí với chủ nhiệm lớp để ông ấy ăn, nhưng lời đến khóe miệng rồi cô cảm thấy nói ra thì càng lúng túng hơn nên không nói gì nữa.

“Giờ thân thể ổn rồi chứ?” Năm đó sau khi thi đại học kết thúc ông có nghe qua tình hình của Sở Thanh, nói rằng trong nhà xảy ra biến cố lớn, ốm đau mấy ngày trời, cũng không tham gia kì thi đại học.

“Tốt hơn nhiều ạ, phiền thầy bận khoản rồi ạ.”

Chủ nhiệm lớp cười khoát tay một cái nói: “Vẫn còn nhớ rõ em lắm đấy, hôm tiếp theo thầy Sở học của các em thấy em không đến, vừa hết giờ là chạy đến phòng làm việc của tôi hỏi có phải ông ấy nói quá đáng quá rồi hay không, nên cô nhóc da mặt mỏng không muốn lên lớp nữa...”

“Thầy Thường khỏe chứ ạ?”

“Còn khỏe, hãy còn nhập gánh với tôi.” Lấy từ trong túi ra cái chén thủy tinh nhấp một ngụm nước, chủ nhiệm lớp đặt chén trà lạnh lên trên bàn, “Trình Dịch An...”

Sở Thanh ngẩng đầu, không chờ ông nói xong đã đứng dậy cầm chén của ông đến bên bàn tính tiền phiền người ta cho thêm nước nóng. Chậm chậm về chỗ ngồi xuống, hai tay Sở Thanh đặt trên đầu gối, dáng vẻ như học sinh tiểu học đang chờ thầy giáo giáo huấn.

“Đứa nhỏ này mặc dù ngoài mặt rất lạnh lùng nhưng bụng dạ là chân thành, hồi lớp mười một thông báo em chuyển trường, thằng bé không theo tôi về văn phòng mà chạy theo hỏi ngay luôn.” Tuy nói vừa nãy ông thấy hai người này không ngồi chung một chỗ, nhưng mà nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, không thể nói chính xác được. Lại có Diêu Vũ Thành và Lâm Tương ở giữa làm rộn, không chừng lại thành, lúc nãy nhìn thấy Sở Thanh thì đi vào nhiều miệng dăm câu.

Thấy Sở Thanh cúi đầu không nói, chủ nhiệm lớp nhấp một ngụm nước trà rồi đứng dậy kéo khóa áo chuẩn bị rời đi. Đi hai bước, ông lại quay đầu lại nói: “Tiểu tử kia lúc đầu có khả năng được cử đi học ở đại học L, chứ không phải không thể.” Hệ tài chính của Đại học L là đỉnh mũi nhọn trong nước, cũng là nơi mà Trình Dịch An luôn tâm niệm niệm từ hồi cấp hai.

Chủ nhiệm lớp đi rồi, Sở Thanh ngồi trong cửa hàng tiện lợi đến lúc khuya lác khuya lơ. Thấy người đi lại trên đường càng ngày càng ít, thỉnh thoảng chỉ có vài đôi tình nhân vui cười đùa giỡn nhau đi qua,

cô uống xong cốc trà sữa của cửa hàng tiện lợi rồi đứng lên chuẩn bị rời đi.

Vừa ra khỏi cửa thì có một chiếc xe tiến đến từ phía sau.

Trình Dịch An dừng xe trước mặt Sở Thanh, yên lặng chờ cô.

Sở Thanh không để ý tới, đi thẳng về phía trước. Xe cũng đi theo dọc đường, bỗng nhiên cô dừng lại rồi mở cửa lên xe.

Trên xe mở điều hòa rất cao, gương mặt Trình Dịch An hiện ra màu hồng nhàn nhạt. Trong xe có mùi thuốc lá, Sở Thanh nhìn thấy xác của một điều thuốc thơm nằm phía trên bảng điều khiển xe, vậy mà cô không biết Trình Dịch An cũng hút thuốc lá đấy.

Chờ Sở Thanh lên xe rồi, Trình Dịch An cũng không dừng một giây nào mà quay đầu ngay tắp lự, cả chặng đường đi không hề lên tiếng.

Sở Thanh không biết vì sao mà hơn nửa đêm anh còn ở đây, thấy cái mặt của anh cũng không có hứng thú hỏi, tựa lên cửa sổ xe nhìn bên ngoài cửa sổ mà ngẩn người.

Hai tiếng trước Trình Dịch An nhận được điện thoại từ chủ nhiệm lớp, bảo anh mau mau đến cửa hàng tiện lợi ở đầu đường nào đó.

Anh sốt ruột, vội vàng chạy đến thì thấy Sở Thanh đang ngồi ngơ ngẩn trong cửa hàng, liền dừng xe ở một nơi không xa, chờ đợi rông rã hai tiếng đồng hồ. Lúc đó anh buồn ngủ đến đòi mạng, lại không dám chớp mắt vì sợ mất dấu người kia.

Hơn một giờ sáng, đã quá giờ đi ngủ bình thường của anh từ lâu.

Trình Dịch An lấy một điều trong nửa bao thuốc lá không biết để từ lúc nào ra châm lửa, hít một hơi, suýt chút nữa ho sặc cả phổi.

Đang ho đến độ nước mắt cũng trào ra trong hốc mắt thì anh trông thấy Sở Thanh bước ra khỏi cửa hàng. Anh vội vàng đi theo, trong lúc đó lại ho khùng khục hai lần rồi mới dừng xe lại. Lúc này yết hầu anh rất khó chịu, vốn không biết hút thuốc lá lại có cảm giác thế này, giờ tự cảm nhận rồi thì không muốn dừng lại lần nữa.

Thấy mặt anh bị nghẹn đến đỏ bừng, nhưng vẫn là nhỏ giọng kìm nén nơi cuống họng. Sở Thanh cảm thấy cái con người này giống như thể cái bọc nặng vậy, ho khan thôi cũng phải kìm. Cô cũng lười để ý đến anh, tựa vào cửa sổ nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc xe dừng lại chờ đèn đỏ, Sở Thanh nhận ra người bên cạnh có động tĩnh. Cô từ từ nhắm hai mắt lại không nhúc nhích, không biết con sâu bướm Trình Dịch An định làm trò gì.

Trình Dịch An thấy cô ngủ rồi thì rón rén cởi áo ra, sau đó dò xét đắp lên người Sở Thanh. Sau rồi còn nhìn chằm chằm Sở Thanh một lúc lâu, bảo đảm cô không tỉnh lại mới yên tâm buông tay.

Mùi bột giặt quen thuộc lại quanh quẩn nơi chóp mũi, làm cho Sở Thanh vốn không buồn ngủ lại càng tỉnh táo hơn. Từng thước chuyện cũ tua lại một lượt trong đầu cô, cô he hé mắt nhìn người ngồi trên ghế lái.

Xe lái rất bình ổn, đèn đường ngoài cửa sổ cứ từng chiếc từng chiếc chạy về phía sau. Sở Thanh đột nhiên nhớ đến tám năm trước khi cô và Trình Dịch đi chuyến xe đêm về nhà cũng như thế này, cô ngồi gần cửa sổ, còn Trình Dịch An thì ngồi cạnh cô xem đề Vật lý.

Khi đó Sở Thanh thường vờ ngủ để được khoác lên chiếc đồng phục của Trình Dịch An, cô híp mắt nhìn chằm chằm anh rất rất lâu. Mỗi lần lúc xuống xe hai gò má Sở Thanh đều đỏ bừng, Trình Dịch An chỉ nghĩ là cô bị điều hòa trong xe làm nóng người mà thôi.

Vật đổi sao dời, Sở Thanh sớm đã không còn là Sở Thanh hoạt bát sáng sủa năm ấy. Nhưng tính tình Trình Dịch An vẫn không hề thay đổi, khó tính đến không chịu được.

Từ lúc lên xe đến giờ Sở Thanh không nói lời nào với anh, Trình Dịch An cũng làm mặt lạnh không nói gì, không có một tạo ý muốn dỗ dành, làm lành với cô.

Ban đêm trên đường không có mấy ai, cứ việc Trình Dịch An lái xe với tốc độ rất chậm đi chẳng nữa thì con đường hai cây số cũng rất mau đã đến.

Anh chậm rãi dừng lại trước cửa ra vào, đưa tay lấy áo khoác đang đắp trên người Sở Thanh mặc vào rồi mới ho khan một tiếng, muốn gọi Sở Thanh tỉnh dậy.

Sở Thanh giận đến độ ruột gan lồng lộn, nhắm chặt hai mắt giả bộ như không nghe thấy.

Hình như Trình Dịch An hơi rầu rĩ, nghiêng đầu nhìn cô một chút, ngồi im mấy giây rồi đi xuống xe. Đã gọi không dậy thì cứ cho cô ngủ vậy. Anh ngồi trên xe thấy ngại nên dứt khoát xuống xe chờ cô.

Sở Thanh phát giác được anh xuống xe, trong lòng thầm lườm nguýt anh, lập tức mở mắt xuống xe đi vào tiểu khu. Cả quá trình cũng không thềm cho Trình Dịch An một ánh mắt dư thừa nào.

Hết chương 14.

Chương 15.

Editor: Tắm.

Chương 15.

Sở Thanh về nhà rồi thì ngủ thiếp đi, mãi đến hai giờ chiều ngày hôm sau mới bắt đầu thu dọn đồ, rồi lại gọi điện thoại cho đồng nghiệp xác định thời gian tập hợp vào sáng ngày mai.

Lần này đi công tác hết thấy có hai người, một nam một nữ. Lúc đầu Sở Thanh định đặt khách sạn trên app luôn, nhưng nào ngờ tìm cả nửa ngày mà không thấy chỗ nào hết. Đồng nghiệp cô nói rằng chỗ ấy vắng vẻ nên đến rồi tìm chỗ cũng không muộn.

Cô vớt đồ tứ tung trên mặt đất, chút đầu mối cũng không có. Sở Thanh thấy phiền nhất là việc thu dọn hành lý, bình thường du lịch hay đi công tác còn tốt, xui xẻo mà thiếu cái gì thì đến nơi rồi mua là được. Chứ như giờ lặn lội đến một thôn, chỉ sợ mang thiếu đồ thôi. Cô nhìn đi nhìn lại đồng đồ mấy lần, cứ cảm thấy thiếu thiếu gì đó. Đang lúc cô nhét đồng đồ vào trong vali thì chuông cửa vang lên. Lâm Tương đưa đến cho cô ít đồ ăn, mấy người bạn thời đại học của cô ấy đến thành phố M vào dịp năm mới nên mang theo rất nhiều đặc sản.

“Cậu đây là... Tạo phản đấy á?” Lâm Tương bị đồng đồ rải đầy đất làm giật nảy mình, nghiêng mắt nhìn sang góc nhà còn thấy hai vali rỗng, không thể tin nổi mà nói, “Sắp đến năm mới rồi mà ông chủ bắt cậu đi công tác?”

Sở Thanh nghiêng đầu nhìn cô ấy một cái, “Chẳng phải chỉ là Tết nguyên đán thôi à, tớ cũng chả cần...”

“Phải trải qua năm mới chứ, sao có thể đi công tác được hả!” Lâm Tương đã sắp xếp chương trình xong xuôi rồi. Lúc đầu nghĩ tính cả vợ chồng nhà cô bạn học thời đại học thì còn có Trình Dịch An và Sở Thanh, sáu người họ cùng bước qua năm mới. Trình Dịch An thì hôm qua bảo phải trực ban nên không đến được, nào ngờ cả Sở Thanh cũng không đến được luôn.

Sáng sớm cô ấy còn nói đùa Diêu Vũ Thành rằng Trình Dịch An hẳn là muốn ở riêng với Sở Thanh, bây giờ hai tên này đều trông vô cùng đáng thương, đều phải tăng ca.

“Cậu đi đâu thế? Cái này là cái gì đây, thuốc chống dị ứng?” Lâm Tương lôi ra một túi ngồn ngộn các loại thuốc ra, còn có rất nhiều loại mà cô ấy chưa từng gặp.

“Huyện Dương, bên đó ẩm ướt nên tớ sợ bị bệnh mề đay*.”

**Nổi mề đay là tình trạng da nổi mề đay, những nốt mẩn và ngứa, xảy ra ở một phần của cơ thể hoặc lan rộng ra các khu vực khác.*

“Cái Dương Huyện nghèo rớt mồng tơi đấy á? Rớt cuộc cậu làm chương trình về những món ăn truyền thống của thành phố M hay chương trình “Tài Phú Kinh” của CCTV vậy, sao cứ chạy về nông thôn thế?”

Sở Thanh cướp túi thuốc đầy ụ đó lại ném vào trong vali, sau đó sờ đầu Lâm Tương, “Cậu ngoan đi, tớ về rồi sẽ cho cậu cá con.”

“Trời ơi, ba mẹ cậu mà biết cậu phải về nông thôn ăn Tết thì chắc đau lòng chết mất.” Lâm Tương vừa thốt ra lời này thì lập tức Sở Thanh sắc mặt tối đi, cô cười ha ha không đáp lại.

Tiến Lâm Tương đi rồi, Sở Thanh kiểm tra lại một lần nữa đồ trong vali rồi đặt ở cạnh cửa, tiện cho sáng sớm ngày hôm sau xách đi luôn.

Sở Thanh đã liên lạc với con trai của ông lão bên kia rồi, sáng ngày mai anh ta sẽ đến trạm xe đón nhóm bọn họ.

Đây là lần đầu tiên Sở Thanh đến huyện Dương, sáng sớm di chuyển bằng xe buýt rồi đi xe lửa đến. Đường xá ở đây không đẹp lắm nên chạy rất chậm, xóc nảy gần ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến đích.

Cô lúi húi từ chiếc xe đường dài cũ nát ra ngoài, trong không khí mang theo độ ẩm đặc trưng của thành phố vùng duyên hải.

Vừa ra ngoài Sở Thanh đã nhìn thấy tên của mình, cách đó không xa có một người đàn ông đứng trên chiếc xe ba bánh chạy bằng điện, trong tay giơ tấm bảng đề “Hoan nghênh cô Sở Thanh của thành phố M đến tham quan huyện Dương”. Đồng nghiệp của cô Triệu Triết Thành nhin không được cười ra tiếng, ngay lập tức muốn lúi điện thoại ra để đăng lên vòng bạn bè.

Sở Thanh tranh thủ ngăn anh ta lại, vẫy tay với người đàn ông kia, “Chu Vĩnh Cường sao?”

Người đàn ông được gọi tên nhanh chóng bỏ đồ trong tay xuống, lúi loát nhảy xuống khỏi xe ba bánh chạy đến bên cạnh Sở Thanh,

“Chào cô... hờ hờ.” Anh ta cười ngây ngô hai tiếng, sau đó xoay người cướp lấy vali trong tay Sở Thanh, “Để tôi, để tôi cho...”

Bỏ hết hành lý lên xe ba bánh rồi, Sở Thanh và Triệu Triết Thành ngồi song song với nhau ở đuôi xe. Nghe nói từ nhà ga đến thôn

bọn họ phải đi một đoạn đường hơn một tiếng, Sở Thanh nhìn qua xung quanh đây, đúng là không hề thấy biển.

“Anh Cường Tử, chúng ta ở chỗ nào vậy? Ở chỗ này của các anh có khách sạn không?” Triệu Triết Thành quả thực bị hoàn cảnh xung quanh đây hù dọa, nghĩ muốn tìm được một chuỗi khách sạn sợ là không dễ dàng chút nào.

“Không có, nơi đó thì khách sạn, còn lại toàn mấy quán trọ nhỏ thôi.” Chu Vĩnh Cường chỉ chỉ mấy khách sạn nào đó và chỗ nghỉ chân nào đó, “Ở thị trấn Phàm đều là kiểu nhà không có mấy phòng cả, lâu một làm buôn bán nhỏ còn lâu hai làm phòng cho khách. Chăn mền đều nằm mốc từ lâu, trên tường cũng đều có chút chút nấm mốc.”

Triệu Triết Thành nuốt một ngụm nước bọt, anh ta và Sở Thanh cùng nhau vừa vào công ty làm việc chưa được bao lâu. Lần này xem như cũng hiểu vì sao mà mọi người trong tổ vừa nghe đến huyện Dương là đều tránh như tránh tà.

“Vậy chúng ta...”

Chu Vĩnh Cường hét to một tiếng: “Vịn chắc!”

Vừa dứt lời thì lập tức phía trước xuất hiện một cái hố. Ba giây sau, cả người Sở Thanh bị xóc đến điên cuồng, mông cũng tạm biệt mặt đất khoảng ba thước* lặn, cô cảm giác như óc cũng sắp xóc ra ngoài đến nơi rồi. Lại nhìn nhìn tên Triệu Triết Thành ở bên cạnh đã trợn mắt lớn, hiển nhiên là còn chưa tỉnh táo lại được.

Thước Trung Quốc (đơn vị đo chiều dài, bằng 1/3mét)

“Hai người thì ở nhà của chúng tôi. Phòng cho khách đã được thu dọn xong xuôi hết rồi, ga giường vỏ chăn phơi mấy ngày rồi, không hề xấu xấu bẩn bẩn đâu.” Chu Vĩnh Cường nói xong thì giảm tốc độ xe rồi dừng lại, “Hai người ngồi đây chờ tôi chút nhé, mấy ngày nay trong thị trấn có đội ngũ chữa bệnh đến nên giờ tôi phải đi hỏi bệnh trạng của mẹ nhà tôi đã, lập tức về ngay thôi.”

Chu Vĩnh Cường nhảy xuống xe thì chạy vào trong kia, từ xa xa Sở Thanh đã nhìn thấy dấu hiệu của Hội Chữ Thập đỏ rồi, cũng không để tâm lắm. Đúng là mấy thành phố lớn sẽ thường xuyên tổ chức một đội khám bệnh đến đến khám từ thiện cho những nơi có điều kiện chữa bệnh lạc hậu. Thôi thì dù sao giờ họ cũng không gấp gì lắm.

Trong lúc chờ Chu Vĩnh Cường, ở cổng người người lũ lượt đến để xem bệnh. Lúc bệnh nhân ra ngoài nói chuyện phiếm thì Sở Thanh nghe được mơ mơ hồ hồ vài câu về thành phố M, cũng không biết là bệnh viên nào của thành phố M.

Ước chừng chưa đến một tiếng thì Chu Vĩnh Cường đi ra ngoài. Trời đang rất lạnh mà anh ta chảy một đầu mồ hôi, gương mặt nóng đến độ đỏ bừng. Anh vừa đi ra là không ngừng xin lỗi: “Thật ngại quá cô, cô Sở... Bên trong nhiều người quá, còn có người chen hàng nữa nên xem chút nữa là tôi đánh nhau với người ta luôn.” “Không có gì đâu ạ, sau này Chu đại ca cứ gọi tôi là Sở Thanh đi.” Mở miệng là một câu cô Sở, nghe thật khó chịu.

“Ài, ài... Ta đi thôi, chắc trong nhà đã làm xong cơm rồi đấy.” Chu Vĩnh Cường tiếp tục lái vào trong thôn, dọc đường vừa lái vừa tán gẫu với họ.

“Anh Cường Tử, anh kết hôn rồi sao?” Triệu Triết Thành hỏi. Sở Thanh bắt đầu cười cười, công ty bọn họ không cần biết là nam hay nữ đều lắm chuyện như nhau.

“Kết hôn rồi.”

“Ồ, kết hôn lúc nào thế?”

Chu Vĩnh Cường nói là năm ngoái, đúng lúc trong nhà vừa xây phòng ở mới, bọn họ đến là có nơi ở.

Trong hai năm qua, nhờ sự phát triển của các app nông nghiệp thương phẩm nên thời gian này trong nhà cũng khá hơn không ít. Nhưng dù sao thì app kia cũng vẫn lấy trái cây rau quả làm chủ, lượng tiêu thụ lại cá khô lại không quá cao nên phần lớn vẫn phải dựa vào lượng tiêu thụ rải rác và bán ở các phiên chợ.

“Bây giờ cả nhà anh đều làm cái này ư? Vẫn còn thể làm việc khác được mà.” Nếu cá khô mà không bán được thì dù sao cũng phải dựa vào phương pháp khác để mưu sinh chứ.

“Tôi theo cha vợ ra ngoài biển câu cá, vùng này có rất rất nhiều lấy đánh bắt cá mà sống, ai cũng chẳng giàu hơn ai cả...”

Đang nói nói thì Sở Thanh nhìn thấy ngôi làng ở phía trước, từng căn nhà ống khói phả khói ra ngoài trời xanh.

“Anh Cường Tử, là bên kia sao?”

Chu Vĩnh Cường lên tiếng nói phải rồi lái xe vào thôn. Trong làng quê quan hệ nhà nhà đều hòa hợp, trên đường đi Chu Vĩnh Cường lần lượt chào hỏi từng người, thỉnh thoảng lại cười đùa hai câu với đám trẻ con.

Nhà là kiểu kết cấu gạch ngói rất cũ, bây giờ ở vùng nông thôn mà hơi giàu có một chút là xây nhà lầu ba bốn tầng, mà ở bên này phần lớn là một tầng, nhìn kiểu dáng chẳng khác căn nhà của bà nội Sở Thanh mười năm trước lắm.

Mấy ngày vừa mới mưa nên trên đường còn có vài vũng bùn. Bọn nhỏ đùa giỡn ngã sấp xuống rồi lại đứng dậy phỉ phỉ đất, cả người dính đầy bùn mà chơi tiếp.

Triệu Triết Thành là người sinh ra ở thành phố M, chưa từng thấy kiểu ‘chiến trận’ như thế này nên từ lúc vào thôn đến giờ vẫn chưa từng thả lỏng lông mày.

Lái qua mười mấy hộ gia đình, cuối cùng cũng đến nhà của Chu Vĩnh Cường. Còn chưa vào cửa đã nhìn thấy cá khô phơi đầy trong sân, gió thổi qua như gió linh.

“Mẹ ơi! Con đưa khách về nhà rồi ạ.” Chu Vĩnh Cường dùng tiếng địa phương chạy vào trong nhà kêu lên, huyện lý Dương cách thành phố M và thành phố T không xa nên tiếng địa phương cứ mang ý vị chẳng ra ngô ra khoai gì.

Nhân vật chính mà Sở Thanh bọn họ phải phỏng vấn chính là bà Lưu đang bước từ trong nhà ra, trong tay còn cầm nửa thân con cá vảy bạc. Thấy bọn họ đến thì tiện tay ném vào trong ao rồi chào hỏi bọn họ, mời họ vào ăn cơm.

“Cường Tử, con sang lều vải bên kia nhìn xem xem?” Bà Lưu cũng không dè việc bọn Sở Thanh còn ở đây nên tận lực dùng tiếng phổ thông để nói chuyện với Chu Vĩnh Cường.

Triệu Triết Thành thấy bà Lưu nói tiếng phổ thông phỉ sức quá nên cười bảo bà ấy cứ dùng tiếng địa phương là được rồi, “Cháu và Tiểu Sở đều là người thành phố M nên nghe hiểu được ạ.” Vóc người anh ta đoan chính, cười hì hì khiến người khác rất ưa thích, nói mấy câu đã dỗ bà Lưu cực kì vui vẻ.

“Lần này bác sĩ Lưu có đến không thế?” Bà Lưu nói rồi ho khan hai tiếng, Sở Thanh nghe thấy có vẻ bà ấy hơi bị hụt hơi, thở không thông.

“Không ạ, lần này có vị bác sĩ trẻ tuổi lắm ạ, nghe nói biết bắt mạch nên hai ngày nữa con sẽ đưa mẹ đi xem.”

Sở Thanh nghe thấy hai chữ bắt mạch thì giật mình, “Chu đại ca, anh biết đội chữa bệnh là của bệnh viện nào không ạ?”

Chu Vĩnh Cường lắc đầu, tỏ vẻ không rõ lắm: “Bệnh viện nào cũng có người cả, nhiều người đến lắm, thành phố M, thành phố T rồi thành phố S, đều có.”

Sở Thanh nhẹ gật đầu, nghĩ cũng chẳng trùng hợp đến vậy đâu. Lần trước lúc hai người họ nói chuyện, cô nhắc đến việc mình phải đi huyện Dương mà Trình Dịch An cũng có phản ứng gì đâu.

Hết chương 15.

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay còn một chương nữa, gõ xong sẽ đăng lên.

Chương sau lão Trình nhất định sẽ được lên sân, tin tôi đi!

Bạn editor có lời muốn nói:

Hôm nay chắc chỉ có chương này, vì tối nay mất điện, và tui còn bận học nữa.

Chương 16.

Editor: Tầm.

Chương 16.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Sở Thanh và Triệu Triết Thành được Chu Vĩnh Cường dẫn đến gian nhà độc lập ở sân trong phía Tây.

“Đây là gian năm ngoái tôi mới xây, tổng có hai gian phòng cho hai người ở, có gì thì gọi tôi lúc nào cũng được.” Chu Vĩnh Cường khách khí ôm hai bình nước đến, “Bình nước cũng là đồ mới đấy, hồi vợ tôi mới gả đến đem theo nó, chưa dùng bao giờ cả.”

Bọn Sở Thanh vốn định xế chiều hôm nay là bắt tay làm việc luôn, Chu Vĩnh Cường cũng không phải là không cho, nhưng anh ta nói nơi này không lớn nên dành một ngày mai là có thể đi khắp rồi, bảo chiều nay bọn họ nghỉ ngơi cho tốt đã.

Triệu Triết Thành vào hai căn phòng nhìn nhìn rồi để Sở Thanh ở căn phòng ở phía Nam. Trong phòng ấy có cửa sổ lớn hướng về phía Nam, ánh nắng rọi vào thoát nhìn vô cùng ấm áp.

Sở Thanh cũng không khiếm nhượng gì với anh ta, mang hành lý vào phòng. Cô thực sự rất mệt mỏi, hơn sáu giờ sáng đi rồi giày vò cả nửa ngày, tám thân này cũng sắp vỡ ra thành từng mảnh rồi.

Sở Thanh lấy áo ngủ trong vali ra thay, sau đó đổ nước nóng vào túi sưởi rồi nhét vào trong chăn. Chăn bông bông bông lỏng lẻo, sờ một cái là biết vừa phơi xong, còn mang theo chút... Như trên mạng nói thì là “Vị nặng giết chết mẫn trùng*”, cũng không biết là thật hay giả nhưng mà ngủi ngủi thấy cũng khá được.

** 螨虫: Demodex là một chi Ve bét kích thước rất nhỏ, chúng là những loại ký sinh trùng. Khoảng 65 loài Demodex được biết đến * 螨虫:*

Không biết đã ngủ bao lâu, Sở Thanh cảm thấy bụng nhói lên từng cơn đau nhức, xô mơ mơ màng màng mở mắt ra, mặt trời đã lặn. Mặc thêm áo lông rồi vào nhà vệ sinh, lúc này Sở Thanh đã cảm thấy có gì đó không thích hợp rồi.

Cơn đau bụng vào lúc này không giống như thường ngày, giống như kiểu bị viêm dạ dày cấp tính vậy. Cô rót cốc nước nóng rồi uống hai viên thuốc, sau đó cầm thuốc đi gõ cửa phòng Triệu Triết Thành.

“Anh không có chỗ nào không thoải mái sao?” Sở Thanh thấy Triệu Triết Thành ra mở cửa với vẻ mặt hồng hào trơn bóng, vừa nhìn là biết không sao.

“Tôi không sao. . . Cô sao thế?”

Sắc mặt Sở Thanh trắng bệch, trên trán lấm tấm đổ mồ hôi, lại đứng tựa bên cửa trông vô cùng dọa người.

“Đau bụng, có lẽ là ăn phải đồ hỏng rồi.” Sở Thanh đi vào phòng rồi ngồi xuống ghế sofa, hai tay ôm bụng.

“Chẳng lẽ là đồ ăn hồi trưa sao?” Triệu Triết Thành suy đoán nói.

“Không phải đâu.” Nếu như cơm trưa có vấn đề thì tên tiểu tử Triệu Triết Thành dân nội thành tính tình công tử này hẳn cũng sẽ không chịu được.

“Hôm nay cô còn ăn gì nữa thế?” Triệu Triết Thành cau mày, nếu mà bị bệnh ở nơi này thì không được rồi, vì thầy thuốc chân đất ở phòng khám ở đây anh ta không tin được, mà bệnh viện top 3 gần đây thì lái hai tiếng mới đến được.

“Tôi không ăn gì cả...” Sở Thanh cũng cảm thấy kỳ quái, hôm nay cô và Triệu Triết Thành cùng ăn bữa sáng, cũng không ăn thứ gì đặc biệt.

“Có phải cô ăn bún thập cẩm cay* của ô tô phục vụ bên đường không?” Triệu Triết Thành đột nhiên nhớ ra, lúc bọn họ ngồi xe bus thì có một chiếc xe ô tô phục vụ đi ngang qua, đứng ven đường bán bún thập cẩm cay.

**Malatang là món bình dân đặc sắc truyền thống bắt nguồn ở trấn Ngưu Hoa, địa cấp thị Lạc Sơn, tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc, lẩu cay Tứ Xuyên cũng là sự cải tiến ưu điểm đã hấp thu từ Malatang mà đến.*

“Có ăn hai xâu. . .” Sở Thanh nuốt một ngụm nước bọt. Lúc đó cô hơi đói bụng nên xuống xe mua hai xâu lót dạ chút.

Triệu Triết Thành thở dài, “Đúng là chuyện xấu mà, trước tiên cô xem tình hình thế nào đi, không được thì để anh Cương Tử đưa cô đến bệnh viện truyền dịch.”

Bây giờ Sở Thanh vạn phần hối hận, lên tiếng nói với Triệu Triết Thành một câu rồi về giường nằm. Cô lúc nào cũng tự xưng là công năng dạ dày mình rất tốt, ngoại trừ thỉnh thoảng đói đến đau dạ dày ra thì bình thường thì có làm sao cũng không bị tiêu chảy gì đó. Ai ngờ được hôm nay cô lại gục ngã trước hai xâu thịt chứ. . .

Một lúc lâu sau, khi Chu Vĩnh Cương đến gọi hai người ăn cơm, vừa thấy tình trạng của Sở Thanh thì gấp đến độ đi loanh quanh trong sân xoay. “Thế này đi, tôi sang sát vách mượn xe rồi ta đi bệnh viện xem xem sao.” Người ta vốn có ý tốt đến đây phỏng vấn tuyên truyền cho họ, cơ thể họ mà ốm đau gì họ không đảm đương nổi.

“Đừng, hôm nay muộn quá rồi, tôi ngủ một giấc ngày mai dậy là tốt thôi.” Đêm hôm khuya khoắt, ban đêm đi đường không an toàn, trên đường có ổ gà ổ vịt gì cũng không nhìn rõ được.

“Cương Tử, con đưa con bé Tiểu Sở lên trần xem xem, có bác sĩ ở thành phố lớn đến, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với phòng khám ở chỗ chúng ta.” Bà Lưu bưng chén nước nóng ra, “Nào cô bé, uống một chén nước muối đường.”

Sở Thanh nghe thấy ba chữ nước muối đường, đột nhiên cảm thấy hơi buồn nôn. Thứ này thì vào lúc tiêu chảy uống đúng là tốt thật, bổ sung nước với cả muối nữa. Nhưng hương vị ấy thật sự là. . .

Không thể làm phụ lòng tốt của cụ già người ta được, Sở Thanh nhận bát, đành nín giận uống một ngụm. Cô hít sâu một hơi đè trăn buồn nôn đang trào lên, rồi lại khó chịu mà uống nốt nửa bát còn lại. Sở Thanh cảm thấy trong dạ dày mình đang gào thét, ném bát sang một bên rồi lập tức chạy về phía nhà vệ sinh.

“Tranh thủ thời gian mà mau lên trần xem một chút, cái này thế mà rất khó lường đấy.” Thế hệ trước bọn họ cảm thấy tiêu chảy hay là nôn mửa cũng chẳng phải vấn đề gì lớn, nhưng bây giờ thấy vừa nôn mửa vừa tiêu chảy rồi thì bà Lưu lập tức luống cuống vội vàng đẩy Chu Vĩnh Cường ra ngoài lấy xe.

Bà Lưu tìm một cái đệm da đặt lên xe ba bánh, rồi lại cầm chăn bông trên giường ra cho Sở Thanh đắp thật cẩn thận, “Đừng để bị lạnh, đưa tay vào chăn đi cháu.”

Triệu Triết Thành thì lấy khăn quàng cổ của Sở Thanh ra quàng vào cổ cô, sau đó cố định người với chăn bông chung một chỗ. Sau khi làm xong còn chụp ảnh lưu niệm, dưới sự đe nẹt dụ dỗ của Sở Thanh mới chịu bỏ ý định đăng lên vòng bạn bè.

Giờ phút này Sở Thanh cảm thấy bọn họ đã bọc mình thành cái xác ướp luôn rồi, hận không thể dúi đầu vào trong chăn cho đỡ phải nhìn mặt người.

Một đường xóc xóc nảy nảy lên đến thị trấn, nhờ phúc của cái chăn bông mà dù xóc nảy thế nào Sở Thanh cũng đều ngồi rất yên ổn trên xe ba bánh, trông giống như quả cân cỡ bự vậy.

Chu Vĩnh Cường dừng rồi đỗ xe lại trong sân của đội chữa bệnh từ thiện, sau đó nhanh chân chạy vào trong.

Sở Thanh gọi mãi gọi hoài mà anh ta cũng chẳng buồn ngoái đầu lại, tốt xấu gì cũng phải giải thoát cho cô đã chứ. . .

Ước chừng năm phút sau, Chu Vĩnh Cường kéo một vị mặc áo blouse ra, miệng còn lẩm bẩm: “Kia kia, trên xe kia kia, nhanh nhanh nhanh, nôn mửa lại tiêu chảy, nghiêm trọng vô cùng. . .”

Sở Thanh ngẩng đầu lên, nâng mí mắt nhìn vị bác sĩ ở đằng xa xa. Làn gió thổi qua, đi đứng hết sức phong độ nhẹ nhàng, thoạt nhìn là một người rất đáng để tin cậy. Cũng chưa qua mấy giây, lại tập trung

nhìn thêm lần nữa. . . Ngay cả việc muốn tự tử quách luôn cho rồi cũng đang hiện hữu trong cô.

So với việc bị bọc thành cái xác ướp rồi bị người ta đăng lên vòng bạn bè, thì có một chuyện còn mất mặt hơn nữa đó chính là. . . Lúc bị bọc thành xác ướp lại gặp phải người mình từng thích, mà hai người lại còn đang chiến tranh lạnh đấy!

Sở Thanh vui đầu xuống chần bông giả làm rùa đen, giờ phút này mặt cô vàng như nến, tóc tai rối bời, trên trán còn có mấy cục mụn mọc ra do mấy hôm trước ăn uống thả cửa. . .

“Bác sĩ, anh mau lấy cho ít thuốc hay là truyền dịch đi ạ, tình trạng này kéo dài cả chiều nay rồi, vừa rồi còn nôn thốc nôn tháo đó ạ.” Nghe được cách miêu tả của Chu Vĩnh Cương, Sở Thanh hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

“Đưa cô ấy vào đi.” Trình Dịch An nói xong thì quay người đi vào lầu vải chữa bệnh từ thiện, toàn bộ quá trình đều vô cùng tỉnh táo, không hề lộ ra vẻ hơi hơi cười dù chỉ một tí tị, khiến Sở Thanh dễ chịu hơn nhiều. Chỉ cần khỏe miệng anh mà giật lên một xúu lộ ra đường cong, Sở Thanh nhất định sẽ nhảy lên ghế lái chạy cao xa. Cô há miệng run rẩy đi theo Chu Vĩnh Cương vào lầu trại, bên trong còn có một vị bác sĩ lớn tuổi. Vị bác sĩ lớn tuổi hỏi Sở Thanh mấy vấn đề rồi viết đơn thuốc để Sở Thanh vào truyền dịch.

Nơi này vốn là chỗ làm việc của cán bộ thị trấn, giờ lại tùy thời mà đổi thành phòng khám bệnh, tầng một tầng hai đều lắp đặt làm phòng truyền dịch.

Trình Dịch An cầm đơn thuốc đứng dậy ra ngoài, thấy Sở Thanh còn dẫn người ra, anh một tay dìu cánh tay đỡ cô lên.

Chu Vĩnh Cương thấy thế thì muốn lại gần đỡ, nhưng Trình Dịch An không cho anh ta cơ hội, nhét đơn thuốc vào tay anh ta, “Đi đưa tiền lấy thuốc ở tầng hai.”

Đỡ người đến một phòng làm việc nhỏ ở tầng hai rồi, Trình Dịch An bắt điều hòa lên.

“Sao cậu lại ở chỗ này thế. . .” Sở Thanh vừa nói lời này ra khỏi miệng là lập tức hận không thể tát cho mình một tát. Mấy ngày trước rõ ràng đã thề với trời với đất rằng sẽ không mở miệng nói chuyện với Trình Dịch An trước, bây giờ sợ là bị tiêu chảy nên đầu óc cũng chảy ra luôn rồi. . .

“Khám bệnh từ thiện.” Trình Dịch An lấy tay phải đang nhét trong túi của cô ra, sau đó nửa ngồi xồm mà siết ống dẫn cao su lên cổ tay Sở Thanh.

Hai tay cô lạnh buốt, không thấy mạch máu đâu cả. Trình Dịch An cởi ống dẫn cao su ra rồi sang sát vách cầm túi sưởi cao su cho cô

chờm.

Không đầy một lát sau, Chu Vĩnh Cường cũng đến, trong tay còn cầm bình thuốc và tiêm dùng một lần, ngơ ngơ nhìn Trình Dịch An ngẩn người, “À, bác sĩ. . . Lấy được đồ rồi ạ.”

Trình Dịch An nhận đồ trong tay anh ta, từ tốn nói một câu: “Anh về đi.”

Chu Vĩnh Cường gãi đầu một cái, “Tôi, tôi đang đợi cô ấy.”

“Sáng ngày mai hăng đến đón, truyền xong hai bình dịch thì trời cũng sáng rồi.” Trình Dịch An lưu loát tháo ống truyền dịch rồi nhét nó xuống đáy bình truyền dịch, sau đó kéo lại kẹp bình truyền dịch, điều chỉnh tốc độ nhỏ giọt, thoát khí. . . Động tác thực hiện một mạch, giống như thể mấy y tá già đã làm nhiều năm rồi vậy.

“Không sao, tôi sẽ ngồi yên đây đợi, đêm hôm khuya khoắt có một mình cô gái nhỏ nhà người ta không an toàn.” Chu Vĩnh Cường cười một tiếng, “Tiểu Sở cô nương mà muốn uống nước tôi còn lấy cho cô ấy nữa.”

Trình Dịch An nghiêng qua nhìn anh ta một chút, xem như chấp nhận.

Sở Thanh phát giác được vẻ không vui của người trước mặt, trong nội tâm dấy lên một trận mừng thầm, sau đó nhìn Chu Vĩnh Cường, “Chu đại ca về trước đi ạ, chỗ này cũng lạnh lắm, sáng ngày mai anh lại đến là được rồi.”

“Đừng, tôi. . .” Chu Vĩnh Cường cảnh giác nhìn Trình Dịch An, cảm thấy người này không có lòng tốt. Rõ ràng vừa rồi anh ta thấy ở phòng sát vách có y tá, làm gì mà cần bác sĩ tự tay truyền dịch.

Sở Thanh bắt đầu dĩ cười cười, chỉ chỉ Trình Dịch An đang ngồi nửa chừng nửa vờ để tìm mạch máu cô, nói: “Đây là bạn cấp ba của tôi, anh yên tâm đi.”

Trình Dịch An trực tiếp lấy giấy chứng nhận của bệnh viện trong túi ra cho anh ta xem, “Khoa ngoại thần kinh Trình Dịch An.”

Chu Vĩnh Cường hí mắt nhìn mấy lần, sau đó còn lẩm bẩm: “Khoa ngoại thần kinh. . . Khám bệnh tâm thần mà còn biết khám tiêu chảy nữa ư?”

Hết chương 16.

Chương 17.

Editor: Tầm.

Chương 17.

“Khoa ngoại thần kinh... Khám bệnh tâm thần còn biết khám tiêu chảy nữa ư?” Chu Vĩnh Cường nói thăm rồi xoay người rời đi, còn không quên quay lại dặn dò Sở Thanh có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh ta ngay.

Sở Thanh cúi đầu, chôn đầu vào khăn quàng cổ, thít chặt hàm răng nhẩn nhện một lúc lâu mới nén được ý cười. Cô ngẩng đầu nhìn người trước mắt mặt cũng tái mét cả rồi, lực ghim ống dẫn cao su hình như cũng mạnh hơn ban nãy nhiều.

Thừa dịp Sở Thanh đang ngây người, Trình Dịch An bắt đầu tiêm, dính băng dính rồi cố định mu bàn tay... Làm rất trơn tru, điều chỉnh tốc độ nhỏ giọt thích hợp xong rồi, Trình Dịch An quay người đi ra ngoài. Chẳng bao lâu sau anh đã trở lại, ôm một bình nước nóng, trong tay còn ôm chăn mền.

Trong phòng có hai cái ghế nằm, Sở Thanh nằm trên một cái, còn một cái nữa thì Trình Dịch An kéo đến bên cửa sổ đặt xuống, sau đó nằm lên. Khoảng cách giữa hai người rất xa, tối thiểu thì cũng có thể đặt chiếc xe ba bánh của Chu Vĩnh Cường vào giữa đó.

Trình Dịch An nằm được hai phút rồi đột nhiên mở mắt ngồi thẳng dậy.

Chiếc ghế nằm kia đã dùng nhiều năm rồi, dùng sức hơi lớn chút thôi là sẽ kêu kệt kệt kệt như thể sắp vỡ ra thành từng mảnh vậy. Sở Thanh nghe thấy tiếng thì nghiêng đầu nhìn qua, thấy Trình Dịch An nhìn mình chằm chằm thì chẳng hiểu sao trong lòng lại dấy lên chút chờ mong kì quặc...

Cái hũ nút này cuối cùng cũng không thể nhịn được mà nói chuyện với mình rồi?

“Hôm qua cậu có uống thuốc không?”

Sở Thanh đợi mãi, cuối cùng lại chờ được một câu không đầu không đuôi như vậy. Đợi chốc lát cô mới phản ứng ra rằng Trình Dịch An đang nói đến thuốc Đông y. Cô ngoan ngoãn hỏi đáp: “Buổi sáng uống, buổi tối thì không uống.”

Trình Dịch An gật gật đầu, sau đó lại nằm lại, “Dừng hai ngày rồi uống sau.”

Sắc trời đã rất muộn rồi, loại người luôn duy trì thời gian làm việc và nghỉ ngơi y người già, tám giờ ngủ sáu giờ dậy, Trình Dịch An đã buồn ngủ từ lâu. Anh nhắm mắt dưỡng thần, nhưng lại không dám thực sự thiếp đi.

Chưa được một lát sau anh đã nghe thấy tiếng động xột xoạt ở bên kia, Trình Dịch An xoay người nhìn thì thấy Sở Thanh đang chọt vật giờ bình truyền dịch đây ụ lên để tìm dép dưới đất.

“Đánh thức cậu rồi à?” Sở Thanh lúng túng cúi đầu nhìn mũi chân, không biết dép lê bị đá đi đâu rồi nữa, tìm mãi mà chẳng thấy đâu.

Trình Dịch An đứng dậy, làm tư thế chống đẩy nằm xuống đất, thấy đôi dép lê hoa hòe màu hồng phấn của cô đang nằm dưới ghế.

Xoay người nhặt lên rồi đặt sang bên chân Sở Thanh, Trình Dịch An cầm bình truyền nước trong tay cô, “Đi thôi.”

Sở Thanh lúng túng kéo áo bông, bước nhỏ đi ra ngoài. Nhà vệ sinh ở cuối hành lang, không có đèn nên tối đen như mực. Giống như thể một vòng xoáy khổng lồ vậy, có thể hút người ta vào sâu trong đó, Sở Thanh nhìn nhìn thì cả người run lên một cái, da gà rụng đầy đất.

Trình Dịch An một tay giờ bình truyền dịch, một tay giờ điện thoại di động lên để rọi đèn cho Sở Thanh, lúc đến cửa nhà vệ sinh thì anh gõ cửa một cái, xác định bên trong không có ai thì một trước một sau đi vào.

Sở Thanh bị cử động này của anh dọa cho phát sợ, sững sờ đứng nguyên tại chỗ không dám đi vào. Thẳng đến khi khoảng cách giữa hai người càng lúc càng lớn, dây bình truyền dịch sắp kéo thành một đường thẳng đến nơi cô mới bước nhỏ theo sau.

Đứng trong phòng vệ sinh tìm một lúc lâu, ánh mắt Trình Dịch An mới khóa chặt lên một cái nhỏ nhỏ gì đó nhô lên ở bên cạnh bể nước, anh thử độ cao một chút rồi dễ dàng treo bình truyền dịch lên. Sắp xếp xong xuôi cho bình truyền dịch rồi, Trình Dịch An cũng chưa tìm được nơi đặt điện thoại di động để rọi sáng cho Sở Thanh. Sau khi chuẩn bị xong rồi thì anh đi ra khỏi phòng vệ sinh, ra hiệu cho Sở Thanh đi vào.

Sau khi Trình Dịch An đi ra ngoài rồi, Sở Thanh nhìn chiếc điện thoại đang chiếu sáng trước mắt, nhớ tới một câu quảng cáo của hãng điện thoại di động nào đó: Chiếu sáng vẻ đẹp của bạn... Nhưng đứng trong nhà vệ sinh thì cũng không biết là chiếu sáng vẻ đẹp hay là cái thứ gì khác.

Mười phút sau, Sở Thanh vuốt vuốt bắp chân do ngồi mà tê rần, sau đó đứng dậy. Lúc vừa quay người cầm bình truyền dịch thì nghe thấy tiếng “bộp” một cái... Ngay lập tức, cả người Sở Thanh cứng đờ, máu trong người chảy ngược lại, dường như cô nghe thấy tiếng tiền trong ví đang bay đi.

Trình Dịch An đứng ngoài cửa cũng nghe thấy động tĩnh, trong lòng anh thầm căng thẳng, chờ trong chốc lát thấy bên trong không có động tĩnh khác thì mới yên lòng. Chỉ cần không phải một tiếng “bộp” rơi vào trong nước thì điện thoại rơi thì cứ rơi đi.

Sở Thanh vội cúi đầu nhặt điện thoại, híp mắt kiểm tra hai lần, chỉ bị nát màng cường lực chứ màn hình không bị vỡ. Cuối cùng cô cũng có thể thở ra một hơi, tiền lương tháng này còn chưa phát, mà rơi vỡ thật thì có bán cô đi cũng không đền nổi...

Lúc cô đi ra, Trình Dịch An vội vã cuống cuống nhìn chăm chăm cô, Sở Thanh tưởng anh lo lắng cho cái điện thoại nên vội vàng nói:

“Chỉ bị nát màng cường lực thôi chứ điện thoại thì không sao.”

Trình Dịch An nhận lấy điện thoại, cũng không thèm nhìn lấy một cái mà cúi đầu nhìn lên mu bàn tay cô. Xác nhận máu không bị tản lại thì mới thu ánh mắt lại.

“Điện thoại...” Sở Thanh thấy dáng vẻ anh chẳng chút để tâm nên nhắc nhở.

“Hồng thì thôi.” Trình Dịch An không kiên nhẫn khoát khoát tay, sau đó túm lấy tay cô quay về phòng truyền dịch.

Nằm trên ghế nằm một lần nữa, Sở Thanh khẽ kéo dây đèn bàn cũ kĩ, vụng trộm nhìn người bên cạnh từ khe chiếc bị mắt. Trình Dịch An nhắm mắt lại, một tay đặt trên trán, một tay níu lấy góc áo, lồng mào cau lại.

Khoảng cách giữa hai ghế tựa như khoảng cách tám năm này giữa hai người họ vậy. Nhìn qua thì có vẻ như chẳng phải vấn đề gì lớn lao, vượt qua rất dễ dàng; nhưng lại phải có ít nhất một người chủ động thì mới được, còn không thì chính là rãnh biển Mariana*.

** Rãnh Mariana, còn gọi là vực Mariana hay vũng Mariana, là rãnh đại dương sâu nhất đã biết, và điểm sâu nhất của nó là nơi sâu nhất trong lớp vỏ Trái Đất. Nó nằm trên phần đáy của khu vực tây bắc Thái Bình Dương, về phía đông quần đảo Mariana. Điểm sâu nhất có tọa độ 11°21' Bắc và 142°12' Đông.*

Bây giờ giữa hai người cứ dờ dờ ương ương khiến cho Sở Thanh cảm thấy rất uất ức, nhưng lại không dám tùy tiện chủ động, không còn xúc động như thời niên thiếu nữa rồi, chỉ sợ bị từ chối.

“Khá hơn chút nào chưa?” Trình Dịch An trở mình hỏi Sở Thanh.

Sở Thanh nâng bật mắt lên, che khuất hai mắt lại, hắng giọng một cái nói: “Khá hơn chút rồi.” Cô cắn môi dưới, nghĩ muốn nói thêm mấy câu với Trình Dịch An, thế nhưng lại nghẹn ở cổ họng, không tài nào phát ra tiếng được.

“Mấy năm nay trôi qua thế nào?”

“Rất tốt...”

“Mặt nào cũng rất tốt?”

“Ừm.”

Đầu kia trầm mặc một lúc, không nói thêm gì nữa. Mũi Sở Thanh chua chua, nước mắt tràn khóe mi. Một phần nước mắt bị bật mắt thấm lấy, một phần thì thuận theo khe hở nơi cánh mũi mà chảy xuống.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, chiếu sáng lấp lánh dòng nước mắt trên mặt Sở Thanh. Trình Dịch An trở mình không nhìn cô nữa, thở dài, “Ngủ đi.”

Sở Thanh dụi dụi con mắt qua lớp bật mắt, cảm thấy thật tủi thân, lần tái khám trước còn đang tốt đẹp mà không biết sao giờ hai người lại thành thế này.

Trình Dịch An nghe thấy tiếng hít thở của người bên kia dần dần bình ổn, trở mình nhìn Sở Thanh. Bật mắt màu hồng bánh đầu bị cô khóc ướt đầm cả rồi, không biết còn tưởng cô uất ức lắm cơ. Anh cảm thấy rõ ràng mình mới là người phải chịu uất ức mà, tám năm trước không í ử một tiếng người đã đi mất, tám năm sau vất vả mãi trở về, vậy mà người còn chẳng có quan hệ gì với anh.

Nước trong bình truyền dịch của Sở Thanh đã thấy đáy, Trình Dịch An rón rén đứng dậy đi thay bình. Anh xoay người tháo bật mắt của Sở Thanh ra đặt sang một bên, sau đó lau nước mắt trên mặt cô đi. Trình Dịch An vừa định quay người đi ra ngoài thì không biết điều kỳ bí gì đã kéo anh lại, bước chân đột nhiên dừng một chút. Anh cúi đầu chậm rãi xích lại gần người đang ngủ say, bên tai đột nhiên nhớ tới lời giới thiệu lúc Sở Thanh vừa mới đến lớp: Tớ là Sở Thanh, là Sở trong Hạng Vũ*, Thanh trong thủy thanh**, tớ cảm thấy má phải của tớ nhìn đẹp hơn má trái. Mình học Toán không tốt cho lắm nên có thể về sau sẽ kéo chân các bạn, hi vọng sau này mọi người sẽ cố lên thật nhiều, thi hộ phần điểm số kia cho tớ luôn...

**Chữ Sở 楚 từ Hạng Vũ 项羽; Chữ Thanh 清 trong 清水 tức dòng nước trong, sạch.*

Trình Dịch An ngừng thở, cúi đầu khẽ đụng vào gò má phải của cô, chuyện này vốn định giữ đến lúc thi đại học xong rồi làm, bây giờ lại chậm tám năm, cũng coi như là hoàn thành tâm nguyện...

Ngày tiếp theo, Sở Thanh mở mắt ra thì nghiêng đầu nhìn sang bên, ghế bên kia đã trống người. Cô vuốt vuốt đôi mắt vừa đỏ lại vừa ngứa, đứng dậy hoạt động hai cái. Bụng đã hết đau, tinh thần cũng khá hơn nhiều.

Vừa ôm chăn bông ra khỏi cửa đã gặp được Chu Vĩnh Cường đang vội vàng lên tầng, Sở Thanh cười cười với anh ta, “Chào Chu đại ca.”

“Ài, Tiểu Sở cô nương, chúng ta đi thôi.” Chu Vĩnh Cường nhận đồ trong tay cô, “Tôi đặc biệt tìm một người anh em biết lái ô tô đến đưa cô về đây, trời hôm nay lạnh, cô đừng để bị cảm.”

Sở Thanh đi xuống dưới tầng thì thấy chiếc SUV mới tinh đang đỗ lại chờ. Cô nghi ngờ nhìn Chu Vĩnh Cường ở bên cạnh, “Cái này. . .” “Con trai nhà hàng xóm đó, vừa mua xe về đã bị tôi kéo qua để giúp một tay.” Chu Vĩnh Cường giải thích nói.

Sở Thanh cười cười ra ý cảm ơn với người ở ghế lái, nhưng người kia chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn cô một cái, không chút phản ứng.

“Anh, anh ta từ nhỏ đã như vậy rồi, không sao đâu...” Chu Vĩnh Cường mở cửa ghế sau ra cho Sở Thanh đi lên, sau đó mình ngồi vào ghế lái phụ chỉ đường.

“Không phải anh nói là hàng xóm sao? Sao lại không biết đường về nhà?” Sở Thanh hỏi.

Chu Vĩnh Cường bị cô hỏi bỗng hoảng hốt, con mắt liếc liếc lung tung, ấp úng nói không nên lời.

Người trên ghế lại lại vô cùng bình tĩnh đánh tay lái quay đầu, “Giờ đang ở thị trấn, nhiều năm rồi chưa về.”

Sở Thanh nghiêng mắt nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay anh ta, trước kia cô từng gặp người này ở phòng siêu âm* mà rồi. Khi đó cách rèm cửa nên không thấy mặt, nhưng đồng hồ và nốt ruồi ở cổ tay ấy chắc chắn cô không nhận lầm được.

**Siêu âm là kỹ thuật chẩn đoán hình ảnh bằng cách sử dụng sóng siêu âm (sóng âm tần số cao) để xây dựng và tái tạo hình ảnh về cấu trúc bên trong của cơ thể.*

Hết chương 17.

Tác giả có lời muốn nói:

Ngày mai (hoặc là ngày kia?) lão Trình sẽ cảm thấy có thể là anh học y đến độ choáng váng rồi...

editor: hôm nay ba chương cho ngày mai không chương :)

Chương 18.

Editor: Tắm.

Chương 18.

Về đến nhà Chu Vĩnh Cường rồi, Sở Thanh ngồi cũng không kịp ngồi đã dắt Triệu Triết Thành bắt đầu làm việc. Cô phụ trách ghi âm và ghi chép, Triệu Triết Thành phụ trách chụp ảnh.

Lúc sáng sớm Triệu Triết Thành thừa dịp Sở Thanh không ở đây mà đi một vòng khắp làng, cũng chụp rất nhiều ảnh của bà Lưu, thậm chí còn mua rất nhiều đồ hải sản chuẩn bị mang về. Bây giờ chỉ còn thiếu phỏng vấn chữ thôi.

“Bà ơi, bà bắt đầu làm cái này từ lúc nào vậy ạ?”

“Năm sáu tuổi đã làm rồi.” Bà Lưu vừa trả lời vấn đề của Sở Thanh vừa xử lý con cá tươi mới trong tay.

Đánh vảy xong rồi, bà Lưu dùng con dao nhỏ lưu loát mổ bụng móc nội tạng của con cá ra, sau đó ném vào trong thùng. Chờ xử lý xong xuôi toàn bộ số cá thì bắt đầu dùng dây câu xâu lại đem đi phơi nắng.

Nhà bà Lưu không chỉ làm cá khô thôi mà còn làm ra các loại sò hến và đồ hải sản. Sở Thanh nghe Triệu Triết Thành nói rằng trong thôn có rất nhiều nhà cũng làm cá khô, nên nghĩ có thể đi mua bán bằng con đường internet được. Bài báo này mà được phát hành rồi thì nhất định sẽ có những người hâm mộ tiếng tăm tìm mua, mà người ta không tiện tự đến thì phải tìm người mua hộ rồi. Thay vì để cho người mua hộ chiếm lợi nhuận từ việc mua bán với mức giá chênh lệch thì không mua từ ngay nguồn cội luôn.

“Anh Cường Tử, nơi chuyển phát nhanh gần nhất ở chỗ các anh ở đâu vậy?” Triệu Triết Thành từ hôm qua đến giờ vẫn chưa từng thấy một nhân viên chuyển phát nhanh hay đưa thức ăn ngoài nào.

Chu Vĩnh Cường đặt công việc trong tay xuống, tùy ý đưa tay lau lau trên tạp dề rồi đi đến bên người bà Lưu ngồi xuống, “Cái đó thì phải hỏi vợ tôi rồi, hẳn là ở trên trấn ấy.”

“Thế thì cũng không xa, mọi người có thể thử nghiệm cửa hàng qua mạng.” Sở Thanh mở app ra đưa cho Chu Vĩnh Cường xem, “Bây giờ có nhiều cửa hàng thế này lắm, chỉ là mặt sinh thái cao thì lượng tiêu thụ mới tốt được.”

“Doanh số tiêu thụ hàng tháng là sáu ngàn...” Chu Vĩnh Cường khoát khoát tay, “Nhưng mà dù tôi có gọi hết anh chị em bạn dì về đây cũng không làm được nhiều cá như vậy đâu.”

Triệu Triết Thành nói cái này thì không cần lo lắng, anh ta đã nhìn xem xung quanh đây rồi, nói thì ít nhưng một làng cũng có tận năm đến sáu mươi hộ lặn, “Đến lúc đó rồi anh thu mua lại từ họ, có tiền mọi người cùng kiếm.”

Chu Vĩnh Cường còn hơi do dự, nói là muốn đợi vợ về rồi thương lượng một chút, cái app mua bán gì gì đó qua internet anh ta hoàn toàn ù ù cạc cạc không biết gì.

...

Chạng vạng tối, Sở Thanh về phòng chỉnh lý tài liệu, Triệu Triết Thành được Chu Vĩnh Cường đưa ra ngoài đi dạo, thuận tiện giảng giải cho anh ta nghe về chuyện liên quan đến cửa hàng online.

“Cô gái, tôi vào được không?” Bà Lưu đứng ở cửa gỗ cửa.

“Vâng, bà vào đi ạ.” Sở Thanh thả đồ trong tay xuống rồi vội vàng đi ra mở cửa.

Bà Lưu cầm trong tay một cái nồi đất, nắp của nồi đất mở một nửa, mùi gạo thơm bay ra từ trong nồi. Bà ấy đặt nồi lên bàn rồi lại quay người ra ngoài bưng thêm một đĩa dưa leo nhỏ đi vào, “Ăn chút cháo đi cháu, dưa leo không có dầu đâu nên có thể ăn một chút.” Đưa bà Lưu ra ngoài rồi, Sở Thanh bắt đầu ăn cho xong bát cháo. Có lẽ là vì từ giữa trưa hôm qua đến bây giờ chẳng ăn được gì nên luôn cảm thấy cái bát cháo vô cùng thơm ngọt.

Sở Thanh chỉnh sửa tài liệu xong xuôi thì bắt đầu thu dọn hành lý, may mắn mà cũng không vì chuyện hôm qua mà bị trễ nải tiến trình. Tiếp theo họ còn phải lặn đến một nơi cấp huyện ở thành phố M, và ngay mốt cũng qua năm mới luôn rồi. Công ty quyết định cuối tuần tập trung đi chơi, Triệu Triết Thành vội vàng muốn kết thúc công việc sớm chút để về tham gia. Sở Thanh cũng không có ý kiến, dù gì cũng tốn tiền nộp để đi suối nước nóng rồi thì ngu gì mà không đi ngâm mình chứ.

Giữa trưa ngày tiếp theo họ đã đến đích cần đến, tình trạng cơ thể của Sở Thanh đã hoàn toàn khôi phục, ăn mấy bát cháo hoa thì cảm thấy dạ dày đã thông được không ít, mụn trên trán cũng dần mất đi. Chạng vạng tối, hai người kết thúc công việc xong thì nằm ngủ trong khách sạn ngủ, Sở Thanh ngồi trước gương để chỉnh lại lông mày, hết sức chăm chú, chỉ sợ lại cạo đi mớ lông mày... Đột nhiên, một trận tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, Sở Thanh bị dọa đến độ run lên một cái, rõ ràng thì cạo cả nửa bên lông mày rồi.

Sở Thanh che lồng mày ra mở cửa, Triệu Triết Thành cầm điện thoại trong tay, gấp đến độ sắp không chịu được: “Tiểu Sở, Anh Cường Tử nói bà Lưu đột nhiên bị tức ngực thở không ra hơi, nghe nói cô quen bác sĩ nào đó nên muốn cô giúp một chút...”

Sở Thanh nghe xong thì cũng không lo có lồng mày hay không có lồng mày, cô cướp lấy điện thoại của Triệu Triết Thành, “Alo? Chu đại ca, tình hình bây giờ là thế nào?”

“Chỉ là, vừa mới nói là tức ngực đã thở không ra hơi...”

Sở Thanh sững sờ, “Trước kia bà Lưu có bị hen suyễn* không?”

****Hen phế quản** còn gọi là **hen suyễn** hay **bệnh suyễn (Asthma)** là một của thuộc trong đó có sự tham gia của nhiều và thành phần tế bào. Biểu hiện là phản ứng tắc nghẽn phế quản gây hẹp đường hô hấp có hồi phục do được kích thích bởi sự tiếp xúc với các tác nhân gây , không khí , tập thể thao, hay các kích thích về . Hen có 2 đặc tính then chốt: bệnh sử các triệu chứng hô hấp (ho, khò khè, khó thở, nặng ngực) biến đổi theo thời gian và độ nặng, và sự giới hạn dòng khí thở ra có thể thay đổi. Triệu chứng bệnh bao gồm những cơn rít, thở nhanh, ngực bị co ép và ho đặc biệt xảy ra vào ban đêm hay sáng sớm, đây là những dấu hiệu của suyễn. Giữa các cơn thì người bệnh cảm thấy bình thường ()*

“Không có...”

“Trong nhà có cà phê không? Cho bà ấy uống chút đi rồi tôi gọi điện thoại cho bác sĩ.” Đầu kia ừ một tiếng, sau đó vang lên âm thanh tút tút.

Trình Dịch An tựa trên lan can ngăn người, nghe thấy trong phòng có người gọi mình thì không nhanh không chậm đi vào, “Sao thế?”

Phương Trình chỉ chỉ điện thoại trên bàn trà, “Điện thoại của anh.”

Trình Dịch An thấy là cuộc gọi của Sở Thanh thì đầu tiên là sững sờ, sau đó tim bắt đầu đập thình thịch cuồn cuộn.

Thấy anh muốn nghe, Phương Trình đi lên trước một bước muốn ngăn cản, “Anh Trình, không phải cô ấy...”

Trình Dịch An ra hiệu anh ta đừng ngắt lời, giờ này mà Sở Thanh gọi điện thoại tới thì nhất định là có việc gấp.

“Alo?”

“Sáu mươi lăm tuổi, ho khan hơn một tháng, tức ngực khó thở, thở không ra hơi...”

“Có phải họ Lưu không?” Trình Dịch An lúc này lập tức nghĩ đến bệnh tình mà lần trước Chu Vĩnh Cường miêu tả. Bà lão đã ho khan từ lâu rồi, uống thuốc để thuyên giảm cũng vô dụng, lúc ấy anh đã đề nghị Chu Vĩnh Cường đưa bà lão đến bệnh viện lớn để kiểm tra.

“Đúng, làm, làm sao bây giờ?”

“Lập tức để anh ta mang lên trên thị trấn, tôi tìm người đưa đi bệnh viện thành phố.” Trình Dịch An cúp điện thoại rồi vội vàng kéo Phương Trình chạy xuống.

Phương Trình còn chưa cầm được áo blouse và ông nghe khám bệnh, miệng còn nói liên miên lải nhải: “Rõ ràng là tôi làm siêu âm màu, không hiểu nghĩ thế nào mà lại đưa tôi đến đây để chữa bệnh từ thiện, lại còn chả có máy móc nữa chứ...”

Xuống tầng rồi, Phương Trình mới biết Trình Dịch An dẫn anh ta xuống đây để làm gì, đúng là coi anh ta là tài xế đến nghiện.

Trình Dịch An đẩy Phương Trình lên xe, “Mở máy đi.” Sau đó anh chạy vào trong lều vải cầm thuốc có thể lát nữa sẽ phải dùng đến, đồng thời đưa theo một bác sĩ chuyên khám bệnh về đường hô hấp. Một nhóm ba người lên xe, Phương Trình mở cửa ra thì mới nhớ tới, “Anh Trình, đi chỗ nào thế?”

“Lần trước cậu đưa... nơi lần trước cậu đưa Sở Thanh đi.”

“Sở Thanh? Sở Thanh là ai ơ?”

Trình Dịch An mặt lạnh liếc anh ta một cái, lúc này Phương Trình mới kịp phản ứng, “Được rồi được rồi, tôi đã biết, ánh trăng sáng của anh chứ gì...”

Bọn họ lái xe mười mấy phút, cuối cùng cũng thấy Chu Vĩnh Cường đang lái xe ba bánh.

Trình Dịch An bảo Phương Trình dừng xe quay đầu, sau đó cùng bác sĩ ở khoa hô hấp xuống xe đi kiểm tra tình hình của bà lão.

Hơi thở của bà lão vẫn rất gấp gáp, nhưng nhất định không có vấn đề gì lớn. Sau khi bác sĩ cho bà ấy uống thuốc rồi, Chu Vĩnh Cường cũng bà Lưu lên xe của Phương Trình.

Trong xe không ngồi được năm người, Trình Dịch An nhìn chung quanh một vòng, không cho Chu Vĩnh Cường đi cùng thì khẳng định là không được, mà bác sĩ khoa hô hấp cũng phải đưa theo...

“Phương Trình, cậu đi xe ba bánh về đi, tôi lái xe đưa họ đến bệnh viện.” Trình Dịch An nói xong thì gọi họ lên xe, để lại mình Phương Trình một thân một mình đứng lại đấy.

Anh ta nhìn chiếc ô tô đã đi xa, khóc không ra nước mắt. Đáng nhẽ anh ta không nên nghe Diêu Vũ Thành lừa dối linh tinh, cái việc chữa bệnh từ thiện này rõ ràng không phải để người làm mà, khám bệnh châm cứu kiêm cả lái xe thì cũng thôi đi, bây giờ còn phải lái xe ba bánh, ngay cả xe đạp anh ta còn cũng không biết lái nữa...

Trình Dịch An lên xe rồi bảo Chu Vĩnh Cường gọi cho Sở Thanh báo bình an, sau đó mở hướng dẫn đường đi ra lái đến bệnh viện trong vùng.

“Cậu là đối tượng của Tiểu Sở đây à?” Lúc này tinh thần bà Lưu đã tốt hơn nhiều rồi, mặc dù thỉnh thoảng cũng ho khan hai tiếng nhưng hô hấp cũng xem như là đã ổn định.

“Không phải ạ.” Trình Dịch An chuyên tâm lái xe.

Chu Vĩnh Cương vỗ vỗ tay bà Lưu, “Mẹ, mẹ nghỉ ngơi cho tốt đi, Tiểu Sở cô nương nào có đối tượng...”

“Đứa trẻ tốt như thế sao lại không có đối tượng?”

“Con nghe Tiểu Triệu nói, công ty họ là vì thấy họ không có đối tượng nên mới cử họ đi công tác, mai đã là Tết nguyên đán rồi, người có đối tượng đều bận rộn ở nhà ăn Tết đấy ạ...”

Trình Dịch An nhú mày cảm thấy kỳ quái, nhưng lúc này cũng không phải là lúc xoắn xuýt chuyện của Sở Thanh, thân thể của bà lão quan trọng hơn.

Gắng sức lái nhưng cũng tầm một tiếng sau mới đến bệnh viện, đây là bệnh viện hạng hai cách chỗ Chu Vĩnh Cương gần nhất, lấy tình trạng cơ thể của bà lão thì không thích hợp đi đường xa.

Trình Dịch An đi theo Chu Vĩnh Cương vào phòng cấp cứu, kiểm tra cơ bản xong thì đưa bà lão vào phòng bệnh truyền dịch.

Chờ bà lão ngủ thiếp đi rồi, Chu Vĩnh Cương đi theo Trình Dịch An về thu dọn đồ để nằm viện.

Sau khi lên xe, ba cái người đàn ông ngồi im ỉm trong không gian hẹp này, bầu không khí cứ là lạ.

“Cái đó... Bác sĩ, anh với Tiểu Sở cô nương có quan hệ gì thế?”

Chu Vĩnh Cương xoa xoa tay đặt câu hỏi, anh ta nghĩ nửa ngày rồi, đàm đạo chuyện phôi cá khô với hai vị bác sĩ này thì người ta cũng không hiểu, chỉ có thể tâm sự chuyện Sở Thanh.

“Bạn học cấp ba.”

Người ngồi phía sau kia đã ngủ thiếp đi, tiếng ngáy động trời.

“Tôi còn tưởng rằng hai người có gì cơ chứ...” Chu Vĩnh Cương cười cười, “anh thích cô ấy à?”

Trình Dịch An nuốt một ngụm nước bọt, mắt tự nhiên nghiêng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không đáp lời.

“Tôi nói chứ, người thành phố các anh đúng là nghiện còn ngại. Lúc tôi theo đuổi vợ tôi ý, trực tiếp chạy thẳng vào nhà cô ấy luôn. Đồng ý thì bên nhanh, không đồng ý thì cứ chạy đến, làm gì có phải lằng nhằng như mấy người đâu...”

Chu Vĩnh Cương nói mười câu thì Trình Dịch An đáp lại một câu.

Hai người cứ như thế nói chuyện với nhau cả đoạn đường, đến lúc Chu Vĩnh Cương về đến nhà thì anh ta cũng sắp khát khô cổ họng vì nói rồi.

Trình Dịch An chờ anh ta thu dọn đồ đạc xong rồi thì lại đưa anh đến trạm chữa bệnh lấy xe ba bánh. Mới vừa vào cửa đã trông thấy Phương Trình toàn thân dính đầy đất ngòai tại trên bậc thang cầm que rơm rạ trút giận.

“Cậu ra đất cao lương lẫn một vòng đày à?” Bác sĩ khoa hấp khoa bị đáng về này của anh ta dọa đến cực kì bối rối.

Phương Trình cũng không thèm để ý đến bọn họ, thở phì phò về phòng của mình.

Trình Dịch An tiễn Chu Vĩnh Cường đi rồi thì cũng ngồi xuống bậc thang. Nơi này không khí tốt ít bị ô nhiễm, ban đêm ánh sao nhiều đến chói mắt, giống như hạt cườm dính trên áo của mấy cô bé vậy. Hắn nghĩ tới lời Chu Vĩnh Cường nói ban nãy trên đường, ngọn lửa nhỏ trong lòng lại một lần nữa bùng lên. Anh lấy điện thoại ra muốn nhắn tin cho Sở Thanh hỏi một chút, nhưng mà mãi cũng không dám.

Lúc định thoát ra thì không cẩn thận nhấn vào vòng bạn bè của Sở Thanh. Vòng bạn bè của cô gái nhỏ này toàn liên quan đến ăn uống, nếu không phải thì là khoe khoang chút chút về mấy gói emoji mới phát hiện ra.

Trình Dịch An vừa lướt đã lâm vào say mê, thẳng đến khi trông thấy một bộ quần áo của đàn ông rất đối quen thuộc...

Sở Thanh: *Bạn tôi nói là nếu sống một mình thì gọi thức ăn ngoài phải gọi hai phần, trên ban công thì phải treo quần áo của đàn ông. Mua một chiếc áo sômi cô ấy còn không hài lòng nữa, còn mua cho tôi nguyên cả một bộ trên mạng về để treo lên, ngay cả đồ lót với tất cũng có nữa chứ... (mồ hôi*)*

**Cái trong ngoặc này là emoji nhe.*

Trình Dịch An đọc đi đọc lại ba lần, sau đó phúi đất một chút rồi đứng lên.

Lúc này, anh nhận được tin nhắn của Trình Dịch Sinh.

Trình Dịch Sinh: *Có phải mày có bạn ở Nhật Bản không thế, giúp chị dâu nhỏ nhà mày mua ít đồ gửi về đây được không?*

Theo sau tin nhắn đó là mười mấy tấm ảnh, Trình Dịch An lại thấy chiếc dao cạo râu mà hình như mình biết...

Trình Dịch An: *Không phải anh không cần dao cạo râu mới à?*

Trình Dịch Sinh: *Xin kiểu cái... Đó là dao thay lông, có biết thường thức không thế hả?* Những lời này y chang như lời anh ta thắc mắc với Lê Tùng, sau khi được giảng giải rồi, giờ phút Trình Dịch Sinh copy nguyên y sì gửi cho Trình Dịch An.

Trình Dịch An tắt màn hình điện thoại di động, lần đầu tiên anh có cảm giác trí thông minh của mình có lẽ hơi có vấn đề...

Hết chương 18.

editor có lời muốn nói:

1. chương này dài gần 3k từ chứ nhiều.
2. ở cuối chương tác giả có đăng văn án bộ truyện về anh trai của Trình Dịch An, Trình Dịch Sinh á các bạn. Nghe văn án cute cực kì, lại còn đại thúc nữa chứ hự hự, à xem văn án thì có lẽ còn là hơi chút nữ truy. Tui cũng muốn lao vô đào lắm nhưng chột nhớ ra mình còn đang có kế hoạch đào 2 hố lận... Để đăng cái văn án của bộ đó lên cho mấy bạn xem qua nè:

«Mẹ ơi, con muốn gả cho anh ấy»

Sau bữa tiệc ăn mừng thi đại học xong, Lê Tùng mới biết được mình có một vị hôn phu, lớn hơn cô chín tuổi, là bác sĩ trong y quán ở kè sông Hoàn Thành.

Vào một lần tọa đàm dưỡng sinh ở trường đại học, lần đầu tiên Lê Tùng được gặp gỡ vị hôn phu trong truyền thuyết của mình. Người đàn ông trên đài mặc bộ trường sam, thanh phong tể nguyệt.

Từ đó về sau, mỗi lần về đến nhà là Lê Tùng đều không thể không nói bóng nói gió, hi vọng mẹ cô sẽ ép duyên cho cô.

“Kết hôn sớm cũng không tệ lắm đâu mẹ ạ.”

“Con có một học tỷ năm ba đại học đã mang thai rồi mẹ ơi!”

“Tìm đối tượng kết hôn thì phải tìm người lớn tuổi một xíu mới được mẹ nhờ.”

...

Sao mẹ cô lại không nhận ra ý tứ trong lời cô thể này.

Rơi vào bước đường cùng, Lê Tùng đành phải tự thân ra trận, nghĩ tới nghĩ lui, cô quyết định giả bệnh.

“Không thoải mái ở đâu?” Trình Dịch Sinh liếc mắt một cái là có thể nhận ra cô gái trước mặt, khóc siêu ghê gớm, sợ nhất là tiêm, hỏi còn bé cứ theo sau ông anh la hét phải lớn nhanh chút để còn gả cho anh.

“Đau đầu ạ.”

“Châm cứu, ba ngày một lần, nửa tháng một đợt trị liệu.”

Lê Tùng cắn răng, thôi thì vì tình yêu thì có bị đâm thành con nhím cô cũng chịu, “Một ngày một lần, châm luôn trong nửa tháng thì có phải nhanh hơn xíu không ạ?”

/huhu mẹ ơi cưng, hay tui đưa bộ này lên đào trước đây/

Chương 19.

Editor: Tầm.

Chương 19.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Trình Dịch An đi loanh quanh trong sân vài vòng, mặc dù sắp sáng rồi nhưng anh lại không hề buồn ngủ chút nào. Muốn nhắn tin cho Sở Thanh nhưng lại không biết nên nhắn gì, cuối cùng vẫn quyết định chờ đến lúc về Thành phố M rồi nói sau.

Phương Trình trên tầng ba ghé vào lan can, thấy Trình Dịch An ở dưới sân đang đi sải bước quanh sân như thể bị mê mang. Anh ta chắc chắn rằng Trình Dịch An cũng giống như mình vậy, nhớ nhà đến mất ngủ. Lúc này, Phương Trình quyết định xuống tầng nói cho anh một tin tức quan trọng.

Phương Trình càng nghĩ càng hưng phấn, anh kích động đến chạy xuống tầng, “Anh Trình anh Trình, lúc anh ra ngoài thì trong đội có thông báo rằng đến cuối tuần của năm mới chúng ta mới có thể về được.”

Kế hoạch ban đầu của họ là ngày mai là đã có thể đi rồi, nhưng bởi vì số bệnh nhân xem bệnh ở bên này nhiều hơn dự tính không ít nên lãnh đạo tùy thời quyết định kéo dài thêm thời gian.

Trình Dịch An nghe xong, xoay người nhìn Phương Trình, cau mày dường như đang xác nhận tính chính xác của tin tức này.

Phương Trình nghiêm túc gật đầu, sau đó anh ta thấy được vẻ hết hi vọng trên mặt Trình Dịch An.

Anh ta lập tức chạy về phòng nói tin tốt này cho Diêu Vũ Thành, cái lão này nói với anh ta rằng Trình Dịch An vui hay buồn cũng không lộ ra ngoài, còn giống Ung Chính hơn cả Ung Chính.

Phương Trình: *Diêu Diêu! Vừa rồi anh Trình nghe được rằng thời gian khám bệnh kéo dài thì rất không vui đó!*

Phương Trình: *Tôi đã nói với anh là anh ấy cũng không vui khi đến cái nơi khổ cực như này mà anh còn không tin, về mặt kia của anh ấy như thể sắp khóc luôn á.*

Diêu Vũ Thành ở bên kia rất nhanh đã nhắn lại, cũng không biết là không ngủ được hay là đang làm gì mà thức muộn như vậy.

Diêu Vũ Thành: *Thằng nhóc kia, cậu không hiểu được đâu...*

Diêu Vũ Thành: *Có thể khiến cho anh Trình nhà cậu có phản ứng, chỉ có con gái mà thôi.*

Phương Trình: *Có thể khiến cho anh ấy có phản ứng, không phải con gái thì chẳng nhẽ là đàn ông à...*

Đến đây thì Diêu Vũ Thành không nhấn thêm gì nữa, Phương Trình cảm thấy có khả năng anh ta cũng bận đi giải quyết vấn đề con gái rồi.

Đêm đó Trình Dịch An vẫn luôn phấn khởi đến tận bốn rưỡi rạng sáng mới lên tầng, chỉ là ngủ hơn một tiếng đồng hồ, sáu giờ đã lạng lẽ mở mắt.

Đồng hồ sinh học di truyền của gia tộc di truyền hơn hai mươi năm cuộc đời cũng không phải chỉ là nói suông, cứ coi như hôm qua anh thức thâu đêm thì sáng mai cũng phải dậy lúc sáu giờ.

Trình Dịch An rửa mặt đơn giản xong rồi xuống tầng giúp đỡ thu xếp lều vải từ thiện, chỉ có anh và mấy vị bác sĩ lớn tuổi, còn đám thanh niên thì chưa đến tám giờ chưa xuống tầng.

Tám giờ, lúc bên ngoài bắt đầu xếp hàng thì Phương Trình mới vội vàng vàng chạy xuống, lúc xuống cầu thang còn thiếu chút nữa là bị thương, người dẫn đội nói thẳng với anh ta là không muốn làm thì về Thành phố M với cái danh gãy xương luôn đi.

Hơn tám giờ một chút thì họ bắt đầu ăn bữa sáng, Trình Dịch An gặm một cái bánh bao, rồi lại ăn hai quả trứng gà. Vị bác sĩ già nhìn dáng vẻ ăn như hổ đói của anh thì cười nói: “Hôm nay khẩu vị của Tiểu Trình không tệ nhỉ, mấy ngày trước ăn rõ là ít, còn ít hơn cả con gái nhà người ta nữa.”

“Là do hôm qua Trình ca mệt nhọc quá đó ạ...” Phương Trình cầm bánh bao trắng, quai hàm hoạt động rất có quy luật, nhặt như nước ốc.

“Ồ? Tiểu Trình này, phải chú ý thân thể đấy!” Vị bác sĩ già cười đến không thể nói nên lời, còn có một chút “già mà không đứng đắn” nhướn mày lên.

Trình Dịch An xấu hổ đến độ mặt đỏ rần, chỉ có thể đáp Phương Trình một phát cho hả giận.

Mấy ngày tiếp theo Trình Dịch An đều phấn khởi lạ thường, hai giờ ngủ sáu giờ tỉnh, khám bệnh cả một ngày trời mà ngáp cũng không buồn ngáp.

Anh muốn sớm về để đi giải quyết chuyện chung thân đại sự, thành ra thái độ đối với mọi người cũng vui vẻ hoà nhã hơn không ít. Cũng không phải là trước đây Trình Dịch An cứ luôn nhăn mặt nhăn mũi với người khác, mà là mấy ngày nay gặp ai cũng tươi cười.

Nhưng dáng vẻ hòa ái dễ gần này của Trình Dịch An lại làm cho Phương Trình sợ hãi, anh ta cảm thấy mình sợ là vì thiếu giấc ngủ

xuất hiện ảo giác, bằng không thì chắc chắn là do buổi tối Trình Dịch An hóng gió ghê quá nên cơ mắt cứng đờ mất tiêu.

Sau sáu ngày, đội khám bệnh đóng gói trở về Thành phố M.

Trình Dịch An tích góp được hai ngày nghỉ kỳ, bệnh viện cho thành viên trong đội khám bệnh nghỉ hai ngày cuối tuần để nghỉ ngơi thật tốt, rồi thứ hai lại đi làm. Anh vừa thu dọn hành lý xong xuôi chuẩn bị ngủ bù thì gã bạn xấu Tưởng Duệ lại gọi điện thoại cho anh nói rằng Phó Trọng Đình dẫn bạn gái mời khách ăn cơm, hẹn hết tất cả mọi người rồi nên anh cũng phải đến.

Trình Dịch An thở dài, dĩ nhiên là chuyện anh em tụ họp quan trọng hơn rồi. Ngủ bù thì lúc nào cũng có thể bù, nhưng để cho các anh em đầu trâu mặt ngựa này tề tựu lại một nơi thì không hề dễ dàng. Tưởng Duệ là bạn thời đại học của Trình Dịch An, năm đó đọc học nghiên cứu sinh xong thì tự dưng nói cái gì mà muốn đổi nghề, tám con ngựa cũng không kéo anh ta lại được. Anh ta tốt nghiệp rồi thì tìm người trong nhà mượn một khoản tiền, làm tóc rồi mở quán bar, bây giờ coi như cũng không tệ lắm. Hiệu quả của việc làm tóc cũng không tệ, tóc dày đến mức không thể nhìn ra trước kia anh ta bị trọc. Máy người còn lại đều là bạn thân của Tưởng Duệ, Trình Dịch An thông qua Tưởng Duệ nên mới quen với họ. Trong đó chỉ có duy nhất một người có dính líu chút quan hệ với anh chính là Phó Trọng Đình. Anh ta học lớp bên cạnh lớp anh hồi tiểu học, và là người đã cướp đi vị trí đứng đầu trong lớp Toán của anh. Lần đầu tiên Trình Dịch An gặp lại anh ta ở đại học, anh vừa gặp đã nhận ra ngay. Phương Bành Trạch và Cố Thì Thiên là bạn của hai người kia, tính cách đều là kiểu tự quen tự thân, lại cộng thêm việc Trình Dịch An hay giúp hai người họ về mấy vấn đề chuyên nghiệp nên cũng coi như là chung bè lũ.

Bốn người đàn ông một bàn ngồi đùa giỡn với nhau. Trong toàn bộ cuộc chơi đó Trình Dịch An chỉ bưng ly rượu đỏ nhìn bọn họ đùa nhau, trong lòng chỉ mong nhớ được về nhà đi ngủ.

Vất vả mãi mới tan cuộc thì Tưởng Duệ lại la hét muốn đi chơi game. Trình Dịch An với hai mí mắt đang đánh nhau loạn xạ lại bị bọn họ kéo tới nhà Tưởng Duệ chơi. Rốt cục vào lần thứ ba anh đánh ngược skill, lần thứ tám dâng đầu lên cho người ta, mấy vị tổ tông này mới bỏ qua cho anh.

Ngủ một giấc đến sáu giờ sáng ngày tiếp theo, Trình Dịch An còn chưa mở mắt đã nghe thấy tiếng chửi má nó và tiếng quăng bàn phím ở phòng cách vách.

Anh mơ mơ màng màng mở cửa phòng đi ra ngoài, sau khi xác định rằng bọn họ một đêm không ngủ thì yên lặng gọi thức ăn ngoài, sửa

bò nóng, trứng ốp lết... Trình Dịch An xem chừng đến lúc âm thanh trò chơi của họ kết thúc, giống như bà mẹ già đi vào giục họ ra ăn cơm.

Ba người ngồi trên bàn cơm lăm điều lấy mặt, vẫn chưa quên được cuộc chiến ban nãy, nói liên miên lải nhải mãi không xong.

“Cái gã đánh dã kia tao phục quá luôn, còn gà hơn cả lão Trình, vừa bắt đầu đã dâng ba cái đầu...”

“Còn cái gã xạ thủ trên bục nữa cơ, mắt mũi còn méo hơn cả lão Trình, ần skill thôi mà cũng không xong.”

“Mày còn nói người ta à, chính thân mày cũng khá khảm hơn chỗ nào chứ?”

“Tao không được chỗ nào hả!”

...

Mắt thấy ba người họ lại muốn dí nhau, Trình Dịch An đau đầu vuốt vuốt huyệt Thái Dương, buông bát xuống chuẩn bị rời đi.

Anh còn chưa sờ đến chốt cửa đã bị Tưởng Duệ ngăn cản, “Lát nữa đi tắm suối nước nóng chung với bọn tao đi.”

Trình Dịch An ghét bỏ hất tay anh ta ra, “Không đi.”

Tưởng Duệ chặc chặc lưỡi khuyên nhủ: “Đi đi mà, mày ở huyện Dương ngơ ngẩn cả hai tuần trời rồi, phải thả lỏng chút đi chứ.”

Trình Dịch An lườm anh ta một cái, anh cảm thấy về nhà mới càng được thả lỏng hơn ấy.

“Chặc chặc chặc, được thôi được thôi, mày đi đi.” Tưởng Duệ buông tay ra, nhường cửa lại cho anh rồi ra về tiếc nuối nói, “Tao vừa nghe nói rằng Triệu Tư Phàm muốn dẫn nhân viên cấp dưới đi du lịch theo đoàn là đặc biệt đi nhờ quan hệ mới đặt trước được phòng, vậy mà người nào đó chẳng thèm đi chứ... Ủ uôi, uống công lòng tốt của tao chưa, cái loại người không biết tốt xấu này nên cô đơn cô cút sống nửa đời sau đi. Cô gái nào bị mù mắt lại muốn tìm cái hũ nút như thế chứ, ngoại trừ có hiểu biết chút chút về cấu tạo cơ thể người ra thì chẳng còn cái quái gì...”

Trình Dịch An hí mắt nghe anh nói dông nói dài, từ bài phát biểu bó chân bó tay vừa thối vừa dài của bà lão Tưởng Duệ, anh bắt được trọng điểm “nhân viên của Triệu Tư Phàm”. Lúc này Trình Dịch An ném chìa khóa trong tay xuống, vô cùng tự nhiên đi đến cạnh bàn ăn ngồi xuống, đồng thời giục bọn họ ăn nhanh lên, ăn xong anh còn rửa bát.

Nửa giờ sau, Trình Dịch An ngồi trong xe đến suối nước nóng ở làng du lịch nào đó.

Cùng lúc đó, Sở Thanh hôm qua vừa mới về đến nhà cũng leo lên ngồi trên xe buýt công ty sắp xếp. Tối hôm qua cô ngủ một giấc vô

cùng ngon lành, giờ phút này tinh thần sung mãn, tràn đầy tinh thần hướng đến suối nước nóng... trứng* suối nước nóng.

**Onsen tamago là một món trứng ăn nguội truyền thống của Nhật Bản. Ban đầu, trứng được luộc chậm trong nước của suối nước nóng onsen tại Nhật. Quả trứng có cấu trúc đặc biệt với lòng trắng có vị như bánh custard mềm và béo vị sữa còn lòng đỏ đông cứng nhưng màu và vị như lòng đỏ sống.*

Sau khi đến làng du lịch, nhân viên phục vụ đưa bọn họ về phòng riêng của mình. Sở Thanh nhận được thông báo tập hợp: Cơm trưa có thể đến đại sảnh cũng có thể gọi qua điện thoại, buổi chiều tự do hoạt động, buổi tối tập hợp ăn cơm.

Sở Thanh nghĩ nghĩ, lười ra ngoài nên nằm ườn trên giường bấm điện thoại gọi bữa ăn. Xem menu mấy lần, cô mới miễn cưỡng chấp nhận rằng suối nước nóng ở làng du lịch này không cung cấp món trứng suối nước nóng.

Tùy ý chọn món mì xào, cô mở vali ra thu dọn đồ. Vali từ lúc đi công tác về đến giờ chưa được đụng vào bao giờ, cô nhét đại áo tắm vào rồi đem đi luôn. Sở Thanh lấy túi vải đựng áo tắm ra, mở ra nhìn thoáng qua...

Cô yên lặng nhét áo tắm lại vào trong, sau đó lại mở ra nhìn qua... Hóa ra thực sự không phải vì cách thức mở của cô không đúng, mà là cô thật sự mang nhầm đồ bơi.

Không biết là xuất hiện vấn đề ở khâu nào nữa, Sở Thanh lại cầm bộ áo tắm thời cấp ba đến đây, bộ áo tắm hai mảnh màu vàng nhạt, thân trên thắt lưng là kiểu váy dạng bánh gatô, còn phần thân dưới thì là thiết kế váy ngắn.

Giờ phút này cô hơi muốn khóc, còn muốn về nhà nữa. Bộ này áo tắm này hở rốn, vừa vặn có thể lộ ra bụng nhỏ... Mà mấy cô đồng nghiệp kia đáng người lại cứ như thể yêu tinh vậy, mấy người này nếu đứng chung một chỗ thì chính là tuyên truyền quảng cáo sống của thuốc giảm cân: Trước và sau khi giảm hai mươi cân.

Lúc này, nhân viên phục vụ đưa mì xào gõ cửa ở bên ngoài.

Sở Thanh vừa mới mở cửa phòng thì bụng đã bắt đầu réo điên cuồng. Cái làng du lịch này cũng đúng là chẳng làm việc đàng hoàng gì cả, sao mì xào mà lại làm thơm được như vậy...

Hồn hên ăn xong một bát, cô thỏa mãn ợ một cái. Áo tắm cái gì đó cũng thôi đi vậy, dù sao ngâm nước rồi cũng chả ai nhìn chăm chăm vào bụng cô.

Cơm nước xong xuôi lại ngủ một giấc, hơn ba giờ chiều Sở Thanh mới lè mà lè mề đi ra ngoài. Cô mặc áo choàng tắm ở bên ngoài,

che lấp thân mình cực kì cẩn thận.

Nhìn động thái của những người khác, mọi người đều đang chơi trong bể lớn. Sở Thanh vừa đi vừa hoảng, định tìm một chỗ ngủ tiếp.

Đột nhiên nghiêng mắt nhìn đến cầu thang trượt cách đây không xa, đôi mắt Sở Thanh sáng lên, đi sang bể bên kia thấy không có ai cả, cô quả quyết cởi áo choàng tắm ra bước xuống nước.

Trình Dịch An đang ngủ thì đột nhiên bị Tưởng Duệ đánh thức, anh cau mày hơi không vui, “Làm gì thế?”

Tưởng Duệ nhếch cằm về hướng Sở Thanh vừa đi ngang qua, chép miệng, “Vừa rồi có một cô gái da trắng mặt đẹp chân dài đi qua đây, chặc chặc chặc, xinh đẹp quá đi mất, vừa xinh đẹp lại vừa trong sáng, tao thấy mà tao động xuân tâm...”

Trình Dịch An đứng dậy ấn đầu anh ta vào trong nước, “Nhịp tim không bình thường thì đến bệnh viện mà khám, có vấn đề thì đổi tim đi.” Nói xong Trình Dịch An chống hai tay lên bờ bể đi lên, anh trằm khấn tấm nhìn chung quanh một chút, không nhìn thấy Sở Thanh đâu cả.

Tưởng duệ sắc hai ngum nước mà vẫn rất không đành lòng, “Mày xin lỗi tao đi rồi tao sẽ nói mày biết con gái nhà người ta đi đâu!”

Trình Dịch An không để ý tới anh ta, trực tiếp đi về phía có cầu thang trượt.

Tưởng Duệ gãi đầu một cái, tức giận đến mức đấm một cái vào mặt nước, mắng: “Cái gã này biết xem bói à, mà ngày xưa người ta chả nói Trung y cũng không khác gì thầy mo còn gì...”

Vừa đến bên cầu thang trượt, đúng lúc Trình Dịch An thấy Sở Thanh đang ngồi trên đỉnh chuẩn bị trượt xuống. Anh trốn ở phía sau cột không nhúc nhích, sợ dọa phải cô.

Trình Dịch An hí mắt, cảnh tượng trước mắt và cảnh tượng tám năm trước trong trí nhớ dần trở nên trùng khớp.

Hết chương 19.

Chương 20.

Editor: Tầm.

Chương 20.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Vào kì nghỉ hè năm lớp mười một, Diêu Vũ Thành bảo rằng cậu ta có mấy tấm vé đi công viên nước, rất khuyến khích họ cùng nhau đi chơi.

Hai bàn trước sau bốn người họ tập hợp trước cổng công viên nước, sau đó cùng nhau đi vào. Lúc tới cửa thì Diêu Vũ Thành bỗng ngăn Trình Dịch An lại, bảo là chỉ có ba tấm vé thôi, để cậu tự đi mua. Diêu Vũ Thành giấu trong lòng không dám nói cho cậu biết, với tính tình của Trình Dịch An, nếu cậu biết tới đây còn phải xếp hàng mua vé thì chắc chắn sẽ không tới.

Trình Dịch An tức giận đến trừng mắt với cậu ta, còn tức hơn cả lúc không làm được đề vật lí nữa. Nhưng cậu cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể thành thành thật thật xếp hàng mua vé. Đã bỏ ra hai mươi phút ngồi xe buýt tới đây rồi, cũng không thể đứng ngoài công viên nước nhìn một vòng rồi về được.

Thừa dịp Trình Dịch An đi mua vé, Diêu Vũ Thành dẫn hai cô gái đi vào, thẳng đến khi ba người họ thay đồ tắm xong bước xuống nước rồi mà vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Trình Dịch An đâu.

Sở Thanh vừa vào bể bơi đã hướng đến cầu trượt bên kia. Cầu trượt của khu người lớn không phải cái loại thấp thấp đủ mọi màu sắc của bọn con nít, cầu trượt rất cao lại rất dốc, có khe trượt kiểu xoắn ốc và hai khe trượt thẳng. Cô dùng cả tay cả chân leo từ mặt đất lên đến đỉnh, sau đó mới phát hiện ra ai cũng mang theo phao bơi.

Sở Thanh đứng nguyên chỗ sừng sốt một hồi lâu, cô không biết bơi, nhưng giờ phút này mà xuống dưới thuê một cái phao rồi đi lên thì hình như cũng quá mất mặt...

“Chị có trượt không đây? Không trượt thì phiền chị nhường một chút.” Phía sau có một bạn nhỏ ước chừng học lớp sáu tiểu học vỗ vỗ cánh tay Sở Thanh.

Sở Thanh thấy thế cũng không kịp suy tư gì nữa, vội nói muốn chơi rồi ngồi lên. Cô nhìn bể bơi giống như sỏi cỏ ở phía dưới, trong

lòng hơi hoảng, thầm mặc niệm ba, hai...

“Á...” Cô còn không có nhắm đến một mà không biết ai ở phía sau đẩy cô một cái, Sở Thanh thét chói tai trượt xuống dưới. Không biết có phải là do sợi tổng hợp của áo tắm có vấn đề không mà cô cảm thấy nơi mông ma sát với cầu trượt nóng bừng đến độ sắp bốc cháy lên từng ngọn nhỏ rồi.

Tốc độ trượt xuống bên dưới nhanh đến mức Sở Thanh không thể khống chế, người phía dưới nhao nhao tránh ra, sợ bị Sở Thanh đụng phải.

Một giây sau cả người Sở Thanh ập vào làn nước. Không phải nổi trên mặt nước như trong tưởng tượng, mà là cả người, từ đầu đến chân đều chìm trong nước.

Lúc rơi xuống nước Sở Thanh vô cùng bối rối, miệng khế mở ra lấy hơi lại sắc mấy ngụm nước lạnh. Cô chỉ cảm thấy lồng ngực đau nhức, giống như thể hít thở không thông vậy. Còn có... Mùi thuốc sát trùng đúng là uống chẳng ngon gì cả.

Đúng lúc này, Sở Thanh bị người ta xách lên một cái. Đầu rời khỏi nước rồi cô mới cảm thấy mình được sống lại. Hít từng hơi từng hơi không khí trong lành rồi, trong chốc lát Sở Thanh mới dần phát giác được có gì đó không thích hợp...

Cánh tay của nàng vịn lấy bả vai của người nào đó, người kia vô cùng gầy gò, xương cốt cứng cáp làm da thịt cô cũng đau. Ở khu nước sâu chân đạp không tới đáy này, Sở Thanh một phát giẫm lên thứ gì đó hết sức âm áp, một chân khác thì lại an tọa trên đầu gối bên cạnh của người ta...

Cô ngẩng đầu nhìn lên thì bị gương mặt kia của Trình Dịch An dọa đến thiếu chút nữa là lại hít thở không thông. Sở Thanh vội vàng buông tay lùi lại, trong lúc bối rối giật mình chân không giẫm đến được đáy bể, cô lại nghiêng thân mình té xuống...

Trình Dịch An đứng tại chỗ không nhúc nhích, rất chi là bình tĩnh đưa tay kéo cô lên. Cậu một tay bắt lấy cánh tay Sở Thanh, một cái tay khác lại bắt được dây áo tắm của Sở Thanh...

Lần này cả hai người đều ngẩn người ra, hai gò má Trình Dịch An trong phút chốc đã hơi đỏ lên, bàn tay đang nắm lấy dây áo tắm rất nhanh đã rút lại.

“Tạch!”

“Á! Trình Dịch An cậu làm gì đấy!” Sở Thanh nhe răng trợn mắt xoa xoa bả vai, áo tắm bằng sợi tổng hợp vô cùng co giãn, anh bắt dây áo tắm lại như thế khiến bả vai cô đỏ cả một mảng.

Trình Dịch An vội vàng nói xin lỗi, vừa rồi cậu căng thẳng nên chỉ lo thu tay lại, không tính toán đến độ co giãn của dây áo.

Sở Thanh không dám tùy tiện buông tay, hai tay sống chết ôm Trình Dịch An không thả.

Trình Dịch An rất bất đắc dĩ, chỉ có thể nửa kéo nửa túm người lên khu nước cạn. Buông Sở Thanh ra rồi, cậu tựa vào bên bể ngồi xuống để hạ nhiệt, giờ phút này toàn thân cậu đều nóng bừng đến mức làn da lộ ra màu hồng.

...

Trình Dịch An chậm rãi tới gần suối nước nóng, cởi áo choàng tắm ra đặt sang một bên, chuẩn bị sẵn sàng để tùy thời xuống nước vớt Sở Thanh lên.

“Oành...” Sở Thanh bịt mũi, mím chặt môi rồi lao xuống nước. Cô đã có kinh nghiệm nhịn thở không ít, mà cô đã thử qua độ nông sâu của bể rồi, không đến mức chân đạp không đến đáy.

Lúc Sở Thanh vừa thò đầu ra khỏi nước đã nhìn thấy có một người đàn ông đưa lưng về phía cô đang cởi áo choàng tắm chuẩn bị xuống nước. Cô vội vàng lùi sang một góc của suối nước nóng, cảnh giác nhìn người đàn ông có dáng người cũng không tồi kia.

Trình Dịch An vừa xoay người lại thì nhìn thấy cặp mắt đầy cảnh giác của Sở Thanh, hai tay ôm ở trước ngực, giống như là có thể chuẩn bị gọi người cứu mạng bất cứ lúc nào vậy.

Sau khi biết người đàn ông có vóc người rất được kia là Trình Dịch An, Sở Thanh càng muốn bỏ chạy hơn. Người này đúng là âm hồn bất tán mà, đi công tác cũng có thể gặp phải, đi tắm suối nước nóng cũng có thể gặp phải luôn.

Trình Dịch An liếm môi một cái, sau đó lại hắng giọng một cái, sau đó nữa lại ho khan một tiếng... Thấy Sở Thanh cau mày ẩn chứa chút không kiên nhẫn, anh mới tranh thủ thời gian mở miệng: “Trùng hợp quá.”

“Ừm...” Sở Thanh bất đắc dĩ đến chỗ nước cạn ngồi.

Bể có cầu trượt đều sẽ hơi lớn một chút, phần phần nước sâu và phần nước cạn, miễn cho người trượt lại trượt xuống khu nước cạn làm mông đau.

Trình Dịch An cũng chậm chậm đi về phía Sở Thanh, nghĩ đến quy cách “thả thính” em gái của Tưởng Duệ... Anh ngượng ngịu mở miệng, chỉ là ngẫm lại thì thấy thẹn đến hoảng.

“Cô... Vẫn khỏe chứ?” Trình Dịch An nghĩ mãi cũng chỉ nghĩ ra được một câu như thế.

“Qua đời rồi.” Sở Thanh nhàn nhạt đáp.

Trình Dịch An ngây người, sững sờ trong chớp mắt sau đó cúi đầu xin lỗi: “Xin lỗi...”

Sở Thanh không quá để ý mà lắc đầu, “Nhiều năm rồi mà, không sao.”

“Vậy chú đầu?”

Sở Thanh lại lặp lại ba chữ vừa mới nói, sau khi Trình Dịch An nghe xong thì lại nói xin lỗi lần nữa. Lần này anh dứt khoát không nói gì nữa, cúi đầu ngẩn người.

“Bà Lưu vẫn khỏe chứ?” Sở Thanh nhìn dáng vẻ xoắn xuýt của anh, chủ động mở miệng hỏi.

Trình Dịch An nghe thấy giọng cô thì ngẩng đầu lên, một mặt mờ mịt nhìn cô, “Bà tôi họ Vương mà.”

“Tớ đang nói bà Lưu bán cá con ý...” Sở Thanh bắt đắc dĩ gãi đầu một cái, sao mà cảm giác nói chuyện phiếm với Trình Dịch An lại lao lực vậy này. Cô nhớ chỉ có khi nhắc đến đề vật lý thì cái máy hát Trình Dịch An mới được mở lên, cũng không biết bây giờ chốt mở rồi đi nơi nào rồi nữa.

“Rất tốt.” Sau đó lại là im lặng, im lặng có một lúc lâu.

Sở Thanh tựa vào cạnh bể, sắp đến nơi rồi. Cái hũ nút này nếu ai muốn lấy về nhà thì lấy đi, cũng không chơi vui bằng cái loa thông minh nữa, tối thiểu thì mua loa thông minh nó còn có thể dỗ mày vui vẻ, nũng nịu với mày. Còn người này thì trừ cái mặt đẹp với biết khám bệnh ra ấy à, có thể phụ đạo làm bài tập cho con nít cũng đã tính là một ưu điểm rồi.

“Một mình thì nhớ chú ý an toàn.”

“Được.”

“Nhớ mấy ngày nữa đi lấy thuốc.”

“Biết rồi.”

“Có dùng thuốc không đấy?”

“Không dùng.”

“Ừm, phải kiên trì uống...”

“Được.”

“

Trình Dịch An rất cố gắng tìm chủ đề, anh muốn lấy lòng Sở Thanh. Nhưng Sở Thanh dường như cũng không phải là rất muốn để ý đến anh, trong lúc nhất thời anh hơi xấu hổ, không biết phải làm sao bây giờ.

Đột nhiên nghĩ đến lời Tường Duệ dạy cho anh, Trình Dịch An quyết định lấy ngựa chết làm ngựa sống thử nói ra một chút, “Cậu, bao năm rồi mà cậu không tìm bạn trai à? Tuổi cũng không còn nhỏ nữa...”

Sở Thanh sững sờ, sau đó rất nhanh đã nói tiếp: “Nghĩ đến rồi, định năm sau sẽ đi xem mắt.”

Lần này Trình Dịch An càng mộng mị hơn, thứ Tưởng Duệ dạy chính là, nhà gái nói muốn tìm, sau đó nhà trai hỏi cô thấy tôi thế nào. Nhưng Tưởng Duệ không dạy anh nếu con gái người ta nói chuẩn bị đi xem mặt thì phải đáp lại thế nào mà...

Trình Dịch An chỉ có thể ừ một tiếng, sau đó tiếp tục im lặng.

Sở Thanh thấy anh không có chút phản ứng nào, thậm chí còn ừ.

Lửa giận bỗng vọt lên, cô đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói: “Tớ hơi mệt, về phòng trước đây, cậu cứ từ từ mà ngâm.”

“Được.” Trình Dịch An nhú nhú mày, anh mơ hồ cảm thấy có thể mình đắc tội với Sở Thanh rồi, nhưng lại không biết đắc tội ở câu nào, và phải “chữa cháy” thế nào.

Lúc Sở Thanh lên bờ thì đi đứng không ổn định cho lắm, hơi lung lay một cái, cô vừa mới hạ người xuống để đứng vững lại thì đột nhiên bên hông có một đôi tay vòng qua...

Hai giây sau, cả người cô ngồi trong nước, nói chính xác là ngồi ngay trên đùi Trình Dịch An.

Hai tay Trình Dịch An vòng qua eo Sở Thanh, cả người cứng đờ không dám động đây...

Ôn hương nhuyễn ngọc* trong ngực, Trình Dịch An cũng không rảnh quan tâm đến lễ nghi liêm sỉ gì gì đó, anh cúi đầu dán gần bên gương mặt Sở Thanh mà hôn nhẹ một cái. Xúc cảm mềm mềm, lúc xích lại gần Sở Thanh thì còn thấy lông tơ mịn màng trên gương mặt cô, nhìn mê người như cây mật đào vậy.

**温香软玉 Miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.*

Trình Dịch An thấy cô không có phản ứng gì thì lại cúi đầu xuống hôn lên môi cô, vừa đụng một cái người trong ngực đã giãy dụa muốn đứng dậy.

Sở Thanh đẩy Trình Dịch An ra, muốn lên bờ.

Lúc lên bờ Trình Dịch An còn nắm lấy tay cô, Sở Thanh vội vàng né tránh, sau đó dùng chân đạp một cái về đằng sau, lên bờ rồi thì áo choàng tắm cũng không buồn lấy đã quay đầu bỏ chạy.

Trình Dịch An bị Sở Thanh đẩy vào khu nước sâu, sặc hai ngụm nước. Anh đỏ mắt đi lên bờ, sau đó yên lặng kéo Tưởng Duệ vào sổ đen, không biết anh ta đưa ra cái chủ ý ngu ngốc gì thế nữa, chẳng hữu dụng gì sất.

Sở Thanh tức giận đến không chịu được, cái hũ nút kia không biết có tâm ma gì nữa, mấy ngày trước còn hờ hững lạnh lẽo với cô mà hôm nay đã trực tiếp thay đổi tính tình, không trả lời được thì trực tiếp dùng miệng luôn... Trước kia cô không biết anh lưu manh như vậy đấy.

Hung vội lau mặt hai lần, Sở Thanh đỏ mặt về phòng.

Trên đường gặp phải đồng nghiệp Tôn Băng Dao, cô dừng lại lên tiếng chào, “Chị Băng, chị ra ngoài à...”

Tôn Băng Dao thấy mặt cô đỏ ửng như con cua chín, hồ nghi nói: “Em sao thế? Sao mặt đỏ thế này?”

Sở Thanh dùng mu bàn tay sờ sờ mặt, lắc đầu nói: “Không sao đâu ạ, có thể là do ngâm suối nước nóng lâu quá.”

“Nhanh về nghỉ ngơi đi, chị còn tưởng em nhìn thấy anh đẹp trai nào nên chảy cả máu mũi chứ...” Tôn Băng Dao đi về phía Sở Thanh hai bước, nhỏ giọng hỏi, “Vừa rồi em có thấy anh đẹp trai nào không thế? Cái kiểu cực đẹp trai cực nhiều tiền ý. Chị nghe nói hôm nay ông chủ của khu nghỉ dưỡng đưa anh em bạn bè tới, đặc biệt đi tìm nhân viên công tác lấy bikini mặc...”

Sở Thanh nuốt một ngụm nước bọt, kiên định lắc đầu. Cực đẹp trai cực nhiều tiền thì cô không nhìn thấy, chỉ thấy được một gã cực khó chịu cực buồn vui vô thường.

Sau khi Sở Thanh lên bờ thì Trình Dịch An bên kia cũng về phòng mình.

Bọn Tường Duệ đang chơi đánh bài trong phòng, thấy cả người anh đỏ bừng từ tai đến chân, Tường Duệ vút mặt chườm trong tay xuống điên cuồng chạy đến bên cạnh anh hỏi: “Thế nào thế nào, thành công không? Có phải kết thúc kiếp sống độc thân hơn hai mươi năm của mày rồi không?”

Trình Dịch An không đáp, mặt lạnh liếc anh ta một cái rồi nhấc chân đi luôn.

“Ài ài, đừng đi mà! Vẫn chưa thả thính được à? Không phải chứ...”

Tường Duệ gãi đầu một cái, không biết xuất hiện sai lầm ở khâu nào, “Thế này đi, tao dạy cho mày một chiêu. Lát nữa tao hỏi quản lý số phòng của cô gái kia, buổi tối mày...”

“Cút.” Trình Dịch An biết anh ta mồm chó không nhả ra được ngà voi, anh giật quần áo trong tay Tường Duệ ra, quay đầu rời đi.

Tường Duệ vô tội đứng tại chỗ, nghĩ thầm quả nhiên chó độc thân tính khí quá là đáng ghét... Anh ta chỉ là muốn Trình Dịch An cho con gái người ta chút đồ ăn để xum xoe nịnh nọt, xoẹt cái tăng độ yêu thích. Cũng không biết nói anh thế nào nữa.

Hết chương 20.

Chương 21.

Chương 21.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Sở Thanh thay quần áo, không muốn nằm lì trong phòng nữa. Lúc cô đến có nghe nói ở đằng sau phòng ở là vườn hoa, cô choàng chiếc khăn quàng cổ dề xuống ra cửa.

Có lẽ là bởi vì có suối nước nóng nên nhiệt độ ở khu nghỉ dưỡng cao hơn so với trong thành phố, cây cối xanh biếc cũng có rất nhiều. Sở Thanh ngồi trên bậc thang của đình nghỉ mát, trước mặt là một bể suối nước nóng nho nhỏ, bốc lên hơi nóng, nhìn mãi mà cũng không có ai tới.

Cô vốn muốn buổi chiều nay có thể ngâm ở trong bể nghỉ ngơi một hai tiếng để xua đi hơi lạnh, ai biết được kế hoạch lại bị Trình Dịch An làm rối hết cả lên.

Sở Thanh bước từng bước nhỏ i đến bên suối nước nóng ngồi xuống, thả chân vào trong bể. Cô nâng váy lên cao, ngồi xích về phía trước thêm một bước để ngâm cả bắp chân.

Đang lúc cô muốn xích lên thêm một bước nữa thì phần áo sau lưng đột nhiên bị người ta kéo lại, cổ áo thất lấy cổ cô.

Lúc này Sở Thanh đột nhiên nhớ đến một gói emoji, tên là “Bắt lấy vận mệnh sau cổ”.

Cô vấy tay ra hiệu người đứng phía sau buông ra, vừa quay đầu nhìn thì thấy quả nhiên lại là Trình Dịch An. Sở Thanh tức giận lườm một cái, nhưng không dám để Trình Dịch An nhìn thấy mình lườm anh nên cô cúi đầu trộm lườm.

“Cậu làm gì thế?” Sở Thanh cau mày hỏi. Cô bây giờ cũng rất hoài nghi có phải người này gắn GPS lên người mình hay không mà đi chỗ nào cũng đụng mặt cho được.

GPS thì đúng là không có, nhưng lại có một gã nhân viên chào mua là Tưởng Duệ, vừa phát hiện Sở Thanh ra khỏi phòng thì chờ cũng không kịp chờ, chạy ngay đi nói cho Trình Dịch An.

Lúc đầu Trình Dịch An đang ngủ nên không tỉnh nguyện ra ngoài chút nào, nhưng Tưởng Duệ lại trực tiếp kéo ra khỏi cửa phòng, la hét anh giải quyết chuyện chung thân đại sự sớm sớm tí, buổi tối hai người một giường nằm ngủ không phải sợ lạnh nữa.

Trình Dịch An vừa định mở miệng nói chuyện thì điện thoại của Sở Thanh vang lên. Triệu Tư Phàm giục cô đến đại sảnh để ăn cơm,

mới vừa rồi cô ấy đi gõ cửa phòng Sở Thanh mà không thấy, hỏi cô đang ở đâu.

“Lãnh đạo giục tớ rồi...” Sở Thanh cúp điện thoại thì rút chân ra khỏi bể, nhìn chung quanh hai vòng mà không tìm được giày.

“Đợi một lát.” Trình Dịch An nắm cặp chân ướt sũng của cô, rút một cái khăn lông từ trong túi ra.

“Cậu theo dõi tớ đấy à?” Ta ngoài trùng hợp gặp phải thì cũng thôi đi, chứ sao có thể trùng hợp đến độ trong túi cũng vừa vặn có một chiếc khăn lau chân chứ.

Trình Dịch An cúi đầu không đáp, coi như ngầm thừa nhận. Anh dùng khăn mặt trùm lên chân Sở Thanh lau sạch nước, sau đó cầm cổ chân cô mà cẩn thận lau khô.

Sở Thanh cảm thấy ngứa ngứa, không ngừng trốn về sau. Chân cô trước nay chưa từng được ai chạm qua, cũng không biết có bị thối chân không...

“Đừng nhúc nhích.” Trình Dịch An lau khô chân cho Sở Thanh rồi thì cầm lấy đôi giày đang đặt ở một bên. Ước chừng sau khoảng hai lần tìm tất mà không thấy đâu, anh cau mày không vui nhìn cô.

Sở Thanh sợ nhất là vẻ mặt này của anh, lúc trước cô không làm được đề toán là Trình Dịch An cứ lườm nguýt nhìn cô như thế, bây giờ quên đi tất mà cũng lườm.

“Tớ quên mà... Không sao hết, ở đây cũng không lạnh.” Sở Thanh bĩu môi, sau đó lưu loát đi giày vào rồi co cẳng chạy, không cho Trình Dịch An cơ hội dạy dỗ.

Sau khi Sở Thanh đi rồi, Trình Dịch An cũng quay đầu về phòng ăn luôn, chờ đến lúc anh chậm rãi đến được phòng ăn, rồi ngồi yên vị tại chỗ cũng không thấy bóng dáng Sở Thanh trong đại sảnh.

Anh nghĩ chắc là Sở Thanh lạc đường rồi, cúi đầu phát định vị cho Sở Thanh.

Năm phút sau, cửa phòng ăn mở ra, Sở Thanh cúi đầu chạy đến bàn bên ngồi xuống.

“Ủa? Chị Tư Phàm đâu rồi ạ?” Sở Thanh ngồi xuống, không thấy Triệu Tư Phàm đâu thì kéo Tôn Băng Dao bên cạnh hỏi.

Tôn Băng Dao chỉ chỉ Triệu Tư Phàm ở bàn bên, nói: “Chỗ kia kìa, chắc đang tìm anh đẹp trai.” Toàn công ty đều biết Triệu Tư Phàm yêu đơn phương người đứng thứ hai trong Thành Hòa Phó Trọng Đình, là thanh mai trúc mã lớn lên với nhau từ bé.

“Ui, Tiểu Sở, em thấy người kia thế nào?” Tôn Băng Dao vụng trộm chỉ vào bàn bên cạnh, “Người mặc đồ đen cầm ly rượu đỏ không nói lời nào ấy, chặc chặc chặc, nhìn ngón tay kia kìa...”

Sở Thanh bắt đắ dĩ cúi đầu, cô cũng biết câu khen ngón tay dài ấy Tôn Băng Dao chỉ đơn thuần là khen tay Trình Dịch An đẹp thôi.

“Em nhìn giúp chị chút đi, người đó trông không giống mấy người làm ăn kia lắm...” Tôn Băng Dao kéo tay Sở Thanh, “Ấy ấy ấy, có phải anh ta nhìn chị không thế?”

Trình Dịch An nhìn chằm chằm Sở Thanh, cô gái kia rụt đầu giả làm ốc sên không buồn ngẩng đầu lên.

Ly rượu đỏ trong tay vừa uống một ngụm đã bị Tưởng Duệ cướp lấy, Tưởng Duệ xích lại gần bên tai anh, “Thế nào? Tình báo của tao đáng tin cậy đúng không?”

Trình Dịch An hừ lạnh một tiếng, lẹ tay đưa hải sâm sốt hành* đưa cho Tưởng Duệ. Món này chia theo đầu người, một người một con, anh biết Tưởng Duệ xưa nay thích ăn đám đồ chơi này.

*

Tưởng Duệ cười hớ hớ, một phát nuốt hải sâm xuống, vừa nhai vừa chỉ chiêu cho Trình Dịch An: “Lát nữa cô ấy ra ngoài thì mày cũng theo ra, ngắm trăng này hóng gió này, từ thi từ ca phú đến nhân sinh triết học...”

“Mày quên đi, cái hũ nút Trình Dịch An này ấy à... Đoán chừng chỉ có thể nói chuyện được y học rồi hoá học vật lý với con gái nhà người ta thôi.” Cố Thì Thiên ở bên cạnh nhắc đầu khỏi ván bài, nói xong thì nhét ipad vào tay Trình Dịch An, “Lão Trình nhanh nhanh nhanh, tao mà thua thì không có đậu vui về* đâu.”

*

Sau khi Trình Dịch An nhận ipad rồi, Cố Thì Thiên chọc chọc Tưởng Duệ bên cạnh, “Cậu ta để ý em gái nào thế?”

Tưởng Duệ dùng lực ho khan hai tiếng, sau đó cố làm ra vẻ bí ẩn “thiên cơ không thể tiết lộ”. Vì bảo vệ da mặt mỏng như cánh ve của Trình Dịch An, anh ta cảm thấy trước khi cách mạng chưa thành công thì không nên trắng trợn tuyên dương.

Cơm nước xong xuôi thì Triệu Tư Phàm về bàn Sở Thanh, mời họ cùng đi hát chung, cũng nói khu nghỉ dưỡng còn có rạp chiếu phim tư nhân và phòng trò chơi nữa, không muốn thì có thể tự do hoạt động.

Lúc đầu Sở Thanh định về phòng ngủ, ai ngờ Tôn Băng Dao nhất định phải kéo cô theo. Vừa nghĩ tới việc Tôn Băng Dao để mắt đến Trình Dịch An là Sở Thanh lại giận mà không chỗ giải tỏa. Không hiểu sao cái hũ nút kia được người ta yêu thích thế không biết.

Hai nhóm người trước sau đi đến phòng karaoke, lúc đến thì Sở Thanh và các đồng nghiệp ngồi một bên, Trình Dịch An và hội anh em ngồi một bên.

Sở Thanh và Trình Dịch An ngồi đối diện, vị trí là do Tôn Bằng Dao chọn, nói như thế thì tiện quan sát hơn.

Ngồi xuống rồi, người đàn ông ngồi bên Trình Dịch An có quan hệ rất tốt với anh la hét đòi chơi trò chơi.

Nói thật hay đại mạo hiểm, rút thăm phải số nhỏ nhất.

Một xấp bài truyền đến, lúc sau đã không có còn mấy tấm, Sở Thanh tùy ý cầm một tấm, len lén liếc một chút... là ba.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, con số này hình như hơi nhỏ. Sở Thanh nhỏ giọng hỏi Tôn Bằng Dao bên cạnh, “Chị Bằng Dao, chị là số mấy thế?”

Tôn Bằng Dao thoải mái lật bài qua cho Sở Thanh nhìn, sau đó thấy cô nhú nhú mày, “Muốn đổi với chị không?”

Sở Thanh vội vàng lắc đầu, quân hai, còn không bằng quân ba cơ của cô.

Sau khi tất cả mọi người lộ bài rồi, mọi ánh mắt đều tập trung trên người Sở Thanh.

“Mỹ nữ ba cơ, rút đi...” Tưởng Duệ ra hiệu cô rút một cây từ trong ống thẻ.

Sở Thanh ngờ ngác, cô chỉ chỉ lá bài của Tôn Bằng Dao bên cạnh, hơi không hiểu.

“Hai nhưng mà so ra thì quân ba của cô lớn hơn, chưa chơi bài bao giờ sao cô gái?” Người chơi bài cấp mười Cổ Thì Thiên nói chuyện.

“Ồ...” Sở Thanh bất đắc dĩ, đành phải cầm lấy ống thẻ.

“Trước tiên giới thiệu mình chút đi, chúng ta cũng không nhận ra đâu.” Một cậu mặt con nít cười cười, “Cô đồ cơ tên là gì vậy?”

Anh ta nói lời nói này xong thì hai người bên cạnh hai sắc mặt khác nhau. Sắc mặt Trình Dịch An như gan heo, như bất cứ lúc nào cũng có thể đánh người vậy. Tưởng Duệ cười đến mức siêu dễ tiện, chuẩn bị chờ xem kịch vui.

“Tôi là Sở Thanh.” Sở Thanh hơi cong cong khóe miệng.

“Chỉ là một cô bé thôi, các cậu kiểm chế một chút.” Triệu Tư Phàm biết bọn họ xưa nay thích nói giỡn, sợ dọa phải Sở Thanh.

Tưởng Duệ vui tươi hơn hờ hoà giải, “Chúng tôi đều là thanh niên thuần thiện năm tốt, công dân giản dị bốn tốt, Triệu tổng nói gì vậy.”

Sở Thanh nhận ống thẻ rồi bắt đầu lắc, từ từ nhắm hai mắt lại. Cô chỉ cầu đừng để cô phải thắng thần chuyện yêu đương gì đó, một thân solo trước mọi người mặt thừa nhận mình chưa từng yêu đương gì sắt thì hơi xấu hổ.

“Cộp” một tiếng, thăm trúc rơi xuống đất.

Tưởng Duệ cấp tốc chạy đến bên cạnh Sở Thanh nhặt thăm trúc lên, sau đó chạy về chỗ ngồi lớn tiếng đọc: “Kể lại mối tình đầu thời

học sinh của bạn.” Anh tăng thêm bốn chữ thời học sinh (学生时代), còn đập Trình Dịch An bên cạnh một phát.

Sở Thanh hơi kinh ngạc, Tưởng Duệ thấy thế thì đưa thẻ cho Triệu Tư Phàm nhìn thoáng qua, “Tôi biết chữ mà đúng không?”

“Ừm, biết.” Triệu Tư Phàm không biết anh ta định làm gì trong hồ lô, nhưng cũng không vạch trần anh ta.

Trình Dịch An như lơ đãng nhìn sang, trên tám thẻ giấy trắng mực đen kia viết “Món ăn mà bạn ghét nhất là gì?” .

“Tôi không có mối tình đầu.” Sở Thanh thoải mái mở miệng.

Vừa nói câu này là mặt Trình Dịch An đen lại, ly rượu đổ trong tay sắp bị anh bóp nát.

“Không thẻ nào, Sở Sở, hỏi đi học cậu không yêu đương á?” Một nữ đồng nghiệp không tin lắm, “Vậy bạn học nam có quan hệ tốt thì sao?”

“Là... là nam sinh ngồi ở phía sau, cứ đến tiết Ngữ Văn là đi ngủ.”

“Đẹp trai không đẹp trai không?”

Sở Thanh hơi lúng túng, không dám nhìn Trình Dịch An đối diện, “Cũng được?”

“Uầy, chuyện cũ của học bá và cận bã học à? Có phải về sau giúp cô ta điên cuồng học bổ túc, sau đó anh ta sinh lòng sùng bái với cô, trong tim thầm mến?” Người đồng nghiệp này của Sở Thanh phụ trách viết văn án, bình thường mình còn viết tiểu thuyết, não động rất lớn.

“Tôi mới là học cận bã, cậu ấy bổ túc cho tôi... Tôi ngồi thứ hai từ dưới đến lên là vì học không giỏi, cậu ấy ngồi sau tôi là vì thành tích quá tốt, ngồi hàng trước mà lên lớp ngủ thì người ta hận chết.”

“Sau đó thì sao?”

“Tôi chuyển trường.” Ngắn ngủi bốn chữ* kết thúc chủ đề, Sở Thanh cũng không tình nguyện nói thêm gì.

*我转学了.

Tưởng Duệ ngồi đối diện bị dọa đến mức đôi mắt hạt châu sắp trợn lồi ra đến nơi, giống như thẻ nói xong rồi chỗ nào thế? Ánh trắng sáng mà Trình Dịch An tâm tâm niệm niệm tám năm trời và cậu ta hóa ra chưa từng bên nhau sao?

Trò chơi bước vào vòng tiếp theo, Sở Thanh lại một lần nữa lấy được quân ba cơ, lắc ra được tám thẻ là gọi điện thoại cho mối tình đầu.

“Gọi cho bạn học nam kia của cậu đi? Nói không chừng...”

Sở Thanh nghe xong thì vội khoát tay, “Không gọi, không thẻ nào, để tôi uống rượu đi.”

Trình Dịch An nghe thấy câu không thể nào kia thì trong đầu ong lên một tiếng, cảm thấy do ly rượu đỏ vừa rồi hơi mạnh.

“Không thì để Tiểu Sở hát một bài đi, cô ấy hát êm tai lắm.” Triệu Tư Phàm đề nghị, vừa nãy bảo nhớ lại bạn học nam kia mà mặt Sở Thanh đã đỏ rần rồi, nếu để cô gọi điện thoại đùa ác mấy trò tỏ tình gì đó, đoán không chừng vừa xong kì nghỉ cô gái này từ chức luôn mất.

“Được đó, hát gì nào, để tôi bật cho.” Tưởng Duệ xung phong nhận việc chạy đến chỗ bật bài, “Meo meo meo hay là du du du?”

“Cái đó cái đó! Gọi là cái gì nhỉ, bài mà em ấy hát lúc mới đến ấy!”

Đầu óc Tôn Băng Dao đột nhiên đơ mất, “Chị Phàm, chị có nhớ bài Sở Thanh hôm đầu tiên đến không, cực êm tai.”

“Để chị bật...” Triệu Tư Phàm dùng di động quét mã tìm bài cho Sở Thanh.

Tưởng Duệ đứng bên cạnh chỗ bật bài, ngượng ngùng mở nhạc đệm lớn hơn một chút, còn bật đặc hiệu vỗ tay nữa.

Nhạc đệm vang lên, Sở Thanh bắt đầu cầm mic lên.

« Yêu nhau quá sớm », bài hát này mà hát ngay trước mặt Trình Dịch An thì hơi kì quặc, mặc dù lúc trước hai người cũng không có gì ... Nhưng lại luôn có thứ cảm giác nhớ về mối tình đầu, yêu mà không thể, nhớ thương bao năm.

Hát xong, Sở Thanh dựa vào ghế sofa không nói chuyện, lúc trước nghe bài hát này còn có thể rơi hai giọt nước mắt, bây giờ cũng miễn dịch rồi. Nghe nhiều hát nhiều là cũng thôi nhạy cảm. Có thể là bởi vì hôm nay Trình Dịch An ở đây nên cứ có cảm giác kì lạ. Mà Trình Dịch An bên kia nhìn chằm chằm màn hình, ly rượu đỏ trong tay trống không. Khi giọng Sở Thanh truyền ra ngoài, anh nghe mà trong lòng đau nhức.

Trình Dịch An không biết năm đó vì sao cô không lời từ biệt, chỉ là cũng có thể đoán chừng được một hai. Một cô gái nhỏ không nơi nương tựa bao năm như vậy cho đến giờ, chút oán niệm đối với việc năm ấy cô rời đi cũng đã mất, chỉ còn lại sự đau lòng.

Tưởng Duệ cầm qua microphone ngắt lời, “Em gái nhỏ đây là có chuyện cũ à!”

Vừa dứt lời, Trình Dịch An bên người đột nhiên đứng dậy, “Bệnh viện có chuyện, tôi đi trước.”

“Áy không phải chứ, mà có chuyện gì chứ?” Tưởng Duệ gãi gãi đầu, hơi nghi hoặc một chút, “Không phải đã nói là được nghỉ hai ngày à...”

Hết chương 21.

Chương 22.

Chương 22.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Trong lòng Trình Dịch An có phiền muộn, anh không muốn tiếp tục ngồi trong kia chờ nữa. Anh ngồi trong xe một lúc lâu, thấy trên ghế lái phụ trong xe của Tưởng Duệ rơi một bao thuốc. Anh rút một điều ra, điều thuốc lá này khác điều lần trước, điều thuốc mảnh mảnh lại thanh lịch, khẽ sát lại còn ngửi thấy mùi bạc hà.

Anh dùng bật lửa châm thuốc, sau đó hít một hơi thật mạnh. . . Vị thuốc lá hòa với hương bạc hà ngập trong khoang mũi, Trình Dịch An thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại là một trận ho kịch liệt.

Chờ đến khi anh tỉnh táo rồi, định quay về nhà thì điện thoại lại vang lên. Bệnh viện thông báo cho anh tranh thủ thời gian đến bệnh viện, ở trung tâm thành phố xảy ra một vụ tai nạn giao thông đặc biệt, rất nhiều bệnh nhân đang trên đường được đưa đến bệnh viện.

Trình Dịch An cúp điện thoại rồi, không chờ nổi một giây đã nhanh chóng khởi động xe lái đến bệnh viện .

Bởi vì con đường từ khu nghỉ dưỡng đến bệnh viện xa xôi nên Trình Dịch An là người cuối cùng đến bệnh viện. Lúc đến phòng cấp cứu thì cấp tốc chạy vào phòng thay quần áo, thay quần áo khử độc.

Trong lúc đó thì nghe đồng nghiệp kể lại tình hình cụ thể của sự cố đêm nay, say rượu lái xe, va chạm liên hoàn. Tám chiếc xe đâm vào nhau, trong đó có một chiếc là xe buýt du lịch.

Lúc này tất cả bệnh viện xung quanh Thành phố M đều loạn cào cào, có thể gọi được bác sĩ nào đến thì gọi hết, ngay cả Phó chủ nhiệm đang ăn rượu mừng của con gái cũng đang chạy về đây.

“Chủ nhiệm Vương, bên ngoài lại có một vụ chấn thương sọ não nữa...” Y tá gõ cửa vào, truyền lời lại.

“Đến phòng giải phẫu số ba chờ đi, xem xem bác sĩ Lưu và chủ nhiệm Dương đã kết thúc chưa.” Chủ nhiệm khoa ngoại thần kinh Vương Bình Chi cũng không ngẩng đầu, chuyên chú vào công việc trong tay.

Lúc này lại một cô y tá lão đạo chạy vào, “Chủ nhiệm, ông, ông đi xem phòng giải phẫu số hai đi ạ, bệnh, bệnh nhân sắp không được rồi ạ.”

Vương Bình Chi sững sờ, “Là cái kia thằng nhóc tóc húi cua sao? Tiểu Trình, cậu đi xem đi.”

Trình Dịch An nhận được mệnh lệnh thì không dám chậm trễ dù chỉ một giây chạy thẳng ra ngoài cửa. Chạy trăm mét mà anh cũng không dám thở dốc dù chỉ một chút, vì anh đây là đang chạy đua với thần chết.

*

Vừa vào cửa, trong phòng giải phẫu đã lặng ngắt như tờ.

“Bác sĩ Lưu.” Trình Dịch An đi vào hai bước, nghiêng mắt nhìn biểu thị trên máy kiểm tra triệu chứng bệnh, đã không còn dấu hiệu của sự sống nữa rồi.

“Gãy xương sống diện rộng, tổn thương tủy sống trên, não bộ bị tổn thương nghiêm trọng. . .” Người đưa tới được một lúc đã sắp không được rồi.

“Thông báo tử vong đi, bên ngoài còn bệnh nhân.”

Lưu Vinh gật đầu, sau đó để y tá thông báo cho bác sĩ khoa chỉnh hình bác sĩ không cần đến nữa, giữ tinh thần tỉnh táo để chuẩn bị làm một cuộc giải phẫu khác.

“Cái thằng chó má kia. . .” Lúc ra cửa Lưu Vinh còn chửi, người say rượu lái xe là một cậu sinh viên hai mươi tuổi, nghe nói trước đó đã bị thu bằng lái rồi, lúc này cũng không có bằng lái.

Trình Dịch An vừa ra phòng giải phẫu thì bị người đối diện vung tay đâm một cái. Anh che mặt lùi về phía sau mấy bước, người đánh anh bị mấy y tá kéo ra.

“Bác sĩ các người không thẹn với lương tâm à? Người bị hại không cứu lại đi liều mạng cứu kẻ gây họa, đồ chó làm việc lấy tiền...” Sắc mặt người đàn ông cao lớn kia đỏ bừng, chửi ầm lên với Trình Dịch An.

Vừa nói câu này thì thân nhân bệnh nhân trên hành lang cũng nhao nhao làm loạn cả lên, từng người từng người vây đến bên người Trình Dịch An.

“Nói chứ, chuyển viện quách cho rồi! Còn không hiểu sao, ai có tiền thì chữa trước mà. Đứa cháu trai thứ đáng thương của tôi vừa vào giải phẫu mới nửa tiếng đã tuyên bố tử vong, ai mà ngờ họ lại chịu bó tay. Lại còn cho thân nhân chúng ta kí cam kết nữa, ký xong còn không chữa được.”

Trình Dịch An liếm máu dính bên miệng, thở dài nói: “Bệnh nhân ở phòng giải phẫu số hai đầu bị đè ép nghiêm trọng, gãy xương sống diện rộng, lúc đưa đến. . .”

“Mày con mẹ nó đừng nói mấy thứ vô dụng này với ông, ông đây không hiểu, ông đây chỉ biết lúc đưa vào còn sống mà cuối cùng lại

bị các người chữa thành chết. Mà lại để chủ nhiệm giải phẫu cho cái đồ dê con khốn kiếp kia, còn cho cháu tao lại là bác sĩ chủ trị...” Thân nhân vây xem bên cạnh cũng nhao nhao nghị luận, còn có người nhỏ giọng thương nghị chuyển viện.

“Chuyển viện không hề có chỗ tốt với bệnh nhân, phiền mọi người không nên ồn ào, yên lặng chờ đợi.” Trình Dịch An nói xong thì quay đầu vào phòng giải phẫu, lại đổi quần áo giải phẫu rửa tay lần nữa, sau đó lần thân đi đoạn đường xa về đến chỗ Vương Bình Chi.

Vương Bình Chi nghe thấy rằng không cứu được người thì hơi tiếc nuối. Lúc ấy có hai bàn giải phẫu bày ra trước mắt ông, anh chọn bàn trong tay này, tuy độ khó của buổi giải phẫu lớn nhưng tỉ lệ sống sót lại cao, đây là cách tốt nhất của ông, cũng là sự lựa chọn duy nhất.

Trình Dịch An làm liên tục không nghỉ cả ngày lẫn đêm gần hai mươi tiếng, mãi đến buổi tối ngày hôm sau mới rảnh một chút.

Lúc anh đi từ phòng giải phẫu thì đã gần tám giờ, bụng trống rỗng, anh tựa người vào tủ quần áo trong phòng thay đồ, trong đầu rối bời.

Đây là lần làm việc lâu nhất kể từ khi Trình Dịch An thực tập, phòng cấp cứu bận đến độ không chỗ đặt chân. Ngay cả Diêu Vũ Thành thuộc khoa hô hấp cũng bị đầy đến rửa vết thương. Nghe nói động tác của anh ta quá cẩn thận nên tốc độ rất chậm, còn bị y tá chê bai. Lúc chuẩn bị nghỉ ngơi thì Trình Dịch An nghe thấy đồng nghiệp bên ngoài nói bệnh viện lên Hot search rồi, anh cũng không rảnh đi xem. Từ việc hôm qua thân nhân làm loạn như thế thì anh đã dự liệu trước được rồi. Mấy năm trước cũng có một vụ tai nạn giao thông tình hình tương tự như thế này, cuối cùng người gây họa sống còn người bị hại thì không cứu được. Thân nhân của người bị hại đứng trước cửa bệnh viện bày linh đường ba ngày, còn đưa người của đài truyền hình đến.

Ngày đầu tiên Trình Dịch An mới vừa vào học thì thầy cũng đã nói, ắt đã làm bác sĩ cứu người, không hỏi thân phận xuất xứ, cứ coi như là người mang tội ác tày trời thì cũng phải cứu sống rồi giao cho pháp luật trừng trị. Bác sĩ chỉ phụ trách cứu người từ tay Tử thần về, không chịu trách nhiệm thẩm phán sinh tử của con người.

Ngủ được hơn hai tiếng thì Trình Dịch An đứng dậy kiểm tra các phòng. Vương Bình Chi lớn tuổi rồi, làm xong giải phẫu thì về nghỉ ngơi, dặn dò anh nhớ để ý kĩ tình hình hậu phẫu.

Anh mới thăm được một bệnh nhân thì vừa ra khỏi cửa đã nghe thấy tiếng ầm ĩ trước mặt.

“Bác sĩ Trình, thân nhân bệnh nhân đang cãi vã bên kia ạ...” Y tá không có cách nào, người trong phòng bệnh đã sắp đánh nhau đến nơi, chỉ có thể tìm người giúp.

Trình Dịch An bước nhanh chạy tới, là thân nhân của người gây họa Lâm Lân và thân nhân của một người bị hại.

Nếu tình hình của Lâm Lân không có gì ngoài ý muốn thì ngày mai đã có thể chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt sang phòng bệnh thường, nên người nhà của cậu ta đến xem tình hình phòng bệnh ra sao. Không ngờ tới người cùng phòng vừa nghe là tên nhóc uống rượu lái xe kia thì sống chết không chịu chung phòng.

Dựa trên nhân chi thường tình* thì cũng có thể hiểu được, nhưng hôm nay khoa nội không còn phòng bệnh dư nào. Cứ coi như là nhà Lâm Lân giàu nứt đố vách, muốn phòng bệnh riêng đi chẳng nữa thì cũng không có chỗ cho cậu ta biến đi.

Trình Dịch An nuốt một ngụm nước bọt, thứ anh không hiểu nhất đó chính là điều hòa quan hệ giữa người với người. Chỉ có thể bắt đầu trình bày sự thật, tranh thủ sự thông cảm của hai bên, “Bây giờ trong khoa nội đã hết phòng rồi, chúng tôi. . .”

“Nói thế nào thì chúng tôi cũng không thể chung phòng với tội phạm giết người được, bệnh viện các người nên đuổi thẳng đó ra đi. hại hai mạng người mà còn mặt mũi sống à. Nghe nói được chủ nhiệm ra tay cứu chữa nhỉ, nhà chúng tôi thì là phó chủ nhiệm làm, cũng không biết có di chứng gì không ấy chứ.”

“Cái này thì ông cứ yên tâm, giải phẫu không có vấn đề gì cả, tôi. . .”

“Cậu là bác sĩ hay y tá?” Người nhà bệnh nhân đột nhiên đặt câu hỏi, nhìn chằm chằm Trình Dịch An, “Còn trẻ như vậy, chắc là thực tập hả? Để chủ nhiệm các cậu đến đây, tôi không nói với cậu.”

“Chủ nhiệm của chúng tôi không ở đây, có chuyện gì thì tôi có thể chuyển lời thay được.”

“Đổi phòng bệnh, chúng tôi không thể ngu người ở chung phòng với loại người này được.”

“Nhưng thật sự thì không còn phòng bệnh thừa nào đâu ạ.” Khoa nội đã phải thêm giường trên hành lang đến nơi rồi, có khoa ngoại thần kinh bọn họ còn bình thường.

“Vậy chúng tôi chuyển viện thôi, Thành phố M có nhiều bệnh viện như thế, cũng không nhất định cứ phải chữa ở chỗ các người!”

“Được đấy, chuyển viện đi.” Lương Daovừa đến văn phòng đã nghe nói rằng Trình Dịch An bị kéo qua để giải hòa mâu thuẫn, vội đến mức không kịp lấy áo blouse đã chạy đến đây.

Người thân bệnh nhân thấy lại có bác sĩ đến cửa, thái độ còn cứng rắn như vậy, hơi giật mình một chút.

“Lấy tình hình của con trai nhà ông ấy mà, ký giấy cam đoan đi, nếu trên đường chuyển viện xảy ra bất cứ vấn đề gì thì chúng tôi cũng không chịu trách nhiệm. Chỉ cần ông ký xong rồi nói một câu muốn đi chỗ nào, tôi sẽ tìm xe cứu thương đưa ông đến đó ngay!” Lương Dao hai tay đút túi, tóc buộc sau gáy nhìn vô cùng già dặn, tư thế lại rất dọa người.

Bác sĩ nữ miệng lưỡi sắc bén này khó chơi hơn Trình Dịch An nhiều. Trong lúc nhất thời người nhà bệnh nhân nói không nên lời, chỉ có thể tiếp tục màn “không thể ở chung với tội phạm giết người”.

Người nhà Lâm Lân đứng bên cạnh thở dài, trong đó có một người ông lão tóc hoa râm đột nhiên cúi đầu chín mươi độ, “Tôi thay mặt xin lỗi thằng cháu trai không nên thân kia. . . Ông yên tâm, sẽ không gây thêm bất kì phiền phức nào cho nhà ông cả. Đến lúc đó chúng tôi sẽ kéo màn giường lên, cam đoan để mọi người mắt không thấy tâm không phiền.”

“Còn có một biện pháp.” Lương Dao chỉ chỉ ngoài cửa, “Có nhiều phòng phải thêm giường ngoài hành lang lắm đấy.”

“Dựa vào cái gì mà chúng tôi phải đi chứ, nếu ở hành lang thì cũng là thằng nhóc kia ở hành lang.”

Lương Dao nhún vai, “Là mấy người ghét người ta chứ người ta có ghét mấy người đâu.”

Trình Dịch An ra hiệu cho y tá lôi Lương Dao đi. Từ lúc vào bệnh viện đến giờ anh chưa thấy cách điều hòa mâu thuẫn thế này bao giờ, đây không phải là thêm dầu vào lửa sao. . .

Anh lại phí miệng lưỡi cả nửa ngày trời, dốc hết lời của cả tháng này mới miễn cưỡng khiến cho người thân bệnh nhân đồng ý chung phòng bệnh với Lâm Lân, đồng thời hứa hẹn nếu có phòng bệnh trống sẽ cho họ chuyển sang.

Trình Dịch An về văn phòng, dựa vào ghế ngăn người, anh cảm thấy nửa giờ vừa rồi trong phòng bệnh kia còn mệt hơn hai buổi giải phẫu nữa.

Anh lấy cục sạc trong ngăn kéo ra cắm vào điện thoại, nghĩ nghĩ rồi nhắn tin cho Sở Thanh.

Trình Dịch An: *Ngày mai có rảnh không?*

Hết chương 22.

Chương 23.

Chương 23.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Trình Dịch An: *Ngày mai có rảnh không?*

Vừa gửi tin nhắn đi thì chẳng bao lâu sau Sở Thanh đã nhắn lại, nói cô không rảnh, phải tăng ca.

Trình Dịch An hơi thất vọng, ấn tắt điện thoại. Anh ngồi ngẩn người một lúc rồi đột nhiên giật mình đứng dậy, động tác mạnh đến mức dọa đồng nghiệp ở cạnh nhảy dựng lên, “Lão Trình, làm gì đấy?”

“Còn chưa thăm xong một nửa số phòng bệnh còn lại nữa.” Trình Dịch An nói xong thì nhanh chóng đi ra ngoài. Lúc này hòa giải mâu thuẫn xong là anh đi thẳng về văn phòng luôn, quên sạch sành sanh chuyện mình phải đi kiểm tra các phòng bệnh.

Đa số bệnh nhân đều được tiêm thuốc mê hết rồi, người thân ở khắp nơi cũng đã nhanh chóng chạy đến đây. Trình Dịch An thăm từng phòng một, bàn giao tỉ mỉ những vấn đề cần phải chú ý sau hậu phẫu. Đêm đó anh vẫn luôn chực chờ ở bệnh viện cho đến hơn mười một giờ, sau khi đổi ca trực thì lái xe trở về nhà.

Trình Dịch An vẫn muốn chuyển ra ngoài ở, thường xuyên phải đến nửa đêm mới về nhà, nếu không thì là nửa đêm bị gọi đi, ở trong nhà thì có nhiều bất tiện. Huống chi nhà và bệnh viện cách nhau quá xa, dù trên đường đi rất thông thuận thì cũng mất hai mươi phút, tốt nhất là nên chuyển nhà mới cho xong.

Ngày tiếp theo họ thay phiên nghỉ ngơi, Trình Dịch An ăn cơm trưa xong thì ôm đống quần áo theo đến nhà mới quét dọn. Lúc đi ngang qua dưới tầng nhà Sở Thanh thì anh ngẩng đầu nhìn một chút, trên ban công có một chiếc áo sơ mi sọc caro đang tung bay, còn có chiếc quần jeans của nam giới.

Anh lại nhớ đến mấy hôm ở huyện Dương nghe các cô y tá nhàn rỗi, nói chuyện lại hợp nhau ngồi bàn luận mấy “diệu chiêu”, nói là nếu tóc con gái mà ra dầu nghiêm trọng quá thì dùng dầu gội nào đó của nam giới thì sẽ có hiệu quả vô cùng tốt.

Bởi vậy nên tất cả đồ cho nam trong nhà Sở Thanh đều có thể giải thích một cách hợp lý. Giờ phút này, Trình Dịch An chỉ biết oán hận mình ăn nói vụng về, không có thủ đoạn gì cả. Chỉ muốn ném quách

cái tính xấu này đi cho rồi, hện người ta ăn cơm thôi mà cũng chẳng xong.

Lúc Trình Dịch An đến dưới tầng nhà mình thì trong cửa đột nhiên có một con chó nhảy ra, toàn thân hai màu đen trắng, nhào mình về phía anh. Người Trình Dịch An cứng đờ, không dám hít thở cũng không dám động đậy.

Hôm nay nắng rất đẹp, chiếu sáng khiến cho những sợi lông chó bay múa trong không trung trở nên rất dễ thấy.

“Phù phù...” Rất nhanh, một bà lão chạy ra từ trong cửa, trong tay cầm một chiếc xích chó màu hồng, ngó tìm chó khắp nơi.

Mà con chó này cũng rất lanh lợi, vừa thấy chủ nhân ra là vội nhảy khỏi người Trình Dịch An rồi chạy trốn vào lùm cây.

Trình Dịch An phát phát tay ra hiệu với bà lão, sau đó lôi con chó ra khỏi lùm cây. Anh giữ chặt hai chân trước của con chó, để bà lão có thể buộc xích lại cho nó.

“Dây xích bị lỏng, bà còn chưa kịp buộc nó đã chạy rồi...” Bà lão đập một phát lên mông con chó, nhưng không dùng lực. Lúc này bà mới chú ý tới Trình Dịch An trước mặt, cao ráo đẹp trai, tuấn tú lịch sự...

“Đứa trẻ này có đối tượng chưa vậy? Cháu ở đây hay là bố mẹ cháu ở đây?”

Trình Dịch An hơi giật mình, vậy mà anh không biết thời nay có thể tùy ý tóm một người để làm mai đây.

“Cháu ở đây ạ, bạn gái của cháu... Cũng ở đây luôn ạ.”

Trông bà lão hơi tiếc nuối, sau khi ồm ồm hai tiếng thì dây dắt chó đến vườn hoa. Vừa đi vừa lầm bầm, có lẽ là trong nhà có cô cháu gái trưởng thành mà vẫn còn độc thân nên hơi nóng nảy.

Trình Dịch An lại lên lầu, vừa ra khỏi thang máy thì anh đã nhìn thấy trong căn nhà đối diện nhà mình toàn công nhân mặc quần áo lao động, leng keng leng keng, cũng không biết đang làm gì.

Thấy Trình Dịch An móc chìa khoá mở cửa ra thì có một anh mặc áo màu xanh đậm lại gần, như kiểu nhìn thấy cơ hội buôn bán, ân cần nói: “Người anh em, anh mau mau nhìn xem nhà anh có bị rò rỉ gì đó không đi...”

Trình Dịch An sững sờ, vào cửa xem xét rồi lại yên lặng đi ra.

Anh trai kia đứng dựa tường trong hành lang chờ anh, thấy Trình Dịch An về mặt ngưng trọng đi ra thì nhếch miệng cười phớt lờ: “Rỉ chứ gì?”

“Ừm...”

“Nhà ở tầng trên ra ngoài nên bốn tháng trời chưa đóng nước, chắc anh không hay ở đây đúng không? Không sao, chờ chúng tôi xây xong nhà sát vách này sẽ sang tu sửa lại cho anh.”

Anh ta lượm loát móc thời khóa biểu sửa chữa từ trong túi ra, vừa ghi chép vừa to miệng nói với mấy người anh em trong phòng kia: “Sửa xong phòng 1501 thì sang phòng 1502 ở bên luôn nhá!”

Trình Dịch An xách vali chạy đến nhà Diêu Vũ Thành, sáng nay lúc ra ngoài anh đã nói với Trình Dịch Sinh rằng mấy ngày nữa sẽ không về đâu, nên Trình Dịch Sinh để cho dì tháo dỡ giường phòng Trình Dịch An rồi. Chiếc giường kia cần phải đưa đi sơn thêm, chứ không gặp lúc trời ẩm thì kiến sẽ làm tổ cả đóng ở đó.

Sau khi gõ cửa rồi, Diêu Vũ Thành còn đang buồn ngủ đứng ở cửa ra vào hỏi anh: “Cậu làm gì đấy?”

“Cho tôi mượn nhà cậu ở hai ngày.” Trình Dịch An nói xong cũng muốn đi vào luôn, nào ngờ lại bị Diêu Vũ Thành cản ở ngoài cửa. Diêu Vũ Thành đóng cửa lại rồi kéo anh sang bên cạnh, hỏi: “Cậu không có chỗ ở à?”

“Ừm.” Trình Dịch An gật đầu, “Cho mượn nhà ở vài ngày, chờ Lâm Tương về rồi tôi đi.”

“Không có nơi đi nên cậu tìm tở?”

Trình Dịch An nhú nhú mày, cũng không cảm thấy có gì không ổn cả. Mấy ngày nay Lâm Tương không ở nhà, nhà Diêu Vũ Thành lại cũng có sẵn phòng cho khách. Mà mỗi ngày hai người họ còn có thể cùng làm bạn trên đường đến bệnh viện với nhau, quan trọng nhất là Diêu Vũ Thành còn biết nấu cơm nữa chứ.

“Nhà tở tuyệt đối không thể cho cậu ở được, cậu tự suy nghĩ xem chung quanh đây còn có ai nhà ai có thể cho cậu ở lại không đi.”

Diêu Vũ Thành liếc mắt đưa tình với anh, “Cậu hiểu mà.”

Lông mày Trình Dịch An cau chặt lại, cảm thấy không ổn.

Diêu Vũ Thành nhìn hần dáng vẻ khổ đại cừu thâm* này của anh thì hết lòng khuyên bảo: “Cậu biết Phó chủ nhiệm khoa chúng tôi tìm vợ kiểu gì không? Mặt dày như thớt ngồi xổm trước cửa nhà bạn gái hai ngày trời. Cậu biết lúc đầu lão Lưu ở khoa phụ sản kết hôn thế nào không? Cậu cũng nhớ lại lão Dương ở khoa chỉnh hình đi...”

**Khổ đại cừu thâm (仇大苦深): thù hận vô cùng, mối thù sâu nặng.*

“Bạn gái không có thì còn cần mặt mũi làm quái gì? Có thể dùng tay phải mãi sao?” Diêu Vũ Thành vừa dứt lời đã ấn mở cửa thang máy rồi đẩy Trình Dịch An vào, “Cậu dùng cái đầu dứa để suy tư thấu hiểu đạo lý chút đi nhé. Thầy Tiểu Diêu sẽ nói cho cậu biết một đạo lý trong số đó này, thứ như da mặt không quan trọng bằng vợ đâu... Được rồi được rồi, đi đi.”

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Trình Dịch An đưa tay sờ sờ má, vừa ra thang máy đã chạy về phía nhà Sở Thanh. Ra khỏi cửa lớn, sau đó đi thang máy, ra thang máy, gõ cửa...

Trình Dịch An một tay nắm thành quyền, một tay nắm chặt tay cầm vali, lòng bàn tay thấm đầy mồ hôi lạnh.

Gõ hai lần mà không thấy ai mở cửa, Trình Dịch An đột nhiên tỉnh táo lại, giống như thể chạy một nghìn mét về xong rồi thì bị người ta dội thẳng một gáo nước lạnh vào mặt, vô cùng tỉnh táo.

Xúc động thường thường chỉ trong một chớp mắt, mà trong nháy mắt sau khi thứ xúc động đó kết thúc rồi, trước đó không sợ bao nhiêu thì giờ lại sợ bấy nhiêu.

Anh kéo vali lái xe đến quán bar của Tưởng Duệ, bảo anh ta để cho mình một phòng cho khách trên tầng.

Lúc Tưởng Duệ cùng anh đến phòng cho khách nghe kể lại trải nghiệm vừa rồi thì không nén được cười. Khó được một lần xúc động mà con gái nhà người ta lại không ở nhà, cái dáng vẻ quỳnh lên này của Trình Dịch An cũng đủ để Tưởng Duệ cười cả một năm.

“Ài ài, người anh em, lát nữa có cần phục vụ đặc biệt không?”

Tưởng Duệ đứng dựa vào cửa đùa với anh.

Đúng lúc phía sau có một nhân viên phục vụ đi ngang qua, mặc âu phục cà vạt, có vẻ là bartender ở lâu dưới. Anh ta nghiêm chỉnh gật đầu chào hỏi với Trình Dịch An rồi nói: “Tiên sinh, quán bar của chúng tôi rất nghiêm chỉnh.”

Trình Dịch An khó được lúc đùa một câu: “Có nghe thấy không, nhân viên của cậu nói đây là quán bar nghiêm chỉnh.”

Tưởng Duệ vuốt tóc, cho anh một chiêu cay: “Hay tao để Triệu Tư Phàm hẹn Tiểu Sở đến nhé? Chúc cô ấy hai cốc cho say, rồi đến lúc đó mày tỏ tình với cô ấy, bảo đảm cô ấy vừa ôm cậu khóc lại vừa nôn nói đồng ý đấy.”

“Biến đi.” Trình Dịch An cau mày đuổi anh ta đi, “Ban nãy tôi thấy có ai dưới lầu tìm cậu đấy, cậu mau đi xem đi.”

Tưởng Duệ che miệng, ra vẻ khoa trương nói: “Nhất định là nợ tình rồi, tao phải mau chóng trốn đi thôi.”

Tưởng Duệ nói xong cũng đi xuống lầu, không ngờ tới vừa xuống đại sảnh đã thật sự thấy được cô gái muốn tìm anh ta.

Sở Thanh đứng ở cửa mở to mắt nhìn chằm chằm quanh đây, giống như thể đất này có độc vậy, nửa bước cũng không dám bước vào trong.

“Tiểu mỹ nữ, có thể giúp cô được gì không?” Tưởng Duệ ra nhìn xem, cô gái này hình như hơi quen mặt...

“Chào anh, chúng tôi muốn làm một bài kiểm tra đánh giá về các quầy rượu ở thành phố M, Triệu tổng Triệu Tư Phàm nói là có thể tìm thẳng đến giám đốc Tưởng của các anh.” Sở Thanh mặc một bộ

quần áo dày như cái bánh mì, còn quần khăn quàng cổ, lúc nói chuyện thì mới kéo khăn quàng xuống, lộ ra cả khuôn mặt. Lúc này Tưởng Duệ mới nhận ra được, “Tiểu Sở à!” Trong lòng anh ta thầm cảm thán đây vận khí gì thế không biết, vừa nhắc đến Tào Tháo là Tào Tháo đã đưa tới cửa. Bây giờ anh ta chỉ hận không thể lập tức đưa Sở Thanh lên lầu nói chuyện rõ ràng tử tế với Trình Dịch An, biết đâu mười tháng sau là anh ta cũng có một đứa con nuôi ấy chứ.

Sở Thanh chớp chớp mắt, hỏi: “Anh là?”

“Tôi là Tưởng Duệ, là người ở suối nước nóng trong khu nghỉ dưỡng ấy! Cô nhớ không?” Trong quán bar ánh đèn lò mờ, Tưởng Duệ vội vàng mở đèn flash của điện thoại ra chiếu lên mặt mình, “Mà lại nói, cô mặc bộ quần áo thế này làm tôi xém chút là không nhận ra cô rồi...”

“A không phải, cô xem cái miệng tôi này... Tôi muốn nói là, là áo lông của cô đẹp lắm!” Anh ta không cản được “đám ông lớn” trong miệng mình phun ra ngoài, Tưởng Duệ vội vàng cứu chữa, may là Sở Thanh cũng không nghe rõ được anh ta nói cái gì.

“Ồ, cảm ơn, phỏng vấn...”

“Cô cứ thoải mái xem đi, có vấn đề gì thì cứ hỏi tôi.” Tưởng Duệ cho cô một cốc nước sôi để nguội, “Chuyện này tôi đã nghe Triệu Tư Phàm đề cập trước rồi, không ngờ lại đưa cô đến, cô nói xem...”

“Chỗ này của các anh chưa kinh doanh sao?” Sở Thanh nhìn chung quanh một chút, trong quán bar trừ anh quét dọn ra thì không có vị khách nào khác nữa.

“Bây giờ mở cửa, ban đêm □□ có khá là nhiều người đấy, cô muốn vào ngồi một lát không, tôi để bọn họ cho cô...”

“Không cần không cần không cần!” Sở Thanh vội vàng từ chối, “Vây buổi tối tôi lại đến nhé, vừa vận có thể đưa thợ chụp ảnh đến chụp luôn.”

“Tôi nói chứ, bên ngoài cũng lạnh lắm, nếu không tôi cho người đi đón thợ chụp ảnh, cô...” Tưởng Duệ còn muốn giúp Trình Dịch An giữ người lại.

“Không cần đâu, tôi về công ty một chuyến. Cái đó... Giám đốc Tưởng hẹn gặp lại nhé!” Sở Thanh nói xong thì kéo khăn quàng cổ lên che mặt lại rồi quay đầu bỏ chạy. Cô cũng có quen người này đâu nhỉ, sao anh ta nhiệt tình đến độ giống giống như người có chức danh không thể nói ra trong mấy bộ phim cổ trang thế.

Tám rưỡi đêm, Sở Thanh và Triệu Triết Thành hẹn nhau dưới lầu quán bar, sau đó gặp nhau thì cùng vào. Hôm nay Triệu Triết Thành ăn mặc vô cùng chói mắt, áo len đỏ, trên quần bò còn đeo dây xích

kim loại khó hiểu gì đó, càng nhìn càng thấy là kiểu thiếu niên xấu xa.

“Cô mặc cái này đến quán bar á?” Triệu Triết Thành không thể tin nhìn được mà nhìn quần áo thể thao của Sở Thanh.

Sở Thanh bấu môi, còn chê cô à...

Đi vào rồi, Triệu Triết Thành nói một câu tiếp theo chia ra hành động, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh ta rồi chạy mất tăm.

Sở Thanh đến quầy bar ngồi xuống, mở menu rượu ra, chữ riêng thì nhìn cũng hiểu chữ nối liền lại thì chẳng hiểu gì cả.

Quán rượu này không nhao nhao như mấy bộ phim trên TV, có một ca sĩ dân gian ngồi trên sân khấu, râu ria xồm xoàm, giọng như thuốc phiện, nghe lại rất tang thương rất chán chường...

Trong quán bar đặt chéch bên một chiếc ghế sofa dài, vừa đúng ngay cạnh quầy bar. Giờ này đúng là nhiều người thật, thế nhưng phần lớn là ba năm kết bạn mà đến, không nhìn thấy mấy người lạ đàn cả.

Sở Thanh tùy ý chọn một loại rượu có cái tên rất dễ nghe, nhìn cũng được được...

Rất nhanh vị bartender đã đẩy ly rượu đến trước mặt Sở Thanh.

Bên trên ly cocktail tam giác có gắn nửa mảnh chanh, trong rượu nổi bọt, nhìn qua thì thấy chắc uống cũng ngon.

Sở Thanh cúi đầu nhấp một hớp nhỏ, nhú mày. Lúc trước cô từng nghe nói cocktail chua chua ngọt ngọt, thưởng thức rồi thì thấy vẫn còn có vị rượu, hơn nữa vị rượu còn không nhẹ.

“Người đẹp, đi một mình sao?” Đột nhiên có một người đàn ông đi đến, tự cho là mình rất có mị lực mà đứng dựa vào quầy bar. Không ngờ rằng áo quá ngắn, thịt mỡ trên bụng lộ hết cả ra.

Sở Thanh vô thức đứng dậy, lùi về ghế sau, còn tiện tay kéo ly rượu của mình lại, sau đó dùng lòng bàn tay che lại. Cô từng nghe nói có người bỏ thuốc vào rượu rồi làm cô gái bất tỉnh.

Trình Dịch An ở đằng xa thấy cô lùi lại mà vẫn không quên cầm theo ly rượu thì hơi dở khóc dở cười.

“Kết bạn nhé, tôi mời cô uống rượu, vị ô mai đấy.” Người đàn ông kia nói rồi để bartender đưa rượu đến.

Rượu còn chưa đưa đến trước mặt Sở Thanh thì giữa hai người đã có một bàn tay đưa đến đẩy ly rượu ra xa.

Trình Dịch An đến trước mặt Sở Thanh, ngăn người đàn ông ở phía sau. Anh cầm ly rượu đưa đến bên môi Sở Thanh, cúi đầu dán lại gần cô, trong giọng nói còn mang theo ý lừa đảo, “Còn rượu của tôi thì có vị sô cô la.”

Hết chương 23.

Chương 24.

Chương 24.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

“Rượu của tôi vị sô cô la đấy.”

Sở Thanh nghe thấy ba chữ “sô cô la” thì vô thức nuốt một ngụm nước bọt, cô liếc mắt nhìn rượu trong ly, trông vô cùng mê hoặc lòng người.

Trình Dịch An chú ý tới động tác nuốt nước miếng của cô, khẽ cười cười. Sau đó anh cúi đầu lại gần hơn nữa, một tay chống lên bàn, nghiêng nhiên là một dáng vẻ muốn đưa đẩy tán tỉnh.

Người đàn ông phía sau cũng rất biết thức thời mà rời đi, còn không quên mang theo ly rượu vị ô mai nữa.

Suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu Sở Thanh sau khi nhìn thấy dáng vẻ này của anh là, anh uống rượu giả rồi, hơn nữa còn uống không ít.

“Sao cậu lại ở đây?” Sở Thanh đẩy ly rượu của anh ra, “Chuyện ở bệnh viện xong xuôi hết rồi à?”

Đêm hôm đó Sở Thanh cũng nhìn thức tin tức địa phương, nghĩ rằng hẳn là vì chuyện này nên Trình Dịch An mới phải rời khỏi khu nghỉ dưỡng trước.

Trình Dịch An không muốn nói nhiều về chuyện hôm đó, anh lại đưa ly rượu đến bên môi Sở Thanh, “Ném thử đi, vị sô cô la thật đấy.”

Thấy Sở Thanh muốn đưa tay cầm, anh nắm chặt lấy ly rượu không buông tay.

Sở Thanh rất bất đắc dĩ, đành phải để anh cầm ly mà nhấp một ngụm. Rượu nho chua ngọt hòa với hương vị chỉ riêng sô cô la mới có, thơm ngọt mà không quá đậm, vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái. Cô mở to hai mắt, bất ngờ nói: “Đúng là vị sô cô la này!”

Trình Dịch An bật cười, đưa ly rượu cho Sở Thanh rồi dặn dò: “Uống ít thôi.”

Sau đó anh đưa người đến hàng ghế dài ở trong phòng. Tưởng Duệ thấy họ đến thì lập tức đứng dậy rời đi, lúc ra anh ta còn ra hiệu cho Trình Dịch An để anh nắm chặt cơ hội.

Sở Thanh vừa nhấp ngụm rượu vừa nhìn chằm chằm Trình Dịch An bên cạnh. Anh cầm trong tay ly rượu tây, cũng không biết uống

nhiều không mà cố đồ cả rồi.

Thấy Sở Thanh nhìn chăm chăm vào cằm mình, Trình Dịch An đột nhiên nhếch khóe miệng cười, hơi động miệng.

Sở Thanh không nghe thấy anh nói gì cả, xích đầu lại gần một chút, “Cậu nói gì cơ?”

“Nhìn tôi chăm chăm như thế làm gì? Nhìn được không?” Trình Dịch An dịch người về phía trước, trực tiếp đặt cằm dựa lên đầu vai Sở Thanh, mùi rượu siêu nồng lập tức ập vào mặt cô.

Lông tơ toàn thân Sở Thanh dựng đứng hết cả lên, tranh thủ đẩy người kia ra, “Cậu say rồi...”

“Ừm... Không say.” Trình Dịch An lắc đầu, một hơi uống cạn ly rượu trong tay.

Sở Thanh thấy anh lại muốn cầm chai rót rượu thì vội vàng cướp lấy chai rượu rượu tây còn được nửa giấu ra sau lưng, “Đừng uống nữa, cậu về đi.”

Trình Dịch An chặc chặc lưỡi rồi vứt ly rượu sang một bên, anh dùng ngón tay chỉ trần nhà nói: “Không sao, tôi ở, ở trên lầu...”

Tưởng Duệ ở đằng xa xa vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của hai người họ, thấy tình thế hơi sai sai thì vội vàng chạy nước rút một trăm mét đến bên cạnh Trình Dịch An, “Nhà cậu ta ở ngay, ngay ở tiểu khu cạnh bệnh viện ý...”

Sở Thanh trừng mắt nhìn, “Không phải chỗ này của các anh có phòng cho khách sao?” Cô nhớ lúc vừa mới vào thì có thấy phí tiêu chuẩn của phòng cho khách ngay ở cổng.

Tưởng Duệ bị cô hỏi thì sửng sốt, nhưng cũng rất nhanh đã kịp phản ứng: “Không có, hết phòng rồi! Cô cũng biết đó, quán bar ấy mà... Đêm hôm khuya khoắt mấy kẻ say khướt nhiều lắm, tôi nào còn chỗ cho cậu ta ở chứ.”

“Nếu không thì anh tiễn cậu ta đi?” Sở Thanh bắt đắc dĩ đẩy Trình Dịch An bên cạnh, ra hiệu rằng mình thực sự không thể làm gì được một người đàn ông một mét tám.

Tưởng Duệ giơ cao hai tay, vô cùng bắt đắc dĩ: “Tôi không được đi được mà, ta không thể rời dù chỉ một giây được đâu, lỡ như có người đánh nhau phạm pháp làm rối loạn kỷ cương thì sao giờ, cô nói xem có đúng không?”

“Giám đốc Tưởng, tôi...”

Tưởng Duệ tiện tay tóm anh quét rác, kín đáo đưa chìa khóa xe trong túi cho anh ta, “Thế này đi, tôi để cậu ta đưa hai người về.”

Anh quét rác kia vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Trình Dịch An đang dựa trên vai Sở Thanh, “Không phải vị khách này ở...”

“Ờ gần nhà cậu đúng không! Hả?” Tưởng Duệ trừng mắt nhìn anh ta, làm ra vẻ như thể nếu cậu ta dám nói không thì sẽ xào anh ta lên vậy.

“A... Đúng đúng đúng.” Anh quét rác dịch lại gần bên tai Tưởng Duệ hỏi, “Anh ơi, nhà em ở đâu thế ạ?”

“Ngậm miệng lại...” Tưởng Duệ nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đi, giúp đỡ người ta đỡ người đi đi.”

Sở Thanh và anh quét rác cùng đỡ Trình Dịch An đứng dậy, Trình Dịch An ở giữa mờ to mắt, trong miệng còn lẩm bẩm mình không say, muốn lên lầu đi ngủ.

Tưởng Duệ hận không thể bịt miệng vị tổ tông này lại, anh đột nhiên nhớ ra tấm thẻ phòng trong túi Trình Dịch An, mặt tỉnh bơ theo đằng sau ba người họ, lấy thẻ phòng trong túi quần sau của anh bỏ sang túi tiền của mình.

Sở Thanh vịn Trình Dịch An ra ngoài quán bar, Trình Dịch An không muốn để anh kia đụng vào người mình, thế nên anh quét rác cũng chỉ có thể yên lặng theo bên cạnh hai người thôi.

Cũng may Trình Dịch An uống rượu vào nhưng tính tình cũng khá tốt, trừ việc bước chân loạng choạng ra thì cũng chỉ thỉnh thoảng lẩm bẩm nói nhảm hai ba câu.

Không thể không nói Trình Dịch An ngủ thiếp đi rồi đáng yêu hơn bình thường nhiều. Mang theo một cảm giác đặc biệt như một thiếu niên vậy, thỉnh thoảng còn mắt to trừng mắt nhỏ nhìn quanh ngó quắt khắp nơi.

Anh quét rác đưa họ đến cửa tiểu khu rồi để Sở Thanh vịn Trình Dịch An đi vào, trên đường tìm cái ghế dài ngồi xuống.

“Nè, nhà cậu ở đâu?” Sở Thanh vỗ vỗ mặt Trình Dịch An, hỏi.

Trình Dịch An mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn cảnh xung quanh, “1502...”

“Tòa nhà nào?”

“Ban hai.”

Sở Thanh cau mày, lại hỏi một lần nữa, vẫn nhận được câu trả lời vẫn là ban hai.

Số một ban hai khối mười hai, số năm mươi hai ban hai khối mười hai.

Tiểu khu này có tổng cộng mười sáu tòa nhà, vậy chắc là tòa số hai.

Sở Thanh vịn người đến tòa số hai, mới vừa vào cửa lớn đã nghe thấy tiếng chó sủa thân thuộc cách đây không xa.

“Này?” Cô thử gọi một tiếng.

Sau đó, bà lão bán bánh gạo ngọt ở công ty dưới lầu nắm dây xích chó vội đi ra từ trong vườn hoa.

“Tiểu Sở à...”

“Dạ, bà Vương ạ.” Sở Thanh đỡ Trình Dịch An đến bên tường, người này uống say đến mức giống như cục bùn nhão ấy, hai tay mà không bám lấy vai cô là chịu đứng cho vững được.

“Cháu đây là...” Bà Vương thấy người nằm sấp trên người cô thì cười đến híp cả mắt, “Đây là bạn trai đúng không! Con bé này chẳng chịu nói cho bà gì cả, hôm qua bà thấy một thằng nhóc đẹp trai còn muốn túm về cho cháu...”

“Hờ?” Bà Vương nghiêng đầu nhìn chằm chằm Trình Dịch An, cảm thấy anh hơi quen mặt, “Ừ ủa, mau nhìn xem đây có phải là đứa hời sáng không...”

“Gâu!” Con chó kia cực kì lạnh lợi, vây bên Trình Dịch An nhảy trái nhảy phải.

“Sáng sớm hôm nay bà vừa gặp thằng bé này xong, bà còn hỏi, cháu có bạn gái không? Thằng bé nói với bà là có, cũng ở tiểu khu này.” Bà Vương cười Sở Thanh cười, “Hai đứa bắt đầu lúc nào thế?” Sở Thanh vội vàng lắc đầu, “Không có, không có chuyện...”

“Đừng đi, đừng đi mà...” Trình Dịch An đột nhiên nắm chặt hai tay lại, ôm cổ Sở Thanh không chịu buông.

Bà Vương nhìn hai đứa trẻ tình cảm với nhau thì vội kéo chó đi, “Tiểu Sở này, đêm hôm khuya khoắt, hai đứa mà muốn ồn ào thì về nhà đã nhé, nghe chưa?”

Sở Thanh cứng mặt tươi cười, lời này đáp vâng cũng không phải mà không đáp cũng không phải...

Vất vả mãi mới kéo người được vào trong cửa chính, Sở Thanh đỡ Trình Dịch An đến ghế nhỏ ở cửa thang máy ngồi. Cô ngồi xổm ở bên Trình Dịch An, hỏi: “Chìa khoá của cậu đâu?”

Trình Dịch An híp mắt, đưa tay xoa xoa rồi bóp bóp mặt Sở Thanh, rồi lại sờ sờ vành tai cô, nhưng lại không chịu nói lời nào.

“Chìa khoá, chìa khoá cửa nhà.” Sở Thanh lại hỏi một lần.

Trình Dịch An lúc này mới nghe hiểu, anh mờ mịt lắc đầu, “Không có.”

“Không có?” Sở Thanh đưa tay sờ sờ túi ngoài của anh, “Cậu uống bao nhiêu đấy hả... Còn nhận ra tới là ai không đấy?”

“Sở Thanh...” Trình Dịch An dứt lời thì lại dùng tay chọc mặt cô, miệng còn lẩm bẩm tên Sở Thanh.

“Được rồi được rồi, phiền chết đi được, nhàm chán.” Sở Thanh chống nạnh đứng tại chỗ, thực sự không thấy chìa khoá trong túi áo đâu cả.

Cô chậm rãi dời ánh mắt đến túi quần jean của Trình Dịch An, xác định rằng Trình Dịch An say đến mức thần chí không rõ rồi, Sở

Thanh chậm rãi đưa tay phải ra...

Trình Dịch An ngồi trên ghế, không tiện sờ túi quần.

Sở Thanh cắn môi, há miệng run rẩy đưa tay dứt vào túi quần bên phải của anh. Nào ngờ được người này đột nhiên khế nghiêng sang bên cạnh... Làm cô chạm đến một món đồ mềm mềm núc ních.

Sở Thanh vội rút tay về, cô nghiêm mặt sắp khóc đến nơi rồi. Sớm biết vậy thì ném quách vào trong quán bar rồi mình về phần mình, dù sao cũng là chỗ bạn bè của anh nên cũng chẳng sợ anh bị lừa gạt gì.

Nín thở rồi lại tiến tới một lần nữa, lúc này trừ việc sờ được thịt mềm nơi bắp đùi ra thì chẳng sờ được gì.

“Đi ra ngoài mà không mang theo chìa khoá, cố tình đẩy à...” Sở Thanh tức giận đập anh một phát, nghe Trình Dịch An kêu lên một tiếng đau đớn thì tưởng rằng mình dùng sức quá, vội vàng ngồi xổm xuống nâng ống quần anh lên xem mình có đá bị thương gì không. Lúc này thì cửa thang máy bỗng mở ra. Chủ nhà sát vách 1501 thấy một đôi nam nữ ngồi trong hành lang giống như thể đang tán tỉnh nhau thì vội che mắt con nhỏ lại.

“Đêm hôm khuya khoắt mà làm gì thế hả!” Đại ca phòng 1501 bước nhanh đến cửa nhà mở cửa vào, tiếng đóng mạnh đến mức Trình Dịch An run một cái.

Sở Thanh hí mắt, dường như đã nhận ra điều gì đó, đại ca kia mở cửa đầu cần chìa khoá.

Cô mau chóng bỏ qua mấy thứ như hình người hay đồ trang sức gì đó qua một bên, sau đó đến cửa xem xem, nhà anh đặt khóa bằng dầu vân tay.

Kéo Trình Dịch An đến cửa rồi, Sở Thanh túm ngón trỏ tay phải của anh nhấn vào một cái... Mở.

Sở Thanh vô cùng đắc ý mở cửa ra, lại bị cảnh tượng trước mắt hù dọa. Trên mặt sàn nhà chất đống đất với xi măng, vô cùng hỗn độn. Cô thăm dò nhìn thoáng qua, sao nơi này nhìn chẳng giống nơi cho người đi lại vậy.

“Đùa đấy à?” Sở Thanh thăm mắng một câu, sau đó đóng cửa lại, rồi lại kéo Trình Dịch An xuống lầu.

Đêm khuya mà cô lại vịn một một người đàn ông lêu lổng trong tiểu khu, khiến cho vị bảo vệ tuần khu cũng phải ghé mắt. Lúc Sở Thanh thấy bảo vệ thì như nhìn thấy cứu tinh, cô vội vẫy tay với bảo vệ hỏi giúp đỡ.

Hai vị bảo vệ tốt bụng đỡ Trình Dịch An bước đi như bay, ném người vào thang máy rồi thì cúi đầu chào tạm biệt với Sở Thanh cúi.

“Đi đâu?” Trình Dịch An đột nhiên đứng thẳng lên, dụi dụi mắt mở miệng hỏi.

“Nhà tôi.” Sở Thanh thấy anh hơi tỉnh ra rồi thì vô cùng vui sướng, “Cậu ổn hơn chưa đấy?”

Trình Dịch An vuốt vuốt đầu, trả lời: “Cũng còn ổn...” Đi theo sở thanh ra thang máy rồi vào cửa nhà, anh đi thẳng đến ghế sofa ngồi xuống.

Sở Thanh vừa đổ mật ong về phòng khách thì bị dáng vẻ quần áo không chỉnh tề của anh dọa hết hồn.

Trình Dịch An cởi được hơn nửa số cúc áo, nằm rất ngay ngắn, ngay cả thắt lưng cũng cởi ra rồi.

“Uống ít nước mật ong đi.” Xác định nơi không nên lộ ra của Trình Dịch An không bị lộ rồi, Sở Thanh mới dám đi sang bên ngồi, đưa cốc nước đến bên miệng Trình Dịch An.

Hô hấp của Trình Dịch An nặng nề, nhìn có vẻ rất khó chịu. Anh cúi đầu uống một ngụm nước mật ong rồi cau mày, “Ngọt...”

Sở Thanh cười một tiếng, vạch trần anh, “Cậu không thích ăn ngọt á?”

Một giây sau, nước mật ong trong tay cô bị cướp đi.

Sở Thanh bị Trình Dịch An đè xuống ghế sofa, cúc áo sơ mi của người trước mắt chỉ còn lại ba cúc dưới cùng, lộ ra cả một mảng ngực cơ bắp.

Giờ phút này hô hấp của cô hơi bất ổn, bên tai trừ tiếng trái tim đập thình thịch ra thì chỉ còn sót lại tiếng hít thở của Trình Dịch An.

Sở Thanh sững sốt nửa phút rồi ý thức mới dần dần quay lại. Cô nhẹ nhàng đẩy vai Trình Dịch An, đổ mật nói: “Cậu làm gì đấy...”

Hết chương 24.

Chương 25.

Chương 25.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

“Cậu làm gì thế...” Sở Thanh vừa nói câu này xong thì hận không thể vá miệng lại cho rồi. Lời này hoàn toàn không có tí tẹo vẻ kiên cường như trong tưởng tượng gì cả, lọt vào tai lại mang theo vẻ nũng nịu, thậm chí còn mang đến mấy phần cảm giác muốn chào đón còn vờ chống cự.

Giờ phút này hai mắt Trình Dịch An đỏ ửng, tửu lượng của anh vốn cũng chẳng khá khẩm gì cho cam, uống hai ly là đã say tí bĩ. Lúc này cả người anh nóng như quả cầu lửa, hơi thở phả ra nóng đến mức Sở Thanh không thể chịu nổi mà rút người về đằng sau.

Sở Thanh mím môi, thấy anh chậm chậm xích đầu lại gần.

Không phải là kiểu mau lẹ gấp gáp như lần ở suối nước nóng, mà lần này có vẻ vì uống say rồi nên anh dịu dàng đi không ít, động tác chậm rãi như thể bật chế độ chạy chậm 0,5 lần vậy.

Khi hai cánh môi chạm vào nhau, cô khép mi lại.

Nước mật ong ngọt lịm hòa quyện với hương rượu tây, không thể nói là dễ ngủ, nhưng lại cũng không làm người ta phản cảm.

Lúc này Sở Thanh thấy rất chóng, hơi không thở được. Vươn tay định nắm lấy eo Trình Dịch An nhưng lại vung tay túm huyệt mắt hai lần.

Trình Dịch An hôn xong thì dang tay ra hai bên, lại một lần nữa nằm xuống ghế sofa, nhắm nghiền hai mắt, đi vào mộng đẹp.

Sở Thanh mở mắt ra thì thấy anh đã ngủ mê ngủ mệt, tức giận đến mức hận không thể ném người này ra ngoài cho bỏ ghét. Không thể ngờ được người này chỉ ghiền hôn hôn vậy, hôn xong là không thèm nhận người luôn.

Sở Thanh mặt đỏ đến mang tai ngồi trên ghế sofa hít sâu một hơi, trêu chọc người ta được một nửa rồi chạy mất, hôm nay cô coi như được bổ sung kiến thức.

Trong chốc lát cô tỉnh táo lại, đứng dậy vào trong ôm chăn ra đắp cho Trình Dịch An, sợ anh nửa đêm bị lạnh nên lại cầm điều khiển bật điều hòa lên.

Sở Thanh rửa mặt xong nằm trên giường, quay cuồng một lúc lâu, mãi không ngủ nổi. Cứ cách nửa tiếng là cô lại ra ngoài nhìn xem người trên ghế sofa có đá chần ra không, giống như kiểu bà mẹ già quan tâm con trai nhỏ vậy.

Vào lần thứ tám ra khỏi phòng thì trời đã gần sáng. Đầu tiên Sở Thanh vào nhà vệ sinh trước, sau đó vào thư phòng tìm quyển tiểu thuyết tự thôi miên mình. Đợi đến lúc cô ra ngoài phòng khách thì trên ghế sofa đã trống không, lại gần sờ chần thì thấy vẫn còn hơi ấm.

Sở Thanh ngồi trên ghế sofa, ôm đầu gối ngẩn người. Tám năm trước mình không nói tiếng nào chuyển trường, bây giờ sau tám năm, Trình Dịch An học tốt không học, lại học được mười phần mười cái trò không nói câu nào đã chạy mất tâm này. Cô cũng không thể oán người ta được, dù sao thì cái thói hư tật xấu này cũng từ mình mà ra, khóc cũng không có chỗ mà khóc.

Lúc này Sở Thanh cũng không tình nguyện gọi điện thoại cho anh, cứ mỗi lần Trình Dịch An chiến tranh là lại lạnh lùng với cô tận mấy ngày, như thể bị sốt rét lúc lạnh lúc nóng vậy, làm cô cũng chẳng còn sức mà đựng đến nữa.

“Làm gì đấy?” Trình Dịch An đang mơ mơ màng màng thì nhìn thấy có người trên ghế sofa, bị dọa đến mức tỉnh cả ngủ.

Sở Thanh cũng bị dọa đến hoảng, vội cúi đầu lau nước mắt, “Cậu đi đứng kiểu gì mà không phát ra tiếng thế hả...”

Trình Dịch An thính tai, vừa nghe đã biết là Sở Thanh khóc. Anh bước đến bên cạnh ghế sofa, một tay nâng đầu gối Sở Thanh, một tay ôm lấy eo đặt cô lên ngồi trên đùi mình.

“Tưởng tôi đi rồi à?” Trình Dịch An vừa tỉnh ngủ, giọng nói vẫn còn nghệt, còn mang theo giọng mũi.

“Không, tớ, tớ đi vệ sinh.” Sở Thanh quay đầu nhìn sang chỗ khác không nhìn anh, “Cậu thả tớ xuống, tớ muốn đi ngủ.”

Trình Dịch An ôm cô không buông tay, trực tiếp ôm Sở Thanh đứng dậy.

“Cậu làm gì đấy!” Cả người Sở Thanh đột nhiên bị nâng lên giữa không trung, vô thức ôm Trình Dịch An sát rạt.

Trình Dịch An không đáp lời, đi thẳng vào trong phòng Sở Thanh. Đặt cô lên giường rồi lấy chăn đắp cho cô xong xuôi, anh đứng bên giường không nhúc nhích.

“Cậu còn đứng đây làm gì?” Sở Thanh kéo chăn lên đến mặt, chỉ để lộ đôi mắt chớp chớp ra ngoài.

“Đau thất lưng.” Trình Dịch An đứng bình tĩnh ở bên giường, giống như đang chờ đợi điều gì.

Sở Thanh mở to hai mắt nhìn, ra vẻ kinh hoàng nói: “Giám đốc Tưởng làm gì cậu thế!”

“Không đứng đấy.” Trình Dịch An tiện tay quơ một con gấu bông bằng nhung ném vào mặt Sở Thanh, giải thích: “Ghế sofa pha mềm quá, ngủ không thoải mái.”

Sở Thanh ôm chần thật chặt, duỗi một ngón tay ra chỉ chỉ cửa, đề nghị với anh: “Nếu không thì cậu về nhà ngủ đi? Dù sao cũng không xa, hai phút là đến.”

Trình Dịch An thấy cô cố tình không đáp lại ý trong câu nói của anh cũng không còn cách nào. Vốn định rút chân đi ra ngoài thì đột nhiên trong đầu liên tục vang lên lời dặn dò của hai gã bạn xấu: Tìm bạn gái thì không cần mặt.

Anh khế cắn răng hạ quyết tâm, không cho Sở Thanh thời gian để phản ứng đã xoay người xốc chần cô lên chui vào. Sau khi nằm gọn rồi còn đẩy người bên cạnh sang bên kia, còn cả gan cướp nửa cái gối để gối đầu nữa.

Sở Thanh há hốc miệng nói không nên lời, rượu này thật sự không thể đùa được mà. Theo cô thấy thì sau khi Trình Dịch An uống rượu kia ở quán bar kia thì thành gan hùm mật báo rồi. Vừa lúc này cưỡng hôn cô còn chưa tính, thế mà bây giờ thế còn bạo hơn...

Cương quyết bò lên giường cô.

Trình Dịch An thấy cô không có phản ứng gì đặc biệt, cảm thấy cuộc trường chinh hai vạn năm đã qua được một nửa. Anh lại chậm rãi đưa tay phải ra, vòng tay từ dưới cổ Sở Thanh rồi ôm cô vào lòng.

Sở Thanh vẫn trừng mắt không nói gì, trừ việc hết sức kinh hãi ra thì cô còn muốn xem xem cái gã rất khác thường này còn có thể làm ra được chuyện gì.

Sau đó, ánh mắt Trình Dịch An chậm rãi rời từ trên mặt Sở Thanh dời xuống...

Sở Thanh hơi căng thẳng, cô nuốt một ngụm nước bọt, trơ mắt nhìn Trình Dịch An vươn tay ra, kiếm tìm đến nơi lồng ngực cô.

“Không, không được đâu? Tớ thấy hơi...”

Đang lúc cô chuẩn bị ngăn anh lại thì bàn tay Trình Dịch An đã rời đi, đầu ngón tay anh vuốt một sợi tóc, hỏi cô: “Có khăn giấy không?”

Sở Thanh lờm anh một cái, nắm chặt sợi tóc sát phong cảnh kia ném bừa sang một bên.

“Cậu cảm thấy cái gì cơ?”

Sở Thanh cười cứng đờ một tiếng, “Không, không có gì...”

Trình Dịch An gật đầu, trong tay vuốt vuốt gấu bông bằng nhung ở đầu giường của Sở Thanh.

“Cậu không mệt sao?” Sở Thanh đưa mắt nhìn thời gian, cũng gần năm giờ rồi. Cái tên đầu gối này không biết lấy tinh thần ở đâu ra mà cứ nhìn cô chăm chăm, không buồn ngủ.

Trình Dịch An lắc đầu, giờ phút này anh rất tỉnh táo. Với lại lát nữa nhắm mắt dưỡng dưỡng thần chút là được.

Sở Thanh lại miệng mở hình chữ A, thương lượng với anh: “Vậy cậu đừng nhìn tớ chăm chăm thế nữa, tớ muốn ngủ.”

Tên đầu gối kia yên lặng trở mình, đổi thành nhìn chăm chăm trần nhà.

Sở Thanh tựa đầu lên vai anh, tìm một vị trí thoải mái. Đột nhiên trán cô đụng cộp” cái phải thứ gì đó, cô cau mày đưa tay sờ soạng bốn phương trước ngực Trình Dịch An.

Trình Dịch An rút rút người về sau, hai tay che ngực, động tác oan ức kia cứ như thể Sở Thanh đang trắng trợn cướp đoạt dân nữ không bằng.

Theo sợi dây đỏ trên cổ anh, Sở Thanh lôi mặt dây chuyền ra ngoài. Sau khi thấy rõ ràng mặt dây chuyền kia rồi, cô ghé vào vai Trình Dịch An bất động.

Món đồ chơi nhỏ thế này mà anh lại mang theo bên người nhiều năm thế, chợt khiến cô thấy như đây là một món đồ rất xưa rồi vậy. Bề mặt trơn bóng sang sáng trông thật dọa người, giống như đưa đi đánh bóng vậy.

“Cậu cứ mang nó theo vậy mãi à?” Trong lòng Sở Thanh ê ẩm, cảm giác vô cùng khó chịu.

Thấy hốc mắt Sở Thanh đỏ lên như sắp khóc, Trình Dịch An đưa tay giành mặt dây chuyền lại nhét vào trong áo, “Quen rồi, cởi ra thì cứ thấy thiếu thiếu.”

Lúc Sở Thanh vừa đi, Trình Dịch An vẫn luôn mang theo mặt dây chuyền này bên người, luôn cảm thấy đầy đại diện cho hi vọng. Sau rồi, lúc học đại học bận quá nên có một lần không cẩn thận ném qua một bên. Mấy ngày ấy anh cứ như mất hồn mất vía, lúc ở phòng thí nghiệm còn làm bắn tung cả thuốc thử hóa học ra.

Diêu Vũ Thành thấy hồn Trình Dịch An như lạc vào mặt dây chuyền, chạy đi tìm bao nhiêu phòng học để tìm mặt dây chuyền về cho anh. Anh ta sợ nếu không tìm về được thì sợ có ngày nào đó Trình Dịch An sẽ làm nổ luôn phòng thí nghiệm mất.

Sở Thanh cắn môi dưới, ấp úng nói: “Tớ, hôm thi đại học tớ có đến trường...”

Năm đó cô không đi thi, vào mấy ngày thi đại học thì đặc biệt chạy về Thành phố M, ngồi xõm trước cửa trường từ sáng tới tối, mắt

nhìn không chớp đến mức chua xót mà không nhìn thấy Trình Dịch An đâu cả.

Trình Dịch An không biết nói gì với cô cho phải, đưa tay lau nước mắt cho cô, thở dài nói: “Thi đại học không thi tại trường.”

“Đến năm tiếp theo tớ mới biết mà...” Sở Thanh cảm thấy rất tủi thân, “Tớ đứng đó cả ngày đấy, còn bị vô số vị phụ huynh hỏi là có phải nộp bài thi sớm không.”

Trình Dịch An vỗ lưng cô, mặc dù Sở Thanh nhìn gầy nhưng sờ tới sờ lui thì thấy béo múp múp, xương cốt sau lưng còn chả sờ thấy đâu.

Sở Thanh: “Cậu còn nhớ lúc tối qua tớ đưa cậu về gặp được ai không?”

Trình Dịch An hơi mờ mịt, anh hoàn toàn không nhớ rõ mình đến nhà Sở Thanh bằng cách nào. Lúc vừa mới mở mắt ra còn tưởng rằng đây là khách sạn, chuyển mắt vài vòng mới xác định được đây là nhà Sở Thanh.

“Bà lão nào đó dắt Husky...” Sở Thanh nhắc anh.

Giờ phút này đầu óc Trình Dịch An vận hành với tốc độ ánh sáng, anh nhớ lại toàn bộ cuộc đối thoại giữa mình và bà lão kia, cuối cùng cũng tìm được vấn đề.

“Bà ấy nói muốn giới thiệu bạn gái cho tôi, nhưng tôi nói là bạn gái tôi cũng ở tiểu khu này.”

Sở Thanh nín cười, “Ồ?”

Trình Dịch An nghiêm trang gật đầu, “Phòng 801 tòa 10, là bạn gái của tôi.”

“Ai là bạn gái của cậu chứ!”

“Ai ôm tôi thì người đó là bạn gái của tôi.”

Hết chương 25.

Chương 26.

Chương 26.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

“Ai ôm tôi thì người đó là bạn gái của tôi.”

Trình Dịch An vừa nói lời này xong thì Sở Thanh lập tức giãy dụa co người về phía sau. Anh nắm chặt cánh tay rồi dùng chân bực cứng lấy người cô, không cho cô động đậy, “Đừng để bị lạnh.”

Sở Thanh thở hồng hộc nhìn anh chăm chăm, cả người bị bực thành xác ướp nên cảm thấy hít thở không thông, “Cậu tốt nhất là nên thành thật đi, có phải chuyện đêm qua là do cậu sắp xếp không!”

Đầu tiên là để Tưởng Duệ tìm Triệu Tư Phàm lừa cô đến, sau đó anh uống say rồi xuất hiện trước mặt cô vô lại không chịu đi, hoặc là anh vốn không hề say mà là giả vờ...

Trình Dịch An đột nhiên ngờ ra, sau đó hắng giọng một cái nói:

“Phòng của tôi bị rỉ nước, lúc đầu định ở bên chỗ Tưởng Duệ nhưng ai ngờ cậu lại đưa tôi về.”

Chuyện này tính ra còn phải quy công cho Tưởng Duệ, nếu không phải anh ta trộm thẻ phòng của anh rồi đóng gói anh lại tặng cho Sở Thanh, thì đoán chừng Trình Dịch An còn lâu mới theo đuổi được nàng dâu xinh đẹp này mau như vậy.

“Nói như vậy là, chuyện này không liên quan gì tới cậu hết?” Sở Thanh hơi cao giọng.

Trình Dịch An vội vàng đảm bảo, “Không có.”

Sở Thanh càng trừng mắt to hơn, giống như cảnh sát trưởng mèo đen, “Ý của cậu là nếu không có một màn hôm nay thì cậu sẽ không đến tìm tớ sao?”

Nghe xong lời này thì Trình Dịch An sửng sờ một lúc, anh cảm thấy nói chuyện với con gái đúng là một bộ môn nghệ thuật, sau này phải học cho giỏi... Anh vĩnh viễn sẽ không biết được câu nào của Sở Thanh có hố, hơn nữa còn là liên hoàn hố.

“Có phải điện thoại cậu kêu không thể?” Sở Thanh loáng thoáng nghe thấy tiếng điện thoại.

Trình Dịch An tập trung nghe ngóng, nhưng anh lại chẳng nghe thấy tiếng gì.

“Há há...” Sở Thanh đột nhiên cười hai tiếng, “Rốt cuộc cũng có thứ cậu không bằng tớ rồi!”

“Được rồi, ngủ đi.” Trình Dịch An đứng dậy ra ngoài tìm điện thoại, lúc xuống giường còn không quên đắp kín chăn cho cô.

Ra ngoài chỉ một phút rồi Trình Dịch An vội vàng đi vào, “Cậu ngủ ngon nhé, bệnh viện có chút việc.”

Sở Thanh nghe xong thì lập tức phát phát tay để anh đi mau, “Mặc quần áo cho cẩn thận, ở ngoài lạnh.”

Lúc Trình Dịch An đến bệnh viện thì người đã được đưa vào phòng giải phẫu, bệnh nhân này anh có ấn tượng vô cùng sâu. Bà lão sáu mươi tám tuổi, khi trên một chiếc xe buýt thì xảy ra tai nạn giao thông.

Hôm qua giải phẫu xong thì chỉ có một cô con gái lớn trông nom bên người, bà lão còn luôn miệng nhắc đến người bạn đời già và đứa con trai chẳng thấy bóng dáng đâu.

“Tình hình thế nào?” Khuya ngày hôm trước, lúc Trình Dịch An về còn đặc biệt qua xem tình hình của bà lão, cũng không có gì lạ thường.

Bác sĩ trực ban hôm qua mặt lạnh ngời trước bàn làm việc, trong tay còn có một bát mì trộn lạnh, “Hôm qua con trai bà ấy đến đây, làm loạn đòi cho bà lão xuất viện. Cậu nói xem, tình hình của bà ấy như thế mà có thể xuất viện sao? Cho nên bị tôi và Lương Dao cản về. Buổi tối lúc tôi đi kiểm tra phòng người còn ở đây, vừa ngủ dậy định vào nhà vệ sinh thì đã thấy cả đám người đang bàn luận bảo không thấy người đâu, tìm mãi mà không thấy đâu...”

Lương Dao ném điện thoại trong tay, giận mà không có chỗ trút, “Thằng chó má kia tìm mấy người khiêng bà ấy đi, hơn bốn giờ sáng lại khiêng đến phòng cấp cứu bảo bà ấy sắp không xong rồi.”

Trình Dịch An cởi áo khoác rồi mặc áo blouse vào, nhanh chóng cài cúc lại, y tá đứng ở cửa lại gần được tư liệu.

Y tá thấy họ đang nói chuyện về bà lão kia thì nói: “Cậu con trai kia bảo là không có tiền để chữa ở chỗ chúng ta nên muốn đưa về huyện chữa. Rõ ràng tiền giải phẫu đều do một tay cô con gái lớn lo liệu hết.”

“Hôm qua lúc bà ấy tỉnh còn nhắc đến đấy, bảo là con trai bạn nên lúc này là bà ấy đến thành phố M để đưa đặc sản cho con, cả câu chuyện không nhắc một chữ đến cô con gái.”

“Vậy mà hôm qua tên đó còn trốn đưa về làm gì?” Nói chuyện đến đến đây thì mấy người lăm chuyện đều lại gần, bác sĩ ở văn phòng sát vách cũng lại gần nghe.

“Bà ấy có hươu bồng cho ai kia chứ sao, đồng hồ trên tay anh ta, rồi xe kia thật sự do một tay anh ta kiểm được ư?” Lương Dao trừng mắt nói lớn, đập mạnh giày cao gót dưới chân xuống sàn nhà, vang lên tiếng động chói tai.

“Đi.” Trình Dịch An cau mày ngắt lời họ, để thỏa mãn xong cái tính lảm chuyện của họ thì bệnh nhân cũng không còn ra dáng nữa rồi. Anh đứng dậy đi một chuyến đến phòng giải phẫu, trên đường đi thì đúng lúc gặp phải người thân bệnh nhân. Người đàn ông cao gầy đang ngậm điều thuốc, ngồi bắt chéo hếch chân lên cao ngồi chơi game, miệng còn hùng hùng hổ hổ.

“Ngại quá, bệnh viện cấm hút thuốc.” Trình Dịch An lại gần nhắc nhở anh ta, người kia cũng không ngẩng đầu, trong tay ấn bừa ấn loạn một trận, sau đó màn hình xám đi.

Gã chân bắt chéo vô cùng không vui ngẩng đầu nhìn Trình Dịch An, sau đó ném điều thuốc xuống đất, còn nhổ nước miếng.

Trình Dịch An mặt lạnh không buồn nói gã ta nữa, vào phòng giải phẫu.

“Lưu sự huynh.” Anh lên tiếng chào rồi đứng một bên quan sát, lần giải phẫu thứ hai khó khăn hơn lần đầu nhiều, trạng thái của bà lão cũng đã rất yếu rồi, thông báo bệnh tình nguy kịch cũng đã đưa ra một lần.

Sau hai giờ, thông báo vô phương cứu chữa.

Trình Dịch An đi theo Lưu Vinh ra ngoài, gã chân bắt chéo lại bật trò khác lên chơi, cũng không hút thuốc nữa mà đổi cắn hạt dưa, vỏ hạt dưa nhả đầy đất.

Lưu Vinh lần đầu gặp phải thân nhân kiểu này, lời đến khóe miệng ra mà nói không nên lời, anh ta ho khan hai tiếng, thấy gã chân bắt chéo ngẩng đầu lên mới nói, “Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi.”

Gã chân bắt chéo phun hạt dưa sang một bên, trừng đôi mắt tam giác, “Mày nói gì?”

“Anh vào gặp bà ấy lần cuối đi...”

“Con mẹ nó mày...” Gã chân bắt chéo đứng dậy túm lấy cổ áo Lưu Vinh cổ áo, còn không quên trong tay trò chơi, gã ta nhét điện thoại di động vào tay một cô y tá, “Giúp tôi chơi một lát.”

“Ba tiếng giải phẫu mà giờ mày nói vô phương cứu chữa?” Chân bắt chéo đột nhiên nghiêng mắt nhìn Trình Dịch An, “Sao thằng này vừa vào là vô phương chứ!”

Lưu Vinh ngăn Trình Dịch An về sau mình, “Đây là sự đệ của tôi, vào quan sát.”

“Sao tao biết có phải chúng mày bắt quàng mẹ tao cho thằng mặt trắng này luyện tập không chứ?” Chân bắt chéo giật điện thoại trong

tay y tá bắt đầu gọi điện thoại, liếc mắt nhìn rồi chỉ chỉ hai người Lưu Vinh, “Tao nói cho chúng mày biết, chúng mày không thoát được đâu...”

“Phòng giải phẫu có ghi hình lại, nếu anh có nghi vấn thì có thể xin điều tra.”

Lưu Vinh ra hiệu Trình Dịch An đi trước, vừa đi được hai bước thì gã ta đã nhào đến, “Đừng có mà chạy, nói tao nghe mày tên gì để tao đi hỏi chủ nhiệm nhà mày.”

Trình Dịch An cau mày nhìn chằm chằm bàn tay gặm hạt dưa xong mà chưa rửa của anh ta, chủ động giơ thẻ tên trước ngực lên, “Trình Dịch An.”

Chân bắt chéo buông lỏng tay, híp mắt đánh giá.

Trình Dịch An không vui phỉ phỉ ống tay áo vừa bị gã ta túm lấy, đi thẳng đến văn phòng đi. Còn chưa tới văn phòng đã nghe thấy tiếng bên trong cãi nhau, giọng Lương Dao lớn nhất trong số đó.

“Bà lão hồi phục rất tốt, hôm qua em gái anh còn vào thăm.”

“Tao đã nói là không trị được, cô để người ta rút ống ra đi.” Cầm đầu là một người đàn ông trung niên, vừa lùn vừa béo, theo sau là hai người phụ nữ. Một người ôm mặt khóc còn một người nữa thì hai tay đút túi, dáng vẻ như thể chẳng liên quan gì đến mình.

Người phụ nữ ôm mặt khóc kia Trình Dịch An còn nhớ, hôm trước chị ta quỳ xuống nắm tay chủ nhiệm ở trước phòng cấp cứu, cầu xin ông nhất định phải cứu sống bà.

“Thân nhân của Lý Lan Anh?” Trình Dịch An đã đổi sang chiếc blouse mới tinh.

“Con trai bà ấy nói không cho bà ấy ở phòng ICU* được, bảo rút ông ra.” Lương Dao mặt lạnh giải thích, mấy ngày nay cô ấy đã thấy cảnh hiếm gặp này nhiều lắm rồi nên cũng coi nhẹ, hữu khí vô lực.

**Intensive Care Unit tạm dịch là các đơn vị hồi sức cấp cứu, chăm sóc đặc biệt hoặc điều trị tích cực.*

Trình Dịch An gật đầu, sau đó giải thích với hai nữ một nam: “Buổi giải phẫu của bà Lý Lan Anh là do chủ nhiệm của chúng tôi tự tay làm, rất thành công, rất có khả năng sẽ hồi phục sau phẫu thuật, mà lại...”

“Tao mặc kệ có thành công hay không, phòng chăm sóc đặc biệt bốn ngàn một đêm, tìm tiểu thư* còn chẳng cần dùng nhiều tiền như thế!” Ngôn ngữ của người đàn ông kia thô lỗ, thật sự rất khó nghe.

**Ở đây thì tiểu thư tức là gái xx ấy.*

“Con mẹ nó anh đi tìm tiểu thư nào chữa bệnh cho mẹ anh đi!”

Lương Dao nhìn người phụ nữ bên cạnh, cười nhạo nói, “Chồng cô hiểu rõ như thế, chắc hay đi lắm nhỉ?”

Trình Dịch An còn muốn giải thích bệnh tình với người đàn ông kia, Lý Lan Anh là bệnh nhân có khả năng hồi phục cao nhất trong những bệnh nhân của khoa ngoại thần kinh, mà ở phòng ICU khoảng hai ngày là có thể chuyển sang phòng bệnh thường rồi, bây giờ mà nhỡ ông thì thật sự không ổn.

“Mày nói thì nghe đơn giản lắm, vào phòng bệnh thường rồi thì không phải truyền sao? Xuất viện rồi thì không phải uống thuốc sao? Bệnh viện chúng mày là cái hồ không đáy, không móc hết của bọn tao là không thả đi chứ gì?” Người đàn ông kia chống nạnh, dáng vẻ khó chơi đúng là làm người ta giận dữ.

Hai phe giằng co mãi không xong, Trình Dịch An hết lời ngon ngọt nhưng mà đối phương vẫn khăng khăng đòi kết thúc chữa trị.

Trình Dịch An thở dài, chậm rãi mở miệng: “Bằng không...”

“Cậu cầm miệng cho tở.” Lương Dao trực tiếp chặn miệng anh lại, sai một bác sĩ khác đưa Trình Dịch An đi.

Lúc thực tập nghiên cứu sinh cũng là ba người họ một phòng, khi ấy Trình Dịch An còn chưa thấy nhiều sinh lão bệnh tử, tâm địa lại quá mềm mỏng. Anh trả hộ tiền phẫu thuật của một ca sinh đẻ, sau khi đưa trẻ kia phẫu thuật thành công rồi xuất viện, qua vài ngày sau ba mẹ của đứa trẻ kia thể mà còn gọi điện cho anh nói rằng không có tiền mua sữa bột.

Lương Dao sợ anh như thế mới mở miệng, chứ không riêng gì trợ cấp tiền cho bà lão mà cả cái nhà kia cũng dựa vào tiền của anh đến kiếp sau luôn mất.

Trước đây ba Lương Dao cũng từng làm viện trưởng, từ nhỏ cô ấy đã lớn lên ở bệnh viện, loại chuyện này thấy cũng nhiều rồi, biết có khuyên cũng vô dụng. Cô nói với người đàn ông kia: “Anh suy nghĩ kĩ đi rồi ra ký tên, nhưng chúng tôi đã nói rất rõ ràng rồi, tình trạng bây giờ của bà lão rất tốt, có hi vọng sẽ hồi phục được như trước. Mà mẹ anh cũng mới sáu mươi, tuổi cũng chưa quá lớn, bình thường sức khỏe cũng tốt...”

Lời nói đã nói đến nước này, trong phòng bác sĩ cũng im lặng.

Không nỡ cho người nhà khám bệnh thì họ thấy cũng nhiều rồi, có thể đưa quyết định nhỡ ông thì cũng là quyết tâm hơn nửa rồi, người ngoài như họ có phí miệng lưỡi cũng vô dụng.

Người đàn ông kia đưa vợ quay người đi, chỉ còn mình cô con gái ngồi trên ghế văn phòng khóc.

Lương Dao đưa khăn tay cho chị ta lau nước mắt, cô ấy vốn không am hiểu chuyện an ủi phụ nữ, chỉ có thể vỗ vỗ bờ vai người ta.

“Bác, bác sĩ... Nếu là cho, cho điều trị tiếp, tổng cả khoảng bao nhiêu tiền?” Người phụ nữ kia ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ bừng, bờ

môi hơi run rẩy.

Lương Dao cho chị ta một con số nhất định, cảm xúc vừa bình ổn của chị ta lại một lần nữa tụt xuống.

“Tôi còn một đứa con, thực sự, thật sự là...” Chị ta đứng dậy chào Lương Dao, sau đó che miệng ra ngoài.

Lương Dao đóng cửa ban công, vừa quay đầu đã thấy Trình Dịch An ngồi trên ghế sofa thì đã hơi giận, “Bác sĩ Trình, trong nhà ngài có mỡ vàng hay gì? Thấy một người giúp một người, cưới vợ không cần tiền à?”

Trình Dịch An hai tay che mặt không đáp, bác sĩ bên cạnh nghe xong thì hưng phấn, hỏi: “Bác sĩ Trình có bạn gái khi nào thế?”

“Anh đi hỏi Đại Diêu đi.” Lương Dao không muốn nhiều lời, lần trước cô ấy với Diêu Vũ Thành trực ban ở phòng cấp cứu thì có nghe kể chuyện của Trình Dịch An với cô gái kia, có thể nói là ghen hòng luôn.

Quả nhiên muốn tìm bạn thì phải tìm từ thời cấp ba, tình vừa lâu dài lại vừa đáng tin cậy. Lần ấy Lương Dao nghe Diêu Vũ Thanh nói xong thì hận không thể nhét băng gạc trong tay vào miệng anh ta cho xong.

Tốt xấu gì ba người bọn họ cũng là bạn học bảy năm trời, thế mà Diêu Vũ Thanh cũng không thèm nói một chữ với cô ấy, làm hại cô ấy treo cổ trên cái cây Trình Dịch An này lâu như thế, bỏ qua bao nhiêu là thanh niên tài tuấn.

“Bác sĩ Lương, giường số tám gọi ạ.” Y tá đến truyền lời, Lương Dao đứng dậy đi, còn không có quên dặn dò Trình Dịch An tháng sau là lễ tình nhân rồi, để anh chuẩn bị sớm chút.

Trình Dịch An bình phục tâm tình rồi thì đến trước bàn làm việc ngồi. Sở Thanh nhắn cho anh hai tin, hỏi anh chuyện ở bệnh viện có thuận lợi không

Trình Dịch An: *Ồn, cậu ăn sáng chưa?*

Chuyện ở bệnh viện vốn không thể dùng hai chữ thuận lợi để khái quát được, chỉ có thể làm hết sức mình, còn lại nghe ý trời.

Sở Thanh: *Ăn vịt*!*

Trình Dịch An: *Vịt? Mới sáng sớm đã ăn vịt?*

Trình Dịch An: *Buổi sáng ăn ít dầu mỡ thôi.*

Sở Thanh nhận được tin nhắn rồi thì cười rất lâu, tìm một gói biểu cảm gửi đến cho Trình Dịch An. Là emoji vịt Donald cổ lên, phía trên còn điền mấy chữ: *Hôm nay cũng phải cố gắng lên vịt!*

Sở Thanh: *Vịt là từ thịnh hành gần đây đó.*

Trình Dịch An: *Được vịt!*

*Ở đây Sở Thanh đang đùa, cố đọc lái đi, chữ “vịt(鸭 yā)” và chữ “nha(呀 ya)” đọc khá giống. Cũng giống từ “Hoàng thượng” của mình, người miền Nam hay đọc H thành Q nên từ đó họ sẽ đọc là “Quàng thượng”, rồi những người ở vùng khác bắt chước đọc trại âm đó, dần dần thành ngôn ngữ internet á.

- Nên trong câu “ăn vịt” 吃了鸭 thực chất là “ăn rồi” 吃了呀.
 - Trong câu “Hôm nay cũng phải cố gắng lên vịt!” 今天也要加油鸭 là “Hôm nay cũng phải cố gắng lên nha” 今天也要加油呀.
 - Trong câu “Được vịt” 好的鸭 là “Được nha” 好的呀.
- Hết chương 26.

Chương 27.

Chương 27.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Lúc tan làm, Trình Dịch An đi một chuyến đến phòng ICU, khi đi ngang qua phòng bệnh của Lý Lan Anh thì thấy có người đứng trong đó. Anh tập trung nhìn thì nhận ra người đó, sau đó anh gõ gõ cửa kính ra hiệu cho chị ta đi ra.

Người phụ nữ ra ngoài rồi thì cởi khẩu trang ra, “Bác sĩ...”

“Không phải anh em chị bỏ trị liệu rồi sao?”

“Tôi muốn tiếp tục chữa, chồng trước có để lại một căn nhà nhỏ, tôi đã tìm môi giới rồi.” Chị ta hít mũi một cái, hạ quyết tâm nói, “Chữa khỏi cho mẹ chúng tôi là được rồi, không sao...”

Trình Dịch An mím môi, trong lòng hơi bùi ngùi, “Chị không hài lòng với giá cả môi giới thì tôi có thể giúp chị một tay, có bất cứ chuyện gì thì chị cứ đến phòng làm việc tìm tôi.”

“Ôi, phiền anh rồi.”

Trình Dịch An ra khỏi bệnh viện, nghĩ đầu tiên phải lặn lội đến chỗ Tưởng Duệ để lấy vali về đã, rồi sau đó về nhà Sở Thanh. Anh cảm thấy Sở Thanh hẳn là sẽ không từ chối yêu cầu xin ăn đậu ở nhờ của anh đâu. Xe của anh cũng đang để ở chỗ Tưởng Duệ nên chỉ có thể đi bộ đến.

Lúc đến chỗ ngoặt ở đầu ngõ bệnh viện, có hai người đi ra ngăn đường Trình Dịch An. Một tên mập to con khoảng hai mươi tuổi và một con lạc đà Alpaca xăm hình hoa văn đen sì trên cổ.

Trình Dịch An thầm đánh giá, cũng tự xác định trong lòng rồi, trong hai gã thì có một gã rất giống con trai lớn của Lý Lan Anh. Vừa nhìn là biết hai người này có ý đến gây chuyện, anh đứng yên không nhúc nhích, bắt đầu nói lỏng xương cốt.

Đối phương thấy dáng vẻ Trình Dịch An đây là đang khiêu khích thì vùng nắm đấm lên lao đến.

Hai đánh một, ngõ cứ tưởng là cục diện đè ép, nhưng với người từ hồi tiểu học đã học Thái Cực quyền như Trình Dịch An thì họ không hề chiếm ưu thế gì cả. Trình Dịch An luyện Thái Cực quyền với ông nội từ tám bé, lớn hơn chút rồi thì còn học cả Tán Thủ*. Mặc dù lâu

rồi chưa tập luyện lại, nhưng đối phó với hai gã ngang tàng này thì vẫn dư sức.

**Tán thủ là võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở Trung Quốc chú trọng vào các dạng chiến đấu tự do thực tế, đòi hỏi sự thành thạo các kỹ thuật võ thuật Trung Hoa. Bản thân môn tán thủ lại được phân chia ra 3 dạng: Tán thủ Thể thao: Đòn thể thể thao; Tán thủ Dân sự: Đòn thể dân sự.*

Gã béo kia chỉ biết chạy về hướng Trình Dịch An, còn chưa giơ nổi nắm đấm ra đã bị Trình Dịch An đỡ lấy, từng quyền đều như đánh vào bông.

Ngược lại thì hình như tên lạc đà cũng hay đánh nhau, ra quyền rất hung ác, lại còn có thể tránh được cú đánh của Trình Dịch An. Trình Dịch An vì phải cản mấy cú đấm của gã béo mà khóe miệng bị đấm một cái, lại còn rất mạnh tay đến độ chảy cả máu.

Trình Dịch An khế cử động quai hàm rồi cởi cúc áo khoác ra, động tác càng lưu loát hơn. Bụng tên béo chịu một cú của Trình Dịch An, lúc gã ta rên lên thì tên lạc đà đưa mắt nhìn qua một cái.

Trình Dịch An thừa cơ, đứng sau lưng gã ta đập một phát vào gáy.

Lạc đà lảo đảo đứng không vững, quỳ lên mặt đất.

“Tập trung chú ý.” Trình Dịch An lạnh nhạt nói.

Gã béo thấy chỉ còn mình mình thì càng luống cuống, hai tay nắm như đấm bốc để ở trước ngực, nhưng thực ra không dám tiến lên dù chỉ nửa bước.

Trình Dịch An tuân theo nguyên tắc anh không đánh tôi tôi không đánh anh, đứng im chờ gã ta điều chỉnh tâm lý.

Gã lạc đà giùng giàng, đập một phát lên lưng gã béo, mắng: “Loại nhát chết, chơi hèn!”

“Tao *** mẹ mày!” Tư thế của gã béo rất dọa người, mặt mày dữ tợn, lắc lư người.

Trình Dịch An vốn chẳng muốn động thủ, tên béo này trọng lượng nặng nên quán tính lớn. Thừa lúc gã lao đến trước mắt thì Trình Dịch An tránh sang một bên, sau đó nhấc chân đập lên lưng gã một cái, ném gã bay sang vườn hoa.

Mỗi một cú của Trình Dịch An đều đánh vào chỗ đau nhất trên người, thế mà hai gã vẫn nhe răng trợn mắt không thềm chạy, quả là rất can đảm.

Không được mấy phút thì hai gã ta đã chẳng còn sức nữa rồi, bọn họ bắt đầu kéo dài khoảng cách với Trình Dịch An. Thở dốc một hơi, sau đó một trái một phải đồng loạt xông về phía Trình Dịch An.

Trình Dịch An trở người né tránh, sau đó chặt cổ tay của một gã vịn về phía sau, tay kia cũng không nhàn rồi mà bắt lấy nắm đấm đang

vung đến của gã còn lại. Anh còn chưa nhấc chân lên thì bảo vệ đã đưa cảnh sát chạy đến đây. Nhấc tới cũng thật đúng lúc, cảnh sát vừa đến bệnh viện để ghi chép xong thì gặp được cuộc ẩu đả, tiện tay mang về đồn công an luôn.

Trình Dịch An hết sức phối hợp đưa số điện thoại của người thân cho cảnh sát, sau đó đành hoảng hốt gì đáp nấy.

“Đồng chí cảnh sát, gã này, gã bác sĩ này đánh người đấy!” Nghe nói Trình Dịch An có thể đi rồi, gã béo Lý Mưu kia không phục, “Bác sĩ đánh người!”

“Bác sĩ thì sao, hai anh không đánh à?” Cảnh sát cảm thấy thật thú vị, theo như camera giám sát rõ ràng rành rành thì là bọn họ ra tay trước, còn là hai đánh một nữa chứ.

“Cái tên bác sĩ này đánh tôi vỡ ra từng mảnh rồi đây này, tôi muốn tìm anh cả nhà tôi.”

Đang nói muốn tìm anh cả thì con trai trưởng của Lý Lan Anh, Lý Dũng hùng hùng hổ hổ đi vào, vừa nhìn thấy Trình Dịch An là trợn mắt trừng trừng, lại gần nắm chặt cổ áo anh.

Trình Dịch An hết sức phối hợp đứng dậy cho gã ta nắm lấy, vừa vào đồn công an là anh biến hình thành dáng vẻ “người vật vô hại”.

Một người to cao một mét tám mấy so ra Lý Dũng nặng hơn một trăm tám mươi cân thì chẳng khác gì tay trời gà không chặt.

“Buông ra, buông ra cho tôi!” Hai vị cảnh sát kéo Lý Dũng ra, “Đây là đồn công an, còn muốn đánh nhau à?”

“Đồng chí cảnh sát, thằng tôn tử này xúi giục em gái tôi chữa bệnh cụ nhà đấy!”

Trình Dịch An nghe xong thì thiếu chút nữa cười ra tiếng, mấy vị cảnh sát cũng có phản ứng giống nhau, tưởng rằng Lý Dũng nói quá mức thôi, hỏi: “Anh không cho cụ nhà chữa bệnh?”

“Tôi muốn chấm dứt trị liệu mà hấn cứ không cho, không biết dùng thuốc mê hôn gì mà em gái tôi cứ nhất định phải chữa cho cụ nhà mới được...” Lý Dũng nhắc đến cái này là tức giận đùng đùng, con của gã còn đang chờ tiền đi học đấy, mà chữa cho bà lão là đi tong. Gã con thứ hai Lý Mưu còn vội hơn, bạn gái nói nếu có không nhà thì sẽ không chịu kết hôn. Nghe Lý Dũng nói xong chuyện đã xảy ra là lập tức chạy từ quê lên đây.

“Chuyện này không phải chuyện chúng tôi quản được...” Một vị cảnh sát đeo kính đứng ở bên vô cùng bất lực. Hai bệnh viện ở đây đều trực thuộc khu bọn họ quản lí, mỗi ngày giải quyết không ít vấn đề giữa bác sĩ và bệnh nhân, nhưng chuyện bác sĩ đánh nhau thì lại là lần đầu thấy.

Sở Thanh vội vàng đi vào, xông vào giữa trong đám người. Vừa nhìn thấy bên môi Trình Dịch An còn dính vết máu, cô dựng hết cả gai cả góc lên y như con nhím.

“Không phải cậu biết đánh nhau lắm à? Sao lại bị đánh ra thế này?”

Trình Dịch An khẽ nghiêng người về ghế bên tường, người đàn ông sắp đầu ba lộ ra vẻ vô cùng yếu ớt, làn da trắng đến chói mắt càng làm nổi bật vết thương nơi khóe miệng.

Anh hơi cụp mi mắt xuống, giống như chú cún con bị người ta bắt nạt vậy, chỉ còn thiếu điều lăm bằm đòi ôm.

Trình Dịch An đưa tay lau vết máu ở khóe miệng, mở miệng nói:

“Hai người họ đánh một mình anh.”

Sở Thanh nghe xong, không khống chế nổi cảm xúc mà vắng tục.

Gã béo Lý Mưu kia còn đang kể khổ với cảnh sát, nói là Trình Dịch An đánh người đau vô cùng, còn thiếu bước nằm xuống khóc lóc om sòm nữa thôi.

Sở Thanh nhìn một cái là biết giả vờ, khóc lóc om sòm chứ có gì mà ghê gớm, ai mà không biết chứ!

“Chú cảnh sát, chú nhìn miệng bạn trai cháu kìa, hủy dung luôn rồi!

Người này giống bị thương chỗ nào chứ ạ, một thân ục ịch thịt này của anh ta dí mộng một cái là đè nát xương nát thịt bạn trai cháu luôn ấy chứ. Hai người này rõ ràng không chung cân nặng mà!”

Cảnh sát bị hai người làm đau cả đầu, để Lý Mưu ngậm miệng rồi thì chỉ chỉ Trình Dịch An nói: “Cô gái, cháu cũng đừng xem thường bạn trai cháu, đánh hai người này ghê lắm đấy.”

Lý Dũng đứng một bên đang còn lải nhải với cảnh sát chuyện hồng trong nhà kia, càng nói càng kích động. Gã ta sống chết cần khư khư lấy Trình Dịch An, rằng anh xúi giục em gái gã ta tiếp tục cho trị liệu, la lối bệnh viện lừa tiền, ở phòng ICU một ngày hơn bốn nghìn, gia tài trong nhà sắp bị móc hết đến nơi.

Sở Thanh bỏ ra nửa phút để lý giải, sau khi làm rõ sơ sơ chân tướng rồi, cô cau mày hỏi Trình Dịch An: “Anh muốn cứu mẹ anh ta?”

“Ừm.”

“Anh ta không cho anh cứu mẹ anh ta?”

Trình Dịch An gật đầu.

“Anh ta có bị bệnh không...” Gần đây Sở Thanh hay đi theo Lâm Tương nên mưa dầm thấm lâu được cách nói của cô ấy, cứ thế bồi dưỡng cho mình khẩu âm phương Bắc.

Mấy cảnh sát đều cúi đầu nén cười, cảnh sát đeo kính đưa văn kiện cho Sở Thanh nói: “Ký tên rồi đưa bạn trai cô đi đi, chỗ này không có chuyện của anh ta.”

Sở Thanh ký xong tên xong thì lôi Trình Dịch An đi ra ngoài, miệng còn lải nhải liên miên, “Bệnh viện các anh đáng nhẽ phải lôi anh ta vào sổ đen, sau này anh ta có bệnh nặng nhẹ gì cũng không chữa, dù sao con của anh ta cũng sẽ không nở đưa tiền cho anh ta chữa đâu...”

Ban nãy ở trong đồn công an Trình Dịch An còn giả tỉnh táo được, vừa về đến nhà là chịu không nổi, khóe miệng giống như bị rách ra vậy, không động đậy nổi, chỉ có thể nằm trên ghế sofa hừ hừ mấy tiếng.

Sở Thanh giơ đèn pin điện thoại lên chiếu vào khóe miệng anh, còn không dám động tay sờ vào trong miệng anh, chỉ có thể lo lắng suông hỏi: “Răng không sao chứ?”

Thấy Trình Dịch An lắc đầu rồi, Sở Thanh đi tìm còn i-ốt thoa cho anh. Cô nhìn áo khoác trước ngực Trình Dịch An hơi bẩn, cũng không biết chỗ khác có bị thương hay không nữa.

“Trong người không bị thương gì chứ?” Sở Thanh chờ thời cơ đến, sờ sờ trước ngực Trình Dịch An hai cái, “Chỗ này đau không? Đây là dạ dày à?”

“Đây là ruột.” Trình Dịch An dựa vào ghế sofa, cũng không phản kháng. Sau khi thấy được vẻ lưu manh trong con người Sở Thanh thì anh đã không còn kinh ngạc nữa rồi.

“Chỗ này thì sao? Không bị thương chứ? Trước kia em nghe có người đánh nhau đến độ rách cả lá lách đấy...”

Trình Dịch An lấy tay cô ra, “Đây là thận, em phải hi vọng rằng anh khá chút chứ...” Chỗ nào hư cũng được, nhưng thận thì không thể.

“Không sao, cùng lắm thì mua vài viên thuốc bổ thận.” Sở Thanh trở người anh, vỗ vỗ hai cái lên lưng, “Thật không sao à?”

Trình Dịch An liên tục bảo đảm với cô rằng trừ miệng ra thì không có chỗ nào bị đánh hết, lúc này Sở Thanh mới yên lòng lại. Cô nhìn chằm chằm mặt Trình Dịch An trong chốc lát, chép miệng một cái nói: “Sao lại đánh lệch mặt chứ...”

Trình Dịch An khẽ cười, vừa mới nhếch miệng lên là đau đến độ nhắm tịt mắt lại, “Au...”

“Thôi một chút là hết đau thôi, ngoan nào!” Sở Thanh cười cười, định đi lấy trứng gà luộc lăn mặt cho anh, nhưng vừa đứng dậy đã bị anh tóm lại.

Trình Dịch An ngẩng đầu lên, không biết vì điều gì mà Sở Thanh thấy vẻ mặt này của anh hơi đê tiện... Có thể là ở lâu với Diêu Vũ Thành nên bị truyền nhiễm.

“Sao?”

“Thôi.” Trình Dịch An nhả một chữ ra khỏi kẽ răng.

Sở Thanh thiếu chút nữa lăn xuống sô pha, “Anh bao lớn rồi hả? Không dùng trò nũng nịu được đâu.”

Đứa trẻ ba tuổi lằm bằm đòi thổi phù phù là hết đau thì còn đáng yêu, chứ cũng sắp đầu ba đến nơi rồi thì...

Tư thế của Trình Dịch An không đổi, siết chặt áo ngủ của Sở Thanh không buông tay.

“Được được được, phù phù.” Sở Thanh lườm anh một cái, sau đó xích lại gần “bé cưng lớn” sắp gần ba mươi nhà mình, dụ dỗ nói:

“Phù phù hết đau rồi, lần sau còn dám đánh nhau không? Em mà biết anh còn dám...”

Cô ngẩng đầu vừa xích lại gần một chút là Trình Dịch An đã dính lại gần ngay tắp lự. Anh không mở miệng ra được nên chỉ có thể dùng một bên cánh môi không bị thương mà cọ cọ môi Sở Thanh.

Sở Thanh cau mày, đẩy người ra. Miết khóe miệng bị anh hôn một cái rồi dùng mu bàn tay lau miệng, ghét bỏ nói: “Được rồi được rồi, miệng anh toàn mùi rượu i-ốt cả thôi...”

“Đing đong...”

“Anh đi mở cửa đi.” Sở Thanh vào phòng bếp lột vỏ trứng gà, nghe nói phải dùng trứng gà nóng lăn, chứ không thì cũng vô ích.

Cô đứng trong phòng bếp, vừa nghe thấy tiếng kêu là biết Diêu Vũ Thành đến, Sở Thanh cầm trứng gà ra ngoài, bị đóng hành lý kia dọa hết thần hồn.

“Đại Diêu, cậu đây là...”

Diêu Vũ Thành đá đá hành lý của Trình Dịch An, giải thích: “Tưởng Duệ đưa đến, bảo là hành lý của lão Trình đó. Ờm cái đó, không phải là cậu ta không có chỗ ở đâu... Tưởng Duệ nói là chỗ cậu ta đang phá dỡ hay là lắp đặt thiết bị gì đấy, ù ôi nói chung là dù sao cũng không dung nạp tên này được. Nếu không muốn thì cậu vứt ra giữa cầu ấy, rồi viết một cái bảng “Một cái hôn mười đồng.”

“Còn cái kia thì sao?” Sở Thanh thấy bên cạnh còn một cái bọc lớn, không biết là cái gì.

“Cái đó à... Là chút tâm ý của anh em bọn tớ.” Chúc mừng tên lưu manh độc thân hơn hai mươi năm trời cuối cùng cũng tìm được bạn gái, mấy anh em đều kích động vô cùng.

Trình Dịch An thấy Sở Thanh muốn mở ra thì vội bước nhanh về phía trước đá cái bọc sang bên cạnh, chặn lại nói: “Lát nữa rồi xem.”

Diêu Vũ Thành cười ra tiếng, khen: “Quả là đôi mắt như tia X-quang danh bất hư truyền của lão Trình...”

“Đi đi.” Trình Dịch An đuổi người ra ngoài.

“Đừng mà, tớ nghe nói cậu bị người ta đánh...”

“Nên vui lắm?” Sở Thanh nói tiếp.

“Không phải thế! Tớ buông hết đồng tấu chương chắt thành núi trong tay để chạy sang đây đây.”

Trình Dịch An đuổi anh ta ra ngoài, “Nhanh đi về đi, Diêu công công. Còn mười phút nữa là đổi ca đấy.”

Diêu Vũ Thành nghe xong thì quay đầu chạy, “Ngày mai tớ sẽ đến thăm cậu nhé!”

“Bệnh viện các anh cũng đánh thẻ phạt sao? Đến trễ thì phạt tiền?”

“Đến trễ phạt trực hai ca đêm.”

Hết chương 27.

editor: vậy là yêu nhao rồi á hả :) rồi tui đổi xưng hô cho hai người được chưa :)

yêu đương gì hay vậy...

Chương 28.

Chương 28.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Đảo mắt còn có mười ngày nữa là sang năm mới rồi, Sở Thanh vốn ở một mình, bình thường đến ngày lễ về cơ bản cô sẽ đối phó qua loa bằng một gói sủi cải đông lạnh. Nhưng mà đến năm mới mà như thế thì không thể chấp nhận được, và việc quét dọn vệ sinh cũng không tránh được luôn.

Mấy ngày nay Trình Dịch An nằm chây lì trong nhà cô không chịu đi, mà vì thế Sở Thanh cũng bắt được tên “giúp việc” khỏe mạnh nên dễ gì buông tha cho. Ngày chủ nhật, hai người đều nghỉ ở nhà, Trình Dịch An từ sáng sớm đến tối muộn không hề nghỉ ngơi dù chỉ một phút, lau cửa kính xong là chạy đi lau máy hút khói. Sở Thanh vốn muốn để anh nghỉ một lát, nào biết được anh tìm được cái chà bồn cầu xong là phi thẳng vào nhà vệ sinh, nửa ngày vẫn chưa chui ra. Sở Thanh mừng rỡ, vô cùng nhân hạ, cô thu dọn đồ ăn thức uống trong nhà một lần, đồ nào quá hạn thì cho hết vào thùng rác. Công ty các cô thường phải làm bài kiểm tra đánh giá về đồ ăn vật, nhãn hiệu vừa mới gửi đến là cả một hộp lớn. Bao gồm cả Sở Thanh và những đồng nghiệp khác nữa, mà nói bao quát thì chính là chẳng khác gì mở siêu thị mini trong nhà vậy.

“Mấy ngày nữa anh không định về à? Cái giường kia của anh đừng nói là sơn xong, bao ngày trôi qua vậy rồi, chặt gỗ mới ra làm một cái giường khác đang còn được.”

Trình Dịch An hừ hừ hai tiếng, không trả lời thẳng. Giờ phút này vô cùng thích ý nằm trên ghế sofa lướt sách điện tử của Sở Thanh, còn chê bai thư viện của cô không có đủ sách nữa.

“Anh muốn tìm sách gì?” Sở Thanh chỉ nghĩ là anh không quen dùng sản phẩm điện tử thôi, đặt máy tính trong tay xuống chuẩn bị đi giúp anh.

“« Bài về sắc thuốc ».” Hàng năm vào đêm ba mươi, ông nội anh sẽ kiểm tra bộ phận, đừng hỏi đọc sai thì thế nào, chính là đánh đến nói lắp, tiền mừng tuổi còn giảm một nửa, sai một chữ là dùng gia pháp “chăm sóc”. Tuy nói mỗi câu mỗi chữ đều đã khắc sâu tận tâm khảm

từ tám bé rồi, nhưng cứ nghĩ đến cái thước gỗ tử đàn của ông lão là Trình Dịch An lại có cảm giác phải ôn tập trước khi về đó.

Sở Thanh sững sốt một lúc lâu mới nhận ra được anh đang nhắc đến cái gì, “« Bài về sắc thuốc »? “Là bài mà hồi bé anh cả Trình đọc sai nên bị đánh đến sưng cả lòng bàn tay?”

Thấy Trình Dịch An gật đầu, Sở Thanh cướp sách điện tử bảo bối của cô lại, cau mày tức giận nói: “Mấy người toàn cái tật xấu gì vậy không biết...” Lần trước lúc Lâm Tương thấy cái máy này cũng vội vàng muốn tìm « Kim Bình Mai [1] » để xem, tìm cả nửa ngày mà không tìm được, cũng oán trách rõ lâu.

[1] Kim Bình Mai, tên đầy đủ là Kim Bình Mai từ thoại ; là bộ tiểu thuyết dài gồm 100 hồi của Trung Quốc.

“Mấy ngày nữa em cũng dọn đồ về với anh đi.” Trình Dịch An không còn sách điện tử nữa, chỉ có thể lật lật tiểu thuyết của Sở Thanh đọc. Tuy nói tác giả này anh chưa từng nghe qua, nhưng tối thiểu thì không phải là mấy bộ gì gì đó như « Bá đạo tổng tài theo đuổi vợ: Em thật xinh đẹp » giống thời cấp ba, không hiểu sao Trình Dịch An thấy hơi vui mừng.

“Về với anh? Về đâu cơ?” Sở Thanh oán trách anh, nhưng vẫn đang hoàng tìm « sắc thuốc ca quyết » giúp anh.

“Về nhà cũ ăn Tết, anh của anh nói trong nhà đã dọn ra một phòng cho em rồi, muốn em cùng về chung.” Hôm nay Trình Dịch Sinh gọi điện thoại cho anh, bảo anh không nở thì đưa cả bạn gái về nhà đi. Trình Dịch Sinh còn nói nếu Sở Thanh không muốn ở phòng cho khách thì ở chung phòng với Trình Dịch An. Chiếc giường của Trình Dịch An anh ta đã đặc biệt tìm người đóng vững chắc lại rồi, dù có làm thế nào cũng không gãy được...

Chỉ là lời này dĩ nhiên không thể nói với Sở Thanh được, nói rồi thì còn lâu mới lừa cô về được.

“Không đi. . .” Hai người mới nói chuyện yêu đương được hơn tuần, ở chung còn chưa tính, còn về thẳng nhà anh ăn Tết thì còn ra gì nữa chứ.

“Nhiều người náo nhiệt, không thiếu một miếng ăn của em đâu. Anh cả còn đặc biệt bảo anh nói cho em biết là mấy người trước dì nhỏ đã phôi hạnh để làm rồi, bác cả ở thành phố Q cũng gửi cá xông khói đến, chiến hữu cũ của ông nội mấy hôm trước cũng gửi thịt dê đến, Lê Tùng còn đem cực kì nhiều socola ở bên Bỉ về đây, lấp đầy nửa cái tủ lạnh, cho em đến đó lựa chọn...”

“Anh ngậm miệng. . .” Người này càng hư hỏng, biết mình không đủ mị lực là dùng đồ ăn để dụ hoặc cô, cái hũ nút này bình thường

không í ử tiếng nào, thế mà nhắc đến tên đồ ăn thì trả lời rất lưu loát.

“Ông nội anh cũng muốn gặp em, còn cả ba mẹ anh nữa, trước đây em từng gặp rồi.” Trình Dịch An cũng không nhất thiết phải đưa cô về nhà ăn Tết chung, phàm là Sở Thanh có nơi để ăn Tết thì anh cũng sẽ không miễn cưỡng.

Nhưng mà một cô gái ở một mình trong ngôi nhà ẩm đảm lạnh tanh, ăn cơm tất niên hay đón giao thừa đều chỉ có một thân một mình, Trình Dịch An thực sự không thể nhìn cho nổi.

Sở Thanh vẫn còn hơi do dự, một bước cũng bước quá lớn rồi. Người bình thường tốt xấu gì cũng yêu đương chừng mấy tháng sau đó mới gặp gia trưởng, so sánh với hai người họ, chẳng khác gì bật chế độ tua nhanh gấp 8 lần vậy.

“Người khác là vì bồi dưỡng tình cảm.” Trình Dịch An đứng dậy lại gần Sở Thanh đang ngồi một mình trên ghế sofa, “Chúng ta không cần.”

Mấy ngày nay anh dính người cực kì, chỉ cần thấy Sở Thanh thì chắc chắn sẽ ngồi sát rạt bên, tay cũng không chịu để yên, nhất định phải sờ sờ mặt bóp bóp tay gì đó mới được. . .

“Em thấy có mà người nào đó sợ đến lúc về nhà ăn Tết nhớ em đến ăn không ngon ngủ không yên ấy?” Sở Thanh lấy móng vuốt của Trình Dịch An trên vai mình ra, ghét bỏ nói: “Anh thành thật một chút, đừng động tay động chân.”

Lần này Trình Dịch An vô cùng nghe lời, nghe lời đến mức Sở Thanh không dám tin tưởng.

Bình thường Sở Thanh chỉ cần lấy tay anh ra là không đến ba giây đồng hồ, cái tên Trình Dịch An này nhất định sẽ lại dính đến lần nữa. Thế mà hôm nay anh lại ngồi đằng hoàng ngay thẳng, bàn tay với khớp xương rõ ràng đặt xuôi ở bên người. Sở Thanh cảm thấy mình đúng là mê muội, thế mà lại nhìn ra chút cô đơn từ trong đôi móng vuốt kia chứ.

Sở Thanh vừa mới áy náy mấy giây thì Trình Dịch An đã nghiêng đầu bu lại gần, không thể động tay động chân thì dùng miệng, đạo lý đơn giản như vậy anh không thầy dạy cũng tự thông.

“Anh, ưm. . .” Từ lúc môi Trình Dịch An dán lên môi Sở Thanh là đã bắt đầu không ra gì rồi, anh cứ gặm cắn hai cánh môi mỏng tang như thể hận không thể gặm thành lập xương luôn.

“Em có thể mà. . .” Lúc Trình Dịch An dính sát lại có nghe thấy Sở Thanh nói rằng đồ ăn tối nay là lẩu, anh lại hôn như thế thì sợ là lẩu mấy phần cay thêm tỏi với rau thơm hay không cũng không ném ra được.

Người này lần đầu tiên yêu đương nên giống như muốn bù lại tất cả những ôm hôn hôn từ thời thành niên đến bây giờ vậy. Chỉ chực chờ có cơ hội là lại dính như keo lầy Sở Thanh, bây giờ cô thấy anh phiền đến đời sống luôn rồi.

Hôm qua lúc Trình Dịch An lướt Weibo thấy chủ blog nào đó đăng vlog đi chơi ở công viên Disney, hấp tấp chạy đến hỏi Sở Thanh có muốn đi không. Sở Thanh vừa nhìn bức hình “Vương quốc xe hơi” là biết trong lòng bạn học nhỏ Trình ngứa ngáy rồi. Ba chữ “Không muốn đi” vừa đến bên miệng, lại nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy phấn khởi của anh là cô lại không sao nói ra miệng nổi. Dù sao cũng là thứ mới nhất mà Trình Dịch An thấy hứng thú hơn hai mươi năm nay, sau Siêu nhân Điện Quang và đề Vật Lý, bảo cô sao có thể nhẫn tâm từ chối cho được.

“Có về không hả...” Trình Dịch An buông lỏng ra một xú, để Sở Thanh đổi giọng điệu.

Sở Thanh nháy nháy mắt hỏi: “Cái gì?”

“Về nhà ăn Tết với anh.”

“Ờm. . .” Cô bị Trình Dịch An làm loạn đến mức quên cả đề tài vừa rồi, không nghĩ tới anh còn nhớ.

“Ông nội họ cũng không ở chung gian nhà với chúng ta, ngày thường chỉ có chúng ta, anh cả và... Chị dâu thôi.” Mỗi lần Trình Dịch An nhắc đến người chị dâu Lê Tùng nhà mình đều cảm thấy là lạ, gọi một người nhỏ hơn mình tận bốn tuổi là chị dâu, khó chịu cực kỳ.

“Anh cả kết hôn rồi á?” Sở Thanh hơi giật mình, chỉ là ngẫm lại cũng thấy không có gì kì lạ. Cái kiểu tính tình như Trình Dịch An đang còn được một đồng các cô gái thích, càng đừng nói đến Trình Dịch Sinh. Luận tướng mạo cũng không hề thua kém gì Trình Dịch An, còn hài hước nữa chứ.

“Tiệc rượu năm sau sẽ làm, anh ấy tìm được một cô gái vừa tốt nghiệp đại học.” Lúc Trình Dịch An gặp Lê Tùng thì bị dọa hết hồn, đúng lúc cô ấy đang đi nhà trẻ giúp cháu gái biểu diễn tiết mục tốt nghiệp, mặc một chiếc váy màu hồng nhìn chẳng khác gì vị thành niên.

“Chắc chắn là em sẽ hợp với cô ấy.” Trình Dịch An lại nói thêm một câu. Tính Lê Tùng giống tính Sở Thanh tám năm trước vậy, không tim không phổi, rất tùy tiện, thỉnh thoảng còn có thể trêu Trình Dịch Sinh đến mức mặt đỏ tới mang tai.

Trình Dịch An vuốt tóc Sở Thanh, không biết những năm này cô chịu bao nhiêu khổ cực, tính cách chẳng còn được hoạt bát như hồi đi học.

“Được rồi, em nói chứ anh đừng vuốt nữa. . .” Sở Thanh nhìn về mặt của anh không đúng, trong lòng chua chua, tranh thủ thời gian trừng mắt giả vờ tức giận đùa anh, “Đã không được mấy cọng tóc rồi, anh lại còn vuốt vuốt nữa.”

Trình Dịch An nghe xong, đưa tay gỡ gỡ tóc mình không nói gì.

“Anh đừng có mà quá đà. . .” Sở Thanh thật sự rất hâm mộ đồng tóc kia, kể mà chia lấy một phần ba cho cô thì tốt biết bao.

“Trước đây em từng nghe người ta nói rụng tóc thì mới bổ thận?

Anh. . .” Sở Thanh nhìn chằm chằm bụng dưới của anh, “Anh thành thật khai báo đi, có phải anh uống lắm thuốc bổ thận lắm không!”

Trình Dịch An lúc này nghe đến ba chữ “Thuốc bổ thận” thì có thể nói là vô cùng bình tĩnh, anh thong dong gật đầu nói: “Em có phúc phận lắm.”

Giờ Sở Thanh lại đỏ cả mặt, hơn một tuần nay cô nghi ngờ vô số lần, rằng Trình Dịch An uống rượu giả nhiều quá nên mới dính người thế. Bây giờ nghe anh nói vậy rồi, thì lại giống như uống rượu giả nhiều quá nên đầu óc cũng bị cháy hổng rồi.

Trình Dịch An thấy trực ban rỗng rã một tuần trời cũng đáng giá, có thể nghỉ ngơi ăn Tết thêm mấy ngày bên cạnh Sở Thanh, còn thuận tiện đến Disneyland nữa.

Tính toán đầu ra đấy, trong tám ngày trời thời gian Sở Thanh gặp Trình Dịch An không quá hai tiếng.

Mỗi ngày lúc Sở Thanh rời giường thì Trình Dịch An đã đi rồi, và lúc Sở Thanh ngủ rồi thì anh lại mới trở về.

Buổi tối không có người dán bên mình cùng xem phim thần tượng thật thiếu nhiệt huyết. Trên TV nữ chính ôm nam chính, còn Sở Thanh ôm áo lông của Trình Dịch An. Lúc nữ chính khóc thì nam chính lau nước mắt cho cô ấy, còn lúc Sở Thanh khóc chỉ có thể cầm áo lông của Trình Dịch An chấm nước mắt. . .

/má ơi Tiểu Bạch của tui/

Rốt cục đến lúc bộ phim truyền hình nào đó kết thúc rồi, cuối cùng Sở Thanh một lần nữa lại có một anh bạn trai ngoan ngoãn dính người.

Vì ăn Tết nguyên đán mà Trình Dịch An đến huyện Dương khám bệnh từ thiện hơn nửa tháng trời, vậy nên lúc này đến Tết âm lịch rồi anh cũng không bị sắp đi trực ban nữa.

Sở Thanh đã sớm chuẩn bị xong hai vali hành lý lớn rồi, chỉ chờ anh rảnh là cùng về nhà cũ của anh ngay.

Hai ngày trước ba mươi Tết, Trình Dịch An một tay đẩy đồng hành lý dài hai mươi tám tấc* đến bãi đỗ xe dưới lòng đất. Anh để Sở Thanh ngồi yên ở ghế lái phụ rồi thì quay người lại lên tầng.

**Đơn vị đo chiều dài, 10 phân là 1 tấc, 10 tấc là 1 thước TQ.*

Tám lòng thành của Diêu Vũ Thành và Tưởng Duệ không thể bị đặt trong ngôi nhà lạnh lẽo kia được, phải mang theo chung mới hay.

Hết chương 28.

Chương 29.

Chương 29.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Sở Thanh thấy anh ôm hộp xuống thì cũng không để ý lắm, cho là anh để quên món đồ gì đó thôi. Nhưng híp mắt nhìn kĩ lại thì thấy hơi quen mắt.

“Có phải đồ lần trước Đại Diêu đưa đến không?” Sở Thanh hỏi. Cô nhớ lần trước lúc tiễn Diêu Vũ Thành đi, vừa nghiêng đầu định xem thì bị Trình Dịch An cầm lấy luôn, cũng đã bao ngày không thấy rồi, “Cái gì thế?”

Trình Dịch An khởi động xe, “Không có gì, hôm nào em nghĩ?”

“Ánh mắt dao động, nhìn trái nhìn phải nhìn lên nhìn xuống, còn không trả lời câu hỏi chính của em...” Sở Thanh vừa nói là muốn cầm lấy chiếc hộp ở ghế sau.

Trình Dịch An thấy vậy thì luống cuống, muốn đưa tay ngăn cô nhưng lại không ngăn được.

Vóc người bé nhỏ của Sở Thanh chui qua khe giữa ghế lái và ghế lái phụ nhoài người về ghế sau, cô ôm hộp rồi lại đặt mông xuống ngồi ghế lái phụ, “Sao anh lại căng thẳng thế?”

“Không có gì.” Trình Dịch An không vội vàng lái xe, hai tay khoanh đặt trước ngực, chú ý đến vẻ mặt của Sở Thanh.

Sở Thanh nghi ngờ mở hộp ra, chỉ nhìn thoáng qua đã khép lại.

Bên trong đều là “ba con sói” đủ các loại của Durex, còn có một số thứ mà Sở Thanh không gọi tên nổi, nhưng cũng có thể đoán già đoán non được công dụng của chúng.

“Đại Diêu cậu ta đi cướp đồ tình thú trong cửa hàng người ta đây à?”

Cái món đồ chơi này mà dùng nhiều vậy luôn?

Sau khi xem xong thì Sở Thanh đẩy nắp hộp lại, vút xuống ghế ngồi phía sau.

Chỉ nghe thấy “bịch” một tiếng...

Sở Thanh thâm nghĩ đúng là khổ cả người, quay người lại xem thử thì thấy đồ trong hộp vung đầy đất. Cô hết muốn cười, chui người ra ghế sau để nhặt đồ. Đồ trong hộp rơi lung tung đầy đất, Sở Thanh đau cả eo rồi mà vẫn chưa nhặt xong.

“Trình tiên sinh, anh...” Bảo vệ thấy anh lên xe mãi rồi mà vẫn chưa di chuyển, nên đến xem xem.

Sở Thanh bị dọa đến mức quỳ gối ở bên dưới ghế sau bất động, dùng cả tấm thân để che đi đồng đồ không thể để người thấy được này.

“Lát nữa tôi sẽ đi.” Trình Dịch An lễ phép cười cười với bảo vệ.

“Nhà anh sắp sửa xong chưa vậy?” Không vị bảo vệ này cố tình hay là vô ý, bắt đầu lăm nhăm việc trong nhà với Trình Dịch An.

Sở Thanh đau lưng mà không dám lên tiếng, chỉ có thể lặng lẽ đưa tay lên ghế trước, véo một cái lên lưng Trình Dịch An.

Bảo vệ đột nhiên thấy có một cánh tay của con gái đặt ở thắt lưng Trình Dịch An thì bị dọa hết thần hồn, anh ta cẩn thận quan sát sắc mặt Trình Dịch An, không thấy có chút dị thường nào cả...

Mắt thấy bàn tay kia chuẩn bị duỗi đến phần eo thì bảo vệ cũng không dám ở lại nữa, “Vậy, vậy... Trình tiên sinh, anh cứ làm việc của mình đi.”

Đi được hai bước thì anh ta lại không yên tâm mà quay lại dặn dò:

“Một lát nữa là đến giờ tan tầm cao điểm rồi, anh nhớ làm nhanh lên đó.” Miễn cho bị người khác chụp được rồi lên trang đầu gì đó, nói không chừng còn nhắc đến anh ta...

Sở Thanh nghe thấy bên ngoài rốt cục cũng yên lặng rồi thì xoa xoa eo đứng dậy, nhặt hết đồng đồ rơi vãi trên đất bỏ vào hộp, rồi nhét hộp vào sau cốp xe.

Ngồi lại ghế lái phụ rồi, cô bảo Trình Dịch An lái xe.

Người kia không nhúc nhích, dùng vẻ mặt quái dị nhìn cô.

“Sao?”

“Giờ mà lái xe thì người ta sẽ tưởng anh...” Trình Dịch An nói một nửa, một nửa còn lại để Sở Thanh tự vận động đầu óc lĩnh hội.

Sở Thanh không hiểu mô tê gì, không rõ ý anh.

“Vừa nãy lúc em véo anh bị anh ta thấy.”

Sở Thanh chớp chớp mắt, thấy thì thấy chứ sao...

“Cho nên?”

Trình Dịch An chậm rãi mở miệng: “Một nam một nữ, xe đỗ lại ở tầng hầm ga ra mãi không đi, còn nhìn thấy tay cô gái đặt trên lưng người đàn ông...”

Sở Thanh nghe anh nói xong thì bắt đầu liên tưởng, mấy giây sau, cô nghiêng đầu nhìn Trình Dịch An, khóc không ra nước mắt,

“Không thể nào... Sức tưởng tượng của bảo vệ thời nay phong phú vậy ư?”

Dứt lời, cô đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, chẳng hề để ý phát phát tay nói: “Dù sao anh ta cũng chỉ nhìn thấy anh thôi, cũng không biết cô

gái trên xe là ai cả, có mắt mặt cũng là anh.”

Trình Dịch An cúi đầu, khước miệng khẽ cong, “Người hôm qua chúng ta gặp lúc đang tản bộ là anh ta.”

“Là người bảo vệ nhận hộ đồ chuyển phát nhanh á?”

“Ừm.”

Sở Thanh không thể tin nổi: “Cái người đầu đinh, cao cao, da còn trắng hơn anh?”

Trình Dịch An nhẹ gạt đầu, xác nhận chính là anh ta.

“Sau này em không mua đồ qua mạng nữa đâu...” Sở Thanh dựa vào bảng điều khiển xe, rất nhanh đã ngẩng đầu lên trừng mắt Trình Dịch An, “Không, vì sao em lại không được mua đồ qua mạng nữa chứ! Chuyện do anh gây ra, sau này đồ chuyển phát nhanh anh nhận hết đi!”

Lúc xe lái ra ngoài, Sở Thanh cuộn người thành một đống, đừng nói là không ai nhìn thấy được ngũ quan của cô, mà nhờ chiếc khăn quàng cổ quấn lên đến tận đỉnh đầu kia, ngay cả nam hay nữ còn chẳng nhìn ra nổi.

“Càng che càng lộ.” Vừa ra tiểu khu là Trình Dịch An lôi khăn quàng cổ trên đầu cô xuống.

Sở Thanh sửa sang lại đầu tóc, “Dù sao cũng còn hơn người nào đó không biết xấu hổ.”

Trình Dịch An cười trầm thấp, không phản bác lại cô.

Đi được hơn nửa đường, dù là người mù đường như Sở Thanh cũng có thể nhận ra rằng con đường này không dẫn tới ngõ nhỏ vào nhà anh.

“Không phải về nhà anh sao?” Trình Dịch An càng lái cô càng thấy lạ, con đường này Sở Thanh chưa từng đi.

“Đi cửa chính.”

“Vậy đường em đi lần trước là...”

“Cửa sau, nếu là đứt lót thì còn cho ‘lấn hàng’, chứ không thì dĩ nhiên là không thể đi cửa chính rồi.” Trình Dịch An nói đùa với cô, sau đó nghiêm túc nói, “Ông nội họ ở nhà trước, lần đầu tiên em đến nhà thì không thể đi cửa sau được.”

Vừa nãy Trình Dịch Sinh nhắn tin đến cho anh, nói là người trong nhà đều đang chờ sẵn ở nhà phía trước rồi, bảo anh nói trước cho Sở Thanh, miễn cho cô bị dọa.

Sau khi Trình Dịch An xem xong thì xóa tin nhắn ngay, không hề nhắc đến một chữ với Sở Thanh. Cô gái này da mặt mỏng tang, gặp chuyện lớn là sợ run người. Trình Dịch An mà nói với cô rằng cả nhà đang ở nhà chờ cô, thì có khi cô làm loạn lên đòi nhảy lầu ấy chứ.

Xe một đường lái thẳng vào trong rừng, lúc đầu còn thấy được mấy du khách, nhưng càng về sau thì càng quạnh quẽ.

“Nhà anh ở sâu trong núi à...” Sở Thanh vẫn còn nhớ lần cuối cùng cô thấy có người sống ở sâu trong núi chính là trong bộ công chúa Bạch Tuyết.

“Ừm, cho nên sau này em cứ đi cửa sau là được rồi.” Có đưa Sở Thanh đi cửa chính mười lần thì cô cũng chẳng nhớ đường nổi. Sở Thanh nghe xong thì lờm anh một cái, “Nói nhảm, em có ngốc đâu...” Dù sao cửa chính cũng chả có bánh hành lá ăn, đi cửa chính làm gì.

Rất nhanh, phía trước xuất hiện khu kiến trúc màu xám nhỏ. Căn nhà kia vừa nhìn là thấy rằng đây là kiểu kiến trúc cổ xưa trên trăm năm tuổi, kiểu dáng cảnh điềm căn nhà không khác gì căn ở giữa thành phố M.

Trình Dịch An lái đến cửa thì thò người ra để ấn dấu vân tay, chờ hai giây sau, cánh cửa sắt “két” một tiếng mở ra.

“Em còn tưởng có người đứng gác nữa đấy...”

“Ừm, còn có người cúi đầu chào hỏi nữa.” Trình Dịch An thuận miệng nói tiếp.

Sở Thanh nghe xong thì rất hăng hái, nghiêng đầu hỏi anh: “Thật à? Có phải vì đến Tết nên cho gác cửa nghỉ không? Thế lúc nào em thấy họ được?”

“Trong mơ.”

Bị Trình Dịch An gọi cho một gáo nước lạnh, lần đầu tiên Sở Thanh cảm thấy cái hũ nút im lìm cũng còn đáng yêu hơn.

Lúc xe dừng hẳn lại, Sở Thanh không kịp chờ đã nhảy xuống xe, cô ngẩn cổ lên nhìn bốn phía, “Sao cảm giác chẳng có ai thế?”

Không có một âm thanh nào, vô cùng tĩnh lặng.

Trình Dịch An cúi đầu cười cười, cô nói lời này quá sớm rồi.

Trình Dịch An dẫn cô đi vào, lúc Sở Thanh đi đến sân thứ hai thì nghe thấy tiếng nói chuyện trời đất gì đó.

Càng đi về phía trước thì tiếng động càng lớn... Nghe thấy một trận này rồi, cô thấy tối thiểu cũng góp được ba bàn mặt chược đấy.

Cô căng thẳng kéo tay Trình Dịch An, run rẩy nói: “Sao em cảm thấy rõ lắm người thế?”

“Ừm.”

“Ừm? Cái gì gọi là ‘ừm’?” Sở Thanh trừng mắt, túm anh đứng yên tại chỗ, “Không phải anh nói chỉ có ông nội với ba mẹ anh thôi à?”

Trình Dịch An ho khan một tiếng, sau đó chớp chớp mắt, cố làm ra vẻ cho mình thật thà đáng tin một chút, “Anh cũng không biết vợ chồng dì anh, vợ chồng bác cả, vợ chồng dì hai, dì ba...”

“Anh ngậm miệng lại...” Vẫn còn rất nhiều thân thích ở trong đó. Sở Thanh hít vào một hơi thật dài, cũng đã đến nơi này rồi thì làm gì có chuyện về được. Mà cứ coi như Sở Thanh muốn về thì Trình Dịch An cũng sẽ không thể nào đồng ý. Lỡ đâu đến lúc anh lại móc cái khăn gì đó ra vung một cái vào mặt cô, làm cô hôn mê bất tỉnh rồi lôi vào còn mất mặt hơn.

“Tiểu An về rồi à!” Một người phụ nữ chừng năm mươi tuổi bước ra từ cạnh phòng, thấy Trình Dịch An thì cười híp cả mắt không thấy trời đất đâu, “Đây là vợ cháu à? Tốt quá...”

“Thím Lưu.” Trình Dịch An chào bà ấy.

Chờ thím Lưu đi xa rồi, Sở Thanh kéo tay áo Trình Dịch An, nhỏ giọng hỏi: “Đây không phải bà vú nhà anh chứ?”

Trình Dịch An chọc một cái vào trán cô, dở khóc dở cười, “Thím trong nhà, nhìn anh lớn lên đấy, em nghĩ gì thế?”

“Không phải người ta nói mấy nhà danh gia vọng tộc đều có bà vú à...” Sở Thanh làm bầm.

“Thời đại này còn bà vú gì nữa.”

Sở Thanh chỉ chỉ căn phòng nhỏ này, “Thời đại này em tìm đại một tên bạn trai, trong nhà còn có ngõ nhỏ, có thêm bà vú cũng có gì hiếm lạ đâu.”

Trình Dịch An dừng lại, cười như không cười nhìn người bên cạnh, “Tìm đại một tên bạn trai?”

“À, cái đó...” Đầu óc Sở Thanh vận hành cực nhanh, đang nghĩ nên làm thế nào để xoay chuyển cục diện này đây.

Trong chớp mắt, cô nghĩ đến một đáp án nghe có vẻ cứu vãn được mà lại vô cùng có lý.

“Đây không phải... Anh, anh năm đó lần đầu tiên mời em ăn kem, còn không phải là tùy tiện quá à, sao, anh không nhớ ư?” Sau khi Sở Thanh nói xong thì cũng tự thấy phục mình luôn, xoay chuyển một vòng ngoạn mục, thành công dời chủ đề.

Nếu Trình Dịch An nói anh còn nhớ thì Sở Thanh có thể cười anh keo kiệt, một cây kem hai đồng mà nhớ như in tận tám chín năm. Còn nếu Trình Dịch An nói anh không còn nhớ, thì Sở Thanh có thể tỏ ra uất ức một phen. Mặc dù đó chỉ là một cây kem thôi, nhưng về tính chất thì là một bước bay vọt về quan hệ giữa hai người họ... Anh mà thực sự quên thì quán lấy anh lèo nhèo đòi mua một thùng kem cũng được ý chứ.

“Lúc ấy em ăn của Magnum* đấy.”

**Magnum là một thương hiệu kem nổi tiếng trên thế giới. Tui thử search giá thì thấy có loại X 110ML giá khoảng 90 nghìn VNĐ.*

Sở Thanh sao có thể biết được câu trả lời của anh là thế này, cô cứ thế nhìn chăm chăm Trình Dịch An một lúc.

Trình Dịch An hừ lạnh một tiếng, sau đó lại dậm thêm một nhát nữa, “Lần đó em kéo anh đi, em tự bỏ tiền.”

Nói nói một lúc thì hai người đã đến trước cửa phòng. Sở Thanh thấy cả phòng đầy ắp người thì hai chân mềm nhũn cả ra, cũng còn biết là cô đến nhà bạn trai làm khách, chứ không biết còn tưởng là cô đi quay phim ở nhà giàu đấy. Kết cấu phòng khách chẳng khác gì của mấy nhà thế gia thời dân quốc, bên trong có hai ghế chủ vị, còn lại thì đặt hai dãy ghế gỗ thẳng tưng.

Trình Dịch Sinh đứng bên cạnh ông nội Trình, thấy Trình Dịch An và Sở Thanh đi vào thì cúi đầu xuống nói với ông nội Trình một câu.

Ông cụ buông chén trà trong tay xuống, tập trung nhìn ra cửa.

Sở Thanh bị ánh mắt của ông cụ dọa đến run rẩy, làm bước đi cũng chậm đi không ít.

Trình Dịch An nắm tay cô đến trước mặt ông cụ, “Ông ơi, đây là Sở Thanh ạ.”

Sở Thanh nuốt một ngụm nước bọt, sau đó cũng học theo gọi một tiếng ông. Thấy ông nội Trình híp mắt nhìn mình, cô khẽ véo một cái vào lòng bàn tay Trình Dịch An.

Đang lúc cô hoảng muốn chết thì ông cụ mở miệng, “Đứa trẻ này, ngồi lâu trong văn phòng thì thi thoảng phải đứng dậy vận động một chút. Ông thấy xương cổ của cháu không được tốt lắm, hay bị đau nhức đúng không?”

“Dạ? Đúng, đúng ạ... Hay khó chịu lắm ạ.” Hồi con bé hay xem mấy bộ phim trên TV, thấy thầy thuốc Đông y sờ tay một cái là có thể nhìn ra bệnh làm Sở Thanh bị dọa hết hồn, giờ lại bị dọa sợ bởi việc ông lão nhìn ra tật của mình chỉ từ tư thế đi.

Sở Thanh nghĩ nếu mà Trình Dịch An cũng lợi hại như vậy thì tốt, cô mà có cái mụn trứng cá nào mãi không lặn thì anh sẽ có biện pháp giúp cô làm lặn nó rồi.

Lần trước lúc cô bị nổi mụn trên mặt nên chạy đi tìm Trình Dịch An, hỏi anh làm sao để mụn lặn bây giờ, thì anh nhìn cũng không buồn nhìn, ném cho cô một câu rằng anh không biết làm ảo thuật...

“Tiểu An đưa con bé đi chào hỏi mọi người đi.” Mặc dù ông cụ ngồi ở giữa trông khí thế rất bức người, nhưng lại gần thì thấy rất hòa ái. Trình Dịch An nắm tay Sở Thanh bắt đầu giới thiệu từng người từ bên tay phải, “Đây là cô cả, đây là chồng cô cả...”

“Chào cô cả ạ, chào chú ạ...” Sở Thanh cười chào với từng vị trưởng bối trong nhà, trong lòng hơi tuyệt vọng, mấy người dì này trông giống nhau thế này sợ là lần sau gặp chẳng nhớ được nổi.

Trình Dịch An thấy cô cố gắng muốn khắc sâu mặt mũi của từng người vào đầu, thì cũng đổi sang một cách khác giúp cô dễ nhớ hơn.

“Đây là cô hai, giỏi làm cua nhất, từ một con cua có thể làm tận bảy tám cách.”

“Đây là dì nhỏ, mút lần trước em ăn là do dì ấy phơi. Lát nữa nhớ làm thân với dì ấy vào. Chồng dì nhỏ làm mút dâu tây cũng ngon lắm, lát nữa em cứ van xin dì ấy lấy cho em chút chút...”

Hết chương 29.

editor: ngày 05/08/2019, chị idol nhà tui chính thức hẹn hò rồi nên tui hơi bị shock, nên đến giờ mới ra chương đây :) đầu óc lẫn lộn bù lu bù loa quá mà... nên tui khá chắc chương này lắm sạn =)))))) mai sẽ đọc lại sửa sauuu

Chương 30.

Chương 30.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Trình Dịch An giới thiệu tử mĩ từng thân thích trong nhà cho Sở Thanh xong, quay đầu mới phát hiện ra ba mẹ mình không ở trong phòng.

“Ba mẹ đâu rồi ạ?” Anh quay đầu hỏi Trình Dịch Sinh.

Trình Dịch Sinh thấy anh cuối cùng cũng nhớ đến đáng sinh thành thì vừa buồn cười vừa tức giận, “Ông cha ta hay nói có vợ là quên mẹ, còn mày thì vừa lắm, không chỉ quên mẹ mà quên luôn cả ba.”

Vào phòng khách lâu thế rồi mà không phát hiện ra thiếu mất hai người sống sờ sờ, đôi mắt tựa hạt châu kia chỉ chăm chăm nhìn vợ tương lai thôi.

“Được rồi, đừng đùa Tiểu An nữa.” Ông nội Trình hoà giải, “Khó lắm thằng bé mới đưa được một cô bé về nhà, quản bọn họ làm gì... Ba cháu nhận được thông báo đến thành phố T, mẹ cháu đang giúp nó thu dọn đồ đạc. Lát nữa đưa Tiểu Sở đến chào hỏi cái là được rồi, bây giờ tối ba cháu bay.”

Trình Dịch An lên tiếng, sau khi chào tạm biệt với trưởng bối trong nhà đi đưa Sở Thanh vào nhà sau.

“Đến lúc ăn Tết bác trai có về không?” Hôm nay đã là hai mươi bảy tháng chạp rồi, không biết có thể về kịp để ăn cơm tất niên không.

Trình Dịch An lại rất quen với sự bận rộn của ba mẹ mình rồi. Mẹ anh thỉnh thoảng nhận lệnh đi công tác thôi thì cũng coi như nhàn hạ, chứ ba anh thì quanh năm suốt tháng phải đi họp ở bên ngoài. Được vài ngày nhàn rồi ở trong nhà, rồi đột nhiên bị gọi đi cũng là chuyện thường thấy.

“Ba, mẹ.” Trình Dịch An gõ cửa phòng, bên trong truyền giọng của mẹ Trình, bảo họ đến phòng tiếp khách nhỏ chờ.

Trong nhà họ Trình có từng căn nhà ở độc lập, từng sân nhà nối tiếp nhau nhưng lại tách ra với nhau, bảo đảm không gian riêng tư của từng người.

Bố cục của phòng tiếp khách giống như ở đại sảnh ban nãy, chỉ là không gian nhỏ hơn một nửa. Trên tường treo mấy bức tranh thủy mặc, còn có một bộ thư pháp. Sở Thanh nhìn chữ treo trên đó mãi mà không thể nhận diện nổi đó là chữ gì, cũng không có ý định hỏi Trình Dịch An. Có lẽ đó là lỗi viết chữ thảo[1], bút pháp vô cùng buông thả.

[1] Thảo thư (草書, cǎoshū, sǒusho) hay chữ thảo là một kiểu viết chữ Hán của thư pháp Trung Hoa.

So với triện thư, lệ thư, khải thư và hành thư, thảo thư có bút pháp phóng khoáng và tốc độ viết chữ nhanh hơn cả. Mức độ đơn giản hóa của chữ thảo là lớn nhất trong số các kiểu chữ Hán có những chữ Hán mà theo lối khải thư thì viết nhiều nét nhưng theo lối thảo thư thì chỉ cần một nét. Vì vậy thảo thư thường được dùng trong các trường hợp như tốc ký, thực hành nghệ thuật thư pháp, viết thư hay viết nháp một bản thảo. Tuy nhiên, thảo thư rất khó đọc, những người chỉ quen dùng khải thư (kiểu viết thông thường) có thể không đọc được các văn bản viết bằng thảo thư. (nguồn Wikipedia)

Chữ thảo trong tác phẩm Thư phổ của .

Sở Thanh và Trình Dịch An ngồi chờ trong phòng khách một lúc thì ba mẹ Trình bước ra từ trong phòng ngủ.

Ba Trình đang cầm vali bằng da trong tay, thấy Sở Thanh đẩy gọng kính màu vàng, vui vui vẻ vẻ, “Tiểu Sở à, mấy ngày nay còn đau đầu không con?”

Sở Thanh không hề nghĩ rằng việc mình đến chỗ Trình Dịch Sinh khám bệnh thôi mà bệnh tình truyền khắp nhà họ Trình rồi. Cô cười lắc đầu nói không hay đau nữa rồi, sau đó đứng dậy chào hỏi ba mẹ Trình.

Lần đầu tiên cô gặp hai người họ là vào buổi họp phụ huynh trước khi nghỉ hè năm lớp mười một, khi đó trường yêu cầu mỗi nhà phải có ít nhất một phụ huynh tham dự.

Ba mẹ Trình Dịch An vì chuyện ai đi họp phụ huynh mà ầm ĩ mãi. Nhà người khác thì là sợ thầy cô giáo nhắc nhở phê bình con nhà mình nên ngại mất mặt; còn ba mẹ Trình thì mỗi lần đi họp phụ huynh cho Trình Dịch An từ thuở bé đến giờ đều được thầy cô khen tới khen tấp. Mà mỗi lần chủ nhiệm lớp khen Trình Dịch An tốt chỗ nào, giỏi chỗ nào thì kiểu gì phụ huynh nhà người ta cũng sẽ ném ánh mắt hâm mộ về phía họ, làm ba mẹ Trình chỉ hận không thể rời khỏi buổi họp này trước cho rồi.

Lần đó hai người họ thật sự giằng co mãi không xong, vì đúng lúc ấy hai người đều được nghỉ ngơi ở nhà. Ba mẹ Trình tính đi tính lại, cuối cùng dứt khoát cùng đi cho rồi. Lúc đến trường thì mới biết nhà nào cũng đến có một người, nhà họ có hai người đến thì không đủ chỗ ngồi. Trùng hợp là trong nhà Sở Thanh lại không có ai đến cả, nên mẹ Trình quyết định ngồi ở vị trí người nhà Sở Thanh, giả làm phụ huynh của Sở Thanh.

Nói trắng ra thì đúng là duyên phận đã định rồi mà, mới lớp mười một đã thay ba mẹ con dâu tương lai nhà mình đi họp phụ huynh,

trải nghiệm này lão nhị nhà họ Trình có thể rêu rao bên ngoài cả một năm cũng không chán.

“Đưa trẻ ngoan, con cứ yên tâm ở lại nhé, có chuyện gì thì cứ sai thằng nhóc kia là được.” Mẹ Trình sờ mái tóc Sở Thanh, vui vẻ đến mức không ngậm miệng lại nổi, “Nhìn gương mặt căng bóng như lòng trắng trứng này này, chẳng khác gì vừa tốt nghiệp thôi vậy.” Sở Thanh nghe xong lời này thì cẩn thận từng li từng tí nhìn sang Trình Dịch An, dùng ánh mắt ra hiệu cho anh.

Trình Dịch An đã ở bên Sở Thanh nhiều năm vậy rồi thì dĩ nhiên biết cô gái này đang nghĩ gì. Anh đưa tay sang, tựa như lơ đãng mà sờ lên mái tóc Sở Thanh, làm cô giận đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên ngay tại chỗ.

Mẹ Trình thấy dáng vẻ mày đưa mắt lại của hai người thì cũng không giữ họ lại nữa, bảo Trình Dịch An và Sở Thanh mau về đi nghỉ ngơi đi.

Chào ba mẹ Trình rồi, Trình Dịch An dẫn Sở Thanh đến phòng cho khách.

“Vốn muốn cho em ở căn nhà sát vách, nhưng sợ em buổi tối sợ không ngủ nổi...” Căn nhà sát vách không có người ở, chuyên dùng cho khách bên ngoài. Sau khi Trình Dịch An suy nghĩ kĩ rồi thì thấy mình vẫn nên dàn xếp cho cô ở chỗ của mình, làm chuyện gì cũng tiện.

“Đó là phòng anh à?” Sở Thanh chỉ chỉ gian phòng phía Nam, hỏi anh.

“Ừm, anh không đóng cửa đâu.”

“Cái gì?” Sở Thanh nghe không hiểu.

“Buổi tối không đóng cửa đâu.” Trình Dịch An tăng thêm hai chữ ở đằng trước, sau đó lại nói, “Nhớ anh thì cứ đi thẳng sang là được.” Sở Thanh lờm anh một cái, vượt lên trước chạy vào phòng, sau đó kéo vali trong tay anh rồi đóng cửa một cái, dán mặt vào cửa nói vọng ra: “Em sẽ không nhớ anh đâu.”

Trình Dịch An cúi đầu cười cười, định đẩy cửa đi vào. Nhưng nào ngờ cô gái này lại cài chốt cửa mất rồi, xem ra thực sự quyết tâm muốn đuổi anh về.

“Hớ hớ, không có cách nào chứ gì? Tôi chính là người mạnh mẽ như thế đó! Là lá la là lá la...” Sở Thanh đứng đằng sau cánh cửa, còn vô cùng đắc chí mà lắc lắc mông.

Vừa hát xong một bài này, thì Sở Thanh đột nhiên nghe thấy sau lưng vang lên một tiếng “két”.

Một giây sau, Trình Dịch An lưu loát dùng hai tay chống lên khung cửa sổ, xoay người nhảy vào.

Trình Dịch An phỉ phỉ bụi trên tay, nhìn thấy Sở Thanh đang trợn mắt há hốc mồm, bắt chước bài ban nãy cô hát, “Biết làm sao bây giờ, tôi chính là người mạnh mẽ như vậy đó.”

Anh không uốn éo chút nào, thậm chí còn đứng tại chỗ không động đậy lấy một cái, nhưng Sở Thanh vẫn có thể nhìn ra tâm tình vui vẻ và vẻ dễ tiện từ gương mặt không biểu lộ gì ra ngoài kia.

Cửa sổ trong phòng này không khóa được, là kiểu cửa sổ đời cũ, muốn mở cửa sổ ra thì phải dùng một thanh gậy gỗ chống lấy. Nói đúng ra thì cái cửa sổ này chẳng khác gì cái thùng rỗng kêu to cả, Trình Dịch An muốn đến thì đến, muốn đi thì đi... Sở Thanh chẳng làm gì được anh cả.

Dù sao cũng không đánh lại được anh, có gào mồm gọi người đến thì cũng chẳng được gì. Dù sao cũng là địa bàn của người ta, gào rách cổ họng thì người chạy đến cũng mang họ Trình.

Buổi tối hai người ăn rất thanh đạm, mấy ngày nữa là đến Tết rồi, phải giữ bụng thôi. Mà nhà họ Trình cũng có một quy định bất thành văn, đó là mấy ngày trước Tết các món sẽ khác so với bình thường, lấy thanh đạm làm chủ. Một là sợ ăn mặn nhiều quá thì sẽ không sống lâu được, hai là thanh lọc dạ dày, quanh năm suốt tháng ăn mặn hoài cũng không tốt.

Trình Dịch An đến phòng bếp bê hai bát mì Dương Xuân[2] vào trong viện, còn thuận tiện cầm theo một đĩa thịt nhỏ.

[2] Mì Dương Xuân:

Anh và Sở Thanh ngồi bên chiếc bàn tròn ăn mì, sau khi cúi đầu hút một đồng mì sợi vào miệng, rồi lại cắn một miếng thịt, cô cảm thấy khẩu vị vô cùng tốt. Thấy Sở Thanh ăn ngon như thế, Trình Dịch An cũng cảm thấy khẩu vị của mình được nâng cao không ít.

Hai người ăn sạch sẽ cả bát mì, ngay cả chút thịt còn sót lại trong đĩa Sở Thanh cũng không buông tha, mở miệng nói ăn quá đã.

“Đây là mì Dương Xuân ngon nhất em từng ăn đấy!” Sở Thanh thỏa mãn ợ hơi nhỏ một cái, sau khi nấc lên một cái, cô còn vô cùng ngượng ngùng nhìn Trình Dịch An một chút, hỏi, “Anh biết ai nấu mì không?”

Trình Dịch An dùng rốn cũng có thể biết cô muốn hỏi gì, nói thẳng: “Không nhận phỏng vấn, cũng không có ý định mở tiệm mì ở ngoài.”

Sở Thanh bĩu môi, làm bầm nói: “Nhà anh có thể làm một dây chuyền phục vụ được đấy, trong lúc xếp hàng chờ lấy sổ thì cung cấp mì Dương Xuân, sau khi bốc thuốc xong thì cho một túi mút...”

“Thế thì ông nội của anh sẽ đánh đuổi anh ra ngoài luôn.” Y thuật đường đường chính chính không học, lại đi học dăm ba cái trò vớ vẩn hấp dẫn bệnh nhân.

Ăn cơm tối xong thì hai người ai về phòng này, Sở Thanh tranh thủ thời gian viết bài kiểm tra đánh giá cuối cùng của năm cũ; còn Trình Dịch An thì về phòng ngâm trà an thần, rồi tự đánh cờ với mình. Từ khi Trình Dịch An và Sở Thanh ở chung một phòng thì anh đã không còn thói quen ngủ trước mười một giờ nữa rồi. Mỗi ngày anh đều ngồi xem chương trình tạp kỹ chung với Sở Thanh, xem xong rồi thì lại ăn khuya. Thế là thói quen làm việc và nghỉ ngơi tốt đẹp thiện lành bao năm trời trong chốc lát đã bị hủy hoại.

Sở Thanh cũng cảm thấy uất ức vô cùng, cô thật sự là một con cú đích thực đó, bình thường lúc nào cũng hơn một giờ mới nhắm mắt ngủ, mà kể từ khi Trình Dịch An vào ở trong nhà rồi thì thời gian ăn chơi giải trí nhàn nhã hụt mất tận hai tiếng.

Người nào đó ăn nhờ ở đậu nhà cô không trả tiền thì cũng thôi đi, lại còn vô cùng lảm chuyện. Thấy cô ăn ô mai mới lấy ra khỏi tủ lạnh là dài dòng nhiều chuyện. Thấy cô tắm rửa sấy tóc vào đêm khuya là lải nhải liên miên. Thấy cô nửa đêm gọi thức ăn ngoài để ăn khuya là trách móc không ngừng... Quờ trách xong còn thuận tiện cầm điện thoại của Sở Thanh gọi thêm một phần đồ ăn khuya cho mình nữa.

Buổi tối, cố chịu đến chừng mười một rưỡi là Sở Thanh bắt đầu cảm thấy buồn ngủ. Chỉ ngắn ngủi trong hai tuần thôi mà đồng hồ sinh học của cô đã bị Trình Dịch An đảo lộn rồi, cũng không biết là Trình Dịch An quá lợi hại hay là do già rồi nên không chịu nổi được nữa. Cô rửa mặt xong thì nằm ì một cái lên trên giường, chiếc giường vang lên một tiếng “két”.

Sở Thanh bị dọa đến lúc nhảy dựng lên, đứng trên giường dùng sức lưng lay lắc lư một lúc, cảm thấy có vẻ nó không có dấu hiệu sập thì mới yên lòng.

Cô cảm thấy rất thú vị, nằm yên trên giường, dựa vào lưng ở eo mà dùng sức lắc trước lắc sau. Thật chứ đùa, tiếng kêu cọt két của cái giường gỗ cũ này thật là dễ nghe quá đi mất. Vừa véo von lại vừa gọn gẽ, phối hợp với tiết tấu cảm giác trời sinh của Sở Thanh, lắc lắc ra một bài rap hết sức đỉnh cao.

Đêm nay Trình Dịch An mất ngủ. Khó khăn lắm mới không phải xem chương trình tạp kỹ với người ta, có thể được đi ngủ, ai ngờ thế mà anh lại mất ngủ. Anh trên giường vung vẩy ba tiếng, đói bụng rồi. Vừa mới bật đèn lên tìm được gói kẹo quýt đường, còn chưa xé mở bao bì thì anh đột nhiên nghe thấy một tràng âm thanh vô cùng có tiết tấu vận động. Trình Dịch An cẩn thận suy nghĩ một lát, hôm nay Lê Tùng cũng đâu ở nhà... Mà viện của Trình Dịch Sinh cũng cách

nơi này của anh mười mấy bước đường đi, cách âm ở chỗ anh ta cũng không thể kém vậy được.

Mà âm thanh kia lại rất lớn, nghe giống như thể truyền đến từ căn phòng cách vách vậy.

Trình Dịch An xoay người xuống giường, mở cửa tập trung lắng nghe. Quả nhiên là tiếng động phát ra từ phòng Sở Thanh, cũng không biết cô hơn nửa đêm rồi không ngủ mà ở trong phòng làm cái trò yêu ma quỷ quái gì, động tĩnh kia to đến mức có thể triệu hồi được thổ địa công công xuất hiện ấy chứ.

Đẩy cửa sổ nhảy vào trong, Trình Dịch An vén chăn Sở Thanh lên rồi chui cả người vào, hỏi cô: “Hơn nửa đêm còn ca hát gì thế?”

Sở Thanh giật nảy mình, muốn hét lên đuổi anh xuống.

Trình Dịch An vội vàng che miệng cô, sau đó xoay người chặn người kia lại, ngón trỏ đặt dọc miệng, “Xuyt...”

“Anh làm gì thế!” Sở Thanh đưa tay đẩy anh, “Hái hoa tặc[3] à, nửa đêm còn nhảy cửa sổ vào.”

[3] Hái hoa tặc: “Tặc” tức chỉ mấy tên dân tặc, mấy tên xấu xa; còn “hoa” là ví von người con gái xinh đẹp như hoa và bị mấy tên đạo tặc “hái” tức xâm phạm, làm vấy bẩn sự trong trắng của người con gái =)))

“Sao em không làm lớn tiếng thêm tí nữa hả. Sợ người khác không biết giường trong nhà anh rung lắc à?”

Sở Thanh ngơ ngác, “Anh ở bên kia nghe được à?”

Trình Dịch An nhẹ gạt đầu, sau đó bắt đắc dĩ hỏi cô: “Thú vị lắm ư?”

“Cũng được...” Sở Thanh chậm rãi liếm môi một cái, “Cách âm nhà anh khá tốt đấy.” Nếu mà bị người ta nghe được thì thôi mai cô chả cần gặp người nữa đâu.

“Không sập là được.” Chút tiếng động vậy hẳn là không có vấn đề gì lớn.

“Vậy là tốt rồi, mặc dù cái giường này hơi lắc lư chút nhưng mà rất chắc chắn đấy.”

Trình Dịch An cúi đầu hôn một cái lên xương quai xanh của Sở Thanh, bên miệng mang vị sữa tắm hương đào, nói, “Giường phòng anh còn chắc chắn hơn, lại không lắc lư nữa.”

Sở Thanh cong cong khóe miệng, trao cho Trình Dịch An một nụ cười xấu hổ mà hết mực lịch sự, gần từng chữ: “Liên quan quái gì đến em.”

Hết chương 30.

Chương 31.

Chương 31.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

“Phòng anh cách âm tốt thì liên quan quái gì đến em?” Sở Thanh trừng mắt liếc anh một cái, thúc giục nói, “Mau đi đi, em buồn ngủ rồi.”

Người bên cạnh không hề động đậy lấy một cái, Trình Dịch An đưa lưng về phía Sở Thanh không buồn nhúc nhích, co người lại giả làm rùa đen.

Sở Thanh nhắc chân đạp người bên cạnh hai lần, cô đạp đến đau cả chân nhưng Trình Dịch An vẫn vững như thái sơn, không lắc người lấy một cái. Cô cũng chẳng còn đủ nhẫn nại nữa, túm lấy chăn che kín đầu. Không đi thì cứ không đi đi, dù sao lúc Trình Dịch An ngủ cũng không ngáy.

Trong lúc mơ mơ màng màng, dường như Sở Thanh nghe thấy được người bên cạnh nói câu gì đó, cô thuận miệng đáp lại, sau đó chẳng còn biết gì nữa.

Lúc trước khi Sở Thanh ngủ, Trình Dịch An hỏi Sở Thanh ba lần câu “Em ngủ chưa đây”, vào lần cuối cùng hỏi, thấy cô cũng không thèm ừ hử lấy một tiếng thì anh mới chắc chắn rằng Sở Thanh đã ngủ thiếp đi rồi. Anh nằm trên giường nhìn chăm chăm xà ngang trên trần nhà đếm cừu, vốn tinh thần đã vô cùng minh mẫn rồi, giờ phút này đổi giường lại càng khó chìm vào giấc ngủ hơn.

Anh ngơ ngẩn nhìn gáy Sở Thanh một lúc, bỗng Trình Dịch An nhớ đến video mình xem hôm nay trong lúc lướt Weibo. Trong video đó, người ba tết bím tóc nhỏ nhỏ cho cô con gái, dáng vẻ tay chân vụng về làm Trình Dịch An thấy vô cùng sốt ruột, bàn tay của người đàn ông trong video giống như thể bị phong ấn không bằng, chẳng lạnh lẽo tẹo nào.

Trình Dịch An càng nghĩ lòng càng ngứa ngáy, anh vươn tay ra rồi dùng ngón út ngoắc lấy mái tóc Sở Thanh kéo lại gần, đầu tiên chia thành ba nhánh, sau đó tự tết thành hình dạng méo mó.

Rất mau Trình Dịch An đã hoàn thành một bím tóc nhỏ, anh cầm bím tóc trong tay nhìn một chút, cảm thấy vô cùng hài lòng. Mặc dù tóc Sở Thanh hơi ít nhưng chất tóc rất đẹp, đen nhánh sáng bóng, làm xúc cảm khi sờ lên bím tóc nhỏ cũng rất trơn tru, mượt mà.

Trình Dịch An thỏa mãn vuốt ve bím tóc nhỏ, sau đó buông “thành phẩm” trong tay xuống, rồi lại tiếp tục nâng lên một túm tóc... Cứ thế

liên tiếp không biết tết bao nhiêu bím nữa, ngay cả mình ngủ thiếp đi lúc nào Trình Dịch An cũng không biết.

Sáng sớm hôm sau, lúc Sở Thanh tỉnh dậy thì thấy Trình Dịch An đang ngủ say nên cũng không gọi anh dậy. Khoác một chiếc áo khoác vào rồi ra ngoài phòng, đúng lúc cô lại đụng phải Trình Dịch Sinh đang đi đưa bữa sáng cho họ.

Trong tay Trình Dịch Sinh là bánh bao và sữa đậu nành, thấy Sở Thanh bước từ trong phòng ra thì sửng sốt đứng dưới tán cây không nhúc nhích, kiểu tóc của cô em dâu này thật sự là một lời khó nói hết.

“Tối hôm qua em hát rap đấy à?” Trình Dịch Sinh đưa đồ ăn cho cô, sau đó chỉ chỉ cửa phòng, “Thằng nhóc kia còn chưa dậy sao? Cũng đừng mệt mỗi quá, thứ gì cũng phải vừa vừa phai phai thôi.”

Miệng anh ta liền thoảng không ngừng, mà Sở Thanh thì chẳng nghe rõ câu nào. Mang máng nghe thấy mấy phương thuốc bổ gì gì đó, nên cô cứ cho rằng Trình Dịch Sinh đang thăm lên đơn thuốc bổ.

Đưa bữa sáng đặt vào phòng khách rồi, Sở Thanh vào nhà vệ sinh rửa mặt. Cô kiên nhẫn dùng sữa rửa mặt tạo bọt rồi xoa xoa lên mặt. Sau khi rửa mặt xong, cô ngẩng đầu lên nhìn gương. Giây phút ấy, Sở Thanh bị kiểu tóc buông thả không trói buộc gì của mình dọa đến mức bọt sữa rửa mặt chui đầy miệng.

Người trong gương đầu tóc rối bời bồng bênh trên đỉnh đầu, trên đầu toàn những bím tóc, mà dù không có dây buộc tóc nhưng những bím tóc vẫn cố định rất chắc chắn không rời ra, có thể thấy được người tết tóc dùng sức lớn đến nhường nào.

Lúc này Sở Thanh mới ngộ ra được câu “hát Rock n’ Roll” của Trình Dịch Sinh là mang ý gì, Nếu giờ cô mà tìm đại vài ba bím tóc trong một đồng bím tóc kia buộc cao thật cao lên đỉnh đầu, thì mỗi bước đi trên đường đều mang theo background âm nhạc kiểu “yo yo yo”.

Giờ phút này cũng không thèm để ý xem Trình Dịch An có được ngủ ngon hay không nữa, Sở Thanh khí thế hùng hăng đi vào phòng, tóc tung chấn lên.

“Anh đứng lên cho em.” Cô đưa tay đẩy lưng Trình Dịch An, “Dậy xem tối hôm qua anh làm ra chuyện tốt gì này!”

“Ừm...” Trình Dịch An trở mình, tay phải định vòng lấy ôm lấy Sở Thanh mà vô hụt. Phát hiện Sở Thanh đứng ở bên giường, anh đưa mắt nhìn đồng hồ, “Mới tám giờ, sao em dậy sớm quá vậy...”

“Mới tám giờ? Đồng hồ sinh học lúc sáu giờ của anh đâu rồi? Thức đêm tí nên chịu chết luôn à?” Sở Thanh đập một phát lên lưng anh,

“Đừng có mà nói lảng sang chuyện khác, tối hôm qua anh làm cái quái gì với em hả! Mau khai báo đi.”

Trình Dịch An vốn đang dụi mắt, nghe Sở Thanh nói thế xong thì động tác đầu tiên là nuốt một ngụm nước bọt, sau đó đôi mắt mông lung chậm rãi chậm rãi mở to ra...

Anh bỗng vén chăn lên cúi đầu xem thử, thấy quần áo vẫn còn nguyên vẹn trên tấm thân thì mới yên lòng. Sau đó lại đắp kín chăn lại, hai tay Trình Dịch An nín lấy mép chăn, không thể nghĩ ra điều gì, “Anh có làm gì đâu...”

Sở Thanh nghe xong thì trực tiếp cởi giày ra nằm sấp xuống giường. Cô chôn đầu vào ngực Trình Dịch An, để cho một đồng bim tóc sau đầu “diện kiến” trước mặt anh, “Ai tết mấy cái bim tóc quý quái này cho em?”

Trình Dịch An vươn tay ra sờ lên đầu Sở Thanh, “Thật đẹp quá.” Đêm qua trời tối nên nhìn không rõ, không thấy được tổng thể hiệu quả. Giờ trời sáng rồi nhìn lại thì thấy tay nghề của mình đúng là không tồi chút nào.

“Mau cho em một lời giải thích!” Sở Thanh hung hăng cụng một cái vào ngực anh, “Các anh có cái tật xấu gì vậy hả, ngứa tay ngứa chân thì vào bếp mổ thịt gà làm thịt dê đi. Mái tóc bảo bối này em còn chẳng gỡ giày vò, thế mà anh lại khăng khăng quậy một trận làm rụng một trăm tám mươi sợi mới được à!”

“Bọn anh có học mổ gà đâu...” Trình Dịch An thở dài, híp mắt tháo từng bim tóc nhỏ ra cho cô, thấy đồng bim tóc trên đầu kia mà anh rất không nở, thương lượng với Sở Thanh, “Sau này chúng ta sinh con gái nhé...”

Sở Thanh dở khóc dở cười, không biết nói cái gì với anh mới phải, “Anh bị nghiện tết tóc đấy à. Không cần sinh con gái đâu, anh cứ đến nhà trẻ tìm một chức vụ, mỗi ngày sau khi mấy cô bé ngủ trưa dậy thì tết tóc cho, tốt biết bao nhiêu.”

Tính tình hết sức nhẫn nại của Trình Dịch An cũng sắp cạn kiệt rồi mà mới tháo ra được non nửa. Tay cũng tê rần cả lên, tối hôm qua lúc tết anh nào cảm thấy nhiều vậy đâu chứ...

Sở Thanh nằm sấp xuống mà mí mắt sắp sụp xuống đến nơi, vừa định ngủ thì bị Trình Dịch An đánh thức dậy.

“Tháo hết rồi, chỉ rụng hai sợi.” Trình Dịch An vỗ vỗ lưng Sở Thanh ra hiệu cho cô, vốn anh còn muốn đi giúp ông nội viết câu đối xuân, nhưng giờ cũng muộn rồi.

Sở Thanh đưa tay định dùng đầu ngón tay chải chải tóc, năm ngón tay mở ra cắm vào trong tóc, sau đó bắt đầu chải xuống dưới nhưng... Chải không nổi. Cô thầm nghĩ không hay rồi, vội vàng lấy

điện thoại ra mở camera trước. Lúc trên màn hình điện thoại hiện ra gương mặt mình, thiếu chút nữa là Sở Thanh ngất xỉu ngay tại chỗ. Sau khi đồng bím tóc nhỏ trên đầu cô được tháo hết ra rồi, thì giờ phút này nó y chang như kiểu tóc quăn do thầy Tony[1] uốn cho vậy, lại còn dùng lô uốn tóc số nhỏ nhất. Nếu kiểu tóc này xén đi thêm chút nữa thì cô có thể lập tức xưng huynh gọi đệ với Dick & Cowboy[2] rồi.

[1] Thầy Tony: Ngôn ngữ internet, không dùng chuyên chỉ một người nào đó mà là đại danh từ cho tất cả các thợ cắt tóc. Từ này chủ yếu dùng để mắng những thợ cắt tóc “Xin hãy đặt nền tiên tiến của công nghệ và tài hoa vào chung một thân với”, mặt chữ thì là “xin ông cắt tử tế một chút”. Tóm là để bêu xấu những thợ cắt tóc không có tay nghề. Vì các thợ cắt tóc mãi không biết được cái gì gọi là “sửa lại một xíu thôi”. Nói chung thì ý Sở Thanh ở đây muốn nói là mái tóc bây giờ của mình chẳng khác gì được tay bậc thầy Tony làm ra (tức siêu kinh khủng).

[2] Dick & Cowboy:

Sở Thanh nhìn giao diện màn hình mà khóc không ra nước mắt, có nói gì thì hôm nay cô cũng không ra khỏi cửa đâu. Với cái đầu này mà đụng phải con chó Teddy[3] thì có khi con chó nhà người ta còn tưởng cô là đồng loại ý chứ.

[3] Là em này:

Hết chương 31.

Chương 32.

Chương 33.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Sở Thanh chạy vào nhà vệ sinh gội đầu hai lần mới miễn cưỡng làm cho nó thẳng lại một chút chút, cũng chỉ vền vện một chút chút mà thôi.

Cô nhìn xem kiểu tóc chẳng khác gì Kim Mao Sư Vương[1] trong gương, bỗng nhớ đến hồi mầm non, lúc trước khi lên sân khấu bị cô giáo “điều khiển” như thế nào.

[1] Tạ Tốn, hiệu Kim Mao Sư Vương, là một nhân vật trong tiểu thuyết “Ỗ Thiên Đồ Long ký” của nhà văn Kim Dung.

Lúc ấy mỗi lần đến hội diễn văn nghệ là cô giáo phụ trách tết tóc cho mấy cô bé sẽ chia đồng tóc thành mấy phần, sau đó phun keo xịt tóc lên rồi chải từ phần đuôi tóc, khiến cho chiếc đuôi sam bỗng bồng bênh hơn. Thế nên khi về nhà gội đầu thì vô cùng đau khổ, một đầu tóc dính đầy keo xịt tóc rối lộn tung phèo. Sở Thanh nghi ngờ rằng việc mình bắt đầu bị hói dần đi là bắt đầu từ chuyện đó.

Bữa sáng là do Trình Dịch Sinh đưa tới, còn cơm trưa phải đến phòng ăn để ăn.

Sở Thanh miễn cưỡng chải tóc thuận xuống, sau đó túm lấy Trình Dịch An định vị hướng phòng ăn cho cô đi. Trên đường đi gặp được hai thím họ, lúc thấy cô đều cười một cái gọi cô là cô Sở. Điều này cũng khiến Sở Thanh tương đối yên lòng, vừa nãy khi thấy hai thím vô cùng nhiệt tình từ đằng xa xa là cô đã sợ rằng họ sẽ thốt ra một câu, “Nhị phu nhân”.

Lúc đến phòng ăn thì ông nội Trình đã đến rồi, Sở Thanh ngồi phía bên tay phải Trình Dịch An, ngồi đối diện Trình Dịch Sinh.

“Tiểu Tùng còn chưa thay quần áo à?” Ông cụ hỏi Trình Dịch Sinh.

Trình Dịch Sinh nhìn đồng hồ, mười một giờ năm mươi phút trưa,

“Hôm qua em ấy ngủ muộn, lập tức tới ngay thôi ạ.”

Quy củ của nhà họ Trình là đúng mười hai giờ ăn cơm, có rất ít người đến trễ.

“Tóc này của em dâu...” Sao Trình Dịch Sinh cứ càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái, một cô gái trẻ trung hai mươi mấy tuổi mà lại đi làm kiểu tóc của mấy người năm mươi, “Không đẹp bằng bím tóc nhỏ đâu.”

Trình Dịch An nghe xong thì nghiêng đầu nhìn Sở Thanh, dường như muốn khoe khoang kĩ năng tết tóc thần thánh của mình.

“Ông ạ.” Lê Tùng đi dép lê bước vào từ cửa hông, dùng dây buộc tóc tùy ý buộc búi tóc hình viên thuốc lỏng lẻo. Cô ấy mặc áo khoác lông, phần cổ chiếc áo ngủ bằng nhung màu hồng bên trong còn lộ ra ngoài.

“Ngồi đi cháu, đây là bạn gái của Tiểu An, hôm qua cháu về muộn nên không gặp được.” Ông nội Trình động đũa trước, giới thiệu Sở Thanh bên người cho Lê Tùng biết.

“Em dâu!” Lê Tùng vô cùng kích động, cô ấy có nghe nói Sở Thanh và Trình Dịch An là bạn học thời cấp ba, giờ được gọi một người lớn hơn mình mấy tuổi là em dâu, cảm giác được hời này vô cùng sáng khoái.

Sở Thanh bị một câu “em dâu” này làm sửng sò, cô nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng hỏi một câu: “Tôi phải... Gọi chị dâu sao?”

Phong cách ăn mặc của Lê Tùng chẳng khác gì sinh viên đại học, cô mở không nổi miệng.

“Không cần không cần, gọi Lê Tử này, hay là Tùng Tùng gì đó... Tùy cô gọi mà.” Lê Tùng chỉ đơn giản là muốn được hời thôi, cũng không thêm để ý bối phận. Cô ấy uống một ngụm nước canh Trình Dịch Sinh đưa đến, sau đó sờ lên tóc mình rồi hỏi Sở Thanh, “Tóc này của cô là tóc uốn công chúa[2] hay là tóc uốn Mạch Tuệ[3]?”

[2] Là một kiểu tóc siêu cuộn sóng, là kiểu thường thấy của các cô gái.

[3] Thuộc về một kiểu uốn tóc, do người tạo hình căn cứ theo hiệu quả sau uốn tóc hoặc thủ pháp khi uốn tạo thành.

Người cả nửa năm chưa đi tiệm cắt tóc như Sở Thanh bị câu hỏi này của cô ấy làm bối rối một lúc, nghe cái tên cô ấy thốt ra có vẻ chuyên nghiệp hơn cái cái tên “đầu Kim Mao Sư Vương” mà mình gọi.

“Anh ấy uốn cho tôi đấy...” Sở Thanh liếc mắt Trình Dịch An, tức giận nói.

“Ông ơi ông nhìn kìa, Tiểu An mới ra ngoài có mấy ngày chứ, mà đã học được tay nghề này nữa! Lát nữa cũng để nó uốn cho ông, ăn Tết cũng hết sức mới mẻ.” Trình Dịch Sinh thiếu chút nữa là ghen vì cười. Trước đây lúc không có bạn gái thì cậu em trai này của anh ta ngoài uống trà thì chỉ có đánh cờ, giờ lấy có bạn gái rồi thì có vẻ sở thích cũng biến hóa không ít.

Ông nội Trình cứ tưởng là thật, liên tục nói mình tuổi cao rồi làm kiểu tóc ấy thì ra trò trống gì.

Lê Tùng cười toét miệng nói rất đẹp, bị Trình Dịch Sinh túm lấy búi tóc hình viên thuốc trên đỉnh đầu, “Đẹp thì tối về anh làm cho em.”

“Thôi, thôi bỏ đi...” Lê Tùng che đầu mình, “Tóc này của em đáng tiền lắm đấy, anh đừng có mà làm tổn thương nó.”

Trong cả bữa cơm, mái tóc kia của Sở Thanh được cue đến vô số lần. Cô còn ngây thơ tưởng rằng gia đình truyền thống như nhà họ Trình ăn cơm không nói chuyện, thế nhưng cô sai rồi... Bầu không khí trên bàn cơm vô cùng sôi nổi, một mình Lê Tùng cũng có thể tẩu đơn hơn hai mươi phút, làm ông nội Trình vui vẻ đến mức cầm đũa không vững.

Trình Dịch An ăn cơm xong thì đến bệnh viện, xế chiều hôm nay anh còn phải đi khám bệnh với chủ nhiệm.

“Chiều nay em đến công ty không?” Trình Dịch An nhớ cô không biết đường, hơi bận tâm.

“Không đi, em viết xong thì gửi thẳng qua là được rồi...” Bản thảo cuối cùng trong tay Sở Thanh hạn là đến tối nay, mà cô mới viết một nửa.

Cái chứng kéo dài này là tật xấu từ bé. Từ lúc học tiểu học đã thế, chưa đến khai giảng thì nhất định Sở Thanh sẽ không thêm lật bài tập hè ra. Bây giờ đi làm rồi, tất cả nhiệm vụ cũng vẫn kéo dài đến lúc không thể kéo dài nữa mới bắt tay vào làm.

“Rảnh quá thì dạo chơi đầu đó đi, đằng sau có vườn hoa nhỏ đấy.”

Trình Dịch An chỉ chỉ ngoài cửa sổ, “Từ chỗ này ra ngoài, rẽ phải đi về phía trước một chút là chỗ ở của anh cả. Nếu em chán quá thì có thể tìm Lê Tùng, lạc đường thì cứ gọi thẳng cho cô ấy... Gọi thẳng

cho anh cả.” Lê Tùng cũng chẳng gọi nhận đường, xem chút nữa là anh quên.

Sở Thanh không ngừng gõ bàn phím trong tay, nghe thấy Trình Dịch An lải nhải liên miên thì cũng không buồn nghe, đặt máy tính sang một bên ghế sofa.

“Em biết rồi, sao hôm nay anh nhiều lời thế?” Cô lấy áo khoác treo trên kệ xuống cho Trình Dịch An mặc vào, còn không có quên sờ soạng một cái lên eo anh, “Có phải lâu lắm rồi anh không tập thể hình rồi không thế?” Thịt trên bụng mềm đi không ít.

“Em nói xem?” Suốt ngày ru rú trong phòng từ sáng đến tối với Sở Thanh, không rời nhà lấy một giây, thế nên anh cũng chẳng đến phòng tập thể hình. Có vẻ thịt của Trình Dịch An rất thỏa mãn, cơ bắp bắt đầu mất dần đi.

“Đồng chí, thế này là không được đâu. Anh còn chưa kết hôn mà đã béo lên hai ba mươi cân, sau này em phải suy nghĩ kĩ càng mất thôi...” Ai cũng nói đàn ông kết hôn rồi sẽ béo ra, thế nhưng chưa từng nghe nói đến chuyện chưa kết hôn đã béo.

Trình Dịch An lấy khăn quàng cổ trong tủ quần áo ra đưa cho Sở Thanh, ra hiệu cô đeo lên cho mình.

Sở Thanh hơi nhón chân lên, quàng khăn lên cổ anh, cuối cùng còn nín lấy vành khăn kéo xuống phía dưới cổ Trình Dịch An một cái, rồi hôn lên mặt anh.

Trình Dịch An bĩu môi, vừa định cúi đầu hôn xuống thì lại bị Sở Thanh đẩy ra.

“Giữa ban ngày mà hóa thú gì, đi nhanh lên.”

Vừa ra ngoài được hai bước, cô lại bị Trình Dịch An tóm lại.

“Bạn năm nay ba tuổi đấy à? Hả bạn họ nhỏ Trình Dịch An.” Quần áo cần người ta mặc cho, khăn quàng cổ cũng muốn người ta quàng cho, giờ đến cúc áo cũng không tự cài vào được.

Sở Thanh cài cúc áo theo thứ tự cho anh xong xuôi, hai tay nín lấy áo khoác Trình Dịch An không buông tay. Cô vòng tay qua eo Trình Dịch An, ngẩng đầu hôn một cái cái lên cằm anh, sau đó ngạc nhiên nói: “Trời má giờ đến cả cằm cũng hai ngón rồi này!”

Vừa hôn xong là Sở Thanh buông tay chạy luôn, không chú ý tới sắc mặt xám ngắt của Trình Dịch An.

Trình Dịch An đưa tay vuốt ve nơi cằm mình, sau đó lục lọi cả phòng để tìm gương...

Cả một buổi chiều, từ đầu đến cuối Sở Thanh chỉ lo dúm mặt vào máy tính, đến mức hoa mắt chóng mặt, ngón tay gõ chữ cũng không còn được nhanh nhẹn nữa.

Cô viết xong bản thảo về món đồ rồi gửi cho phía thương nghiệp sản phẩm bên kia, sau đó khép máy tính lại đi ra ngoài.

Lúc này đã sắp điểm năm giờ rồi, mặt trời bắt đầu xuống núi, kéo theo sắc trời dần dần tối đi.

Theo lý thuyết thì giờ phút này hẳn phải là lúc đùa vui ồn ào nhất, nhưng ở nhà họ Trình thì lại vô cùng thanh tịnh, gần như không nghe được tiếng xe cộ qua lại và những âm thanh huyên náo bên ngoài.

Như trước đây, thì đằng sau cửa sau là phố đồ ăn bình dân nên cũng sẽ truyền đến ít nhiều những tiếng ồn ào. Nhưng hôm nay bởi sắp sửa đến Tết xuân, các nhà buôn bán nhỏ và những người bán hàng rong đều đã về nhà ăn Tết, vậy nên trong ngõ nhỏ cũng không còn khách qua lại nữa.

Lúc này Sở Thanh đã hoàn toàn quên mất con đường mà lúc trưa Trình Dịch An đã nói. Cô đi dè dặt kéo lê xệt, trong tay cầm một chiếc ly giữ nhiệt, thấy ở đằng xa xa là những tán cây nhẵn bóng, cô thầm nghĩ ấy chính là vườn hoa nhỏ trong lời Trình Dịch An.

Đi vào nhìn quanh thì có vẻ là một nơi ở khác, không có chút liên quan nào đến hai chữ vườn hoa cả.

Ông nội Trình ngồi cạnh bàn đá đọc sách, cảm giác mơ hồ rằng có người đi vào thì ông gọi vọng một tiếng về phía cổng, “Tiểu Sở?”

“Dạ, ông ạ...” Sở Thanh vốn muốn rời đi, nhưng nghe thấy giọng ông cụ thì lại quay người lại.

“Sao thế, không tìm được đường à?” Ông nội Trình ra hiệu cho cô ngồi xuống, chỉ ấm trà đặt bên cạnh để cô tự rót nước uống.

Sở Thanh gãi đầu một cái, “Nhà của ông đúng là khá khó nhận diện ạ.”

“Đi nhiều là thành quen thôi, lúc Tiểu Tùng mới đến cũng thế. Có hôm thẳng cả không nhà nên, đêm hôm khuya khoắt con bé Tiểu Tùng ngồi xồm ở ngoài nhà ông khóc bù lu bù loa. Ông ra ngoài hỏi thử thì con bé nói là không tìm thấy đường về đâu cả.” Ông nội Trình uống một ngụm nước, “Tiểu An nói, sau này hai cháu kết hôn rồi sẽ ở căn hộ nhỏ kia à?”

“Ở đó khá gần bệnh viện ạ.” Sở Thanh không biết Trình Dịch An đã nói gì với ông, chỉ có thể thuận theo lời ông cụ mà nói.

“Cũng gần công ty cháu đúng không?” Ông nội Trình cười cười, đưa tay đặt bên điện thoại Sở Thanh gật đầu một cái nói, “Người trẻ tuổi các cháu còn thích đặt đồ ăn ngoài nữa, nhưng không đặt đến nơi này được.”

“Vâng, nơi này yên tĩnh ạ.”

“Đến Tết thì về nhiều một chút, mấy căn phòng ngày nào cũng có người đến quét dọn cả. Mà thuận tiện... Cháu ngồi đây chờ nhé.” Sau khi ông nội Trình nói xong thì đặt cuốn sách trong tay xuống vào phòng, qua một lúc thì ông cầm một chiếc gỗ hộp ra rồi đưa cho Sở Thanh.

Bề mặt hộp gỗ bóng loáng không dính nước, phía trên còn khắc hình long phượng.

“Mở đi cháu.”

Sở Thanh mở chiếc hộp nhỏ ra, bên trong có một chiếc vòng tay bằng vàng, khắc lên đó cũng là hình ảnh long phượng trình tường.

“Đây là của hồi môn mà bà nội Tiểu An cho, một vàng một bạc, cái bằng bạc Tiểu Tùng đã nhận lấy rồi. Cũng không phải phải là do ông thích đưa tôn tử út hơn đâu, mà là vì chiếc vòng tay này Tiểu An đã bắt lấy lúc chọn đồ vật đoán tương lai, nên ông nghĩ giữ lại cho vợ tương lai của thằng bé...”

Ông nội Trình nhớ đến chuyện xưa, bắt đầu kể lại như chiếc máy hát được bật, “Ông còn nhớ lúc thằng cả chọn đồ vật đoán tương lai thì bắt đầu chiếc gối kê bắt mạch. Còn mấy năm sau thì Tiểu An lại chọn chọn lựa lựa mãi trong một đồng đồ đó, cuối cùng mới cầm lấy chiếc vòng tay này. Ba nó còn thả cái gối bắt mạch trước mặt nó, thế là tên nhóc này ngại nó cản đường mình, đá phăng đi.”

Sở Thanh nắm chiếc vòng tay vàng kia vuốt vuốt, dường như có thể nhìn thấy được dáng vẻ hai mươi mấy năm trước của Trình Dịch An, và trong nắm tay núc ních thịt là chiếc vòng này.

“Quả nhiên, thằng cả thì thực sự nổi đường ông đi học y. Còn Tiểu An thì không, từ năm cấp hai đã nháo nhào đòi học tài chính. Mà sau khi bà nội thằng bé đi rồi thì ông lại càng thấy vô cùng mâu thuẫn, ông cảm thấy một đời hành y chữa bệnh của mình ấy à, kết quả là đến cả bà nội thằng bé cũng không giữ được nổi...”

“Khi đó người bạn già của ông nói, lúc chọn đồ vật đoán tương lai lại bắt phải đồ của con gái, xem ra đứa nhỏ này trưởng thành rồi sợ là sẽ chìm đắm vì một cô gái. Quả đúng là một kẻ si tình...” Ông nội Trình cười cười lắc đầu, “Hết thầy cũng đã kết thúc rồi, thật tốt.”

Sau khi ông cụ nói xong thì đứng dậy, chuẩn bị về phòng, vừa rồi nhắc đến người bạn đời già của mình nên tâm tình cũng sa sút đi không ít.

Cuốn sách trong tay ông cũng không biết đã lật đi lật lại bao lần rồi, trang sách ố vàng, nhưng vẫn giữ gìn cẩn thận, sau khi khép sách lại rồi thì cẩn thận đặt cạnh góc để để lại cho bằng phẳng.

Ông cụ đưa tay vẫy gọi một thím nọ cách đây không xa, “Được rồi, để ông bảo thím Lưu đưa cháu về nhé. Tính thời gian ra thì lát nữa

là Tiểu An về rồi, thằng nhóc này về mà không thấy cháu đầu kiếu gì cũng vội vội vàng vàng cho xem.”

Lúc ông nội quay người vào phòng rồi, dường như Sở Thanh nghe thấy ông hát câu hát nào đó, có vẻ là một điệu hát kinh kịch dân gian, không nghe rõ lắm. Mà ở nơi sân nhà cũ kỹ, cổ xưa này thì làn điệu của câu hát kia càng lộ rõ vẻ hàm súc.

Trong lúc nhất thời, Sở Thanh bỗng thấy hơi xúc động, nghe thấy tiếng thím Lưu gọi, cô mới hồi thần quay người đi ra khỏi nơi này. Đi một hồi thì về đến căn nhà, đúng lúc đụng phải Trình Dịch An đang vội vã đi ra ngoài.

“Sao hôm nay anh về sớm thế?” Sau khi Sở Thanh chào thím Lưu rồi, cô nắm tay Trình Dịch An về phòng, “Vừa nãy em ở chỗ ông nội.”

Trình Dịch An gật đầu, ban nãy khi nhìn thấy thím Lưu là trong lòng anh đã tự thấu. Anh đúng là đã đánh giá cao năng lực nhận đường của Sở Thanh rồi, đừng nói là chỉ dựa vào miệng mà có thể chỉ đường được cho cô; cứ coi như là dẫn cô đi hai lần thì cũng chưa chắc cô đã nhớ nổi. Cô có thể đi quá hai nhà mà chạy đến nhà của ông nội cũng không có gì kì lạ.

Anh nhìn thấy hộp gỗ trong tay Sở Thanh, cầm lấy mở ra liếc mắt nhìn, sau đó rất nhanh đã khép lại đưa cho cô, nói: “Giữ cẩn thận.” Sở Thanh gật đầu, cầm hộp bỏ vào phòng. Lúc cô ra thì cảm thấy trong không khí phảng phất một hương vị hết sức quen thuộc. Cô chạy đến bên cạnh Trình Dịch An, dạo vòng quanh người anh nửa vòng, mũi không ngừng hít hít ngửi vào.

“Anh thành thật khai báo đi, có phải anh ăn chấm ăn trộn bún thập cẩm cay sau lưng em không!” Mùi hương cực cay của xương canh này Sở Thanh tuyệt đối không ngửi sai được, là món mà cô nhớ thương bao ngày, là hương vị xuất hiện vô số lần trong giấc mơ. Trình Dịch An cười cười lấy cái hộp đóng gói ở đằng sau ghế sofa, chọc một cái vào chóp mũi cô, cười nói: “Mũi cún.”

Hết chương 32.

Editor: Sau mấy lần suy nghĩ thì tui quyết định giải thích bổ sung về nhà họ Trình cho các bạn nè. Sở các bạn không hiểu được : x Nhà họ Trình có vẻ là được thiết kế theo kiểu tứ hợp viện; trong nhà thì có rất nhiều những căn nhà nhỏ khác, và mỗi nhà trong căn nhà họ Trình đều có phòng khách, ngủ và phòng vệ sinh, bonus thêm cả một khoảng sân đằng trước gian nhà nữa.

Kiểu thế này nè; có rất nhiều căn đúng hông, và mỗi cặp trong nhà họ Trình sẽ ở một căn như vậy như vậy đó.

Ôi gia đình truyền thống danh gia vọng tộc.

Chương 33.

Chương 33.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Trong tích tắc khi Trình Dịch An lôi bún thập cẩm cay ra, Sở Thanh vội nhào đến, “Anh tan làm thì cất công chạy đi mua à? Là quán ở bên công ty em đúng không?”

Trình Dịch An vào phòng bếp nhỏ cầm hai đôi đũa ra, “Anh đặt giao hàng cho người ta đưa đến bệnh viện, tan làm thì mang thẳng về luôn.”

Bún thập cẩm cay mà Sở Thanh thích ăn cách bệnh viện những hai trạm xe, lái xe đi mua vào giờ cao điểm thì đúng là không tiện lắm.

“Chắc chắc chắc, em thấy có mà là anh thèm ấy?”

Hộp vừa mở ra là Trình Dịch An đã tự gấp một đũa rau xanh cho mình, áo khoác còn chẳng buồn cởi đã bắt đầu ăn, cũng không sợ mỡ bắn lên người.

Trình Dịch An không để ý đến cô, lại gấp thêm hai lá rau xanh bỏ vào miệng, “Để lâu quá là hết ăn được đấy.” Rau xanh là anh tự gọi thêm, Sở Thanh ghét vị đắng của rau xanh nên chẳng bao giờ đựng vào.

“Chắc là ngày mai ông chủ về nhà ăn Tết rồi nhỉ? Vậy thì chẳng phải là một thời gian nữa em không được ăn à.” Ông chủ của quán bán bún thập cẩm cay là người ngoài vùng, đến Tết thì hẳn là sẽ nghỉ ngơi thoải mái chứ không kinh doanh.

“Sau Nguyên Tiêu sẽ về.” Lúc Trình Dịch An chuẩn bị đi thì có hỏi thăm, ông chủ bảo đến lúc sinh viên khai giảng sẽ kinh doanh lại, sợ bọn trẻ không được ăn.

Sở Thanh thờ dài, gấp một miếng thịt viên bỏ vào miệng, “Tết ấy mà... Thức ăn ngoài hay chuyển phát nhanh cũng nghỉ hết trơn.”

Đây quả là một tin tức rất xấu đối với Sở Thanh. Cô còn nhớ hồi Tết năm ngoái đã phải tích trữ ba túi mì ăn liền lớn trong nhà, cứ đến tối là lại pha mì ăn rồi ngồi xem chiếu lại chương trình cuối năm.

“Mai đưa em ra ngoài chơi.” Hôm nay Trình Dịch An đã trực xong ca cuối cùng của năm cũ, lần tiếp theo đến bệnh viện sẽ là vào đầu năm sau. Giờ thì vội vàng tranh thủ trước ba mươi Tết, đưa Sở Thanh ra ngoài mua sắm ít đồ.

Hôm qua anh nghe Trình Dịch Sinh nói Lê Tùng đã mua xong đồ đóng đồ ăn vặt đợt một rồi, bây giờ cũng sắp sửa gặm hết rồi.

“Vậy em mua Coca cola được không?” Sở Thanh cũng không ăn bún thập cẩm cay nữa mà ngẩng mặt lên nhìn sát lại gần Trình Dịch An, đôi mắt nháy nháy chớp chớp nhìn chăm chăm anh. Bình thường rất hiếm khi Trình Dịch An cho Sở Thanh uống Coca cola, nói là lượng đường quá cao, không tốt cho răng và xương.

“Có thể.” Trình Dịch An nhả chữ vàng ngọc, “Nhưng chỉ được mua sáu lon.”

Sở Thanh bắt đầu điểm danh liên tục, lại hỏi: “Vậy em được mua kem chứ? Mua hai que, à không, bốn que thôi được không...”

Sau khi nhận được sự đồng ý của Trình Dịch An rồi, Sở Thanh gấp một miếng thịt viên bỏ vào miệng Trình Dịch An, “Nào, thưởng cho anh đấy.”

Mới rạng sáng ngày hôm sau, Sở Thanh đã bị Trình Dịch An đánh thức.

Người đứng trước cửa sổ rất nhẹ nhàng thoải mái mà mặc áo khoác da lên, cầm chìa khóa xe trong tay giục cô: “Dậy mau, đưa em đi siêu thị.”

Sở Thanh dụi dụi mắt, kéo chăn lên đỉnh đầu, “Mới sáng sớm đã đi lượn siêu thị cái gì chứ...” Bình thường cô toàn đến đêm mới đi siêu thị, vừa đúng lúc có thể săn được bánh mì hoa quả giảm giá, còn có thể thuận tiện ăn bữa khuya xong rồi mới về nhà.

“Sáng sớm đồ mới tươi mới được.” Trình Dịch An nói xong thì xốc chăn lên, mang theo vẻ uy hiếp nói, “Quá giờ là không đợi không đâu đấy.”

“Anh cũng có mua trứng gà giảm giá gì đâu chứ, mới sáng sớm đã tranh quầy thu ngân với các ông các bà...” Sở Thanh lườm lườm bầm phàn nản, không thèm nghe lời anh nói, dù thế cô vẫn là bấu môi đứng dậy.

“Vậy chúng ta đến Đằng Tiên Các nhé.” Đây là một tiệm nổi danh ở Thành phố M, cách nơi Sở Thanh ở khoảng hai mươi phút ngồi tàu điện ngầm. Bình thường cô rất ít khi đến đó, bây giờ tìm được một vị tài xế miễn phí thì dĩ nhiên là không thể bỏ qua được rồi.

Trình Dịch An đặt áo khoác dè xuống lên đầu Sở Thanh, “Tối hôm qua đã đặt chỗ trước rồi, giờ em còn không đi là không có chỗ nữa đâu đấy.”

Sở Thanh nghe xong thì hét chói tai nhảy xuống giường, mặc đại thêm một chiếc quần ngoài thể thao rộng rãi vào, rồi vội chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Sau khi lau mặt qua loa rồi, cô cầm điện thoại ra khỏi cửa. Cô mặc áo bánh mì phối với quần thể thao, hôm nay cả người cô toát ra một vẻ vô cùng nhàn nhã, mặc thùng thình chẳng khác gì mấy người

phụ nữ có thai đến cơ sở chăm sóc sức khỏe mẹ và bé để kiểm tra. Vốn Sở Thanh còn định đi đôi dép bông ra ngoài, nhưng xem xét đến đôi giày Martin[1] mà Trình Dịch An đi thì cô lại vào phòng đổi sang một đôi boots.

[1]

Đầu tiên, hai người họ lái xe nửa tiếng đồng hồ về phía Bắc của thành phố để ăn bữa sáng, sau đó lại lái xe đến siêu thị trung tâm mua đồ.

Hơn chín giờ sáng là vào lúc đông đúc nhất của các siêu thị lớn. Các ông các bà vội vàng đi mua thức ăn, ôm trẻ, dắt chó, người người ầm ỹ.

Sở Thanh vừa vào siêu thị thì dắt Trình Dịch An đi thẳng đến khu đồ ăn vặt. Thấy món gì là nhét hết vào trong xe đẩy, cũng coi như là thỏa mãn được sự tiếc nuối khi dịch vụ chuyển phát nhanh đã tạm ngừng hoạt động, không mua được đồ qua mạng.

Lúc đi ngang qua khu dép lê, Trình Dịch An đột nhiên nhìn thấy hàng dép lê tình nhân ở phía trên. Anh chỉ chỉ hai đôi dép lê kia, “Giống của em đúng không?”

“Đúng rồi! Anh là người đầu tiên đi nó đấy.”

Trình Dịch An cau mày nghĩ nghĩ, anh nhớ mấy ngày ở nhà Sở Thanh anh đi dép lê dùng một lần, “Mấy hôm trước...”

Vừa nhắc đến chuyện này là Sở Thanh lại nổi quạu hết cả lên, vào đêm sau ba ngày trời Trình Dịch An không thèm trả lời tin nhắn thì đôi dép kia đã được cô đã quảng đi rồi. “Đã nhắc đến đôi dép rồi, anh mau giải thích với em đi, sao lần ấy anh lại chiến tranh lạnh với em kinh khủng thế?” Chuyện này Sở Thanh vốn đã quên bẵng rồi, nào biết Trình Dịch An lại tự treo mình lên đầu hòng súng.

“Không có gì.” Trình Dịch An sờ mũi, kéo cô đi tiếp.

Sở Thanh thấy phản ứng kia là đã biết có chỗ sai sai rồi, cô đứng im tại chỗ không nhúc nhích, hai tay bám vúi lấy kệ hàng, chơi trò xỏ lá: “Anh mà không nói rõ ràng thì đêm ba mươi Tết này đừng hòng em ở lại.” Cô thật sự rất tò mò, lần ấy mình đã làm gì mà chọc phải vị tổ tông này.

Trình Dịch An bất đắc dĩ kéo xe đẩy lùi về bên cạnh Sở Thanh, ở gần họ còn có mấy người khách khác nữa. Anh cúi đầu tiến sát lại gần Sở Thanh, xác định quanh đây không có ai chú ý đến thì mới khẽ hắng giọng một cái rồi nói nhỏ: “Em treo quần áo của nam giới ở nhà.”

“Ừm?” Sở Thanh chớp mắt, “Nên anh nghĩ em có bạn trai?”

Trình Dịch An gật đầu, hai tay nắm chặt lấy tay cầm xe đẩy, khẽ liếm môi dưới.

“Anh... Điền đây à?” Sở Thanh sự không ngờ đến lí do lại là thế này, thậm chí cô còn nghĩ là vì Trình Dịch An thấy nhà cô bừa quá, tất tiếc gì đó vút lung ta lung tung, thấy cô lôi thôi thành ra tức giận.

“Vậy cái đầu nhỏ này của ngài sao lại quay vòng lại được thế? Sao sau đó anh lại biết em không có bạn trai?”

“Vòng bạn bè.” Trình Dịch An thành thật khai báo.

“Nửa đêm nửa hôm anh đi lướt vòng bạn bè của em?” Sở Thanh lập tức nghĩ xem trong vòng bạn bè của mình có gì.

Trình Dịch An mặt mỏng, còn muốn cứu vãn chút mặt mũi cho mình, mạnh miệng nói: “Vô tình lướt thôi.”

“Nếu không lướt thì anh định cá về nước, quên hết chuyện trên bờ với em đúng không?” Dựa theo tính tình của Trình Dịch An ấy à, biết cô có bạn trai rồi thì tuyệt đối sẽ không vượt ranh giới.

“Không lướt thì anh đã chuyển sang khoa phụ sản luôn rồi.” Trình Dịch An nói xong thì mặt đỏ rần, kéo Sở Thanh đi về phía trước,

“Không phải em bảo muốn ăn thạch à?”

“Chả phải anh bảo nó không lành mạnh à? Không đúng, anh đừng có mà đánh trống lảng!” Sở Thanh hơi kém bị thạch cho mang chạy,

“Anh chuyển sang khoa phụ sản làm cái quái gì! Đồ biến thái!”

“Ừm, anh biến thái.” Trình Dịch An thuận theo lời cô.

“Nhưng, nhưng em nghe nói thời nay nào còn có chuyện cho người khác vào cùng lúc sinh đâu?” Sở Thanh thuận miệng hỏi một câu, cô nhớ mấy ngày trước lúc lướt Weibo vừa đọc được.

Trình Dịch An nghiêng đầu nhìn cô một cái, khóe môi khẽ nhếch lên, “Anh có thể vào chung với em.”

“Ai muốn anh vào chung với em chứ.” Sở Thanh lờm anh một cái,

“Em chỉ nói thế thôi. Ba của đứa trẻ còn chưa chắc đã là anh, anh kích động quá thế làm gì?”

Trình Dịch An nghe xong về thì mặt đen sì, cả đoạn đường buồn bực không thèm đáp lời.

“Ồi, anh có ăn khoai tây chiên không?” Sở Thanh không may may nhận ra rằng anh đang tức giận, nói chuyện như thường với anh.

“Ừm.”

“Cái kia thì sao? Bánh bích quy có nhân, ăn không?”

“Ừm.”

...

Cả quãng đường còn lại Trình Dịch An giống như thể bị tắt tiếng vậy, xếp hàng tính tiền rồi xách đồ xuống tầng, không hề liếc Sở Thanh bên cạnh lấy một cái.

Mãi cho đến lúc ngồi lên xe rồi, Sở Thanh mới phát giác ra anh không được bình thường. Cần thận nhớ lại một lúc, cô mới chột

nhận ra được mình nói sai câu nào.

Lúc về đến nhà, Trình Dịch An vừa chuẩn bị xuống xe đã bị cô ngăn lại.

“Em sai rồi...” Sở Thanh méo miệng, đáng thương bám lấy cánh tay Trình Dịch An, “Em, tương lai con em chắc chắn sẽ mang họ Trình.” Trình Dịch An rút tay lại, yên lặng khởi động xe lại lần nữa rồi bật điều hòa lên.

“Anh tha thứ cho em đi mà, người ta nói Tết nhất rồi thì không được nổi giận.” Hai tay Sở Thanh ôm lấy cánh tay phải của anh, lắc qua lắc lại. Thấy Trình Dịch An vẫn hết sức thờ ơ thì cô lại gác cằm đến bên vai anh.

Trình Dịch An vẫn không nhúc nhích, mắt nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, không hề phản ứng lại chút nào.

“Đúng là em, em nhanh mồm nhanh miệng, không biết lựa lời mà nói. Sau này em sẽ nghĩ trước khi nói, đọc kĩ ba điều tự vấn bản thân!” [2] Em thề là không làm anh giận nữa đâu, hôn hôn một cái được không...” Sở Thanh sắp phát khóc đến nơi, miệng chu lên thật cao, đến mức có thể treo bình dầu lên được rồi.

[2] Góc: 一日三省吾身 là “ngô nhật tam tỉnh ngô thân”, tức ba điều tự vấn bản thân, gồm:

- làm việc cho người ta đã hết mình chưa.
- làm bạn với người ta đã giữ chữ tín chưa.
- đã ôn lời thầy dạy chưa.

Trình Dịch An vẫn không chút lay động như cũ, giống như bị người ta phong ấn rồi vậy, ngồi ngay ngắn tại chỗ.

Sở Thanh không hạ nổi lửa giận trong lòng, cô buông lỏng tay rồi mở cửa xe chạy ra ngoài. Dịu dàng dỗi dằn cả một lúc mà còn làm vẻ như thế, cô không tài nào hầu hạ nổi.

Selfish (ích kỉ).

Thấy Sở Thanh ngậm đắng nuốt cay chạy đi mất, lúc này Trình Dịch An mới bắt đầu luống cuống. Anh vội vàng xuống xe đuổi theo cô, trong tay còn xách theo ba cái túi lớn nên vô cùng vướng víu. Chờ đến lúc đuổi kịp thì Sở Thanh đã vào phòng rồi, Trình Dịch An đặt đồ ăn vặt vào phòng khách rồi co chân co cẳng chạy về phía cửa sổ. Lúc anh chạy đến cửa sổ thì cũng đúng lúc Sở Thanh đang đóng cửa sổ lại.

Một tay Trình Dịch An vớ lấy cửa sổ, sau đó cửa sổ đóng sập mạnh xuống, anh đứng tại chỗ ôm tay cau mày, “Au...”

Sở Thanh nghe thấy tiếng anh kêu lên thì vội vàng mở cửa sổ. Thừa dịp cô mở cửa sổ ra, người nào đó đang đứng ôm tay ở ngoài cửa sổ vèo một cái chui vào trong. Về mặt anh hết sức bình thường, tay

cũng không gãy. Lúc này Sở Thanh mới vỡ lẽ là Trình Dịch An đang lừa cô, cô ngồi trên giường đưa lưng về phía Trình Dịch An, cúi đầu thảm khóc.

“Được rồi...” Trình Dịch An thấy cô khóc thì trong lòng hơi nóng lên. Vốn muốn chọc chơi cô chút để chữa cái tật xấu không biết lựa lời mà nói, nào ngờ là chọc giận người ta.

“Là anh không tốt, em đừng giận.” Trình Dịch An đưa tay lau nước mắt cho Sở Thanh rồi ôm người đặt lên đùi mình, “Không khóc nữa, mỹ phẩm dưỡng da trôi hết rồi kìa.”

Sở Thanh cúi đầu không nhìn anh, khóc đến mức thở không ra hơi.

“Sắp sang năm mới rồi, không nên khóc.” Trình Dịch An cúi đầu hôn cô, hôn một đường thẳng từ mi tâm xuống đến cằm, “Được rồi, không khóc, chảy nhiều nước mắt vậy lãng phí giấy lắm đấy...”

“Anh, anh nói đi, sau này con không mang họ Trình có được không!” Sở Thanh thút tha thút thít, bắt đầu tỏ vẻ đánh đá.

Trình Dịch An thấy cô cuối cùng cũng chịu nói chuyện với anh, vội nói: “Được, con theo họ em.”

“Không thích...” Sở Thanh uất ức lau nước mắt.

“Được, không thích thì không thích. Vậy em nói nó mang họ gì thì nó mang họ đó, họ Ma, họ Hỏa, họ Mạo[3], họ Khoai Tây Chiên, được hết.”

[3] Từ “bún thập cẩm cay” còn có tên là Malatang, lão Trình đang tách từng chữ trong cụm đó ra :))))))))))

Hết chương 33.

Chương 34.

Chương 34.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

“Họ Ma, họ Hỏa, họ Mạo[1], họ Khoai Tây Chiên, được hết.”

[1] Dành cho ai chưa đọc chú thích mình mới bổ sung ở chương trước, Từ “bún thập cẩm cay” 麻辣烫 (còn có tên là Malatang), lão Trình đang tách từng chữ trong cụm đó ra đó :))))))))))

“Con của anh mới tên là bún thập cẩm cay ấy! Cả nhà anh đều tên là bún thập cẩm cay!” Cô bị Trình Dịch An chọc giận đến cười phì. Nhưng rồi lại cảm thấy hình như hơi mất mặt nên lại chôn mặt vào ngực anh, cọ cọ cả mặt dính đầy nước mắt lên lông áo của anh.

“Toàn nước mũi.” Trình Dịch An cau mày ghét bỏ cô, tuy một mặt ghét bỏ là vậy, nhưng anh vẫn đưa tay áo đến trước mặt cô để cô lau mặt.

Sở Thanh còn đang thút tha thút thít, thì bỗng nghe thấy tiếng điện thoại trong túi Trình Dịch An vang lên. Cô lập tức đành hoảng rời khỏi đùi anh, nằm sấp ở trên ghế sofa chờ. Quay thì quay, nhưng đến lúc có chuyện gấp thì Sở Thanh vẫn tự hiểu được.

“Alo?” Trình Dịch An một tay cầm điện thoại, một tay đặt ra sau cổ Sở Thanh xoa nắn.

Sở Thanh thoải mái nhắm mắt lại, dịch người về phía trước một bước, đặt đầu gối lên đùi Trình Dịch An.

Trình Dịch An nhìn dáng vẻ hưởng thụ của cô thì cúi đầu cười cười. Anh nhớ trước đây có nghe người ta nói rằng, nếu sờ vào phần cảm hoặc phần gáy của chó con hay mèo con thì chúng sẽ cảm thấy rất dễ chịu, xem ra bây giờ cũng có thể áp dụng lên Sở Thanh.

“Được, được, em biết rồi.” Rất nhanh anh đã cúp điện thoại, thấy người bên cạnh nghiêng cằm nhìn mình thì anh chủ động giải thích với cô, “Anh cả Ma bảo anh đến cảm anh đào về, nói là sáng sớm nay Lê Tùng đến tiện trái cây mua hẳn hai thùng về.”

Nghe anh nghiêm trang gọi anh cả Ma, Sở Thanh cố nín cười đến đau cả bụng. Cô ngồi thẳng người lên, vỗ vỗ vai Trình Dịch An, “Anh đi đi, Ma Dịch An.”

Trình Dịch An vô cùng biết đường mà thuận theo xưng hô này, “Ừm, thế thì em dọn lại đồ đạc ban nãy mua đi, rồi chờ anh về đưa em đi ăn cơm, nhé Ma Thanh.”

...

Nhoáng một cái đã đến đêm ba mươi Tết, vì buổi tối phải đón giao thừa nên đêm ba mươi ấy, Sở Thanh ngủ thẳng đến mười hai giờ mới dậy. Tỉnh dậy rồi đi rửa mặt xong xuôi, cô ngồi trên giường gặm khoai tây chiên. Đi một vòng trong nhà mà không thấy Trình Dịch An đâu cả, cô đoán là anh tìm Trình Dịch Sinh uống trà đánh cờ rồi. Trưa ba mươi Tết thì không có cơm trưa ăn, điều này Trình Dịch An đã nói với cô từ mấy ngày trước rồi. Ăn hết một túi khoai tây chiên rồi, Sở Thanh liếm liếm ngón tay, sau đó cô đi lấy đồ vào phòng tắm tắm rửa. Sau khi sấy tóc xong, trang điểm nhẹ một chút thì Trình Dịch An đã quay về.

“Đi thôi, sắp khai tiệc rồi.” Trình Dịch An vừa mới dán câu đối xuân xong là quay lại đón Sở Thanh ngay.

Hai người đến phòng ăn, từng chút đĩa đồ ăn vừa được đặt lên bàn. Trong tay Trình Dịch Sinh vẫn là túi sười hình bé heo Peggy như thường, thỉnh thoảng thì há miệng ra ăn hạt thông Lê Tùng đưa cho. “Ông nội đâu ạ?” Trình Dịch An không thấy ông cụ.

Trình Dịch Sinh hơi đắc ý nhai hạt thông trong miệng, mồm miệng nhồm nhoàm nói không rõ: “Còn ăn diện đó.”

Trình Dịch An lườm anh một cái, không thêm để ý nữa. Pha show âm ái này cũng quá mức rồi đấy, có một hạt thông thôi mà cũng có thể ăn đến mức nói không rõ lời. Cái tật xấu gì vậy không biết nữa.

Chưa được một lát sau, Trình Quân Diệu và Hoàng Mâu cùng vào. “Ba mẹ.”

“Cô chú ạ.” Sở Thanh vội vàng lên tiếng chào hỏi, trưởng bối ngồi vào chỗ rồi nên cũng hơi câu nệ hơn chút.

“Tiểu Lưu, khai tiệc đi.” Rất nhanh ông nội cũng đã chống gậy ba-toong đi vào, cầm trong tay một cái lò sưởi, bảo mọi người bắt đầu động đũa.

Năm giờ chiều, bắt đầu khai tiệc cơm tất niên. Rau trộn, rau xào, sau khi ăn xong ba lượt thức ăn nóng rồi thì bắt đầu dùng đồ ăn, đưa trà hoa quả khô lên.

Sau đó chính là tiết mục cố định hàng năm không đổi của nhà họ Trình, đọc bài về sắc thuốc.

“Nào, Tiểu Sinh, đọc cho em cháu nghe đi.” Ông nội Trình lấy một chồng bao lì xì ra, tùy ý đọc một câu rồi để Trình Dịch Sinh đọc tiếp. Trình Dịch Sinh hăng giọng một cái, thuận theo câu ông cụ đọc mà đọc câu tiếp theo. Cả bài đọc thuộc không hề hựt hơi, cũng không hề nói lắp, có thể thấy được đã từ nhỏ đã bỏ ra bao nhiêu công sức. Sở Thanh không chớp mắt nhìn Trình Dịch Sinh. Cô thầm nghĩ tính ra thì bài « Xuất sư biểu* » mà ngày xưa cô đọc thuộc lâu lâu, cũng

còn kém hơn độ thuộc lòng bài về sắc thuốc của Trình Dịch Sinh nữa.

“Tốt lắm, Tiểu An, đến cháu.” Ông cụ đưa mắt nhìn Trình Dịch An, dặn dò, “Vợ tương lai đang nhìn đây, chớ tự làm bẽ mặt mình.”

Trình Dịch An trộm nắm tay Sở Thanh, bắt đầu không nhanh không chậm đọc.

Khác vào kiểu ăn nói không rõ giống như thể cố ý khoa tài của Trình Dịch Sinh; cách đọc thuộc lòng của Trình Dịch An lại giống y như con người anh vậy. Giọng ấm, từng câu đều rõ ràng, tốc độ đọc vừa phải, nhưng lại khiến người ta nghe xong là cảm thấy như đã khắc sâu vào trong xương cốt rồi vậy.

Ông nội Trình giờ bao lì xì trong tay lên, ra hiệu cho mấy tiểu bối đến lấy. Truyền thống của nhà họ Trình là, trưởng thành mà chưa kết hôn sinh dục gì thì được tặng lì xì, còn kết hôn rồi thì sẽ chuyển sang cho đời sau.

“Cảm ơn ông ạ.” Trình Dịch Sinh cầm được bao lì xì thì lập tức chuyển đưa lại cho Lê Tùng.

Lê Tùng ngọt ngào nói cảm ơn với ông cụ, sau đó vô cùng đặc ý về chỗ ngồi.

Đến phiên hai người Trình Dịch An và Sở Thanh thì ông cụ lại đưa thẳng hai cái bao lì xì còn lại cho Sở Thanh. Ông chỉ chỉ hai vợ chồng Trình Quân Diêu, có tâm nhắc nhở, “Ra kia, ở kia còn đấy.” Trình Dịch An đưa Sở Thanh đến trước mặt ba mẹ mình, nhắc nhở hai người: “Con nhớ năm ngoái mẹ cho chị dâu vòng tay dương chi ngọc[2] đấy ạ.”

[2]

Hoàng Mâu cười cười, lấy trong túi vải bằng tơ nhưng đỏ trong túi ra. Sau khi đưa cho Sở Thanh còn cười giỡn: “Thằng hai nhà chúng ta bây giờ hoạt bát hơn trước không ít rồi, đều là công của Tiểu Sở hết.”

Sở Thanh ngượng ngùng cười cười, sau đó nói: “Cảm ơn dì ạ.”

“Bây giờ lão hai giỏi ăn nói lắm đây ạ.” Trình Dịch Sinh cũng phụ họa nói, “Lần trước con thấy nó ngồi lảm nhảm nửa ngày với Đại Hoàng trong ngõ nhỏ đấy ạ.”

Trình Dịch An tiện tay cầm đậu phộng rồi quay người ném lên người Trình Dịch Sinh, “Dù sao cũng còn bình thường hơn anh ngồi một mình đánh cờ rồi một mình nói thầm.”

“Ông ơi ông ơi, ông nhìn kia...” Trình Dịch Sinh nhặt đậu phộng trên đất lên, bóc vỏ ra nhét vào miệng rồi cáo trạng với ông cụ.

“Hồi còn bé lúc Tiểu An đọc thuộc bài về sắc thuốc mà mãi không thuộc. Nên ông mới hỏi nó sao lại không đọc thuộc, nó lại chịu sống

chịu chết không chịu mở miệng. Thế nên bị đánh không ít. ” Ông nội Trình cười híp mắt cầm cốc nước nóng lên uống, lúc này đã gần tám giờ nên ông cũng hơi mệt rồi.

“Em dâu này, để hôm nào lôi cây thước của ông nội ra cho em xem, bằng gỗ tử đàn đây, hồi còn nhỏ chuyên dùng để đánh lòng bàn tay nó.” Trình Dịch Sinh thấy Trình Dịch An đen mặt thì càng hăng say hơn, “Sai một chữ quất một cái, sai một chữ quất một cái...”

Sở Thanh nghe xong thì lập tức nghĩ đến bài văn “Anh trai của em” hồi tiểu học của Trình Dịch An. Trong bài văn đó, anh viết anh trai lúc bé đọc bài về sắc thuốc, đọc sai một chữ sẽ bị ông nội mạnh tay đánh một cái. Ai mà ngờ hóa ra đó lại là chuyện thật của chính bản thân anh, mà lúc viết văn lại còn thay nhân vật chính nữa chứ.

Sở Thanh chế nhạo nghiêng đầu nhìn thoáng qua Trình Dịch An, người kia không được tự nhiên nên cúi đầu bók quýt.

Trình Dịch An chỉ lột vỏ mà không ăn, từng quả quýt lớn bằng nắm tay nhỏ của đứa bé đặt một hàng trên bàn, lại còn sắp xếp theo thứ tự từ lớn đến bé.

Sở Thanh cầm lấy bỏ cả vào miệng, lúc ăn đến quả thứ năm thì bị Trình Dịch An ngăn lại, nói là ăn nhiều sẽ nóng người.

Sau khi màn múa mở đầu của chương trình cuối năm kết thúc, ông nội Trình và hai vợ chồng Trình Quân Diệu về phòng trước để nghỉ ngơi. Còn các tiểu bối khác thì di chuyển từ phòng ăn về phòng mình để đón giao thừa.

Trình Dịch An còn nhớ vào lúc giao thừa năm ngoái, Trình Dịch Sinh ăn cơm tất niên xong là đưa Lê Tùng và phòng nghỉ ngơi luôn; cả ba cặp trưởng bối cũng thế. Chỉ có mình anh lạc đàn lẻ loi, cuối cùng tự chơi cờ vây với mình cả đêm.

“Chúng ta đi trước đi.” Còn chưa đến chín giờ Trình Dịch An đã đứng dậy muốn đi.

Sở Thanh không chớp mắt nhìn chằm chằm trên màn vị nam thần mới nổi nào đó trên màn hình, trông mắt sắp rớt xuống đến nơi,

“Chờ em xem xong cái này đã...”

Trình Dịch An vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể ngồi xuống chờ cô. Ngồi chờ cô xem một màn của người đàn ông kia một lúc, anh đợi cũng không kịp đợi, lập tức kéo tay Sở Thanh ra ngoài.

“Làm gì thế, em còn chưa xem xong mà.” Sở Thanh hơi không vui, sắp sang năm mới đến nơi rồi mà đi ngủ sớm vậy làm gì. Chương trình cuối năm mới chiếu có mấy tiết mục, quan trọng nhất là lát điều Lê Tùng mang đến ăn ngon ghê, mà cô còn chưa kịp hỏi của nhãn hàng nào.

Trình Dịch An đưa Sở Thanh về thẳng phòng của mình, giường trong phòng cô nhỏ nên hai người ngủ sẽ chen lấn nhau đến cuống. Mà Sở Thanh lúc ngủ lại rất không ngoan, tối hôm qua thiếu chút nữa là anh bị Sở Thanh đạp xuống giường rồi.

Sở Thanh cũng vui vẻ về với anh, phòng cho khách không có TV, nhưng cô nhớ trong phòng Trình Dịch An thì có.

Vừa vào phòng ngủ là Sở Thanh đã không chờ nổi mà vọt đến trước TV bật lên.

“Hử? Sao lại không có tín hiệu?” Màn hình TV hiện lên một màu xanh, hiện lên ba chữ không tín hiệu thật to. Cô cầm điều khiển loay hoay mãi mà vẫn không kết nối được.

Trình Dịch An bước vào từ bên ngoài, đi đến cạnh TV rút phích cắm ra, giải thích: “Không nộp phí.” Xưa nay anh không xem tivi, thế nên về sau cũng không nộp phí xem nữa.

Sở Thanh nghe xong, thở phì phò chống nạnh, “TV không cho xem, đồ ăn không cho ăn, anh nói đi, còn sớm vậy mà anh đưa em về phòng ngủ là muốn làm gì?”

Trình Dịch An quay người đóng cửa lại, rồi tắt đèn đi, “Làm chuyện đêm hôm khuya khoắt cần làm.”

Hết chương 34.

Chương 35.

Chương 35.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

“Làm chuyện đêm hôm khuya khoắt cần làm.”

Sở Thanh nghe xong, thầm nghĩ chuyện đêm hôm khuya khoắt...

Cô đột nhiên đỏ mặt, sự căng thẳng sợ hãi khiến cô bỗng chốc mặt đỏ tim run.

Vấn đề này mấy ngày trước Lâm Tương còn đặc biệt chạy qua hỏi cô, sau khi nhận được đáp án phủ định, Lâm Tương “trăm mối không cách giải”. Rồi lén lút như một tên trộm, hỏi cô rằng có phải lão Trình bị lãnh cảm không, làm Sở Thanh chạy vòng trong phòng đuổi đánh cô ấy.

Bây giờ xem ra, Trình Dịch An quả là có ý tứ này.

Những người khác đều chọn vào khách sạn lúc trước Tết, còn anh thì chọn đúng vào giao thừa, miễn cưỡng mà nói thì cũng coi như là trong truyền thống có lãng mạn đi.

“Em, em đi tắm trước.” Sở Thanh đẩy Trình Dịch An ra, muốn đi ra ngoài, nhưng vừa đi hai bước đã bị người nào đó ngăn lại.

“Không phải lúc chiều em tắm rồi à?” Trình Dịch An bật đèn bàn nhỏ ở đầu giường lên, sau đó bắt đầu tháo từng cúc áo ra.

Sở Thanh liếm môi một cái, trưng cầu ý kiến của anh: “Vậy, vậy... Không tắm nữa?”

“Ừm.” Trình Dịch An cởi áo sơ mi ra, lấy một chiếc áo ba lỗ trong tủ quần áo mặc vào, sau đó lại bắt đầu cởi quần.

Sở Thanh sững sờ đứng nguyên chỗ, bỗng cảm thấy có gì đó là lạ... Rõ ràng trong mấy bộ phim cô hay xem, người ta ai ai cũng phải ôm ôm hôn hôn gì đó trước đã rồi mới cởi, sao Trình Dịch An này lại chẳng làm theo thông lệ vậy?

Nghe thấy tiếng Trình Dịch An nhẹ giọng ngáp một cái, Sở Thanh càng uất ức hơn, tên này đúng là càng ngày càng khốn.

Sở Thanh yên lặng cởi áo khoác và áo len ra, sau đó cởi quần ngoài. Cô mặc chiếc áo bông vén chần lên rồi chui vào, bên ngoài giá rét đến run rẩy. Thầm oán hận tên Trình Dịch An này chẳng biết giác ngộ gì cả, cũng không biết đường ủ ấm chần cho cô.

Sở Thanh hít sâu một hơi, sau đó túm lấy góc chăn nhắm nghiền hai mắt lại. Người bên cạnh trở mình, sau đó dịch gần về phía cô.

“Lạnh không?” Trình Dịch An biết trước đây Sở Thanh luôn nằm đệm điện sưởi, sợ cô bị lạnh.

“Lạnh...” Sở Thanh lùi vào trong rịt đầu lại, cũng xoay người về phía Trình Dịch An, cả người co lại chui vào lồng ngực anh. Cô vừa ôm được eo anh thì nào ngờ anh lại đột nhiên bật dậy.

Trình Dịch An lấy tay Sở Thanh ra, sau đó đứng dậy nói: “Em ngủ trước đi, anh đi rót một túi nước nóng cho em.”

“Không phải đi đâu, anh...” Sở Thanh không ngăn anh nổi, vô cùng thất bại nằm liệt trên giường.

Trình Dịch An cầm túi sưởi quay về phòng, anh kéo góc chăn cẩn thận cho Sở Thanh rồi, sau đó cầm túi nằm trên giường, “Đi ngủ thôi.”

Sáng sớm nay mới đúng năm giờ, anh đã bị Trình Dịch Sinh gọi vào nhà bếp làm culi rồi. Xương cốt như bị chặt ra từng khúc vậy, đến trưa thì cả người tựa như sắp vỡ ra thành từng mảnh rồi. Trước lúc ăn cơm tối Trình Dịch Sinh còn ngồi đặc ý với anh, nói rằng buổi chiều vợ anh ta đã đâm bóp cho rồi nên vẫn luôn cảm thấy tinh thần hết sức sảng khoái. Nhưng Trình Dịch An lại không được, vừa khốn lại vừa mệt, chẳng khác gì trực ca ba đêm liên tiếp vậy.

Thẳng đến khi nghe thấy tiếng thở nhẹ nhàng mà đều đều của Trình Dịch An, Sở Thanh mới thực sự tin rằng câu “chuyện buổi tối” của anh hoàn toàn chính xác là đi ngủ.

Nhưng cô đã chuẩn bị sẵn sàng để đón giao thừa rồi, đã như thế này rồi thì thật là khó xử. Lặng lẽ móc tai nghe trong túi ra, Sở Thanh mở chương trình trực tiếp cuối năm bằng pad. Cô cầm điện thoại lướt mấy đoạn cắt ngắn trên Weibo, cười cũng không dám cười ra tiếng, chỉ có thể cắn góc chăn.

Mãi cho đến thầy Lý Cốc Nhất hát xong bài “Đêm nay thật khó quên”, Sở Thanh mới tắt điện thoại di động đi. Cô vuốt vuốt bả vai để làm giảm đi cơn đau nhức, sau đó đưa tay lấy thuốc nhỏ mắt.

Vừa mới nhỏ xong nhắm mắt lại, thì người bên cạnh đã tỉnh giấc. Trình Dịch An vừa mở mắt đã nhìn thấy Sở Thanh dùng khăn giấy lau nước mắt, bị dọa hết hồn đến mức tỉnh cả ngủ, vội vàng nhào tới, hỏi: “Em làm sao thế?”

Sở Thanh mở to mắt, nước mắt hòa với thuốc nhỏ mắt chảy xuống, “Cái gì làm sao cơ? Anh tỉnh rồi à?”

Trình Dịch An cau mày, dùng tay lau nước mắt cho cô, “Em không vui sao?” Mặc dù anh cũng không biết vì sao Sở Thanh lại không

vui, nhưng anh nghe Diêu Vũ Thành nói rằng con gái rất miễn cảm, động một chút là lại không vui...

“Thuốc nhỏ mắt...” Sở Thanh vô cùng bất đắc dĩ chỉ chỉ mắt mình, “Em không khóc.”

Trình Dịch An nghe xong thì cuối cùng mới yên lòng lại, anh vỗ vỗ đầu Sở Thanh, “Ngủ đi.”

“Đắp chăn bông đơn thuần nói chuyện phiếm sao? Lão Trình, anh đúng là chẳng biết tranh thủ.” Sau khi nói xong, Sở Thanh đưa tay vòng qua cổ Trình Dịch An, cúi đầu gặm một cái.

Cả người Trình Dịch An cứng ngắc, nhìn chằm chằm Sở Thanh, động cũng không dám động.

Sở Thanh vùi đầu trước ngực anh, nghe thấy nơi cổ họng anh phát ra một tiếng “ực”, là tiếng nuốt nước miếng.

Trong phòng anh không có rèm cửa che nắng, nên dù cho giờ phút này trong phòng rất tối nhưng thứ gì không nên thấy đều thấy rõ ràng được cả; ví như gương mặt đỏ bừng và bàn tay đầy bất an của Trình Dịch An.

Sau bữa cơm Sở Thanh uống rượu trái cây mà Lê Tùng đưa cho, nên giờ phút này cũng không biết có phải là do chưa tỉnh rượu không mà lá gan cực lớn. Cô cắn từng đầu ngón tay vào trong mái tóc Trình Dịch An, sờ lấy sờ để.

Hai người dán chặt lấy nhau, có thể cảm nhận được nhịp tim của nhau.

Hơi thở của Trình Dịch An hỗn loạn, nhưng anh vẫn cố gắng hít sâu để kiềm chế. Anh vốn muốn đẩy người trong ngực ra, nhưng không biết quỷ thần xui khiến thế nào, anh lại vô cùng tham luyến mùi hương và hơi ấm trên thân người con gái này.

Trên người Sở Thanh luôn mang theo hương bưởi rất dễ ngủ, trong sự tươi mới còn mang theo hơi thở đầy thơm ngọt. Cô hé miệng khẽ thở ra, hương vị hoa hồng của kem đánh răng từng chút từng chút phả thẳng vào chóp mũi Trình Dịch An.

Giờ phút này, cả người Trình Dịch An đều đỏ đỏ hồng hồng, như con tôm hùm trong nồi hấp.

Sở Thanh đập túi chườm bên chân xuống giường, giờ phút này sau lưng cô đã bắt đầu đổ mồ hôi rồi. Cô ngẩng đầu hôn lên nơi hầu kết của Trình Dịch An, rồi lại hôn lên cằm, rồi đến khóe miệng.

Trước đây mỗi lần hôn đều là do Trình Dịch An chủ động, nhưng cũng chỉ lướt qua rồi lại thôi, vô cùng ngây thơ. Không hề giống như những gì Sở Thanh đọc trong tiểu thuyết, nào là “Sợi bạc nối giữa” hay là “Bàn tay không đè nén nổi nữa mà sờ lên eo cô”.

Sở Thanh trúc trắc ngậm lấy cánh môi dưới của Trình Dịch An, khẽ dùng răng cắn. Môi anh rất mềm, nhưng chủ nhân của bờ môi ấy lại không có chút động thái nào.

Trình Dịch An rủ mắt xuống, nhìn chằm chằm động tác của Sở Thanh. Long mi cô như cánh quạt, thỉnh thoảng cọ qua gương mặt anh. Hai tay anh đặt ở nơi thắt lưng Sở Thanh không nhúc nhích, không dám động đây gì. Nhưng Trình Dịch An có thể cảm nhận được sự vội vã của Sở Thanh, bàn tay của cô nhóc này đã luôn ra sau lưng anh rồi.

Dường như Sở Thanh cảm nhận được gì đó, cô đột nhiên dừng động tác của mình lại rồi thả Trình Dịch An ra. Đầu tựa vào ngực anh khẽ cười thấp một tiếng, cố ý trêu chọc nói: “Hóa ra anh cũng không phải là bị lãnh cảm...”

Vừa dứt lời cô đã buông hẳn Trình Dịch An ra, kết thúc tất cả những động tác mập mờ kia. Rất đổi quy củ nhắm mắt lại, ngáp một cái nói: “Ồi chao, buồn ngủ quá.”

Giờ phút này Trình Dịch An rất đổi tiến thoái lưỡng nan, cả người cứng đờ không biết làm gì cho phải. Đang lúc anh chuẩn bị đi ra để tắm nước lạnh, đột nhiên Sở Thanh lại đụng vào làn nữa.

Nói chính xác là dính sát lại, từ chân cho đến ngực, cả người dính sát lấy Trình Dịch An. Cái đầu kia còn cố ý cọ cọ lên ngực anh, mái tóc cắt ngang trán kia cọ qua cọ lại đến mức lòng anh cũng ngứa ngáy.

“Ồm...” Không hề báo trước một câu, Sở Thanh mở miệng nũng nịu. Giây phút này, ba chữ “tắm nước lạnh” trong đầu Trình Dịch An đã bị anh ném lên chín tầng mây. Anh một tay giữ lấy cằm cô, một tay vén áo ngủ cô lên.

“Anh làm gì thế?” Sở Thanh cảm thấy trên lưng ngứa ngứa, bồng nhúc nhích.

Trình Dịch An rên lên một tiếng, cúi đầu chặn cái miệng nói nhiều của cô lại, “Làm chuyện buổi tối nên làm.”

Trêu chọc người ta xong rồi ngủ, có trơ tráo cũng không thể trơ tráo như thế được.

Một tay Trình Dịch An tháo cúc áo ngủ của Sở Thanh ra, lúc này anh mới phát hiện cô còn mặc thêm một chiếc áo trong nữa. Anh cau mày vén chần lên liếc mắt nhìn, là loại áo ngủ như Hán phục vậy, dây đai lụa bằng tơ tằm thật mỏng.

Sở Thanh nín cười, đặc biệt chìa nút thắt ra cho anh, nói: “Anh cứ cởi được đã rồi nói tiếp.” Cách thắt nút này Sở Thanh tìm người để học, tự thắt rất dễ mà tự tháo cũng dễ nốt. Nhưng nếu là người

chưa từng học qua cách thắt, thì sợ là có nghiên cứu nửa ngày cũng không tìm ra cách tháo.

Trình Dịch An quét mắt qua một cái là biết đây không phải cách thắt nút thông thường, mà anh cũng chẳng rảnh học cách tháo. Vậy nên, hai tay anh giữ lấy hai mảnh của chiếc áo, dùng sức xé ra... Tiếng vải bị xé rách trong đêm đen này càng trở nên rõ ràng hơn.

“Trình Dịch An, anh đúng là đồ khốn nạn!” Sở Thanh đau lòng đến mức thở không nổi, “Áo ngủ này phải phối với áo lông của em đấy!”

“Mai mua đền em mười cái.” Trình Dịch An tùy ý vứt áo ngủ ra ngoài, sau đó lặp lại một loạt các động tác ban nãy Sở Thanh làm, một cách chậm rãi.

Sở Thanh khóc nức nở co người lại phía sau, “Chúng ta đi ngủ thôi được không...” Cô thực sự sợ rồi, vô cùng hối hận, đáng nhẽ không nên tự tìm đường chết mà đi chọc anh.

“Được...” Trình Dịch An trầm giọng đồng ý, nhưng động tác trong tay lại không ngừng.

“Ừm, em nói là đi ngủ cơ mà...”

“Đang ngủ đó thôi.” Trình Dịch An buông cô ra, sau đó lấy chiếc hộp dưới giường đưa đến trước mắt Sở Thanh, “Em muốn tự chọn một cái không?”

Sở Thanh tức đến mức cầm lấy cái hộp ném lên đầu anh, “Chọn cái đầu anh ấy!”

Trình Dịch An nghiêng đầu trốn, nhưng lại có một cái kẹt ngay giữa cổ áo ba lỗ của anh. Cầm lên nhìn một chút, anh cúi đầu hé miệng cười cười, “Em thích loại này ư? Siêu mỏng không cảm giác à...”

“Em thích anh cái...” Sở Thanh xấu hổ không chịu được, câu mới nói được nửa đã bị anh chặn lại.

“À, chỉ cần là anh thì thích hết ấy hả?”

...

Sáng ngày hôm sau, dựa theo quy củ thì họ phải dậy sớm chúc Tết. Trình Dịch An đi chúc Tết xong xuôi, lúc về còn đặc biệt bưng một bát bánh trôi nước theo.

“Sở Thanh, dậy thôi.” Trình Dịch An đặt bát bánh trôi nước lên đầu giường. Lúc này mới nhìn rõ được trong phòng hôm qua bị bọn họ “chơi” thành thế nào.

Sở Thanh mơ mơ màng màng mở mắt ra, vô thức muốn đứng dậy. Vừa làm được một nửa thì đột nhiên ngã xuống, nước mắt bắt đầu tràn quanh hốc mắt.

Trình Dịch An vội vàng che mặt cô lại, dụ dỗ nói: “Không thể khóc được đâu, hôm nay mà khóc là cả năm khóc đấy.”

“Còn không phải tại anh à.” Sở Thanh ghen ngào ngậm đắng nuốt cay, cọ hết nước mắt lên tay Trình Dịch An. Cô méo miệng, uất ức nói: “Đau...”

Trình Dịch An nhét tay vào trong chăn, giúp cô vuốt eo, “Anh sai rồi, lần sau...”

“Lần sau còn dám!” Sở Thanh hung tợn chỉ anh, “Đừng cho là em không biết!”

“Lần sau là hết đau.” Trình Dịch An nín cười đùa cô, “Thật, đêm nay là hết đau liền.”

Sở Thanh đưa tay đánh anh, vừa giận lại vừa tức, “Anh còn nói!”

Trình Dịch An cúi đầu cầu xin tha, rồi cúi người hôn một cái lên mặt cô, “Anh sai rồi, anh sai rồi.”

“Bánh trôi ở đâu thế?” Cái mũi của Sở Thanh vẫn rất thính, “Anh đi gặp ông nội với mọi người rồi à?”

“Ừm, bây giờ chúc Tết.” Đây là quy củ mấy chục năm của nhà họ Trình.

“Vậy sao anh không gọi em!” Sở Thanh oán trách nói, “VẬY, vậy lỡ ông không có ấn tượng tốt với em thì không xong rồi..”

“Không đâu, ông muốn chắt trai mà, sẽ không trách em đâu.”

Sở Thanh đá anh một cái qua chăn, “Anh còn nói!”

Ôm Sở Thanh nửa tựa vào đầu giường, Trình Dịch An cầm bát bánh trôi, thổi nguội cho Sở Thanh từng miếng từng miếng một.

Sở Thanh nhìn căn phòng hết sức bừa bộn, mặt lại đỏ lên, “Sao anh không biết thu dọn chút vậy...”

Cái hộp đồ mà Diêu Vũ Thành tặng vứt đầy đất, còn cái áo ngủ to tằm của cô treo ngay trên bệ cửa sổ.

Trình Dịch An cũng không thèm để ý nói: “Không sao, cũng chẳng ai đến.”

Vừa dứt lời, trong sân truyền đến giọng Lê Tùng, “Tiểu Thanh Thanh, chị đến đưa mì hoành thánh đến cho em nè!”

Hai người đều rất sững sờ, Sở Thanh trở mình một cái chui vào trong chăn, “Chuyện anh gây ra, anh tự mà giải quyết.”

Trình Dịch An hắng giọng một cái đi ra cửa, nói với Lê Tùng: “Cô ấy chưa dậy đâu.”

Lê Tùng vô tình khoát khoát tay, “Chưa dậy thì chưa dậy, phụ nữ con gái với nhau, xấu hổ gì chứ...”

Thấy cô ấy vẫn muốn vào trong, Trình Dịch An lùi lại hai bước, sống chết chần lẩy cửa ra vào, vẻ mặt căng thẳng, “Bát đưa cho em là được rồi, chị về trước đi?”

Lê Tùng cau mày, còn muốn nói gì đó thì đột nhiên nghiêng mắt thấy một mảnh giấy bọc trên áo dề nhung của Trình Dịch An... Cô ấy

nhìn hình dáng và màu sắc, bỗng thấy thật quen. Sau khi hiểu ra rồi, cô ấy lập tức quay người chạy ra ngoài sân, cất giọng nói: “Chị không quấy rầy hai người nữa, đi trước đây. Hai người cứ tiếp tục đi nhé, coi như chị chưa đến vậy!”

Trình Dịch An thấy cô ấy về rồi, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, bưng bát mì hoành thánh về phòng.

“Anh đứng lại!” Sở Thanh gấp thấy trên áo dề nhưng màu đen của anh dính một mảnh giấy bao bì, “Vậy, vậy chẳng phải là...”

Trình Dịch An cúi đầu nhìn, nhẹ gật đầu, “Ừm.”

Sở Thanh tuyệt vọng nhìn trần nhà, “Nhà anh có cái lỗ nào không? Để em chui vào đó.”

“Có hầm, trong đó toàn dưa muối.” Trình Dịch An nghiêm trang nói đùa với cô. Thấy Sở Thanh nhếch miệng cười, anh quay người cầm hộp quà trong tủ quần áo ra, “Quà năm mới.”

Sở Thanh thét chói tai mở hộp ra, hóa ra là chiếc túi thuộc bộ sưu tập mùa xuân, đắt đến mức thờ không nổi kia. Khi đó cô chỉ nói một câu nhìn đẹp ghê, cũng không share về hay gì cả.

“Sao anh còn nhớ cái này thế!” Sở Thanh cầm túi ra xem trái xem phải, hận không thể lập tức bước xuống giường lượn một vòng trong sân.

“Để ý lúc lướt Weibo của em.”

Trình Dịch An vốn phải tìm từng cái từng cái một; vì Sở Thanh theo dõi hơn năm trăm người, nên anh tìm đến người thứ ba trăm mới ra. Sau khi anh đưa hình nhờ người mua ở thành phố M rồi mà không mua được, còn phải nhờ gã bạn thân đến thành phố B mua. Khi đó dịch vụ chuyển phát nhanh đã nghỉ rồi, nên Trình Dịch An phải đặc biệt tìm một người lái xe một đường từ thành phố B về đến thành phố M.

Sở Thanh tỉ mỉ cất túi vào hộp, sau đó gơ hai tay ôm đầu Trình Dịch An hôn một cái lên.”Bẹp” một tiếng, vô cùng vang dội, “Em yêu anh chết đi được!”

Trình Dịch An liếm môi một cái, “Anh cũng thế.”

Hết chương 35.

editor: từ hôm qua đến giờ tinh thần má editor không được ổn nên giờ mới phát chương đây :) và má editor có lời muốn nói:

- 1. thật là cái gì, tui không biết không biết không biết. xin nhối.*
- 2. lão Trình nói “anh cũng thế”; vậy ý lão là lão cũng yêu lão hay gì :))))))))))))))))))*

Chương 36.

Chương 36.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Chơi mạt chược chính là hoạt động truyền thống vào ngày Tết của nhà họ Trình. Lúc nào trong nhà cũng phải dành ra một phòng để đặt hai bàn mạt chược trong đấy.

Mà cứ mỗi một trận là sẽ kéo theo mấy người nữa vây lại xem, thế là trong phòng mạt chược luôn chen chúc chừng mười mấy người. Sở Thanh luôn không có hứng thú với những thứ này, thật ra cũng có thể là do trình độ của cô quá cùi bắp. Từ nhỏ đánh bài poker đã không tài nào thắng nổi rồi, trình độ chơi bài phải nói là chẳng khác gì trình độ Toán học. Còn loại người bình thường luôn giữ vững vị trí đầu tiên toàn khối ba môn Toán Lí Hóa như Trình Dịch An, thì mỗi lần đánh bài có thể nói là vô cùng thuận buồm xuôi gió.

“Trắng tay rồi!” Toàn bộ tiền hôm nay Trình Dịch Sinh mang theo đều đã đánh thua sạch rồi, mỗi năm đánh bài với Trình Dịch An chẳng khác gì lột một lớp da của anh ta, năm nay có thể xem như là năm thua thảm nhất trong sự nghiệp.

Trên bàn cờ bạc không dùng Alipay, không kí sổ, nếu không đủ tiền thì chỉ có dùng vật chất để cầm cố – đây chính là quy định do chính ông nội Trình đặt ra. Có thể là do ông không có Alipay mà thôi, lại thường xuyên có thể thắng được một nghiên mực tốt hoặc một cây bút lông sói từ chỗ các tiểu bối về nữa.

“Lấy đồ ra cầm cố đi.” Trình Dịch An kéo ngắn kéo nhỏ trước mặt ra, bên trong là một xấp tiền giấy nào đỏ nào xanh. Anh vô cùng đắc ý nhìn thoáng qua Sở Thanh bên người, chỉ chỉ Trình Dịch Sinh nói:

“Lần trước Tiểu Thanh nói trần châu trên cổ tay anh trông đẹp lắm.”

Trình Dịch Sinh trừng mắt, “Ánh mắt của vợ mày quả là độc đấy!”

Chuỗi gỗ đàn hương đỏ thùy này là anh ta lấy được từ tay một người bạn; mà vì thế nên phải kí một hợp đồng rất không bình đẳng, đó là mỗi năm phải đến trường họ diễn thuyết hai lần, trong vòng năm năm.

“Có cho không?” Trình Dịch An cũng mặc kệ anh ta, bây giờ anh ta đã tha đến độ không có quần đùi mà mặc rồi, chỉ còn mấy món trên tay kia là đáng tiền.

Trình Dịch Sinh tháo chuỗi hạt trần châu xuống, nhẹ nhàng đưa đến trước mắt Sở Thanh, “Nào em dâu, đừng khách sáo nhé, coi như là quà ra mắt.”

Sở Thanh nhìn thoáng qua Trình Dịch An, không dám nhận. Thẳng đến khi anh gạt đầu bảo cô cầm lấy, Sở Thanh mới hết sức vui mừng mà nói: “Cảm ơn anh cả ạ.”

“Đến, xào bài đi.” Trình Dịch Sinh xắn ống tay áo lên, ngồi thẳng sống lưng, “Tao phải chơi nghiêm túc thôi.”

Trình Dịch An trao đổi ánh mắt với cậu em họ, sau đó mở miệng nói: “Đoan nghiêng trong thư phòng anh mới có kia...”

“Cho.” Trình Dịch Sinh vỗ bàn một cái, hờn dỗi nói, “Còn cả cái tùng yên mặc[1] nữa, cầm cả đi.” Anh ta không tin ma quỷ gì hết, không tin hôm nay một ván cũng không thắng nổi.

[1] Tùng yên mặc 松烟墨: Loại mực thời xưa, dùng nhiều loại gỗ thông đốt ra tro để làm nguyên liệu, tên cổ là tùng yên mặc.

Sở Thanh nhận được tin nhắn của Lâm Tương bên kia, nói là Tết nhất nhàm chán quá nên muốn cô đi ra ngoài dạo phố chung. Cô dán vào bên tai Trình Dịch An nhỏ giọng nói, “Em ra ngoài dạo phố với Lâm Tương đây.”

Trình Dịch An gạt đầu, lập tức định ném bài xuống đứng dậy, “Anh đưa em đi.”

“Đừng, anh cứ chơi của anh đi, Lâm Tương lái xe tới đón em mà.” Khó được khi trông thấy Trình Dịch An hào hứng ngất trời thế này, Sở Thanh muốn để anh vui vẻ nên theo đà mà bảo anh chơi nhiều thêm chút nữa.

“Thật sự không cần anh đưa đi à?” Trình Dịch An nắm tay Sở Thanh, che lấy đặt ở ngực, “Vậy em mặc nhiều áo lên, đừng để bị lạnh.”

“Biết rồi, anh cố mà chơi cho đã, với lại uống ít rượu thôi.” Mấy người này mà đánh đến ván cuối cùng, lúc đó không còn đồ gì để thua nữa thì nhất định sẽ biến thành bàn rượu. Sở Thanh nhìn bốn kết bia cạnh cửa kia là đủ hiểu.

“Được.” Trình Dịch An đồng ý, sau đó vỗ vỗ eo Sở Thanh, “Đeo túi anh tặng ấy, muốn mua gì thì cứ mua.”

“Vậy khẳng định là phải đeo rồi. Đeo theo chiếc túi anh tặng, em sẽ là cô yêu tinh làm dáng nhất trên phố!” Sở Thanh cúi đầu nói giỡn với anh một câu, sau đó nhìn thoáng qua chung quanh. Thấy không có ai chú ý đến bên này mới vội hôn anh một cái, rồi mau chóng rời đi.

Trình Dịch An hãy còn nhìn chằm chằm cửa mà sững sờ, kinh ngạc đưa tay chạm lên mặt mình.

Mà cậu em họ ngồi một bên nhìn dáng vẻ si hán này của Trình Dịch An thì da gà da vịt nổi hết cả lên, “Anh có chơi đi không hả anh Dịch An? Chì dậu đi xa thế rồi, anh nên hoàn hồn đi thôi.”

...

Lâm Tương lái xe đến đầu ngõ, chờ cả buổi mới chờ được Sở Thanh đi ra.

“Nơi lão Trình ở cũng quá là hoang vu rồi đấy?” Xe lái vào không được, vắng ngắt không có mùi khói lửa nhân gian.

“Đến Tết nên mấy nhà buôn bán nhỏ, với cả người bán hàng rong đều về hết rồi nên mới vắng vẻ thế.” Sở Thanh mở cửa xe lên xe, hỏi, “Đại Diêu nhà cậu đâu? Sao tự dừng lại nhớ tới tới thế.”

“Đi trực ban rồi.” Diêu Vũ Thành ăn Tết bảy ngày thì bốn ngày rưỡi ở bệnh viện. Những người mà không đến huyện Dương khám bệnh từ thiện thì đều trở thành quân chủ lực của các buổi trực ban hết.

“Được thôi, vậy tớ cũng chỉ đành vứt lão Trình nhà chúng ta sang một bên để đi dạo phố với cậu.” Sở Thanh thắt dây an toàn, sau đó vỗ lên vai Lâm Tương một cái, “Đi thôi, tài xế Lâm.”

Sang năm mới rồi nên trong trung tâm mua sắm người người nhốn nháo, dường như dù là người cuối năm được tiền thưởng hay không, thì tất cả đều chui vào trong các cửa hàng mua sắm.

Sở Thanh đi chung với Lâm Tương để cô ấy mua một sợi dây chuyền bạc, sau đó lên tầng đi vòng quanh khu đồ cho nam. Cô ít đeo trang sức, thứ nhất là vì ngại nó vướng, thứ hai là vì đầu óc không tốt, sợ đánh mất.

“Cái kia trông cũng không tệ lắm.” Sở Thanh nhìn trúng một chiếc áo khoác màu nâu nhạt, cô chưa bao giờ thấy Trình Dịch An mặc quần áo màu này cả.

“Ừm, hợp với lão Trình đấy.” Sau khi nói xong, Lâm Tương chỉ chỉ nhãn hiệu đồ thể thao ở bên cạnh, “Tớ sang kia xem thử, tên Đại Diêu kia người nhỏ chân ngắn không mặc được áo khoác. Áo mặc vào là dài ngang gối, lộ hai bắp chân chẳng khác gì củ cải ra ngoài...”

Sở Thanh cười phát phát tay với cô ấy, sau đó gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền.

“Cô quẹt thẻ hay dùng tiền mặt ạ?”

Sở Thanh lấy ví tiền trong túi ra, “Quẹt thẻ.”

Lúc cô cầm túi quần áo ra khỏi cửa rồi, bỗng cô nhân viên phục vụ đuổi theo sau lưng, “Cô đánh rơi thẻ rồi ạ.”

Sở Thanh nhận lấy nhìn qua, là một tấm thẻ tín dụng đen nào đó, “Cái này không phải của tôi.” Nhìn tấm thẻ là biết mình không đủ khả năng chi trả tiền.

Sau khi ăn cơm tối trong trung tâm thương mại xong, hai người họ túi lớn túi bé đi đến gara tầng hầm.

“Ài, cậu xách nhiều đồ vậy về cũng không sao chứ?” Lâm Tương biết đây là lần đầu tiên Sở Thanh gặp người nhà Trình Dịch An, “Người nhà của cậu ta để ở lắm à?”

“Rất tốt.” Sở Thanh nói xong nghiêng đầu thì nhìn Lâm Tương một chút, “Đều siêu tốt.”

Lâm Tương chặc chặc lưỡi, da gà toàn thân nổi lên rơi đầy đất, “Đúng là phụ nữ trong thời kì yêu đương cuồng nhiệt... Chặc chặc chặc.”

“Là mối tình đầu.” Sở Thanh cố ý hất cằm lên, dáng vẻ vô cùng đắc ý.

“Vâng, mối tình đầu mối tình đầu. Bảo sao hai người các cậu yêu đương chẳng khác gì học sinh trung học. Lão Trình nhà cậu cũng giỏi nhin thật đấy, đưa cả người về nhà rồi mà vẫn còn có thể chỉ nhìn chứ không ăn.” Lúc trước Lâm Tương nghe Diêu Vũ Thành nói Trình Dịch An ngây thơ đến đòi mạng cô ấy còn không tin, bây giờ ngược lại cô ấy lại thấy không chỉ ngây thơ, mà còn kinh sợ nữa.

“Nào có...” Sở Thanh cúi đầu nhìn mũi chân, mặt đỏ rần.

Lâm Tương thấy vẻ mặt của cô không đúng. Vội bỏ đồ vào sau cốp xe, sau đó kéo Sở Thanh đứng đối mặt với mình, đánh giá một vòng, “Khí sắc không tệ nha, sắc mặt hồng hồng sáng bóng, vừa nhìn là biết được tình yêu tưới tắm!”

Sở Thanh liếc cô ấy một cái, hơi then thùng, “Nói bậy bạ gì đó...”

“Cậu còn muốn nguy hiểm à, rõ ràng tai cũng đỏ cả lên rồi.” Lâm Tương nói xong, thừa dịp Sở Thanh không chú ý thì vội nhét một thứ trong túi đồ của mình vào túi mua sắm của Sở Thanh; sau đó kéo Sở Thanh lên xe.

“Lão Trình đề cập với cậu chuyện kết hôn chưa?”

“Chưa, nào nhanh thế được.” Bọn họ cũng chỉ mới yêu đương một tháng thôi mà.

“Hai người quen nhau chín năm còn gì? Lúc trước nếu làm từng bước, tốt nghiệp đại học xong rồi kết hôn thì nói không chừng cũng có con cái cho tớ làm mẹ nuôi rồi.”

Sở Thanh cúi đầu không nói, sau đó trêu ghẹo nói: “Cậu với Đại Diêu là tốt nghiệp xong kết hôn còn gì, thế mà con nuôi tớ còn chẳng biết đang nơi nào.”

“Chờ Đại Diêu học tiến sĩ xong cái đã, các cậu cũng phải nắm chặt vào.” Mặc dù bề ngoài Lâm Tương nhìn có vẻ như không cân nhắc điều chi, nhưng thực tế trong lòng đã có kế hoạch cả rồi.

Lái xe đến đầu ngõ, từ xa xa Sở Thanh đã nhìn thấy có người đứng ở dưới bóng đèn đường. Trình Dịch An mặc một chiếc áo khoác,

không cài cúc. Dáng vẻ mang theo chút lười biếng, như có như không tựa vào cột đèn, một tay đút túi.

“Vị kia nhà cậu đang chờ kìa.” Lâm Tương dừng xe xong thì cũng không xuống, dặn dò Sở Thanh, “Lấy hết đồ của cậu ra đi, đừng để rơi mất.”

Miệng Sở Thanh đồng ý là vậy, nhưng vừa xuống xe là lập tức chạy về phía Trình Dịch An, mấy thứ đồ gì đó ném hết ra sau gáy.

“Anh đợi bao lâu rồi thế?”

Trình Dịch An nhét hai tay tay cô vào túi áo để sưởi ấm, “Không lâu, vừa ra thôi.”

“Hai người các cậu có thể đợi lát nữa về nhà rồi đánh nhau sau không? Lấy hết đồ mua sắm ra giùm tớ cái đã, tớ còn phải về nhà đấy.” Lâm Tương đúng là sắp mù đến nơi rồi. Hai người này vừa xác định quan hệ là chẳng khác gì mấy đôi mới yêu nhau, chỉ hận không thể dùng keo 502 dính lấy nhau kề cận cả ngày.

Trình Dịch An xách mấy túi đồ ở sau cốp xe, sau đó đứng bên ghế lái nói cảm ơn với Lâm Tương.

Lâm Tương quá lười để nói ba cái thứ lảm trò này với anh, phát phát tay nói: “Không cần thế, sau này hai người sinh con gái rượu thì để làm con dâu, sinh con trai thì để làm con rể cho tớ là được.”

Sở Thanh nghe xong, lập tức chui ra từ sau lưng Trình Dịch An, “Nói đến thì á, trí thông minh con cậu phải theo gen Đại Diêu, chứ không còn lâu tớ mới đồng ý.”

“Nhanh đi về đi, làm thông gia với cái hũ nút lão Trình nhà cậu tớ cũng chả vui gì đâu!”

“Hũ nút thì sao chứ? Tớ cứ thích hũ nút đấy!” Sở Thanh làm mặt quỷ với Lâm Tương, sau đó kéo Trình Dịch An quay người vào ngõ nhỏ.

Hai tay hai túi đồ của Sở Thanh đều bị Trình Dịch An cầm hết. Anh một tay cầm túi đồ, một tay nắm tay Sở Thanh chậm rãi đi trên con đường lát đá.

“Anh thắng nhiều tiền không?” Sở Thanh nắm tay anh, đứng đưa trước sau.

Ánh trăng như nước, hiện ra trong buổi đêm ngày đông thế này lại càng trở nên yên lặng lạ thường. Đi trên con đường lát đá cũ kĩ, quanh mình hoàn toàn yên tĩnh, mang đến cho người ta một cảm giác khó mà nói nên lời, cả linh hồn lẫn thể xác đều được buông lỏng.

Sở Thanh kéo tay anh, chậm rãi bước đi. Trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh hai người họ với mái tóc trắng xóa, liệu bốn mươi năm

sau, họ còn có thể tựa sát bên nhau như giờ không nhỉ... Chỉ là ngấm đi ngấm lại, khóe miệng cũng cong lên.

“Ừm, có thể lấy được mấy bộ áo ngủ.”

Sở Thanh nghĩ đến tình cảnh buổi tối mấy ngày trước, tay nắm thành quyền đánh anh, “Anh có thể đừng nhắc đến áo ngủ nữa được không...”

“Được, không nhắc.” Trình Dịch An đồng ý rất sáng khoái, sau đó lại nói, “Không mặc cũng được.”

Sở Thanh cúi đầu, dùng đỉnh đầu đâm vào cánh tay Trình Dịch An, vừa then lại giận, “Anh có phiền không thế...”

“Sao em không dùng thẻ anh đưa?” Trình Dịch An hỏi. Xế chiều hôm nay anh không hề nhận được một tin nhắn thông báo số tiền đã tiêu, còn cảm thấy hơi lạ kì.

“Thẻ gì?”

Đề ở trong túi ấy, màu đen, hoa văn màu vàng kim.” Trình Dịch An miêu tả cho cô, “Không thấy?”

Lúc trước anh nghe người ta bảo rằng, tặng túi không thể tặng không được. Nhưng đầu năm mà rút một xấp tiền mặt trong túi thì không tránh khỏi hơi tục tĩu, mà cảnh ấy trông có vẻ chẳng khác gì tặng quà hồi lộ cả. Thế là Trình Dịch An nghĩ tới nghĩ lui, quyết định bỏ tấm thẻ kia vào trong túi. Đó là toàn bộ tài sản của anh, mong rằng Sở Thanh vừa mở túi ra là có thể nhìn thấy nó.

Sở Thanh nghe xong, sắc mặt bắt đầu biến đổi.

“Cái đó... Có thể, có thể là làm mất ở chỗ thanh toán rồi.” Cô gãi gãi đầu, “Lúc ấy cô ấy hỏi có phải của em không, nhưng, nhưng em nào đã thấy bao giờ đâu...”

Sở Thanh ngẩng đầu cẩn thận từng li từng tí nhìn Trình Dịch An, “Có mặt mã không thế?”

Trình Dịch An bắt đắc dĩ cốc trán Sở Thanh, “Mặt mã là số thứ tự hồi đi học của hai chúng ta. Chắc cửa hàng người ta chưa đóng cửa đâu, chúng ta đi xem thử.”

Lại lái xe một đường đến cửa hàng, lúc Sở Thanh túm Trình Dịch An chạy chậm vào cửa hàng cô mua quần áo thì người ta đã bắt đầu lau sàn rồi.

“Chào cô...” Sở Thanh nhìn thấy nhân viên thanh toán quen thuộc kia, phát phát tay, “Tấm thẻ đen mạ vàng hồi chiều ấy, cô còn giữ không ạ?”

Nhân viên thanh toán sững sờ, “Không phải cô...”

“Của bạn trai tôi, lúc trước tôi chưa thấy bao giờ.” Sở Thanh giải thích nói.

“Vì sợ có người lấy trộm đi quẹt mất, nên tôi xử lí mất rồi...”

Sở Thanh nói cảm ơn với nhân viên thanh toán một tiếng, rồi dắt Trình Dịch An ra khỏi cửa hàng. Vừa lên xe là cô bắt đầu siêu vui vẻ, vui đến độ đau cả bụng. Vất vả mãi Trình Dịch An mới tặng được một món quà lại còn cộng thêm một cú phản lưới nhà^[3] lớn như thế này. Mà bây giờ ngân hàng lại nghỉ hết cả rồi, còn chẳng có nơi để viết giấy tờ báo mất xin bổ sung nữa.

[3] Gốc là Ô Long 乌龙, xuất phát từ “own goal” tức phản lưới nhà.

“Được rồi, năm sau anh đi làm cái khác.” Trình Dịch An cũng hơi dở khóc dở cười.

“Vây, vậy những ngày này để Sở Sở nuôi anh thật tốt nhé!” Sở Thanh vỗ vỗ túi của mình, an ủi anh, “Anh cứ yên tâm, em có tiền.”

Hết chương 36.

Chương 37.

Chương 37.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

“Anh cứ yên tâm, em có tiền.” Sở Thanh vung tay lên, “Nói đi, ngày mai muốn đi đâu chơi?”

Trình Dịch An móc vé xem phim đã chuẩn bị từ trước cho Sở Thanh nói: “Buổi chiều thắng được chỗ Trình Dịch Sinh đấy.”

Buổi chiều họ đánh mặt chược xong thì về chỗ Trình Dịch Sinh đánh bài poker. Và sau khi thua chỉ còn sót lại đúng chiếc quần đùi, vẫn là Trình Dịch An tốt bụng nói dùng vé xem phim cầm cố đi.

Mùng một đầu năm Sở Thanh cứ la oai oái muốn đi xem phim, nhưng lại không hề biết để mua được vé thì còn một giai đoạn gọi là bán trước. Lúc nhấn mở app ra thì toàn bộ vé đều đã được bán sạch sành sanh rồi, ngay cả hàng đầu tiên cũng hết. Trình Dịch An cũng chẳng còn cách nào khác, thẳng cho đến hôm qua khi nhìn thấy vé xem phim trong túi Trình Dịch Sinh, anh thầm hạ quyết tâm cứ thắng thì không có gì là không thể.

Ngày tiếp theo, sau bữa cơm trưa hai người họ đến rạp chiếu phim ở tầng cao nhất của trung tâm thương mại nào đó.

Trình Dịch An vừa ra thang máy là sững sờ đứng im tại chỗ. Đây có thể coi như là lần đầu tiên trong nhiều năm qua, kể từ lần trường mở đại hội, anh chen chúc trong một đồng người như thế này. Trong đại sảnh trước rạp chiếu phim, ngoài đầu người ra thì cũng là đầu người, hoàn toàn không biết đi về nơi nào.

“Đi thôi, nắm chặt tay em đừng có buông.” Sở Thanh thấy dáng vẻ ngây ngốc của anh thì cảm thấy vô cùng buồn cười. Cô nắm tay Trình Dịch An tay đi đến chỗ kiểm vé. Trước đó cô đã dự liệu được rằng rạp chiếu phim sẽ vô cùng đông, nên đã tự chuẩn bị đồ uống sẵn rồi.

Buổi sáng lúc Sở Thanh vừa tỉnh dậy đã ngửi thấy một mùi hương siêu nồng. Ra ngoài sân xem thử, thì thấy hóa ra là Trình Dịch An đang đốt lò than, đặt trên đó là ấm đun nước nhỏ bằng đồng. Trên mặt bàn bên cạnh anh còn có một chiếc bánh trà lớn bằng cái đệm cối, thiếu mất một góc. Trình Dịch An nói đây là bánh của bạn ông nội gửi từ Tây Bắc qua, người ở đó đều dùng để nấu trà sữa.

Thế là Sở Thanh rót trà sữa vào cặp cốc đôi lần trước đi dạo phố với Lâm Tương mua được. Vì Trình Dịch An vốn không thích mấy loại đồ uống có ga, nên vừa vặn họ có thể cầm đến rạp chiếu phim để uống.

Trước cửa soát vé là cả một hàng dài, Sở Thanh cẩn thận từng li từng tí mở nắp cốc ra uống một ngụm trà sữa. Khác hoàn toàn với kiểu trà sữa làm theo công thức Đài và Hồng Kông; trà sữa được nấu từ bánh trà mang theo một hương vị khó nói, chỉ có thể nói là siêu ngon.

Theo một làn người khổng lồ đi vào, Sở Thanh bị đẩy đến cửa số ba. Trước khi vào rạp, may mắn lí trí của cô quay lại, cô quay đầu hỏi Trình Dịch An: “chúng ta ở rạp số mấy?”

“Số sáu.”

Sở Thanh Vỗ trán một cái, quay đầu đi đến cửa số sáu. Vừa đi được hai bước thì nhớ ra mà quay người tóm lấy Trình Dịch An, “Theo sát em.”

Một người đàn ông một mét tám mấy bị Sở Thanh tóm tay chạy khắp rạp chiếu phim, tuy vậy, Trình Dịch An cảm thấy cảm giác này hết sức tốt đẹp...

Rốt cuộc cũng tìm được chỗ ngồi xuống, hàng thứ tám ở chính giữa, vị trí rất đẹp. Sau khi mở màn rồi, hai vị trí trống không bên cạnh Sở Thanh vẫn còn trống, không có ai vào ngồi cả.

Vào xuân thì có chiếu không ít phim hài, dĩ nhiên bộ này cũng vậy. Trong rạp tiếng cười không dứt, duy chỉ có Trình Dịch An ở bên người là ngồi ngay ngắn trên ghế, không nhúc nhích.

“Anh thấy không vui à?” Sở Thanh dán bên tai Trình Dịch An, hỏi.

“Cũng được.”

Sở Thanh bĩu môi, cái hũ nút này có đi xem phim hài cũng không thèm cười. Đột nhiên cô lại muốn dẫn anh đi xem phim kinh dị, không biết nếu bỗng có một ả quỷ xuất hiện thì liệu anh có thể thay đổi về mặt một chút không?

“Ngại quá, xin nhường một chút.” một cặp đôi nào đó khom người đi vào.

Sở Thanh kéo tay Trình Dịch An ra hiệu cho anh để người ta đi qua. Thế là Trình Dịch An dùng hai tay đặt lên đầu gối, rồi hơi nghiêng sang bên để người ta đi vào. Cái vẻ mặt và động tác đầy câu nệ kia chẳng khác gì bạn học nhỏ ngồi trên hàng ghế trong nhà trẻ.

“Sở Thanh!” Đôi yêu đương kia vừa ngồi xuống, cô gái kia lập tức gọi lớn.

“Chào...” Sở Thanh hí mắt cẩn thận nhìn người bên cạnh, trong rạp chiếu phim ánh đèn tối quá nên nhìn không rõ ràng.

Thấy thế thì cô gái kia trực tiếp mở đèn điện thoại lên chiếu vào mặt mình, “Tớ nè, Trần Tiểu Đồng, hồi trước ở sát vách nhà cậu.”

“A, tớ nhớ ra rồi...” Sở Thanh đề đèn điện thoại xuống, “Cậu tắt đi cái đã.”

Trần Tiểu Đồng kích động túm cánh tay Sở Thanh, “Sao năm đó nhà cậu nói dọn là dọn đi luôn thế? Sau đó cậu đi học ở đâu vậy? Chú dì khỏe không?”

Trần Tiểu Đồng trời sinh giọng to, ngày bình thường thì cũng không thấy gì, nhưng ở rạp chiếu phim đầy yên tĩnh này thì lại lộ ra vẻ vô cùng chói tai.

“Xem phim trước đi, đợi lát nữa hẵng nói.” Sở Thanh hạ giọng nói.

Trình Dịch An ở bên cạnh nắm chặt tay Sở Thanh, khẽ vẽ một dấu chấm hỏi trong lòng bàn tay cô. Sở Thanh khẽ lắc đầu, nghiêng đầu cười cười với anh tỏ vẻ không có gì.

Lúc trước khi Sở Thanh còn ở thành phố Q thì nhà họ là hàng xóm với nhà Trần Tiểu Đồng. Hai người họ cùng học với nhau từ mầm non cho đến cấp ba. Mỗi đến năm đó, Sở Thanh dọn đi rồi cũng không về thành phố Q nữa. Không ngờ đến Trần Tiểu Đồng bây giờ cũng đến thành phố M để phát triển.

Sau khi hết phim rồi, Sở Thanh vừa đứng dậy đã bị Trần Tiểu Đồng kéo lại, “Cùng nhau ăn cơm nhé? Cũng lâu rồi không gặp mà.”

Sở Thanh ngẩng đầu nhìn Trình Dịch An một cái. Anh gật đầu nhẹ tỏ vẻ đồng ý, rồi cầm điện thoại lên nói mình phải ra ngoài gọi điện thoại cho người nhà.

Trần Tiểu Đồng nhìn chằm chằm hướng Trình Dịch An đi ra, hơi kích động hỏi: “Kia là bạn trai cậu à! Rất đẹp trai đấy.”

Sở Thanh cười với cô ta, lễ độ hàn huyên vài câu.

Chỗ ăn cơm là do Trình Dịch An chọn, nói là nhà hàng do bạn anh mở. Bây giờ đang vào dịp Tết khắp nơi đông nghịt, nhưng ở chỗ này lúc nào cũng giữ lại hai căn phòng nhỏ dành riêng cho anh em bạn bè, không cần xếp hàng.

Bốn người họ vào phòng ngồi xuống, lúc này Sở Thanh mới chú ý tới người đàn ông bên cạnh Trần Tiểu Đồng, quần đen áo đen kính đen, yên lặng, không hề có một chút cảm giác tồn tại nào.

“Bạn trai cậu làm gì thế? Giới thiệu tớ nghe đi.” Trần Tiểu Đồng cời áo khoác, vừa lật menu vừa hỏi.

“Bác sĩ.”

“Thế thì tốt rồi. Vậy sau này mỗi khi xếp hàng lấy sổ chẳng phải rất thuận lợi sao?” Trần Tiểu Đồng xem menu xong thì sắc mặt hơi đổi, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại, không nhanh không chậm bắt đầu gọi đồ ăn.

“Đừng, anh ấy còn chưa tốt nghiệp đâu, không thể đi cửa sau được đâu.” Sở Thanh cười giúp Trình Dịch An cản lại. Sau đó rời chủ đề lên người bạn trai Trần Tiểu Đồng, “Bạn trai cậu thì sao? Làm gì thế?”

Trần Tiểu Đồng trợn mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, “Ờ công trường, phơi người đen như than đá vậy.”

Hai người đàn ông trên bàn đều rất kiệm lời, chỉ lo uống nước hoặc rót thêm nước cho bạn gái, một câu cũng không nói. Còn Trần Tiểu Đồng vẫn như năm xưa, không ai để ý đến thì vẫn có thể nói ba ngày ba đêm không biết khát là gì.

“Chú dì đâu rồi? Khi đó tớ nghe mẹ bảo họ bị điều đến thành phố T công tác mà, sao cậu lại học ở thành phố M thế?” Khi đó Sở Thanh dọn nhà vội vàng, trong nhà cũng không có máy tính nên hoàn toàn cắt đứt liên lạc với hàng xóm cũ.

“Ừm... tớ học ở thành phố M.” Nhắc đến ba mẹ nên Sở Thanh hơi mất tự nhiên, bàn tay buông thõng xuống được Trình Dịch An nắm lấy, đặt lên đầu gối mà vuốt ve.

“Vậy chú dì đâu? Cũng ở thành phố M à?” Trần Tiểu Đồng cũng không nhìn ra trạng thái Sở Thanh không đúng, truy hỏi.

“Qua đời rồi.” Sở Thanh nhàn nhạt phun ra ba chữ.

Yên tĩnh mấy giây, Trần Tiểu Đồng lại mở miệng: “Ngoài ý muốn à? Hay là bị bệnh? Sao lại đột nhiên thế...” Bạn trai Trần Tiểu Đồng khẽ cau mày, dùng cùi chỏ đụng Trần Tiểu Đồng một cái. Nhưng cô ta lại không hề ý thức được, không kiên nhẫn liếc mắt.

“Ăn cơm đi.” Trình Dịch An đẩy bát canh về phía Trần Tiểu Đồng, “Quân át chủ bài ở nhà họ, ném thử đi.” Trình Dịch An cố gắng kiềm chế tâm tình của mình lại, sang năm mới rồi nên anh không muốn khiến Sở Thanh đau buồn.

Kể từ khi hai người gặp nhau đến nay, Trình Dịch An không hề nhắc đến chuyện tám năm trước dù chỉ một chữ, chính là vì sợ Sở Thanh khó chịu. Bây giờ bị một người ngoài cứ thế truy hỏi, anh vì nghĩ đến mặt mũi Sở Thanh chứ không cũng đã thẳng thừng vung tay bỏ đi rồi, thật sự siêu uất ức.

Sở Thanh hơi kinh ngạc nhìn động tác của Trình Dịch An, bàn tay đang nắm tay anh cũng nắm chặt hơn chút nữa. Cô bỗng cảm thấy chóp mũi mình chua chua, cảm đũa không nhúc nhích.

Trình Dịch An gấp một đũa gì đó kho tàu cho Sở Thanh, cười nói:

“Đây là món thịt nấu được nhất trong nhà hàng họ đấy.”

Sở Thanh cúi đầu cắn một miếng, hẳn là một loại nấm nào đó; ngay khi mới nhai ở nơi cửa răng đã thấy rất ngon rồi, đúng là có mùi vị của thịt.

Một bữa cơm ăn chẳng có chút mùi vị gì, cuối cùng Sở Thanh cũng xới hai bát cơm trắng nhét đầy bụng.

Mà Trần Tiểu Đồng không ai nghe vẫn liên mồm, Sở Thanh lại càng không tình nguyện thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô ta.

“Chú dì là vì nguyên nhân công việc hay là...”

“Ba tôi bị suy thận, nửa năm sau khi chuyển nhà thì qua đời. Mẹ tôi tinh thần không ổn định, một tháng sau bị tai nạn giao thông.” Sở Thanh giải thích xong thì đặt đũa xuống, lạnh mặt nói, “Được rồi, chúng tôi ăn xong rồi nên về trước đây, hai người cứ từ từ ăn.”

Trần Tiểu Đồng thấy họ muốn đi thì cũng vội vàng đứng lên, “Tớ, tớ cũng ăn xong rồi.”

Sở Thanh quay người nhìn cô ta một cái, “Hóa đơn bạn trai tôi sẽ thanh toán.”

“Được, vậy, vậy hai người đi đường cẩn thận.” Trần Tiểu Đồng ngượng ngùng ngồi xuống, “Tiểu Thanh, chúng ta lưu số của nhau đi, về sau lỡ có gì thì...”

“Bạn trai tôi ở khoa ngoại thần kinh, trừ khi nào cô có khối u ra thì anh ấy không khám giúp cô được bệnh gì đâu. Mà nếu cô thật sự có nhu cầu cần khám ở mặt này thì cứ đến thẳng đó tìm anh ấy là được.” Sau khi làm cho vẻ mặt Trần Tiểu Đồng đỏ bừng lên rồi, lúc này Sở Thanh mới xem như hả giận. Lúc trước chỉ biết là Trần Tiểu Đồng thẳng tính không biết mồm miệng, nào ngờ hai mấy rồi mà EQ vẫn cất trong nhà không thém lòi ra. Sở Thanh cũng không rảnh lo tình cảm ngày xưa gì đó nữa, nhất định phải nói cô ta hai câu mới chịu được.

Sở Thanh đen mặt đi phía trước, sau lưng là Trình Dịch An cầm túi đi theo. Cả đoạn đường hai người không hề nói với nhau một câu nào cả, chỉ cầm đầu cầm cổ mà đi.

Mãi cho đến lúc lên xe, Trình Dịch An mở điều hòa lên rồi đợi đến khi trong xe ấm áp hơn chút, mới cẩn thận từng chút nghiêng đầu nhìn Sở Thanh. Thấy miệng nhỏ của cô vênh lên, Trình Dịch An đưa tay sờ sờ đầu cô, dịu dàng nói: “Được rồi, không sao cả.”

Sở Thanh lập tức bật khóc, ghé vào bên vai Trình Dịch An, trong tiếng khóc nức nở còn mang theo chút nũng nịu: “Em muốn đi ăn đồ nướng, đói chết đi được...”

Hết chương 37.

Chương 38.

Chương 38.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Trình Dịch An lau nước mắt cho cô, khởi động xe, “Nào, đưa em đi ăn đồ nướng.”

Hai người họ đi đến mấy sạp đồ nướng hay ăn, nhưng vì đang vào Tết nên chẳng chỗ nào còn kinh doanh. Trình Dịch An dừng xe ở ven đường, cầm điện thoại nghĩ đến một biện pháp khác.

“Thôi về đi, không ăn nữa...” Hai người đã đi một vòng hơn nửa cái thành phố M tìm đồ nướng mà không ra rồi, Sở Thanh cảm thấy nếu còn tìm nữa thì trông có vẻ hơi tùy hứng.

“Đừng nóng.” Trình Dịch An còn đang gõ chữ, thề son thề sắt, “Khẳng định có thể tìm được cho em.” Vừa dứt lời, Trình Dịch An nhét điện thoại di động vào túi rồi quay đầu xe.

Hai mươi phút sau, hai người họ đến quán bar của Tưởng Duệ. Giờ phút này đang vào lúc quán bar đông khách nhất, hai người vừa đến đã bị cản lại, vì bên trong thực sự không còn chỗ nữa rồi.

“Ôi, bác sĩ Trình!” Anh trai lau nhà trong quán bar thấy là Trình Dịch An thì nhảy dựng lên vẫy vẫy tay, sau đó chạy đến trước mặt bảo vệ, “Anh em của giám đốc Tưởng đó ạ.”

Anh trai lau nhà đưa họ thẳng đến văn phòng của Tưởng Duệ, cũng thuận tiện tốt bụng nhắc nhở một câu rằng hôm nay phòng cho khách trên lầu đã đầy cả rồi.

“Giám đốc Tưởng, bác sĩ Trình đến rồi ạ.” Anh lau nhà gõ cửa ban công.

Tưởng Duệ vừa nhìn là biết đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng. Anh ta mặc một bộ âu phục hoa hòe, đến cả phần tóc mái cắt ngang trán cũng đã dùng keo xịt tóc làm thành hình trái tim.

“Cậu đưa người lên sân thượng, rồi lấy đồ để nướng ra. Còn nguyên liệu thì cứ để Tiểu Sở tự chọn.” Tưởng Duệ bàn giao đầu vào đấy, “Rồi ôm hai cái chăn lên đó cho họ, đừng để họ bị cảm lạnh ở chỗ tôi.”

Mới vừa rồi lúc anh ta nhận được tin nhắn từ Trình Dịch An, còn nghĩ vì sao năm mới lại nhất định phải ăn đồ nướng chứ. Bây giờ nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe như con thỏ của Sở Thanh mới hiểu được

một hai. Để anh ta nói thì Trình Dịch An đúng là tiên bộ không ít đây, biết dùng đồ ăn ngon để dỗ con gái nhà người ta.

“Em, em đi sao?” Anh trai cầm đồ lau nhà trong tay, hơi do dự, “Thế còn chỗ cửa...”

Tưởng Duệ không kiên nhẫn phát phát tay, “Làm việc cần làm đi, rồi mai cậu cứ đến chỗ quản lí nhận lương gấp đôi, mau.”

Nhận được mệnh lệnh rằng sẽ tăng lương, anh trai lau nhà chạy vô cùng nhanh. Sau khi đưa Sở Thanh và Trình Dịch An lên sân thượng rồi, anh ta bật đèn lên, tạo khói, cầm vỉ nướng... Loay hoay quên cả trời đất. Cuối cùng còn để lại một câu cho Trình Dịch An, rằng nếu không đủ thức ăn thì cứ gọi điện thoại cho anh ta.

Trình Dịch An tiện tay cầm hai bình gia vị nhìn một chút, sau đó đặt lại chỗ cũ. Anh đứng sang một bên, làm động tác “mời” với cô. Mấy món đồ này anh chưa từng chạm qua, cũng không hiểu, chỉ có thể cầm cái quạt hương bồ thỉnh thoảng quạt quạt khói bay phía trên vỉ mà thôi.

Sở Thanh cũng không khách khí với anh, một tay cầm năm sáu xiên thịt dê nướng đặt lên vỉ nướng. Cầm một mớ xiên nhưng lại phải tách phần thịt ra, tránh cho chúng dính lấy nhau rồi không chín được. Sau khi thịt dê đổi màu rồi trở mặt, cô rắc nguyên liệu vào. Sở Thanh vừa nhìn thịt dê vừa chỉ huy Trình Dịch An đem phần chân gà khó chín đặt lên trên vỉ.

“Ôi...” Sở Thanh đột nhiên hí mắt ngồi xồm xuống, “Mất em.”

Đắc ý quá mức quả là không có kết quả gì tốt, Sở Thanh coi như là đã hoàn toàn cảm nhận được rồi. Vừa rồi còn bắt chước động tác ngông nghênh phóng khoáng của chủ quầy đồ nướng, phát tay một cái vung bột thì là bay đi. Nhưng không ngờ lại có gió thổi qua nên bột thì là bay cả vào mắt, cay đến mức cô nước mắt chảy ròng ròng. Trình Dịch An vừa đau lòng lại vừa khó nín được muốn cười. Anh cầm chai nước khoáng uống được nửa đổ lên mặt Sở Thanh. Sau khi rửa mắt xong thì lớp trang điểm cũng trôi theo.

Mascara và phấn vẽ bút kẻ mắt của Sở Thanh chảy xuống khiến cô hóa thành con gấu trúc, sequin lấp lánh ở khóe mắt cũng rơi xuống mặt nốt. Cô lờ mờ đọc ra được một câu từ vẽ mặt của Trình Dịch An — đáng vẽ bây giờ của mình không thể nào gặp người.

Trình Dịch An nghĩ nghĩ, gọi điện thoại cho anh trai lau nhà kia.

Mười phút sau cửa mở ra, anh trai lau nhà cầm một cái túi trong tay, còn bưng bát cháo ngọt lên đây nữa. Anh ta đưa đồ tẩy trang cho Sở Thanh, sau đó đảm nhận công việc “nguy hiểm” – nướng thịt xiên.

Sở Thanh mở ra xem xem, đồ mà anh trai lau nhà mang đến rất đầy đủ, ngay cả nước tẩy trang cho phần mắt và môi cũng có đủ. Cô giới thiệu từng cái từng cái cho Trình Dịch An nghe, “Đây là nước tẩy trang mắt và son môi, đổ vào bông trang điểm rồi lau một lúc là được... Sau này em mà mệt quá không làm nổi thì anh giúp em.” Trình Dịch An rất chân thành mà nhìn trình tự thực hiện của Sở Thanh, sau đó cau mày lưỡng lự mãi mới hỏi một câu: “Em tô son sao?”

Sở Thanh lập tức đứng sững sờ tại chỗ, cầm nước tẩy trang lau lau thật mạnh ngoài miệng, sau đó diện gương mặt không son môi đến trước mặt Trình Dịch An.

Trình Dịch An hơi lúng túng liếm môi một cái, nói ra: “Không tô cũng rất đỏ rồi...”

Sau khi Sở Thanh tẩy trang xong thì xiên nướng do anh trai lau nhà làm cũng đã hoàn thành. Cùng với một bát cháo ngọt kia, cũng có thể xem như là một bữa khuya rất phong phú.

Sở Thanh ăn xong thì kéo Trình Dịch An đến bên xích đu ngồi xuống, một chiếc chăn đắp lên đùi hai người, cái còn lại thì che trên đỉnh đầu. Không biết có phải là vì Tưởng Duệ chuẩn bị cho ngày mai gặp gỡ gì đó không, mà trên sân thượng bố trí trông rất có tình ý. Chỉ là Trình Dịch An lại siêu ghét mấy thứ đèn màu rối lung tung loạn xạ ngẫu nhiên, lúc mới lên sân thượng đã bắt đầu ngồi tra dự báo thời tiết, sợ trời mưa xối xuống đèn lồng rồi lại bị giật điện.

“Hức...” Sở Thanh nằm xích đu ợ một cái, hơi thở ra toàn mang vị của bột thì là và bột tiêu cay.

“Ăn no rồi, về nhà được chưa?” Trình Dịch An hỏi. Thời tiết lạnh, đêm hôm khuya khoắt thế này mà ở lại bên ngoài cũng không tốt. Sở Thanh lắc đầu, hỏi: “Anh mệt không?”

“Ồn.” Trình Dịch An sáng nay ngủ cũng khá nhiều, nên giờ cũng không quá buồn ngủ.

“Ta lái xe đến cạnh sông Hoàn Thành đi, chỗ hồi trước chúng ta hay ăn xiên chiên ấy.”

Năm lớp mười một, mỗi khi không có tiết tự học buổi tối thì Lâm Tương kiều gì cũng sẽ dắt Sở Thanh đi ăn xiên chiên. mấy lần sau thì Diêu Vũ Thành cũng phải phục tùng đi theo, rồi về sau nữa thì dưới sự khuyến khích của Diêu Vũ Thành, Trình Dịch An cũng bắt đầu nhập hội. Chỉ là Trình Dịch An mãi mãi chỉ có thể phụ trách chuyện cầm cặp hộ, hoặc cùng lắm thì mua hộ chai nước khoáng, không bao giờ đụng đến mấy món chiên dầu.

Nơi ấy có thể xem như là căn cứ điểm của bốn người họ, bữa nào dù không đi học cũng hẹn lấy một buổi chiều cùng nhau đi ăn rồi về

nhà, thuận tiện trao đổi đáp án bài tập mà mỗi người đã làm. Lái xe đến bờ sông rồi dừng lại, Trình Dịch An mở cửa sổ lộ ra một khe nhỏ để hít thở không khí.

Vốn khi vào Tết thì người trên đường không nhiều, hướng chi là nơi sông Hoàng Thành từ trước đến nay luôn là nơi hết mực yên tĩnh. Lúc bọn họ còn đi học, ở gần đây có trường tiểu học nên mỗi ngày phố xá đều vô cùng náo nhiệt. Nào là bánh cá hầm, bánh rán quả, lẩu xiên... Đủ các loại quà vật bán đầy bên ven bờ sông. Từ sau khi trường tiểu học dời đi, nơi này bắt đầu trở nên vắng lạnh.

“Sau khi em đi rồi anh có đi chung với họ đến đây nữa không?” Sở Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ, khung cảnh đứng xếp hàng mua xiên chiên tám năm trước hầy còn rõ mồn một trước mắt, “Em còn nhớ anh hay nằm sấp dựa vào lan can, có một lần còn không cẩn thận làm rơi cả bài thi của em xuống sông.”

Lần đó Trình Dịch An đến phòng làm việc giải thích với thầy giáo mãi mới miễn khiến thầy miễn phạt cho Sở Thanh. Lúc ấy lớp học có quy định, nếu làm mất vở bài tập thì phải chép lại một lần từ đề bài cho đến lời giải.

“Không đến, bọn Lâm Tương cũng không đến...” Một đội bốn người thiếu mất một, dù là đồ ngon cũng mất cảm giác.

“Trình Dịch An.”

Hiếm khi Sở Thanh gọi cả tên lẫn họ của anh. Giờ phút này vẻ mặt cô chăm chú, giọng điệu nhẹ nhàng không chút nhấp nhô, Trình Dịch An nghe xong thì khẽ nhướng mày. Làm anh cảm thấy không phải Sở Thanh có chuyện quan trọng gì muốn nói, mà là muốn nhắc đến chuyện chia tay với anh.

“Sao lúc đầu anh không hỏi vì sao em lại chuyển trường?” Từ lần đầu gặp lại, Sở Thanh đã chuẩn bị trước vô số lí do thoái thác, hoặc là hơi hốt, hoặc là cười một tiếng cho qua. Thế nhưng đợi lâu vậy mà Trình Dịch An lại không hề hỏi đến dù chỉ một chữ, thậm chí ngay cả nói bóng nói gió cũng không.

Trình Dịch An hắng giọng một cái, cảm thấy trong xe hơi kín nên anh lại hạ cửa sổ xe xuống. Thấy Sở Thanh bị gió lạnh thổi qua đến co rụt cả người lại, anh lại thò người xuống ghế sau cầm chiếc chăn nhưng bọc kĩ người cô lại.

“Không quan trọng.”

Bởi vì em đã quay về đây, nên chuyện khi xưa đã không còn quan trọng.

Bởi vì bây giờ em vẫn đang vui vẻ, cho nên những chuyện không vui khi xưa đã không còn quan trọng.

Bởi vì biết sau này em sẽ không rời đi nữa, nên chuyện vì sao khi xưa em lại rời đi đã không còn quan trọng.

Mặc dù từ bé đến lớn Trình Dịch An ăn nói vụng về, nhưng trong lòng lại có chủ ý hơn bất kì ai. Vào lúc anh đổi nguyện vọng một từ tài chính thành lâm sàng, đã có một giọng nói vang lên trong lòng anh, nói cho anh biết rằng Sở Thanh nhất định sẽ quay về.

“Vậy nếu anh không gặp lại em thì sao?”

Trình Dịch An lắc đầu, mỉm cười nói: “Vì sự nghiệp y học mà kính dâng nửa đời sau.”

Sở Thanh đối với anh, nói yêu cũng được, mà nói là chấp niệm thời thanh xuân cũng được. Trình Dịch An cũng không nghĩ rõ ràng, anh không cảm thấy rằng mình nhất định phải suy nghĩ rõ ràng trắng trợn ra.

Năm lớp mười một, lần đầu tiên Trình Dịch An gặp được Sở Thanh là ở ngoài văn phòng. Khi đó cô cắt tóc ngắn ngang vai, dáng vẻ không son phấn kia khiến tim anh đập lỡ một nhịp. Có lẽ một cái nhìn ấy, chính là cả một đời.

Từ đấy về sau, gần mười năm trời anh chưa từng rung động trước bất kì ai. Dùng lời trước đây bà nội Trình Dịch An mà nói, thì Trình Dịch An sợ là sẽ thua trong tay một người con gái. Nếu bà lão còn sống, có lẽ cũng chẳng thể ngờ được đứa cháu trai bảo bối này của bà đã thua ngã ngay từ thời cấp ba.

“Năm đó ba em...” Sở Thanh vừa mới nói mấy chữ, yết hầu lập tức ngắc lại, không biết nên tiếp tục thế nào.

Trình Dịch An nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve đầu cô, “Không muốn nói thì đừng nói.” Anh không có quá nhiều tò mò với chuyện này, mà nếu lát nữa ngồi nghe Sở Thanh nói, rồi hai người lại ôm nhau khóc thì coi bộ rất mất mặt.

Sở Thanh ghen ngào gật gật đầu, cô đưa tay tháo một chiếc cúc áo trước ngực Trình Dịch An, sau đó lấy sợi dây đỏ kia ra. Sở Thanh lần mò muốn cởi sợi dây đỏ ra, nhưng mà lại không làm được. Cô dứt khoát cầm cây kéo nhỏ bình thường dùng để tỉa lông mày ra, cắt phăng đi sợi dây đỏ. Sau đó cô hạ cửa kính xe xuống, rồi ném thẳng cả sợi dây đỏ lẫn mặt dây chuyền vào dòng sông kia.

Trình Dịch An mặc cô làm một loạt những động tác ấy, không hề ngăn cản. Dẫu sao thì người cũng đã rời đây rồi, vật có giữ lại cũng chẳng có tác dụng gì.

Thấy Sở Thanh mang vẻ thương cảm, Trình Dịch An đột nhiên cười giòn: “Nếu lần trước mà không gặp được em, chuẩn bị qua mấy năm nữa là anh chuyển sang khoa phụ sản đấy.”

Sở Thanh nghe xong, nước mắt vừa đọng đầy nơi khóe mắt lập tức nén vào, hỏi: “Vì sao?”

“Đề vào lúc con em chào đời thì người đầu tiên nó thấy sẽ là anh.” Thấy Sở Thanh vẫn chưa rõ, Trình Dịch An lại bổ sung: “Ngày xưa người ta nói con nít nhìn thấy ai đầu tiên thì sẽ lớn lên giống người ấy.”

Sở Thanh cười ra tiếng, lắc đầu mắng anh già cả rồi mà còn thiếu đứng đắn. Cuối cùng lại hỏi anh: “Vậy sau này người đầu tiên mà con chúng ta nhìn thấy nhất định là bác sĩ khoa phụ sản rồi. Đến lúc đó con lớn lên giống người ta thì xử lí sao giờ? Bệnh viện các anh có bác sĩ khoa phụ sản nào mà siêu đẹp trai không?”

Trình Dịch An nghiêm trang lắc đầu, nghiêm túc nói: “Lúc anh theo vào xem em sinh con, chờ con vừa chào đời anh sẽ che mắt nó lại không cho nó nhìn bác sĩ, chỉ được nhìn anh.”

Hết chương 38.

editor: xưa nay cũng có thấy anh bác sĩ đòi chuyển qua khoa phụ sản vì muốn sau này người iu đi sinh biết đâu sẽ được gặp lại (dù sau đó hai người vẫn về bên nhau) thế nhưng người ta thì là vì lí do muốn gặp lại nhau, muốn được đỡ đẻ cho đứa con của người mình thương; chỉ có lão này là vì muốn con của người ta giống mình :))))))))))))))))))

được lắm. càng ngày càng thích lão :)

à mà dạo này tui đang nghĩa một bộ dân quốc các bạn ạ.

Chương 39.

Chương 39.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Trình Dịch An đùa giỡn một chút như thế cũng khiến tâm trạng Sở Thanh khá hơn không ít. Cô duỗi lưng một cái, lúc thu tay lại còn tiện tay vỗ vỗ bả vai Trình Dịch An, “Chúng ta về thôi, muộn lắm rồi.” Nãy giờ cô thấy Trình Dịch An ngáp mấy lần rồi, thi thoảng còn trộm dùng móng tay cào vào cánh tay mình.

“Nếu không để em lái cho nhé, sợ lát nữa anh lái rồi lại thiếp đi mất.” Sở Thanh cũng có bằng lái rồi, chỉ là chưa đường đường chính chính lái được mấy lần. Nhưng đêm hôm khuya khoắt thế này, trên đường không có một ai, nên cô cũng có chút tự tin rằng cứ từ từ lái về là được.

“Không sao.” Trình Dịch An thắt dây an toàn, sau đó hỏi một câu,

“Mấy giờ rồi?”

“4:30.”

Trình Dịch An đột nhiên rút bàn tay đang đặt trên tay lái lại, ah nắm tóc nói: “Chúng ta tìm khách sạn ngủ qua đêm nhé?”

Nhà họ Trình có giờ giới nghiêm, vì chuyện công việc thì không sao, còn không thì qua mười hai giờ mà chưa về sẽ lấy gia pháp ra hành quyết. Mà vừa vặn cây thước của ông nội Trình đã “nhiều năm không xuống núi”, Trình Dịch An vừa nhớ đến đã thấy lòng bàn tay mình nhói lên từng hồi.

Sở Thanh cau mày, hơi ảo não: “Nhưng qua đêm ở ngoài không về nhà ngủ chẳng phải nghiêm trọng hơn sao?”

“Chúng ta ăn cơm xong rồi về, thừa dịp ông nội ngủ trưa thì chuồn êm vào.” Mỗi buổi sáng ông cụ sẽ dậy vào lúc năm giờ để ra sân tản bộ, lúc này họ mà trở về thì đúng là treo đầu trên họng súng.

“Vây cũng được.” Dù sao Trình Dịch An cũng to đầu lớn xác rồi, mà còn bị đánh vào lòng bàn tay thì xấu hổ biết bao.

Lái xe đến khách sạn gần nhất, lúc Trình Dịch An đi đến quầy lễ tân mới nhớ ra mình không mang theo chứng minh thư. Anh nghĩ nghĩ, cuối cùng cầm điện thoại gọi cho Tưởng Duệ. Điện thoại vang một hồi chuông Tưởng Duệ mới bắt máy, bắt máy rồi anh ta còn mắng Trình Dịch An một trận.

Trình Dịch An lắng lắng nghe, thẳng đến khi anh ta mắng xong mới mở miệng, “Tôi đang trong khách sạn bên đường bưu điện, không đem chứng minh thư.”

Đầu kia sửng sốt hai giây, sau đó ông nói gà bà nói vịt hỏi một câu Sở Thanh có đó không.

“Nói nhảm.” Trình Dịch An tức giận nói.

“Được được, tao lập tức gọi điện thoại cho họ, chờ đấy nhé.” Tưởng Duệ kích động như kiểu đứa con trai lưu manh độc thân hơn ba mươi nhà mình cuối cùng cũng cưới vợ về được vậy, cúp điện thoại là lập tức gọi cho bên kia để xếp phòng cho Trình Dịch An.

Năm phút về sau, quản lí khách sạn đang mê ngủ bước ra khỏi thang máy, ngay cả đôi dép bông cũng đi ngược. Trình Dịch An nhìn dáng vẻ thất tha thất thểu của anh ta mà lòng không yên.

“Giám đốc Trình đúng không ạ?” Chào hỏi xong, quản lí gõ gõ lên bàn lễ tân, “Lấy phòng 8520.”

Sau khi cầm được thẻ phòng rồi, quản lí đích thân đưa Trình Dịch An và Sở Thanh đi lên. Thái độ vô cùng nho nhã lễ độ, chỉ còn thiếu nước cúi đầu khom lưng.

Cửa vừa mở ra, người quản lí làm một động tác “mời”. Cả người Sở Thanh thấy rất không tự nhiên, nói câu cảm ơn xong thì vào cửa. Cô quay đầu nhìn lại, trông dáng vẻ của Trình Dịch An thì coi bộ đã quen thành thói rồi, gật đầu một cái rồi đóng cửa lại.

“Ui, giám đốc Trình?” Sở Thanh cời áo khoác, chế nhạo nhìn Trình Dịch An. Sau đó cô đặt mông ngồi lên giường, vừa ngồi xuống là nấp đạn ngay tắp lự, “Em XXX chứ!” Sao xúc cảm đến từ cái giường này cứ là lạ.

Sở Thanh vừa nói lời này ra là lập tức hối hận, cô nhớ hình như Trình Dịch An không nghe được mấy câu thô tục, “Cái đó. . . Không phải em nói anh đâu.” Vừa thêm thắt vào một câu xong, cô ngẩng đầu nhìn Trình Dịch An, hình như sắc mặt càng kì lạ hơn.

Trình Dịch An mở tất cả đèn trong phòng lên, ung dung nói một câu: “Không nói anh thì nói ai?”

Sở Thanh cúi đầu nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng nói lảng sang chuyện khác: “Sao căn phòng này trông kì thế nhỉ?” Trong ấn tượng của cô, tất cả các phòng khách sạn đều thuộc về phong cách giản lược, ga trắng chần trắng. Còn căn phòng thì hay lắm, phía trên là tấm màn màu đỏ, chẳng khác gì trong mấy bộ phim cổ trang.

Trình Dịch An vén khăn trải giường lên, để lộ ra phần giường hết sức kì lạ.

Sở Thanh nhìn xem, cảm thấy vô cùng mới lạ. Cô dùng tay nện một cái nói: “Anh với giám đốc Tưởng làm trò gì thế?”

Vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy dáng vẻ ranh mãnh của Trình Dịch An, nào ngờ có vẻ anh cũng chẳng hiểu tình huống gì đang xảy ra. Quay đầu nhìn đồ đang bày trên bàn, nào nển nào còng tay... Thật sự vô cùng khó nhìn.

Trình Dịch An cau mày gọi điện thoại cho Tưởng Duệ, “Cậu để người ta xếp phòng gì đây hả?”

“Phòng cái gì cơ? Thì, thì xếp cho một phòng vậy thôi.” Tưởng Duệ sắp bị vị tổ tông này bức điên rồi, một đêm chẳng ngủ được mấy tiếng cho ra hồn.

“8520.” Trình Dịch An nhả bốn con số ra khỏi kẽ răng.

Tưởng Duệ nghe xong, cả người giật mình một cái, “Tao XXX! Nếu không để đổi phòng khác cho mày nhé?”

“Không cần, cậu ngủ đi.” Trình Dịch An cúp điện thoại, vỗ vỗ lưng Sở Thanh, “Ngủ đi.”

Sở Thanh bấu môi, vừa mới chuẩn bị cởi áo len, ai ngờ lại bị Trình Dịch An cản lại.

“Cái chăn này không biết bao người đã ngủ rồi đây.” Anh cởi áo khoác tựa vào đầu giường gọi Sở Thanh đến.

“Vậy, đi ngủ sao?” Sở Thanh chần chờ đi sang bên cạnh nằm xuống. Vốn cho rằng Trình Dịch An chỉ mượn có để ngủ khách sạn với cô thôi, ai dè là anh thực sự sợ ông cụ.

Cô còn chưa nằm xuống mà Trình Dịch An đã kê áo khoác của mình xuống dưới đầu cô, nhìn anh đúng là vô cùng ghét bỏ chỗ này.

Sở Thanh cực kỳ mệt mỏi, đầu vừa nằm xuống gối đã ngủ thiếp đi mất. Cô ngủ một giấc đến tận giữa trưa ngày hôm sau, tỉnh lại nhìn chung quanh thì thấy Trình Dịch An đang ngồi bên cửa sổ tách vỏ hạt dẻ, đã mua cơm trưa xong xuôi.

“Sao anh dậy sớm thế.” Sở Thanh ngáp một cái, sau đó còn mơ màng buồn ngủ đi đến bên người Trình Dịch An, dựa vào người anh mở to miệng, “A. . .”

Trình Dịch An đút hạt dẻ đã tách vỏ vào miệng Sở Thanh, lúc cô định ăn hạt thứ hai thì anh kéo cô vò vào nhà vệ sinh, “Đánh răng rửa mặt.”

“Ừm, anh đừng đi mà.” Sở Thanh mà chưa tỉnh ngủ thì sẽ vô cùng nũng nịu. Giờ phút này cô như người không xương, nằm oặt trong lòng ngực Trình Dịch An, hai tay ôm chặt eo anh, chôn cái đầu ồ gà vào nơi xương quai xanh của anh mà cọ cọ.

Trình Dịch An vô cùng tốt bụng giúp cô bôi kem đánh răng ra bàn chải, sau đó nhét bàn chải vào miệng cô. Lúc này cô mới nhận lấy mà tự đánh răng, nhưng cũng không cho anh đi đâu cả. Chân trái cô móc vào đầu gối anh, còn cánh tay thì khoác lên cổ anh.

Sở Thanh dùng tư thế hết sức khó chịu mà đánh răng, sau đó mở vòi nước rửa mặt.

“Ông nội phát hiện ra chưa?” Nàng mở hộp gà rán Trình Dịch An mua về rồi cắn một miếng, rồi lại bắt anh đi tách vỏ hạt dẻ.

“Anh với anh cả đã nói với ông là hôm qua chúng ta ngủ ở căn nhà gần bệnh viện, tối về ăn cơm.”

Trình Dịch An nói câu này xong thì bàn tay đang cầm gà rán để gặm của Sở Thanh đột nhiên dừng lại, cô liếm môi một cái hỏi: “Cho nên vì sao hôm qua chúng ta lại không về bên đó ngủ chứ?”

“Quên.” Hôm nay lúc thức dậy, đang nghĩ nên nói dối thế nào Trình Dịch An cũng mới nhớ ra, “Tranh thủ thời gian ăn đi, ăn xong rồi về.” Sở Thanh cầm đầu gặm chân gà, ăn xong thì dùng khăn giấy lau ngón tay, rồi lại muốn ăn hạt dẻ.

Trình Dịch An cũng không ngăn cô, mặc cô ăn ba bốn cái mới ung dung nói một câu: “Mười hạt dẻ một bát cơm.”

Sở Thanh nhai nát hạt dẻ trong miệng rồi nuốt xuống, hỏi: “Em ăn mấy cái rồi?”

“Hai bát cơm.”

Vừa nghe xong, Sở Thanh lập tức nhét túi hạt dẻ vào ngực Trình Dịch An, nói: “Không ăn nữa.”

Trình Dịch An cười cười cất hạt dẻ đi, sau đó rửa tay rồi cầm thẻ phòng đi trả phòng.

Họ chậm rãi lái xe về đến nhà cũ, vừa về đến nhà đã nhìn thấy Trình Dịch Sinh đang ngồi trên ghế đá.

Trình Dịch Sinh hí mắt đánh giá hai người họ, nghi ngờ nói: “Ờ ngoài quá giờ giới nghiêm chứ gì?” Cái thằng nhóc Trình Dịch An này có bệnh ưa sạch sẽ, thế mà qua một đêm rồi vẫn chưa thay áo sơmi, quá đáng nghị.

“Ừm, sao nào?” Trình Dịch An mặt không biến sắc tim không đập, ngồi xuống ghế đá đối diện Trình Dịch Sinh.

“Tao đi nói cho ông nội biết!” Trình Dịch Sinh tỏ vẻ tiểu nhân đắc chí, vô cùng ngây thơ.

“Đầu tuần, hai giờ sáng anh mới về nhà.” Trình Dịch An cướp ấm trà của anh ta uống một ngụm, uống xong còn chặc chặc lưỡi, tán dương: “Trà ngon.”

“Sao mày biết?” Trình Dịch Sinh tự nhận là lần đó anh ta đã vô cùng rón rén rồi, vì để không đánh thức người nhà nên anh ta cũng không dám lái xe về nhà.

Trình Dịch An không đáp lời anh ta, lại bắt đầu lời chuyện cũ, “Năm trước có một hôm tám giờ sáng anh mới dẫn vợ anh lên lút về nhà. Lại còn một lần trước đó nữa, anh. . .”

“Được rồi, được rồi, em trai nhỏ. Em nói trà này ngon đúng không? Lát nữa anh trai đưa đến cho em nhé!” Trình Dịch Sinh xoay người rời đi. Đi hai bước lại dừng lại, nói với Sở Thanh, “Cái đó. . . Lần trước em dâu nói son môi của Lê Tử nhìn rất đẹp phải không? Em dâu này, lát nữa để anh bảo người ta đưa từ Pháp về nhé!”

“Cảm ơn anh cả. . .”

Trình Dịch Sinh phát phát tay bảo cô đừng khách khí, sau đó lại nói:

“Túi xách thì sao? Nước hoa nữa? Chớ có khách khí với anh cả!”

Đợi Trình Dịch Sinh đi rồi, Sở Thanh kéo góc áo Trình Dịch An, hỏi:

“Gia pháp của ông nội đáng sợ lắm ư?”

“Bằng cái ghế đá này, ông nội một tay cầm hai cái.”

Trình Dịch An lại cúi đầu khua tay múa chân miêu tả hình dạng chiếc thước cho cô, “Từ nhỏ đến lớn đánh gãy bốn cái, cuối cùng còn sót lại một cây bằng tử đàn. Ông nội không nổi đánh mạnh tay nên mới còn để cất giữ nhiều năm như thế.”

Hết chương 39.

Chương 40.

Chương 40.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Mùng năm Tết là đến phiên Trình Dịch An trực ban, từ mười giờ tối mừng bốn đến tám giờ ngày hôm sau.

Sở Thanh còn chưa ngủ anh đã phải rời đi, một người cô độc ngồi trong phòng xem phát sóng trực tiếp tiệc tối liên hoan Tết xuân của mấy đài truyền hình lớn, cô tự cảm thấy khiêu thắm mỹ của mình đã kiệt quệ cả rồi. Mấy năm nay có rất nhiều các cậu trai chừng hai mươi, hết ca hát rồi nhảy múa, thế nhưng cô không nhận diện được ai cả. Cố tập trung tinh thần xem hết bài “Xuyến thiêu” của thầy Phí Ngọc Thanh, Sở Thanh bắt đầu lười biếng ngáp một cái.

Cô cầm dây sặc cho túi sưởi tay bảo bối, vào nhà vệ sinh rửa mặt chuẩn bị đi ngủ. Trình Dịch An không có ở đây nên trong nhà cũng trở nên vắng lạnh, bật điều hòa hay tận hưởng ánh mặt trời cũng không thấy ấm áp hơn bao nhiêu.

Cô nhét hai túi sưởi vào trong chăn, Sở Thanh cởi áo bông treo lên giường, nhét cặp chân toàn mùi thuốc vào trong chăn, sau đó chui cả người vào. Lúc nằm gọn vào trong ổ chăn lạnh lẽo, cô khẽ hít vào một hơi lạnh, sau đó cuộn người thành một đống.

Mùa đông ở phương Nam này quả là không cho người ta sống nổi mà, cũng không biết hơn hai mươi năm trước không có bạn trai giúp mình ủ ấm chăn, cô đã vượt qua thế nào nữa.

Mùng năm đầu năm, đón thần tài. Hàng năm cứ đến 0 giờ mừng năm thì bên ngoài sẽ bắn pháo hoa hơn một tiếng đồng hồ không ngừng nghỉ.

Sở Thanh vốn cho rằng hai năm nay cấm pháo hoa rồi thì hiện trạng này sẽ được sửa đổi. Nhưng hồi năm ngoái, sau khi nghe các đồng nghiệp bảo muốn bắn pháo hoa thì chạy đến nơi cách năm cây số, cô đã biết được tất cả chỉ là huyền tưởng của mình mà.

Lên giường, Sở Thanh muốn mau mau ngủ thiếp đi để cho khỏe người. Nhưng mà bên người thiếu mất một người nên cứ cảm thấy trống vắng làm sao, cả người tỉnh như sáo. Mở hai mắt thao láo đến mười một giờ năm mươi, Sở Thanh dứt khoát ngồi dậy bật điện thoại lên, mở phim truyền hình lên xem.

Mười phút sau, ngoài cửa sổ vang lên tiếng pháo hoa bắn liên tục, đông tây nam bắc, nổ khắp nơi. Mà vị trí của nhà cũ nhà họ Trình vắng vẻ, nên pháo nổ gần đây khiến âm thanh càng ồn ào hơn.

Sở Thanh tìm video trên web một lúc, cuối cùng ấn mở một bộ phim chiếu mạng ngọt ngào[1] gần đây đang rất hot. Trước đây cô luôn dị ứng mấy loại phim thể này, cảm thấy vừa dài dòng lại vừa không có tình tiết gì. Nào ngờ vừa xem nửa tập đã mê mẩn, mở tua nhanh gấp hai, vừa xem đến đoạn đôi nam nữ chính đứng chung khung hình thì lại đổi thành tốc độ bình thường, có đôi lúc còn tua lại xem lần nữa.

[1] Gốc 小甜饼 (bánh ngọt nhỏ): ngôn ngữ mạng, chỉ những người có tính cách, bề ngoài đáng yêu, ngọt ngào; cũng chỉ những tình tiết cốt truyện ngọt ngào, thuận buồm xuôi gió.

Chỉ trong chớp mắt cô đã xem đến tập 6. Tiếng bắn pháo hoa ngoài cửa sổ cũng dần nhỏ đi, giờ lại đến lượt bụng Sở Thanh kêu. Cô bật đèn bàn lên, mặc áo bông vào rồi chạy đến phòng khách gom mấy món đồ ăn vặt vào, uống một ngụm sữa tươi thì gặm một miếng bánh quy. Sau khi nhét đầy bao tử rồi, cô cắm sạc điện thoại tiếp tục xem, xem được nửa thì thấy mắt khô quá nên nhỏ hai giọt thuốc nhỏ mắt.

Xem được hơn nửa bộ phim thì trời cũng dần sáng. Sở Thanh dụi dụi mắt, nhìn đồng hồ trên tường, đã tám giờ ba mươi. Cô bỗng giật mình, cô đây là thức thâu đêm đó sao?

Tắt điện thoại di động nằm trên giường, Sở Thanh bắt đầu luống cuống. Nếu Trình Dịch An về nhà mà phát hiện cô một đêm không ngủ... Nhớ đến gương mặt lạnh lùng kia là cả người cô cũng lạnh theo.

Sở Thanh định tranh thủ thời gian ngủ một lát, nhưng cổ đau, xương sống thắt lưng đau, hoàn toàn không buồn ngủ chút nào. Đang vào lúc cô tính toán thay đổi kế sách, thì ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

Trình Dịch An vừa đẩy cửa đi vào, đột nhiên bị Sở Thanh ôm lấy eo ngay tắp lự. Anh còn chưa kịp hỏi gì thì người trong ngực đã bắt đầu khóc.

“Sao giờ anh mới về...” Trong chớp mắt, Sở Thanh đã nghĩ xong xuôi hết thảy rồi. So với việc bịa chuyện nói dối thì chẳng thà thành thật khai báo, nhưng mà nguyên nhân ấy à... Vẫn phải sửa lại chút chút.

Trình Dịch An bị dáng vẻ tiêu tụy này của cô dọa cho phát sợ, thấy cô chỉ mặc một lớp áo ngủ mỏng manh thì vội vàng ôm cô lên giường. Anh nửa ngồi bên giường, vuốt ve trán Sở Thanh hỏi: “Sao thế? Không ngủ được à?”

“Em nhớ anh lắm...” Trong mắt Sở Thanh ánh lên chút nước mắt, hai tay nắm chặt lấy cổ tay Trình Dịch An không buông, nói, “Còn

lạnh nữa, bên ngoài bắn pháo hoa cả đêm.”

“Em nằm đi, anh đi tắm cái đã.” Trình Dịch An vươn tay với vào ổ chăn, đúng là không được ấm áp cho lắm.

Anh cố tắm thật nhanh rồi về phòng, Sở Thanh đang ngáp liên hồi nhưng vẫn cố chống cự để chờ anh.

Trình Dịch An vén chăn lên chui vào, sau đó ôm cô thật chặt trong ngực, “Nhà anh sắp sửa xong rồi.”

“Ồ...” Sở Thanh bấu môi, “Đến lúc đó em sẽ từ từ thích ứng.”

“Keo da trâu.” Trình Dịch An bắt đầu nói.

“Rõ ràng là keo 502.” Sở Thanh càng dính chặt lấy người anh hơn, “Bệnh viện vào khuya chắc bận lắm nhỉ?”

“Bận.” Cả đêm Trình Dịch An không nhắm mắt nghỉ ngơi được giây nào, chân cũng sắp gãy đến nơi.

Sở Thanh sờ lên mặt Trình Dịch An, thuận tiện gối đầu lên cánh tay anh.

Chỉ hai phút là Sở Thanh đã ngủ mất, cô ngủ hé miệng, dáng vẻ trông vô cùng mệt mỏi.

Trình Dịch An khẽ cười cười, khả năng diễn của cô nhóc này cũng không tệ đâu, ban nãy làm anh bị dọa một phen. Thẳng đến khi sờ đến chiếc điện thoại nóng bỏng của Sở Thanh anh mới hiểu được, gì mà nhớ anh cả một đêm đến không ngủ được đều là lừa phỉnh hết, còn xem phim thâu đêm mới là thật. Nhưng nhìn cô nũng nịu như con sên thì anh cũng không định vạch trần, chỉ có thể diễn tiếp với cô thôi.

Ngủ một giấc đến giờ cơm trưa, chính xác là Sở Thanh bị Trình Dịch An kéo dậy.

“Em không dậy nổi, em buồn ngủ quá...” Sở Thanh nhắm mắt lại chui vào trong chăn, đấm đá không cho Trình Dịch An đụng vào.

“Dậy, còn ngủ nữa là tối lại không ngủ được.” Trình Dịch An ôm lấy người cô, vừa vịn cô ngồi dậy là cô lại ngã xuống. Cứ ôm dậy là ngã xuống, chẳng khác gì người bị liệt nửa thân không ngồi dậy được.

“Vậy thì cứ xem phim là được rồi, dù sao...” Sở Thanh mơ mơ màng màng lẩm bẩm một câu, kéo chăn lên đỉnh đầu.

Trong giọng nói của Trình Dịch An mang theo ý cười, anh hơi xốc góc chăn lên, cũng chui đầu mình vào trong, rồi ghé bên tai Sở Thanh hỏi: “Dù sao cái gì?”

“Dù sao cũng không có...” Sở Thanh nói được một nửa đột nhiên phát giác ra có gì không đúng, cứ việc hai mí mắt trên dưới đang đánh nhau nhưng đầu óc nghĩ kế sinh nhai thì vẫn phải có, “Dù sao anh cũng về mà!”

Hai tay cô ôm lấy cổ Trình Dịch An, miệng hôn bừa lên mặt anh hai cái, “Cho ngủ thêm một lát đi mà...”

“Cho em năm phút, nếu em còn không dậy thì anh báo lại với Trình Dịch Sinh, buổi trưa chúng ta không ăn lẩu nữa.”

Nghe thấy hai chữ “lẩu (火锅)”, con sâu thèm ăn trong Sở Thanh dần thức tỉnh. Nửa phút sau, con sâu thèm ăn tuyên bố chiến thắng con sâu ngủ, hoàn toàn thắng lợi.

Cô chống tay lên giường rồi từ từ đứng dậy, bắt đầu rửa mặt thay quần áo. Hai mươi phút sau cả người tràn trề tinh thần đứng trước mặt Trình Dịch An, bắt chước giọng SpongeBob[2]: “Tôi đã chuẩn bị xong, tôi đã chuẩn bị xong...”

[2] Chú bọt biển tinh nghịch là một bộ phim hoạt hình dài tập được Derek Drymon sản xuất.

Trình Dịch An lái xe đi tiệm lẩu, lúc vào phòng thì đã đưa nồi lên rồi. Trình Dịch Sinh bảo hai người họ ngồi xuống, sau đó cầm một hộp trà lá dưới gầm bàn ra, “Trà hôm trước đồng ý cho mày, còn có cả chạm ngọc mày để ý nữa, cho cả đây.”

“Từ chối thì bất kính.” Trong lòng Trình Dịch An đã nở hoa bung lụa từ lâu, nhưng ngoài mặt thì vẫn mang vẻ bình tĩnh như thường.

Miếng chạm ngọc kia là do Trình Dịch Sinh đích thân tìm người chuyên môn chạm khắc, dùng miếng hòa điền ngọc[3] năm ngoái lúc đến Tân Cương lấy được. Từ nhỏ Trình Dịch Sinh đã mê anime rồi, thích Pokemon bao năm trời, rồi mấy năm này mới bắt đầu thích bé heo Peggy. Sau khi anh ta tìm được nó ở Tân Cương rồi, vừa trở về là tìm một người thợ chạm khắc ngọc, chạm mấy miếng hòa điền ngọc thành đồ trang trí.

[3]

Lần trước Trình Dịch An vào thư phòng của anh ta, vừa nhìn thấy miếng chạm ngọc Pikachu là vẫn luôn tâm tâm niệm niệm trong lòng, muốn cầm về cho Sở Thanh. Anh đã thử thương lượng trao đổi hay là lấy đi món gì cũng được nhưng Trình Dịch Sinh nhất quyết không chịu. Bây giờ cả trà ngon lẫn miếng chạm ngọc đã đưa đến trước miệng rồi, nào cả đạo lý nào lại không nhận chứ.

Trình Dịch An đưa miếng Pikachu cao năm centimet cho Sở Thanh, sau đó nói: “Mau cầm ơn anh cả đi!”

“Cám ơn anh cả ạ!” Sở Thanh mừng rỡ không ngậm nổi miệng, miếng ngọc này trong trẻo ôn nhuận, vô cùng đẹp mắt.

Trình Dịch Sinh cười khoát khoát tay, nói Sở Thanh không cần cảm ơn, sau đó ánh mắt chạm đến vẻ được hời còn khoe mẽ của Trình Dịch An thì hung tợn trừng mắt rồi lờ anh một cái.

Lê Tùng thì chẳng quan tâm gì sắt, cô ấy mức từng thìa từng thìa đá đường mật[4] rót vào dạ dày. Cô ấy vốn đã siêu bất mãn với đồng đồ chơi trong thư phòng của Trình Dịch Sinh rồi. Biết được Trình Dịch Sinh tìm được ngọc tốt nhưng không thêm làm vòng tay cho vợ tương lai, mà lại chạm một đồng nhân vật hoạt hình thì càng thấy chán nản hơn. Cô ấy chỉ ước gì Trình Dịch Sinh đưa hết đồng đó ra ngoài đi, miễn cho con cái tương lai lại giống như anh, có phim hoạt hình là quên mẹ.

[4]

Sau khi cơm nước no nê, hai người phụ nữ đi dạo phố, còn hai người đàn ông thì tìm đại một quán net gọi bình trà.

Ba bốn tiếng về sau, Lê Tùng và Sở Thanh cầm chiến lợi phẩm đi ra. Dựa theo địa chỉ Trình Dịch An cho, lúc họ tìm được hai anh em kia thì thiếu chút nữa bị dọa đến độ rơi hết đồng túi trong tay.

Hai tên đàn ông ngồi song song với nhau, đang chơi trò cờ tướng online. Ở nơi quán Internet đông đảo các thanh niên nghiện net, hai người họ đã thành công tạo nên một góc phong cảnh tuyệt mỹ thoát tục.

Hết chương 40.

Chương 41.

Chương 41.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Sở Thanh vừa đến bên cạnh Trình Dịch An ngồi xuống là trên trán bắt đầu toát mồ hôi. Cô ngồi xuống ghế chờ, hai anh em nhà họ Trình mày cau chặt, vô cùng chăm chú, mười phút trôi qua mà chưa đi được mấy bước cờ.

Giữa một đám thanh niên chơi game la hét khàn cả giọng, anh em nhà họ Trình tâm vô bàng vụ[1], như thể bên người họ có một bức tường cách âm vô hình vậy. Hai người họ tập trung tư tưởng, tự vấn mình xem bước cờ tiếp theo nên đi như thế nào, hoàn toàn không bị quấy rầy.

[1] Tâm vô bàng vụ: Trong lòng không suy nghĩ bất cứ điều chi.

Lê Tùng thấy bọn họ còn lâu mới xong ván, nên gọi Sở Thanh ra ngoài ăn chút gì trước đã.

Đánh chén buổi trà chiều xong, Sở Thanh và Lê Tùng lại chậm rãi ung dung đi về quán net. Lúc này hai anh em nhà họ Trình không chơi cờ tướng nữa, mà thay bằng cờ ca rô.

Sở Thanh híp mắt nhìn một lúc, cả bàn cờ lít nha lít nhít nhưng lại không có lấy một hàng bốn nào được tạo ra.

“Bọn họ đang chơi cờ vây.” Lê Tùng giải thích nói.

Sở Thanh nhìn nửa phút, không đành lòng quấy rầy hai người họ nên nói với Lê Tùng: “Em nghe nói sát vách trung tâm mua sắm mới mở một cửa hàng thử nghiệm[2] đấy.”

[2] Cửa hàng thử nghiệm: Là cửa hàng cho phép người tiêu dùng tự thử nghiệm thực thể thiết bị kết nối sản phẩm bán lẻ, quy mô nhỏ hơn cửa hàng thực thể. Nên cửa hàng này là một trong những cửa hàng bán lẻ phổ biến nhất với người tiêu dùng.

“Đi thôi.”

Lúc này hai người đi dạo xong thì dứt khoát ăn cơm tối trước, nhân tiện thì đi tản bộ luôn. Lúc hai người họ tay trong tay đến quán net thì thấy hai anh em nhà họ Trình lại bắt đầu so tài chơi dò mìn[3].

[3] Dò mìn hay gỡ mìn là một trò chơi trên máy tính dành cho một người chơi. Trò chơi được xây dựng như một chương trình giải trí cài đặt trên hệ điều hành Microsoft Windows. Tuy vậy, nó được cho là

bắt nguồn từ trò chơi Cube. Hiện nay trò chơi Dò mìn rất phổ biến. Ngoài Windows, trò chơi còn có trong Linux.

Lê Tùng tính tình vốn nóng nảy, cảm thấy thật sự không thể chịu nổi nữa rồi. Cô ấy chạy vọt thẳng đến quầy lễ tân nói với anh trai quản lí mạng: “Tắt máy số 65, 66 giùm tôi với ạ.”

Không biết có phải là vì đã thấy quá nhiều cô bạn gái đến quán net tìm bạn trai, hay là cảm thấy khí thế của Lê Tùng quá bức người; nên chỉ trong nháy mắt khi cô ấy nói xong, người quản lí lập tức tắt phụt máy của hai anh em nhà họ Trình.

“Ừ ời, chơi thích không?” Lê Tùng kéo Sở Thanh đến trước hai máy tính của họ, sau đó ra vẻ kinh ngạc nói, “Tự giác thế cơ à? Tự biết thân biết phận tắt máy tính?”

Trình Dịch Sinh ho khan hai tiếng, sau đó sờ tóc, “Đúng đó, đoán được hai em đến nên cũng, cũng tắt luôn...”

“Bọn em ăn rồi, hai người về nhà mì tôm đi.” Lê Tùng nhét túi đồ shopping vào tay Trình Dịch Sinh, sau đó anh ta lập tức đứng dậy cười tươi roi rói theo Lê Tùng ra ngoài.

Trình Dịch An lẳng lặng ngồi trước máy vi tính nhíu mày, cũng không nói chuyện.

Chỉ là chuyện anh không mở miệng cũng là trạng thái bình thường thôi, nên Sở Thanh cũng không cảm thấy có gì không ổn. Thẳng đến khi về đến nhà, Trình Dịch An mở chiếc máy tính bấm bực chạy ra một góc chơi gỗ mìn cả một đêm...

Sở Thanh cảm thấy tinh thần tìm tòi khám phá của tên bạn trai này hơi bị quá đà, nếu không phải cô ngăn lại thì đoán chừng Trình Dịch An thực sự có thể chơi thâu đêm.

Ra năm là bắt đầu đóng gói về nhà mình, Trình Dịch An tìm một công ty dọn nhà đến, chuyển đồ mất nửa cái xe tải qua bên kia. Bút mực giấy nghiên, đồ uống trà rồi lá trà gì đó thì thôi cũng không nói làm gì, cái đáng nói là người này còn lừa cả cái bàn trà nhỏ trong sân nhà Trình Dịch Sinh đem đến, nói là đặt ở trên bàn công ngồi uống trà, còn có thể phơi nắng được nữa.

Sở Thanh nhìn thấy chiếc bàn gỗ nhỏ cổ xưa kia thì thấy cả người đều thấy không ổn, vừa vào nhà Trình Dịch An là bắt đầu đánh giá chung quanh. Cũng may, phong cách tổng thể theo kiểu giản lược, lấy hai màu trắng xám làm chủ đạo.

“Em còn tưởng rằng anh sẽ biến cả cái nhà thành...” Sở Thanh cố lục từ ngữ trong đầu ra để diễn tả, “Là cái kiểu mà vừa vào nhà đã thấy toàn gỗ lim, sau đó treo đầy tranh chữ trên tường.”

Trình Dịch An nghe xong thì rất chân thành gật đầu, đáp lời: “Trước đó từng nghĩ đến.”

“Sau đó thì sao?”

“Khi đó bạn viết luận văn nên mẹ anh bảo để bà ấy đến trông nom trang trí cho.” Trong câu này còn có thể nghe thấy chút tiếc nuối. Căn nhà này của anh có thể xem như là kiểu nhà duplex. Tầng dưới là phòng khách và phòng bếp, còn có một phòng nhỏ nhỏ chứa đồ linh tinh; còn trên tầng thì có hai phòng ngủ và một thư phòng. Hồi trước nhà tầng trên bị rỉ nước nên toàn bộ phần trần nhà đều bị ngâm nước, phí bao nhiêu sức lực mới có thể quét vôi cho xong được.

Dọn nhà xong thì trời cũng đã tối, Trình Dịch An gọi đồ cay ở bên ngoài, sau đó hai người Sở Thanh ngồi trên thảm, mở chiếc hộp đồ ăn nhanh to bả chá ra, vừa xem vừa ăn.

Trình Dịch An bưng bát cơm trong tay, vừa ăn hai miếng thì Sở Thanh ngồi bên cạnh bỗng kéo cánh tay anh, đáng thương nhìn anh chăm chăm: “Em có thể ăn cơm đầu của anh không?”

Anh mắt không chớp nhìn chăm chăm bản tin thời sự, yên lặng đưa tiễn hộp cơm trong tay cho Sở Thanh.

“Em lại mọc mụn rồi...” Sở Thanh ăn một nửa đột nhiên nhớ ra, vẻ mặt đau khổ nói, “Sớm biết thế đã ăn thanh đạm chút rồi.”

Trình Dịch An ăn miếng cơm cuối cùng rồi lại gấp cho Sở Thanh một miếng bí đao, “Không sao, ăn đi.”

Sở Thanh tức giận cắn một miếng, “Anh ngồi đó mà chăm chọc em, xin anh chút thuốc mỡ thì anh lại không có.”

“Không cần bôi thuốc.”

“Anh chữa được à?”

Trình Dịch An gật đầu, đứng dậy đi vào phòng bếp rót một cốc nước ấm, “Ăn đi, ăn xong rồi nói cho em biết.”

Sở Thanh cẩn thận quét dọn đồ ăn như hổ đói, ăn xong còn vô cùng ngoan ngoãn đóng nắp hộp lại đem đặt ngoài cửa, sau đó lại lao như điên vào phòng bếp cầm khăn lau bàn.

Làm xong tất tần tật rồi, cô lại ân cần rót thêm nước nóng đưa đến bên tay Trình Dịch An. Cô cọ cọ ngồi xuống bên người anh, đặt đầu lên đùi anh rồi chớp mắt, dịu dàng nói: “Làm sao để hết mụn thế? Bác sĩ Trình.”

Trình Dịch An sờ sờ mặt cô không lên tiếng, Sở Thanh hít mũi một cái, sau đó ngồi thẳng dậy, “Anh không nói thì em đi.”

“Tối nay em ở lại thì anh nói cho em biết.”

Sở Thanh hừ lạnh một tiếng, đây đúng là □□ âm mưu trắng trợn mà. Dùng phương pháp trừ mụn để lôi kéo cô ở lại, anh cho rằng cô sẽ trúng chiêu sao?

Thật khéo, cô đúng là trúng chiêu thật...

Lúc này về nhà còn phải lột giường, còn phải rửa mặt rót đầy túi sưởi, chẳng bằng trực tiếp ngủ lại ở nhà Trình Dịch An, còn có người làm âm giường cho nữa.

“Vậy thì em cũng đành chấp nhận thôi...” Sở Thanh thở dài một hơi, ra vẻ bất đắc dĩ nói: “Lớn xác thế này rồi mà, đúng là dính người.” Nghe thấy Sở Thanh đồng ý ở lại, Trình Dịch An cũng không buồn xem thời sự nữa, tắt ti vi rồi đứng dậy đưa cô lên tầng rửa mặt. Cả tầng trên lẫn tầng dưới đều có một phòng tắm, đúng lúc Trình Dịch An tắm xong lên tầng thì cũng nghe thấy Sở Thanh tắt nước. Sở Thanh cầm áo ngủ trong tay, đứng mãi mà vẫn chưa lấy lại bình tĩnh nổi. Cô nhớ cái túi đồ shopping này là mua vào lần đi chung với Lâm Tương, áo ngủ tay dài quần dài, sau khi đưa về giặt sạch qua nước thì lại cất vào trong tủ.

Nhưng bộ đồ này... Sao giống như thể bị chó gặm thế? Váy hai dây ren, và quần soóc nhỏ?

Món đồ chơi này mà mặc vào thì khác gì không mặc đâu, thế mà cũng đáng mấy trăm? Quan trọng nhất, nó còn là màu đỏ chói nữa, chẳng khác gì cái yếm đỏ thời xưa...

Chỉ tiếc rằng cô chỉ đem theo đúng một cái túi shopping này, bây giờ Sở Thanh đành đâm lao phải theo lao, hoặc mặc ra ngoài hoặc để trần ra ngoài.

Mặc dù vải vóc không nhiều, thế nhưng có ít còn hơn không. Sau khi mặc xong rồi cô càng tuyệt vọng hơn. Buổi tối Sở Thanh ngủ không mặc áo lót, chỉ mặc đệm ngực áo ngủ đi ngủ. Nhưng phần vải vóc trước ngực của bộ này quá mỏng, còn trơn mượt mỏng tang, đúng là không tài nào gập người cho nổi.

Cô chỉ có thể mặc thêm chiếc áo sơ mi vải lanh của Trình Dịch An vào, đây là do Trình Dịch An sợ cô lạnh nên mới đưa cho.

Mở cửa ra ngoài, Trình Dịch An đang ngồi tại bên giường đọc sách thấy dáng vẻ của cô thì khẽ nhíu mày.

Khoác lên người chiếc áo sơ mi vải lanh lỏng lẻo, tuy áo sơ mi của Trình Dịch An rất to nhưng cũng chỉ có thể che khuất được bắp đùi của Sở Thanh. Hai chân thẳng tắp lộ ra bên ngoài, trắng trẻo sáng bóng. Mà chiếc áo ngủ màu đỏ bên trong của cô lại loáng thoáng lộ ra, càng phong tình hơn so với việc mặc duy một chiếc.

Lúc Sở Thanh quay người vào nhà vệ sinh khóa cửa lại, mặt sườn hướng về phía Trình Dịch An.

Sau khi anh nhìn thoáng qua lập tức cúi đầu xuống, đưa tay sờ mũi, dường như đang kiểm tra xem có chảy máu mũi hay không...

Sở Thanh không hề hay biết về hoạt động tâm lý của Trình Dịch An, cô dùng khăn lông khô lau lau tóc, hỏi anh: “Máy sấy ở đâu thế?”

Trình Dịch An vừa định đứng dậy cầm đến cho cô, thì lập tức ý thức được không đúng, đây là nhà mới, không có máy sấy.

Sở Thanh bắt đết dĩ bữu môi, nói xong là muốn đi mặc áo len, “Em thấy em vẫn nên về đây...” Giờ mà không sấy tóc chỉ sợ ngày mai càng đau đầu hơn.

Trình Dịch An ra hiệu cô chờ một lát, sau đó mở cửa xông ra, ngay cả dép lê cũng không buồn đi vào.

Năm phút sau, anh ôm theo một thùng giấy to vào cửa, “Ngồi xuống đuôi giường đi, anh sấy cho.”

“Cái này là cái gì?”

“Quạt máy, mẹ anh để trong phòng cất đồ.”

Bên trong thùng giấy là một chiếc quạt máy lớn. Trình Dịch An cầm điện rồi mở tốc độ mạnh nhất sấy tóc cho Sở Thanh. Rồi anh cầm khăn và lược ngồi sau lưng Sở Thanh, chải đầu xoa bóp cho cô một lúc rồi lại lau đuôi tóc cho cô thêm một lúc, vô cùng ân cần.

Sau khi sấy khô tóc rồi thì mặt Sở Thanh cũng khô luôn... Gương mặt vừa được đắp mặt nạ giờ phút này căng chặt đến độ hận khổ nứt ra luôn.

Trình Dịch An vừa định tắt đèn, bỗng nghe thấy Sở Thanh nằm lỳ ở trên giường chào mời anh, “Anh xoa bóp cho em được không?”

Mấy ngày nay ngày nào cô cũng nằm trên ghế sofa xem tivi, giờ thì nơi cổ đau nhức kinh khủng.

Trình Dịch An nuốt một ngụm nước bọt, là một người đàn ông bình thường, à là một người đàn ông từ bé đến lớn học Trung y, giờ phút này anh không thể nào nói không được. Trình Dịch An đi đến bên cạnh Sở Thanh quỳ chân xuống, hai tay đặt lên vai cô.

Ấn hai cái, Sở Thanh thoải mái mà cảm thán một tiếng, sau đó đưa tay cởi áo sômi, “Cái áo này vướng quá.”

Giờ phút này Trình Dịch An mặt nóng đến mức có thể chiêm trướng trên đó, anh đưa mắt tập trung lên tử đầu giường, trong lòng không nghĩ chuyện gì mà chuyên chú xoa bóp. Xoa bóp cả vai xong, anh đưa tay dời xuống phần phần lưng.

Sở Thanh rất vui sướng mà hưởng thụ, cô ra hiệu cho Trình Dịch An dừng lại, sau đó nhấc ngón tay chỉ vào nhà vệ sinh, “Trong đó có kem dưỡng da, tiện thể anh bôi giúp em đi.” Trước đó nghe người ta nói, bôi kem dưỡng thì phải bôi toàn thân, Sở Thanh cũng cảm thấy chỉ bôi mình tứ chi thôi thì rất không đủ, bây giờ có người thay mình cực khổ thì còn gì tốt hơn.

“Sau này kết hôn rồi là anh giúp em rồi, nhân tiện còn có thể spa toàn thân.”

Trình Dịch An xịt sữa ra tay, vừa định bôi lên cổ Sở Thanh thì bỗng ngẩn cả người, tuy nói rằng chiếc váy hai dây này vải vóc rất ít, nhưng mà mặc cả thì không thể bôi được.

“Áo.” Anh nhắc nhở.

Sở Thanh không hề lo lắng phát phát tay, “Anh vén lên đi, không được cởi đâu đấy. Dù sao thì chẳng phải mấy người học y như các anh trong lòng không vẫn đục sao? Trước kia em đi kiểm tra, vị bác sĩ nam đó lạnh như băng vậy, bảo em nâng áo lên, đồ lót cũng phải cởi...”

“Ngậm miệng.” Trình Dịch An vén áo cô lên, lộ ra tấm lưng trắng nõn nhẵn nhụi của người phụ nữ.

Sở Thanh thích ăn nên người cô cũng lắm thịt. Từ đằng sau lưng thì không nhìn không thấy xương sườn đâu cả, đường cong đầy đặn thướt tha.

Trình Dịch An xoa xoa lớp kem dưỡng trong tay, sau đó chậm rãi đẩy từ trên xuống dưới. Nơi tay hơi dùng lực, có thể nghỉ ngơi chút. Sở Thanh thoải mái hừ hừ, sau đó vỗ giường, “Rất cuộc em đã biết vì sao có nhiều người thích đi xoa tinh dầu sau lưng thế rồi, sau này em cũng muốn đi!”

Vừa mới dứt lời, bả vai đã bị Trình Dịch An đánh một cái, “Em dám.” “Không dám không dám, kỹ thuật của kỹ sư Trình vô cùng tốt, em rất hài lòng, hờ hờ.”

Sau khi quá trình xoa bóp kết thúc, Sở Thanh giãy dụa đứng dậy, còn không quên mặc áo sơmi vào, “Anh ngủ trước đi, em đi đắp mặt nạ.” Mới vừa rồi bị quạt máy thổi đến độ hồng hết trơn, cô phải đi đắp thêm chiếc mặt nạ dưỡng ẩm bổ nước mới ngủ ngon.

Ra khỏi nhà vệ sinh rồi, Sở Thanh vừa đi hai bước thì đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại. Trình Dịch An không biết xông đến từ nơi nào, ép chặt cô trên tường không tài nào động đậy nổi.

“Anh làm gì thế?” Sở Thanh mở to hai mắt nhìn, cái mặt cô bây giờ dầu như con heo vậy, lỗ cho anh dán sát sần sật như thế.

“Dạy em cách trừ mụn.” Vừa dứt lời, Trình Dịch An nghiêng đầu hôn xuống, tay cũng không hề nhàn rỗi mà kéo cổ áo sơmi xuống.

Sở Thanh vất vả mãi mới đẩy đầu anh ra được, thở hổn hển, “Con mẹ nó anh đừng nói với em là nước miếng của anh trừ mụn được nhé!”

Trình Dịch An tiện tay tắt đèn trần, mở đèn đêm ở đầu giường lên, ánh đèn vàng ấm áp, mơ hồ.

“Em chưa nghe người ta nói tim bạn trai thì da sẽ đẹp à?” Anh tựa đầu vào bên gáy Sở Thanh, râu mọc nơi cằm không biết vô tình hay

cổ tình cọ cọ vào xương quai xanh cô. Cô gái này người rất thơm, còn thơm hơn cả sữa tắm.

Sở Thanh không tìm được mà trốn về sau, nhưng lại bị anh ôm lấy không còn chỗ lùi. Cứ uồn qua uồn lại thế này chẳng khác gì tán tỉnh, thôi thì dứt khoát cắn môi nằm bất động vậy.

“Ừm?” Thấy cô không lên tiếng, Trình Dịch An há miệng cắn vành tai Sở Thanh. Tai cô mềm mềm lấm thịt, hình như trước đây có nghe người ta bảo người có tai thế nào thì có phúc lắm.

Sở Thanh nghiêng đầu đẩy anh ra, sau đó chạy lên giường chui vào chăn, “Không phải em tìm rồi sao? Một tháng trời, da em đẹp chưa?”

Trình Dịch An cúi đầu cười một tiếng, sau đó vuốt vuốt mũi nói: “Vây xem ra là anh không đủ cố gắng...”

Sau khi hai người giẫy vò rất rất lâu rồi, Sở Thanh bị anh làm đến mức hơi thở loạn lạc, nào biết được người đang ôm mình gọi bảo bối đột nhiên dừng động tác, cứ thế nằm yên bất động.

“Anh, anh nghĩ gì thế...”

Trình Dịch An nhú nhú mày, “Quên không mang theo hộp kia rồi.”

Anh đang nói đến chiếc hộp mà Tưởng Duệ tặng.

Sở Thanh tức giận đến trợn trắng mắt, một tay đẩy anh ra, “Vây anh lăn sang sát vách ngủ đi.”

“Em đợi anh.” Trình Dịch An cả trần truồng chạy ra ngoài cửa.

“Con mẹ nó anh mặc quần vào đi!” MÀN cửa ban công dưới lầu mở toang, nếu người ở lầu đối diện mà có niềm đam mê với thiên văn học thì chẳng phải bị nhìn hết sạch à.

Một phút sau, cửa phòng đột nhiên được mở ra. Trình Dịch An cầm chiếc hộp trong tay, vừa đi đến là bắt đầu xé ra.

“Sao nhà anh lại có món đồ chơi này?” Sở Thanh trợn cả mắt lên.

Trình Dịch An vừa xé vừa giải thích: “Bệnh viện phát, vứt trong phòng cất đồ.”

Lại là phòng cất đồ... Chỗ đó đúng là chiếc túi thần kì của Doraemon mà, thật là tuyệt quá nha!

Hết chương 41.

Chương 42.

Chương 42.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Sáng sớm mới mở mắt ra, ai kia bên người Sở Thanh đã đi đâu mất rồi. Cô dụi dụi mắt, lúc này mới nhớ ra từ hôm nay là Trình Dịch An bắt đầu đi làm. Rồi giường thu dọn chút đồ của mình xong, Sở Thanh chuẩn bị về nhà.

Hôm qua đúng là tự nhiên đi tin dăm ba cái trò lừa đảo của Trình Dịch An, cái gì mà có bạn trai thì da sẽ đẹp chứ. . .

Sở Thanh chạy đến trước gương nhìn chăm chăm một chút. Cục mụn kia đã xẹp xuống rồi, chỉ còn một tẹo chấm đỏ. Làn da hôm nay này non mịn vô cùng. . . Ừm, khẳng định là do hôm qua đắp những hai cái mặt nạ.

Cô kéo vali xuống tầng, vừa ra khỏi cửa thang máy thì Sở Thanh đã đụng phải một con Husky ngồi lè lười.

“Pupu?” Sở Thanh thử gọi một tiếng, con chó kia kích động nhào đến trên người Sở Thanh, chân vòng lấy thắt lưng cô.

“Bà đâu rồi?”

Pupu lắc lắc cái đuôi, nghe không hiểu.

Sở Thanh nắm dây xích đi ra ngoài, thấy bà Vương đang thở hồng hộc chạy về phía cửa lớn, cô giơ tay chào hỏi: “Bà Vương ạ.”

“Tiểu Sở à, cái con chó ranh này vừa thấy con chó đen lớn ở sát vách là vất chân lên cổ mà chạy, bà đuổi không kịp. . .” Bà Vương đập một phát lên mông con chó, mắng, “Thứ không có tiền đồ.”

“Cháu cãi nhau với bạn trai đấy à?” Thấy Sở Thanh cầm vali trong tay, bà Vương vô cùng gấp gáp, “Bà thấy Tiểu Trình rất tốt đó, buổi sáng gặp bà còn cười với bà nữa.”

“Không cãi nhau ạ, nhưng cháu đâu thể ở lại mãi được ạ.” Sở Thanh xoay người sờ lên đầu con chó, sau đó cười cười nói với bà Vương, “Bà ơi cháu đi trước, mai còn phải đi làm ạ.”

Về đến nhà, Sở Thanh xốc tấm chống bụi trên ghế sofa và giường lên, sau đó lấy người máy dọn nhà mà cô lấy được trong phòng cất đồ ở nhà Trình Dịch An, bắt đầu tổng vệ sinh. Sáng biết nó sẽ thế này thì năm ngoái cô đã dọn qua loa thôi, giờ lại phải dọn lại toàn bộ một lần nữa. Sở Thanh hận không thể quảng sạch đến trước cửa nhà Trình Dịch An.

Sau khi quét dọn sạch sẽ trong nhà rồi, không chờ kịp chờ mà lôi chiếc ga giường màu hồng mình thích nhất ra, rồi nấu một nồi bún

ốc.

Chạng vạng tối, cô nhận được tin nhắn của Trình Dịch An, bảo rằng trong khoa có chuyện nên không biết lúc nào mình mới về được. Sở Thanh nhắn lại một tin bảo anh đừng lo cho mình, sau đó thẳng thừng đi khóa cửa.

Cô ném bóng tắm[1] vào bồn tắm, sau đó đốt nến thơm mùi hoa cỏ lên, nói đến hài lòng thì vẫn có khi trong nhà mình mới hài lòng được. Ở nhà Trình Dịch An đến cả sữa tắm còn không có, chỉ có một cục xà phòng tắm từ đầu đến chân, cả người Sở Thanh sắp được lột xác đến nơi.

[1]

Vì ngày mai đi làm rồi nên phải tỉ mỉ hơn chút, cô đặc biệt bôi kem dưỡng tóc và dưỡng tay. Cả người trắng trẻo mập mập ngào ngạt mùi hương rồi, cô chui vào trong chăn, trừ việc hơi lạnh ra thì tất cả đều rất hoàn mỹ.

Sáng sớm tỉnh lại, chuyện đầu tiên cô làm chính là đưa tay ôm người bên cạnh. Sở Thanh trở mình, cánh tay đưa sang bên cạnh, vỗ huyệt. Cô dụi dụi mắt, nhìn thấy chiếc giường toàn màu hồng mới nhận ra mình đã về nhà rồi. Cô nén chút cô đơn đang dậy lên trong lòng, rời giường rửa mặt chuẩn bị đi làm.

Cô đi ra cửa thang máy để xuống, đợi một lúc thì cửa thang máy chậm rãi mở ra. Trình Dịch An đang đứng ở giữa, mặc chiếc áo

khoác màu nâu nhạt mà Sở Thanh mua cho, trong tay còn cầm bữa sáng.

Sở Thanh bước nhỏ chạy vào thang máy nhào đến, “Sao anh tốt quá vậy nè!” Cô ôm cổ Trình Dịch An, sau đó ngẩng đầu lấy lòng cười cười, “Hôm qua mấy giờ anh về?”

“Mười giờ.”

“Sao hôm nay anh còn đến tiễn em? Không đi làm sao?”

Trình Dịch An kéo người nào đó dính chẳng khác gì con bạch tuộc trên người mình ra, giải thích: “Buổi chiều đi, giờ đưa em đến công ty.”

Hồn hên ăn xong một bát cháo trứng muối thịt nạc, Sở Thanh cắn miếng bánh tiêu, “Hôm qua em cầm chút đồ ở phòng cất đồ nhà anh về, anh thấy tờ giấy em để lại chưa?” Cái phòng cất đồ kia về căn bản chính là phòng bảo tàng, cái vật ly kỳ cổ quái gì cũng có cả.

“Ừm, có ích thì cứ lấy, để lại cũng chẳng đáng gì.”

Trình Dịch An lái xe đến dưới tầng công ty Sở Thanh, rồi hơi nghiêng đầu sang phía người bên cạnh. Chờ trong chốc lát, ai ngờ Sở Thanh không hề có ý muốn để ý đến anh, cúi đầu chỉnh lại trang dung của mình xong thì mở cửa, đóng cửa xuống xe, vô cùng lưu loát.

Lúc vòng qua đầu xe đi đến cổng công ty, Trình Dịch An mở cửa sổ xe ra.

Sở Thanh quay đầu nhìn anh một cái, sau đó đi đến bên cửa sổ xe cúi người, “Sao thế?” Vừa dứt lời thì mặt đã bị hôn một cái, còn vang lên một tiếng rõ to, mang theo cả mùi sữa đậu nành.

“Highlight của em! Còn má đỏ nữa!” Sở Thanh nhú nhú mày, “Cái miệng này của anh vừa hạ xuống là tổn khoảng mấy chục nghìn đấy.”

Trình Dịch An lau miệng, dường như có chút đồ sáng lấp lánh dính vào đầu môi anh.

“Được rồi, em đi đây.” Sở Thanh ra vẻ ghét bỏ chun mũi, sau đó lại hỏi, “Anh tan tầm rồi có muốn đến đón em không?”

“Muốn.” Trình Dịch An đáp rất nhanh, sau khi đưa mắt nhìn Sở Thanh đi vào rồi, anh mới khởi động xe đi về nhà.

Vào công ty, Sở Thanh theo thói quen đi vào phòng nước pha một cốc trà xanh, lấy bưng cốc về thì gặp phải Triệu Tư Phàm đang ra khỏi thang máy.

“Theo chị vào văn phòng.”

Sở Thanh thấy vẻ mặt của cô không đúng, bưng cái cốc đi theo. Vào cửa rồi, cô đặt cốc trà lên trên bàn công tác của Triệu Tư Phàm,

“Giám đốc Triệu, có chuyện gì sao?”

Triệu Tư Phàm mở điện thoại di động ra, cúi đầu phủi hai lần rồi đưa cho cô, “Em tự xem đi.”

Một tài khoản Weibo tên là “Tiểu Tiểu ở thành phố M”, nội dung là những khám phá ở các cửa hàng mỹ thực tại thành phố M.

Sở Thanh đưa điện thoại di động cho Triệu Tư Phàm, “Có vấn đề gì không?” Kiểu chủ blog mỹ thực thế này rất nhiều, những blog quê ngay thành phố M cũng có, theo góc nhìn của Sở Thanh thì chẳng có gì lạ.

“Tổ chúng ta, Liễu Tiêu Tiêu.” Triệu Tư Phàm kéo Weibo xuống, lướt đến đồ văn mấy ngày trước của cô ta, “Đây là kì đầu của năm mới đúng không? Chị nhớ là do em và Triệu Triết Thành phụ trách.”

Sở Thanh nhìn thoáng qua, là quán bar lần trước họ tổng hợp. Liễu Tiêu Tiêu đi thăm tổng sáu quán rượu, trong đó có đến bốn quán là trùng nhau.

“Còn có cái này, cô ta công bố trước chúng ta một tuần.” Triệu Tư Phàm lần lượt lướt xuống từng cái, “Đây là tổng hợp các món đồ ăn vặt, góc độ quay chụp giống y như đúc của Triệu Triết Thành.”

“Năm trước cô ta đưa đơn từ chức cho chị, tiền thưởng mấy năm liên tục cũng không cần. Chị nhớ nhà cô ta cũng không tính là giàu có, còn cho cô ta một nửa.” Bây giờ xem ra hai năm này đã nuôi ong tay áo rồi.

“Mỗi tuần cô ta đăng hai video, ba kỳ đồ văn. Xem tiến độ này của cô ta thì chắc ngày mai đăng cái ở huyện Dương.” Triệu Tư Phàm gõ bàn một cái nói, rồi hỏi Sở Thanh, “Em có suy nghĩ gì?”

Sở Thanh cúi đầu nhấp một ngụm trà xanh, “Chúng ta ra tay trước? Dù sao kia kỳ đó cũng đã làm xong, còn vụ quán bar thì chuyển ra sau.”

Triệu Tư Phàm gật đầu, “Nhất định phải đăng trước, chị đang nghĩ có nên sửa phần không.”

“Sửa phần?”

“Để Triệu Triết Thành theo quay vlog cho em, chắc là làm thực đơn gì đó, chị nhớ em biết làm cơm.”

Sở Thanh thiếu chút nữa phun ngụm trà ra ngoài, cô vội xin tha, “Giám đốc Triệu, chị bỏ qua cho em đi. . .” Lúc cô thực tập ở công ty, Triệu Tư Phàm đã đưa ra ý muốn cô quay video rồi. Khi đó công ty cũng đang tìm một cô gái quay video nấu cơm, cấp bách muốn tìm người bổ sung. Sở Thanh nói nát mồm mới đẩy việc này sang cho người khác, vạn lần không ngờ tới nó lại tìm đến cửa.

“Mặt mũi em được hơn cô ta nhiều, mặt Liễu Tiêu Tiêu lớn như cái giày, răng cửa cũng lớn. . .”

“Trước kia chị còn bảo ánh mắt cô ta đẹp. . .”

“Đó cũng là mặt xỏ giày.” Trong lúc vô tình Triệu Tư Phàm ấn mở video của Liễu Tiêu Tiêu, video truyền đến câu chào hỏi ngọt ngào của cô ta. Chị ấy cau mày tắt màn hình lại, đặt điện thoại lên trên bàn.

“Trước tiên em cứ thử lộ nửa mặt đã, quay một cái thực đơn rồi xem xem phản ứng thế nào.” Kiểu video này Triệu Tư Phàm vốn đã ấn định năm sau bắt đầu thử, mà chuyện Liễu Tiêu Tiêu này coi như đẩy chị ấy một cái.

Sở Thanh cúi đầu lướt xem bình luận Weibo của Liễu Tiêu Tiêu, đột nhiên thấy được một màn tương tác qua lại giữa cô ta và dân mạng, lập tức đưa điện thoại di động đến trước mặt Triệu Tư Phàm, “Chị Tư Phàm, chị xem. . .”

Dân mạng: *Tiểu Tiểu thật xinh đẹp mà, nhưng tôi thấy hình như hơi phong cách hơi giống “mỹ thực công lược” của thành phố M...*

Tiểu Tiểu ở thành phố M: *Trước kia tôi từng làm việc ở đó.*

Triệu Tư Phàm liếc mắt xem xong thì vỗ bàn một cái, “Ý là toàn bộ bản thảo trước kia là do cô ta viết cả. Em chịu được không? Chị biết em không chịu được. Lát nữa về viết kịch bản gốc đưa lên, tranh thủ cuối tuần là có thể đăng video rồi.”

Hành vi này của Liễu Tiêu Tiêu không tính là đạo văn, coi như có đâm thọc trên mạng cũng không có sức thuyết phục nào. Bây giờ biện pháp duy nhất chỉ có thể là nhanh hơn cô ta một bước và. . .

Mua thủy quân.

Sau buổi nghỉ trưa, Triệu Tư Phàm tìm người mua thủy quân rồi bắt đầu làm việc ngay. Dưới đồ văn của Liễu Tiêu Tiêu như có như không ám chỉ đã thấy ở đâu đó rồi, sau đó lại tìm mấy người tốt bụng chỉ đường.

Sở Thanh ngồi trước bàn làm việc đến trưa mà vẫn chưa nghĩ ra nên dạy món gì. Đồ ăn bình thường thì nhiều người quay quá rồi, mà lại rất khó tạo ra phong cách riêng cho mình, mà đồ ngọt gì đó cô lại không quá hiểu.

Nghĩ tới nghĩ lui, vừa muốn đơn giản lại vừa muốn dễ, vừa muốn ăn ngon lại vừa phải có phong cách của mình. . . Sở Thanh nghĩ đến dì nhỏ hay là cô nhỏ gì đó của Trình Dịch An. Chính là món mứt hoa quả ăn cực kỳ ngon bên thông gia. Mà thành phố M lại có một huyện chuyên môn trồng cây ăn quả, cũng phơi mứt, trước kia Sở Thanh từng đến làm phỏng vấn rồi. Bọn họ làm về mỹ thực của thành phố M, video đăng lên dĩ nhiên cũng phải có sự đặc sắc của thành phố M.

Cô đến văn phòng của Triệu Tư Phàm nói một cách đơn giản suy nghĩ của mình, “Em muốn đặt địa điểm quay ở nhà họ...” Sân nhà

truyền thống cùng với dây phoi quần áo treo đầy mứt, hình tượng nhất định sẽ rất đẹp.

Triệu Tư Phàm không có ý kiến gì, “Em về phối hợp với Tiểu Trình nhà em đi, chị đưa Triệu Triết Thanh và lão Vương sát vách thường hay quay cho em hết. Làm trước rồi xem hiệu quả ra sao.”

“Vậy em có thể xin không lộ mặt không?” Sở Thanh mở bím tóc ra khoa tay, “Tản hết tóc ra, cố gắng quay bên gò má.”

“Có thể, đến lúc đó em phối hợp với họ.”

Triệu Tư Phàm đánh giá mái tóc đen nhánh thẳng tắp của Sở Thanh, hết sức long trọng nói ra: “Đến lúc đó muốn nhuộm muốn uốn thì cứ việc đi, tìm thầy Tony tốt nhất ấy, công ty thanh toán.”

Hết chương 42.

Chương 43.

Chương 43.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

“Đến lúc đó muốn nhuộm hay muốn uốn thì cứ việc đi, tìm thầy Tony tốt nhất ấy, công ty thanh toán.”

Sở Thanh sờ tóc mình, dùng tay sửa sang lại hai lần rồi cầm lên buộc đuôi ngựa, “Đừng, em lười uốn lắm.” Ngồi im không nhúc nhích nguyên một buổi chiều ở tiệm cắt tóc, còn phải chịu đựng sự xử lí điên khùng của thầy Tony. Sở Thanh vừa vừa nghĩ đến là não lại đau.

“Vậy tối thiểu thì em cũng đi sửa lại chút đi, một sợi tóc chẻ bốn phương tám hướng rồi kia.”

Sở Thanh hơi ngượng ngừng sờ tóc, “Được, vậy lát nữa tan làm rồi em đi luôn.” Lần gần nhất cô đến tiệm cắt tóc cũng là vào đợt hè rồi, nghĩ lại thì đúng là lâu rồi chưa đi.

Triệu Tư Phàm mắt nhìn đồng hồ, giục cô: “Giờ đi luôn đi, giờ chắc tiệm cắt tóc trả hết ‘nợ’ rồi nên khá nhàn rồi đấy.” Chị ấy lựa lấy một tấm thẻ trong túi đưa cho Sở Thanh, “Cái tiệm đằng sau công ty ấy, qua đó đưa thẳng thẻ cho anh ta.”

“Không cần, em cứ tùy...”

“Thân là người đại diện cho hình tượng của công ty, em mà dám học Chanh Tử tìm đại bác gái nào đó trong tiểu khu cắt cho thì ngày mai đừng hòng chị cho em vào cửa công ty.”

Chanh Tử là người của tổ kiểm tra đánh giá video ở sát vách. Năm ngoái các tiệm cắt tóc đều vô cùng đông khách nên khó mà tìm được một chỗ để cắt. Thế là cô ấy để cho một dì ở dưới tầng nhà mình cắt cho với giờ năm đồng. Hiệu quả thì phải nó là... Vô cùng thảm, phần mái chẳng khác gì chó gặm, còn nơi đuôi tóc thì cái dài cái ngắn.

Sở Thanh nhét thẻ vào túi, cũng không khách khí với Triệu Tư Phàm nữa. Có thể tan tầm sớm thì còn gì bằng đâu, “Vậy giám đốc Triệu, em đi trước nhé.”

Ra khỏi công ty rồi, Sở Thanh đi thẳng đến tiệm cắt tóc. Vừa lấy tấm thẻ kia ra là thầy Tony cười đến mức phải nói là nở gan nở ruột.

Toàn bộ quá trình phục vụ vô cùng dịu dàng, sửa mỗi cái đuôi tóc

thôi mà lè mề tận bốn mươi phút, làm Sở Thanh ngồi tê cả mông. Sau khi sửa xong rồi, quả là khác so với lúc mới đến. Bây giờ cách lúc Trình Dịch An tan làm chỉ còn một lúc nữa thôi, Sở Thanh gọi xe đến bệnh viện. Buổi chiều Trình Dịch An còn phải đến phòng khám bệnh, xem ra lúc này vẫn chưa xong nên cô vào văn phòng ngồi chờ.

Trong văn phòng chỉ có một mình Lương Dao. Cô ấy vừa thấy Sở Thanh thì thoải mái lên tiếng chào, sau đó bảo cô bên phía phòng khám bệnh chắc sắp kết thúc rồi, rồi nói cô cứ ngồi chờ.

Vừa an tọa được mấy phút thì Trình Dịch An đẩy cửa đi vào. Gần như là đồng thời, lúc anh đẩy cửa vào thì Lương Dao cũng đứng dậy cởi áo blouse tan làm luôn.

Đóng cửa lại rồi, trong văn phòng chỉ còn hai người họ. Sở Thanh chạy đến trước mặt Trình Dịch An, nhảy nhẹ một cái về phía người anh, “Nhớ anh nhớ anh nhớ anh...”

Trình Dịch An vỗ vỗ lưng Sở Thanh “Quần áo không sạch sẽ đâu.”

“Hả? Anh đi vệ sinh không cầm theo giấy mà dùng nó để lau hả?”

“Không...” Trình Dịch An hơi cầm nín.

“Thế sao lại không được.” Sở Thanh vô cùng thất vọng. Mặc dù nói vậy nhưng cô cũng chỉ ôm Trình Dịch An một lúc rồi lại đành hoàng buông ra, “Bây giờ có thể đi được chưa?”

“Đi thôi.” Trình Dịch An cởi áo blouse ra treo lên, sau đó mặc áo khoác của mình vào, “Sao em lại đến đây thế?”

“Em nhớ anh đó!” Sở Thanh nghiêng đầu, mở miệng ra là nói dối,

“Em còn chưa hết việc, vừa hợp xong cái là phải mông đứng dậy tông cửa xông ra, rồi gọi xe đến đây đó.”

“Lãnh đạo không đuổi theo em à?” Trình Dịch An nắm tay cô ra cửa. Sở Thanh không hiểu: “Sao lại đuổi theo em, không phải nên đuổi việc em sao?”

Trình Dịch An nắm tay cầm cửa vặn hai lần, cười nói: “Tông cửa xông ra.”

“Anh đừng như vậy...” Sở Thanh rút cổ một cái, “Anh đột nhiên cởi mở vậy làm em không quen đấy.”

Trình Dịch An bắt đắc dĩ cười cười, đưa tay gõ một cái lên trán Sở Thanh. Hồi trước thì lúc nào[2] cũng chê anh ít nói, bây giờ khó khăn lắm anh mới quen với việc người ta nói gì cũng đáp được hai câu, thì lại chê anh dài dòng.

[2] Gốc 三天两头: (Ba ngày hai đầu) ý muốn nói là gần như mỗi ngày, hình dung sự thường xuyên.

Vừa lên xe, Sở Thanh lập tức nghiêng người sang, mắt mở thật to, “Đợi lát nữa lái xe, em sẽ thương lượng với anh một vấn đề nhé.”

Cô nháy nháy mắt với Trình Dịch An, tay còn nắm chặt tay anh không buông.

Trình Dịch An đưa khuỷu tay chống lên cửa xe, “Được rồi, đừng nháy, anh choáng rồi.”

“Choáng là được.” Sở Thanh háng giọng một cái, chuẩn bị nói chuyện chính.

“Em muốn cô nhỏ dạy cách làm mút cho em, sau đó... Còn muốn mượn sơn nhà anh quay video nữa.” Sở Thanh lời ít mà ý nhiều.

“Đó là dì nhỏ...” Vốn khi giới thiệu họ hàng thân thích, Trình Dịch An đã cố ý tăng thêm khoản đồ ăn cho cô để nhớ chút rồi. Nào ngờ cuối cùng Sở Thanh lại chỉ nhớ đến đồ ăn, còn người thì không nhớ.

Sở Thanh nhú mày, “Dì nhỏ?”

Cô tỉ mỉ sửa lại một lần quan hệ giữa người với người, bừng tỉnh hiểu ra: “A! Em nhớ ra rồi, dì nhỏ chính là em gái của dì!” Sở Thanh ngẩng cao đầu, dáng vẻ cầu được khich lệ. Từ nhỏ cô đã khó phân biệt được quan hệ họ hàng rồi, mà từ khi ba mẹ qua đời lại càng không liên hệ với họ hàng nữa, cho nên hơi chậm chạp với mấy danh xưng này.

“Cho nên có thể không? Dì nhỏ có bận lắm không? Không biết có gây phiền phức quá không? Em học nhanh lắm đó, nếu nhà anh không tiện cũng được, em đến phòng chụp ảnh quay là ổn.”

Trình Dịch An khó xử sờ cằm, “Có thể thì có thể, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Đến khuya chúng ta về nhà cẩn thận nghiên cứu, thảo luận chi tiết hơn chút nhé.” Trình Dịch An nói đến mức vô cùng đứng đắn, “Có lẽ một ngày còn chưa đủ đâu, em về nhà dọn chút đồ rồi chuyển tới ở vài ngày đi.”

Sở Thanh bị cái dáng vẻ tỏ ra đạo mạo này của anh chọc cười,

“Nước cờ này của anh đi rất tốt đấy.”

Trình Dịch An khẽ cong khóe miệng, dường như chắc chắn cô sẽ từ chối. Anh vốn đã muốn lừa Sở Thanh về nhà rồi, bây giờ có cái cớ thế này thì lại càng không thể bỏ qua. Hôm qua một thân một mình nằm trên giường, lật qua lật lại nửa đêm mãi không ngủ nổi, luôn cảm thấy nơi khuỷu tay thật trống vắng, sau đó đi tìm một cái gối để ôm mới yên giấc nổi.

“Không đến nhà anh được, em còn muốn ngâm bồn tắm cơ.” Nhà Trình Dịch An không có bồn tắm, không có nến thơm hoa cỏ, không có chiếc giường nhỏ màu hồng.

“Vậy anh về nhà em.” Anh dễ dàng chiều theo ý cô. Dù sao thì chỉ cần ở chung với Sở Thanh thì ngủ vòm cầu cũng quyết không hai

lời.

“Ngày mai anh đi tìm người lắp bồn tắm, lần trước nhớ em cũng bảo lắp máy rửa bát nữa.”

“Không cần đâu, chỗ em có mà, cần gì phải mua thêm.”

Trình Dịch An kiên trì nói: “Sau này cũng không thể đang ngâm bồn tắm còn phải chạy về nhà em cầm đồ sang.” Nhà Sở Thanh nhỏ, sau này cưới nhau có con rồi thì nhất định không thể ở được

“Đến lúc đó đổi phòng ngủ chính thành phòng tắm, cực đủ chỗ.”

Sở Thanh nghĩ nghĩ thì thấy cũng có đạo lý, thế là không từ chối nữa. Cô nghiêng đầu nghĩ, đột nhiên nói ra: “Vậy em có thể mua một cái bồn tắm mát xa được không?”

“Không thể.” Trình Dịch An từ chối rất quả quyết, “Anh còn biết mát xa hơn bồn tắm.”

“Vậy đêm nay em có thể có một set chăm sóc sức khỏe sao!” Sở Thanh kích động nói.

“Có thể, lúc đi tắm cứ gọi anh.”

“Cút...”

Hết chương 43.

Chương 44.

Chương 44.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Sở Thanh vốn định về nhà trước để nấu cơm, còn Trình Dịch An về nhà thu dọn đồ đạc. Nào ngờ cái tên trẻ con hai mươi mấy tuổi đầu này còn nhất quyết không chịu, lái xe thẳng về đến cửa lớn nhà anh, vì sợ Sở Thanh về nhà rồi không sẽ không mở cửa cho vào nữa.

Trước đây nghe người ta bảo đàn ông rất không chú trọng đến vấn đề đồ đạc hành lí, chỉ cần tất, đồ lót và quần áo để thay, cộng thêm một chiếc dao cạo râu là hết. Nhưng từ lúc mới vào cửa Trình Dịch An thấy gì là muốn ôm đi hết, nào là lá trà chén trà rồi bình trà nhỏ, sách vở báo chí rồi tập san... Chỉ ngần ngừ mấy phút đồng hồ đã chất đầy vali rồi.

“Bác sĩ Trình, ngài đây là đang đi công tác hay là đi chuyển chỗ vậy. . .” Nhiều ngang ngựa với đồng hành lí mỗi khi Sở Thanh cần đi ra ngoài.

Trình Dịch An lại đứng im tại chỗ, tự hỏi còn có đồ gì quên chưa mang không. Anh đột nhiên quay đầu đi tìm một cái túi nhựa, rồi đi một chuyến lên phòng tắm trên tầng. Dầu gội đầu, xà phòng, sữa rửa mặt, ngay cả toner[1] cũng cầm theo, bình thường cũng có thấy anh bồi được mấy lần đầu.

[1] (cái này ai chăm skincare thì chắc sẽ biết, chứ như tui thì tui không biết nên chú thích nè =)))) Nước cân bằng da hay còn gọi là toner, là mỹ phẩm dưỡng da dạng lỏng. Nước cân bằng da có chức năng tẩy sạch bụi bẩn tại vùng da mà sữa rửa mặt không rửa sạch hết, loại bỏ bã nhờn, giúp da dễ hấp thu dưỡng chất từ kem dưỡng da tốt hơn đồng thời ngăn ngừa mụn, se khít lỗ chân lông, hạn chế nguy cơ da bị hủy hoại do môi trường, cân bằng độ pH cho da. Hiện nay, trên thị trường xuất hiện nhiều loại Nước cân bằng da với thành phần khác nhau, sử dụng khác nhau cho từng loại da.

“Chỗ em có, đừng mang theo làm gì.”

Trình Dịch An lắc đầu từ chối, nhét vào vali rồi đóng lại. Đồ của Sở Thanh cái nào cũng thơm kinh khủng khiếp, một tên đàn ông to đầu lớn xác như anh sao có thể dùng?

Vắt vả mãi mới kéo được vali lên tầng, Sở Thanh vừa vào cửa là vào bếp nấu cơm luôn.

Nhưng vừa nấu được nồi cơm là Trình Dịch An không cho cô động vào nữa, bảo muốn cho Sở Thanh ném thử tay nghề của anh.

Sở Thanh mang một bụng nghi ngờ với chuyện này, tựa vào bàn bếp nhìn. Cái khác thì không nói, nhưng trình độ dùng dao của Trình Dịch An phải nói là rất tốt, cắt đồ gì cũng vô cùng cẩn thận; đặc biệt là “thủ pháp” cắt khoai tây siêu cấp chuyên nghiệp.

Lúc hai mẩu một nhát được đưa lên bàn, nước miếng của Sở Thanh chảy đầy đất đến nơi. Trình Dịch An rửa rau cẩn thận lại vừa phải, quan trọng nhất là khi anh chiên chảo dầu, mặt không đổi tim không đập.

Sở Thanh ném thử một miếng khoai tây nấu với xương sườn, lập tức liên mồm khen ngợi. Cười tít cả mắt mà thương lượng với Trình Dịch An: “Sau này anh nấu cơm đi nhé.”

“Vây em rửa bát.”

“Ờm. . .” Sở Thanh gãi đầu một cái, “Máy rửa bát anh mua lúc nào đến?” Cô hơi ngượng ngùng chớp chớp mắt, cô chưa từng nghĩ đến việc rửa bát bao giờ.

“Vây anh vừa nấu cơm vừa rửa chén, còn em làm gì đây?”

Sở Thanh tay chống nạnh, chỉ ra cửa, “Không vui thì đi đi, em cũng chả thêm ép anh. . .”

“Tình nguyện tình nguyện.” Trình Dịch An giơ hai tay lên, làm động tác đầu hàng.

Sau bữa ăn, Sở Thanh lấy đồ chuẩn bị vào ngâm bồn tắm, Trình Dịch An ngâm bình trà, bật TV lên xem tin tức.

“Em vào đây.” Sở Thanh cầm trong tay đôi giất quần áo.

Trình Dịch An không ngẩng đầu, “Có chuyện gì thì cứ gọi anh nhé.”

Vừa dứt lời anh đã nghe thấy “cách” một tiếng, Sở Thanh đã khóa cửa nhà vệ sinh lại rồi. Trình Dịch An khẽ cười thầm, cô gái này đúng là xem lời đùa của anh thành thật.

Trong suốt lúc tắm rửa Sở Thanh vẫn hơi lo lắng đề phòng, sợ rằng Trình Dịch An sẽ đập cửa vào mặt. . . Mà sự thật chứng minh là cô đã suy nghĩ nhiều rồi, từ lúc cô vào nhà tắm Trình Dịch An vẫn luôn ngồi trước sofa xem tin tức đến mê mẩn, ngay cả khi cô tắm xong ra ngoài rồi mà anh vẫn không hề biết. Thấy mị lực của mình còn không bằng một bản tin thời sự, Sở Thanh cảm thấy bản thân mình thật thất bại.

Cuối cùng vào lúc bản tin thời sự kết thúc rồi, Trình Dịch An đứng dậy đi đến tủ lạnh lấy hoa quả ra, rồi vào bếp bắt đầu bận rộn. Lê được gọt sạch vỏ và cắt thành từng miếng nhỏ, anh đào được cắt

cuồng rồi rửa sạch, ngay cả măng cụt cũng được lột vỏ rồi mới đưa lên.

Sở Thanh nhìn thoáng qua đĩa trái cây đầy ắp kia, ném một quả anh đào vào miệng, “Anh học nội trợ ở đại học đấy à?” Giặt quần áo hay nấu cơm hay cắt đĩa hoa quả, cái gì anh cũng tinh thông.

Trình Dịch An sớm đã quen thành thói với cái miệng không đứng đắn này của cô, quay đầu vào phòng tắm tắm vòi sen.

Không đầy một lát sau, Sở Thanh nghe thấy tiếng Trình Dịch An đang trong phòng tắm gọi cô. Cô đi đến cửa, hỏi: “Sao thế?”

“Quên không cầm theo quần áo để thay rồi.”

“Thế anh chờ tí.” Sở Thanh mở vali của Trình Dịch An, lấy đồ lót và áo ngủ ra. Cô đến bên cửa phòng tắm, gõ cửa một cái, “Em để trước cửa cho anh, lát nữa anh tự ra mà lấy.”

Vừa dứt lời, cửa đã được mở lộ một khe nhỏ.

Sở Thanh thấy thế thì cầm quần áo nhét qua khe cửa. Chỉ một giây sau, tay của cô bị Trình Dịch An túm lấy. Cô thảm nghĩ trong lòng không hay rồi, còn chưa giỡn đùa thì cả người đã bị Trình Dịch An lôi vào.

Đợi đến khi mặt đối mặt ngồi trong bồn tắm với Trình Dịch An, Sở Thanh mới tỉnh ngộ. Sau này không chỉ lúc mình tắm mới phải khóa cửa lại, mà ngay cả lúc Trình Dịch An tắm cũng phải khóa lại nhốt anh ở trong đó.

Sau khi Trình Dịch An ôm cô ra khỏi nhà tắm rồi, cuối cùng Sở Thanh mới ngộ ra vì sao anh lại phải lấy chiếc vali tận 24 tầng ra đựng đồ. Bên trong chiếc túi cạnh vali, không chỉ có mấy món lần trước Tưởng Duệ tặng, anh còn cầm thêm cả mấy cái hộp cát giữ trong tủ đến luôn. Nhìn dáng vẻ này, cứ như kiểu anh chuẩn bị ở nhà cô đến sang năm luôn vậy.

Sáng ngày hôm sau vừa mở mắt ra, Sở Thanh đã ngửi thấy mùi trứng ốp lếp. Cẩn thận hít hà một hơi, còn có mùi sữa đậu nành và mùi mỡ heo nữa. Lúc cô rửa mặt xong vào bếp thì bữa sáng đã được đặt lên bàn, sữa đậu nành, trứng gà, bát mì hoành thánh nhỏ, vô cùng mê người.

“Vậy buổi chiều em đến chỗ dì nhỏ học làm mứt, sau đó đến nhà anh dọn một chút.” Hôm qua Trình Dịch An đã liên hệ xong xuôi với dì nhỏ rồi, dĩ nhiên bảo Sở Thanh xế chiều hôm nay đến nhà học.

“Không cần, dùng sân nhà của Trình Dịch Sinh ấy, bên đó rộng rãi hơn.”

“Liệu có không tiện lắm không?” Hiện giờ cô vẫn chưa đoán được quay video này mất bao lâu, sợ đến lúc đó lại ảnh hưởng đến việc Trình Dịch Sinh họ nghỉ ngơi.

“Không sao.” Trình Dịch An cười nói, “Năm được thóp của anh ấy rồi thì anh ấy không dám ý kiến đâu.”

Sáng sớm, sau khi Sở Thanh đi tìm Triệu Tư Phàm để phê đơn xin ra ngoài rồi, buổi chiều cô đến thẳng nhà dì nhỏ của Trình Dịch An. Hoàng Kỳ đứng ở đầu ngõ chờ, sau khi gặp được Sở Thanh rồi, bà thấy ai cũng giới thiệu đây là vợ tương lai của Trình Dịch An. Thẳng đến khi thấy Sở Thanh xấu hổ mà đỏ mặt, bà mới đưa người vào nhà.

Trong sân đã chuẩn bị xong xoài, ô mai và anh đào. Hoàng Kỳ dẫn Sở Thanh vào nhà tay, “Với mấy thứ còn lại thì có thể làm mứt hoa quả hoặc rượu trái cây đấy.”

Sở Thanh xắn ống tay áo lên, ra hiệu mình chuẩn bị xong.

Bước đầu tiên là rửa hoa quả, sau đó gọt vỏ xoài gọt cắt miếng ra.

Ô mai thì bỏ cuống, anh đào thì lấy hạt đem đi phơi nắng, giống như cách bà cụ bán cá phơi cá khô ở huyện Dương vậy. Trình tự hết sức đơn giản, màu đỏ đỏ vàng vàng treo đầy trong sân nhìn cũng rất đẹp.

Trái cây được phơi khô rồi thì sẽ được nấu thành mứt hoa quả, còn quả cắt miếng nhỏ thì ngâm chung với đường phèn để ướp gia vị chừng nửa tiếng. Ướp hoa quả xong rồi thì bỏ vào nồi đất đun sôi, bật lửa thật to; rồi lúc sau thì để lửa nhỏ cho nó đặc sệt lại. Sau khi bít kín mứt hoa quả trong lọ thì dùng nước đun sôi, sau đó lau khô đi rồi móc ngược lọ mứt hoa quả lên để phơi lạnh.

Một buổi chiều rất nhanh đã qua đi, ngoài việc học được một thân bản sự của mình ra thì Sở Thanh còn thu hoạch được ba lọ mứt hoa quả và chút trái cây sấy khô.

Sở Thanh chào tạm biệt Hoàng Kỳ rồi đi đến sân nhà Trình Dịch Sinh, nhìn qua thì không thấy một chiếc lá rụng nào, rõ ràng là có người đến quét sạch sẽ. Chào hỏi với Trình Dịch Sinh rồi xác định thời gian xong xuôi, cô ôm đồ về nhà.

Hôm nay Trình Dịch An trực ca đêm, trong nhà chỉ có một mình cô ngồi ăn cơm. Sở Thanh đặt miếng bánh mì vào lò nướng nướng giòn, sau đó trét mứt hoa quả lên, thế là xong bữa tối.

Ăn cơm xong, cô ngâm chân rồi lên giường đi ngủ. Cô ngủ một giấc đến rạng sáng hôm sau, thấy Trình Dịch An đã trở về. Cô đặc biệt chạy đi gội đầu, đổi sang một thân váy dài trắng tinh tươm. Dù sao cũng là lần đầu tiên được đứng trước ống kính, vẫn phải xinh đẹp một chút.

Trước khi đi thì Sở Thanh rón rén bước đến bên giường, cúi đầu xuống hôn một cái lên mặt Trình Dịch An. Cái giá của việc trực ca đêm là râu mọc hết cả ra, đâm cả vào da cô.

Không biết Trình Dịch An tỉnh từ lúc nào, dùng một tay kéo Sở Thanh vào trong ngực, “Xin nghỉ đi. . .”

Sở Thanh đánh anh một cái, “Vớ vẩn, buông ra coi nào, em trể mắt.”

“Ừm. . .” Trình Dịch An dùng cằm cọ cọ cổ Sở Thanh, sau đó hôn một cái thật mạnh lên cổ cô. Bởi vì nhớ đến lần trước Sở Thanh đã trách nên anh không dám hôn lên mặt.

“Trình Dịch An, anh khốn kiếp!” Sở Thanh che lấy cổ, lại tức giận.

Trình Dịch An lập tức tỉnh cả ngủ, mở to mắt không biết mình lại sai ở chỗ nào.

“Phấn cổ, phấn nền! Một nụ hôn đáng giá mười đồng tiền!”

Trình Dịch An nghe xong thì đúng là hơi đau đầu, hôn mặt không được, hôn cổ cũng không được. . . Hôm trước lúc hôn cô, Sở Thanh còn nói cô thoa sữa dưỡng thể lên người này, rồi bôi cả kem dưỡng da tay nữa. Anh cũng không rảnh quan tâm đến sữa hay kem gì gì đó, thế là hôn một cái miệng dính đầy kem dưỡng.

Thấy dáng vẻ oan ức nằm trong ổ chăn của Trình Dịch An, Sở Thanh bắt đắc dĩ khom người xuống, “Nhắm mắt.” Trình Dịch An ngoan ngoãn nhắm mắt lại, Sở Thanh nắm lấy cằm anh hung hăng hôn hai cái

“Hài lòng chưa? Em đi đây.” Sở Thanh quay đầu ra khỏi phòng.

Trình Dịch An mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, đột nhiên lại giật mình cái. Anh đưa tay sờ lên nơi Sở Thanh mới hôn qua. . . Quả nhiên cọ cọ đầy son môi lên mặt anh.

Một đoàn người Sở Thanh đứng trước cổng công ty tập hợp, dưới cuộc điện thoại hướng dẫn của Sở Thanh, họ thành công đến nhà của nhà họ Trình. Hôm nay Trình Dịch Sinh phải đến y quán để khám bệnh cho người, Lê Tùng cũng không ở nên trong nhà này vắng vẻ cực kì.

Lão Vương và Triệu Triết Thành cùng nhau đi, hai người họ rất mau đã tìm được một góc độ đẹp, lắp xong đồng máy móc.

Sở Thanh lấy chiếc bàn gỗ dài hôm qua nhờ bác sĩ Trình tìm cho, bày ra mấy góc độ mà lão Vương vẫn chưa thỏa mãn. Cuối cùng anh ta đích thân ra tay, ước chừng di chuyển trong sân tầm mười phút, anh ta mới định ra được nơi để bày cái bàn.

“Chị Thanh, mua hoa quả được rồi ạ!” Vương Kiều thở hồng hộc chạy vào cửa. Cô ấy là trợ lí mà Triệu Tư Phàm đưa cho Sở Thanh, năm nay học năm ba đại học, vừa đến công ty thực tập được hai tháng, là một người rất chịu khó lại lanh lợi.

“Anh Vương, có thể bắt đầu chưa?” Sở Thanh kéo ống tay áo lên, cởi đồ trang sức trên tay.

“Vòng tay cứ giữ lại đi, trông đẹp lắm.” Lão Vương ngồi xồm đằng sau ống kính, nhìn một lúc, “Cô muốn đánh chút phấn nền lên tay không?”

Sở Thanh sững sờ, đây là lần đầu tiên cô nghe đến việc này. Cô cúi đầu nhìn bàn tay trắng lộ ra đường máu đỏ, dường như đúng là không được đẹp lắm.

Vương Kiều đang đứng ở bên tổ video nhìn nhìn, nghe lão Vương nói xong thì vội vàng móc phấn trang điểm trong túi ra, “Chị Thanh, cho chị này.”

Sở Thanh lách người một chút đi đến, cô đánh đều hai tay, nhìn lại thì quả nhiên là trông trắng nõn non mịn hơn nhiều.

“Được, vậy chúng ta bắt đầu.”

Sở Thanh cầm một giỏ hoa quả nhỏ đến bên vòi nước rửa sạch. Lần đầu tiên đứng trước ống kính nên động tác không khỏi hơi cứng ngắc. Hôm nay cô chải tóc xẻ ra hai bên, vừa vặn dùng nửa phần tóc che mặt lại.

Gọt vỏ, cắt miếng, bỏ cuống, động tác của Sở Thanh rất có trật tự. Tất cả dụng cụ nhà bếp dùng trong video đều là mượn trong phòng bếp nhà họ Trình. Cô cầm dao tay cầm bằng gỗ gọt vỏ, quả ngân hạnh tròn tròn nằm đầy trên thớt gỗ, trên chiếc thớt gỗ đầy những vết chặt xuống, mang đầy vẻ cổ xưa.

Bọn họ vốn muốn làm một thứ hương vị của thành phố M xưa, thủ công tự nhiên, đồ cũng từ thiên nhiên.

Sau khi cắt xong hoa quả rồi, lão Vương đột nhiên ra hiệu Sở Thanh dừng một chút, “Nghỉ một lát đi, lát nữa lại tiếp tục.” Trước đây khi anh ta quay video, đa số các chủ blog đều vừa quay vừa trò chuyện trên trời dưới đất, nói nhiều đến mức không biết cắt video ra sao. Còn Sở Thanh thì trong suốt quá trình làm không nói một câu, hiệu suất công việc rất cao.

Đến lúc làm xong tất cả hoa quả rồi, lão Vương tắt máy quay, “Trước tiên vào trong quay mút hoa quả, chờ trời tối một chút hẵng trở ra.” Anh ta muốn đợi đến lúc hoàng hôn buông xuống rồi mới quay cảnh treo quả khô, nơi này tầm nhìn rộng rãi, quay vào lúc mặt trời dần buông, trời nhá nhem tối nhất định sẽ vô cùng đẹp.

Hết chương 44.

Chương 45.

Chương 45.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Sau khi quay riêng mút hoa quả xong, lão Vương vội vàng gọi Sở Thanh ra ngoài. Ráng chiều thoáng qua là biến mất, để bắt được khung thời gian đẹp nhất không phải chuyện dễ dàng.

Sở Thanh vừa ra phòng khỏi phòng bếp đã nhìn thấy Trình Dịch An đang đứng trong sân. Cô cười cười với Trình Dịch An, vừa định lại gần anh thì bị Vương Kiều nắm chặt lấy tay áo.

“Tiểu Sở, nhanh.” Lão Vương cũng vẫy tay gọi Sở Thanh, “Bạn trai thì đợi về nhà lại nhìn, nhanh nào.”

Sở Thanh ngượng ngùng gãi đầu một cái, “Đến đây ạ.” Cũng chỉ còn một cảnh làm xong quả khô, quay rất nhanh.

Sau khi Sở Thanh kết thúc công việc rồi, Triệu Triết Thành khiêng máy ảnh đi khắp sân. Vốn anh ta chụp trang bìa thế nào cũng không thấy thỏa mãn, ban nãy thì gấp đến mức nổi lửa, còn bây giờ khi nhìn thấy ráng màu ngũ sắc trên nền trời rồi, tiếng máy ảnh chụp liên hồi không khác gì tiếng súng máy.

Lúc Trình Dịch Sinh về thì đám Sở Thanh đã bắt đầu thu dọn trang thiết bị. Anh ta đi đến bên người Trình Dịch An vỗ vỗ vai anh, “Em dâu còn để lại cho anh nhiều đồ ngon thế cơ à?”

Lời còn chưa nói hết thì Sở Thanh và Vương Kiều đã bắt đầu thu dọn mút hoa quả. Trình Dịch Sinh tự an ủi mình còn có quả khô ăn mà, mút hoa quả bỏ quá nhiều đường, không cần cũng được.

Vừa quay đầu là nhìn thấy Trình Dịch Sinh đã về từ lúc nào, Sở Thanh chạy lại, “Anh cả, thương lượng với anh một vấn đề.”

Trình Dịch Sinh nghe xong, không hiểu sao có cảm giác quả khô cũng bay xa khỏi tầm với của mình.

“Em có thể phơi quả khô ở chỗ anh không ạ? Đợi sau này để fan hâm mộ bốc thăm nhận thưởng ạ.”

Trình Dịch Sinh ngậm đắng nuốt cay đồng ý, Trình Dịch An nói, “Chỗ này của anh ấy có mèo quạu đấy, sợ sảy tí thôi là mèo tha đi liền.”

Sở Thanh nghe xong thì tin thật, vội vã cuống cuống gọi Vương Kiều lại dọn giúp, “Vây tốt nhất vẫn nên phơi ở nhà Trình Dịch An vậy ạ, cũng tiện cho em để ý.”

“Cũng được.” Trình Dịch Sinh cắn nát cả răng, tức giận đến mức hận không thể ném thẳng Trình Dịch An vào lò thuốc.

Đội người trong sân đi hết rồi, Trình Dịch Sinh yên lặng ngồi trong sân chờ Lê Tùng về nhà. Lúc anh ta đang cầm nước đi tưới hoa thì bỗng thấy trên cây còn treo một chuỗi quả khô. Trình Dịch Sinh cố gắng không ngừng lấy chuỗi quả “may mắn còn sống sót” này xuống, vô cùng vui vẻ mà treo nó lên gốc cây gần cửa sổ chỗ mình. Hai ngày sau, video tập thứ nhất chính thức được đăng tải. Mặc dù tám giờ mới cần làm mới trang, nhưng từ lúc bảy giờ năm mươi lăm Sở Thanh đã bắt đầu làm mới Weibo của mình rồi.

Xem video đã được cắt sửa lần đầu tiên, Sở Thanh cảm thấy có lẽ là lão Vương điều chỉnh lọc kính quá tốt, đến mức cô thấy nốt ruồi trên cổ tay mình cũng trở nên đẹp đẽ hơn nhiều.

Mười phút sau, nhóm fan hâm mộ xem hết video đầu tiên bắt đầu bình luận.

Tôi cảm thấy chị gái này trông rất xinh đẹp đó nhé! Cầu Weibo cá nhân, cầu lộ mặt! Còn có, quả khô và mút hoa quả có tặng không? Đây là ở thành phố M sao? Sân nhà này trông đẹp ghê. Đây là bắt đầu bắt chước Tiểu Tiểu đấy à? Sao tự nhiên lại làm video thế?

Vừa làm mới trang một cái, Sở Thanh đã thấy đám biệt hiệu của Triệu Tư Phàm bắt đầu để lại lời bình. Người đầu tiên hỏi là có phải họ sao chép bên Liễu Tiêu Tiêu hay không, “Dự định làm video từ lâu rồi, người trước ống kính là chị gái nhỏ xưa nay làm bản thảo trong tổ.”

Từ lúc tám giờ bắt đầu đăng tải, Sở Thanh vẫn luôn ngồi xồm chờ xem ở khu bình luận, sợ rằng sẽ trông thấy một bình luận không tốt nào đó. Trình Dịch An thật sự không nhìn nổi nữa rồi, anh cướp lấy chiếc điện thoại luôn.

“Nghỉ một lát đi.” Lòng Sở Thanh mỏng manh như pha lê đến nhường nào anh quá rõ, nếu cô mà nhìn thấy bình luận tiêu cực nào, hoặc là một bình luận lập lờ nước đôi không rõ ý kiến thôi cô cũng có thể khó chịu hai ngày trời.

“Anh thấy em quay thế nào?” Sở Thanh túm tay Trình Dịch An, “Phải nói thật đó!”

“Rất tốt.”

“Tốt như thế nào?”

“Quần áo đẹp, tay trắng, nhạc nền êm tai. . .” Trình Dịch An đếm từng ưu điểm trên đầu ngón tay, nói xong ngẩng đầu lên thì nhìn thấy vẻ mặt sắp phát khóc đến nơi của Sở Thanh, lập tức trong vòng một giây quay về vẻ đứng đắn, “Thật sự rất tốt, qua thị giác trông rất đẹp.”

Sở Thanh nghiêng đầu nghĩ, qua thị giác trông rất đẹp à. . .

“Vậy là chẳng có nội hàm còn gì nữa!”

Trình Dịch An giật mình, vịn trán suy nghĩ lí do thoái thác, “Em có thấy làm hơi đơn giản rồi không?”

Sở Thanh nhíu mày, “Gọt vỏ cắt miếng hong khô. . . Hình như cũng có chút.”

Thấy cô cúi đầu lâm vào trầm tư, gương mặt đột nhiên tiêu ngủi xuống, Trình Dịch An thật sự siêu hồi hận. . .

“Anh chỉ là chọn xương trong trứng gà thôi, cụ thể thì vẫn phải hỏi ý kiến của đồng nghiệp em.”

Sở Thanh gật gù đầu, đưa tay về phía anh, “Điện thoại cho em, em xem trong nhóm.”

Cô lướt lướt xem vào đoạn nói chuyện phiếm, đa số phản ứng của mọi người đều rất tốt. Nhưng suy cho cùng, là thật tâm hay cố kỵ Triệu Tư Phàm nên mới nói tốt, cô cũng không biết nữa.

Một tuần sẽ có hai tập video, một ngày trước đêm vừa phát sóng xong, ngày tiếp theo Sở Thanh đã bắt đầu tiếp tục quay rồi. Chỉ trong chốc lát trong tổ đã bác bỏ đề nghị làm rau muối của cô, nói phong cách là hướng đến tâm của người thiếu nữ, bảo rau muối phiền phức mà lúc quay ra thì hình tượng cũng chẳng tốt gì cho cam.

Lần quay chụp này là ở trong phòng chụp ảnh, dàn cảnh rất đơn giản, chỉ là một căn phòng với chiếc bàn bếp kiểu mẫu nhỏ nhọ ngay chính giữa. Mặt bàn bằng đá cẩm thạch, bếp lò cassette[1], còn có bộ đồ nấu ăn đáng yêu và chút món đồ chơi nhỏ kì kì lạ lạ.

[1]

Lúc này dính đến nấu nướng khói dầu, nên không còn đơn giản như lần trước nữa. Sở Thanh dựa theo thực đơn đồng nghiệp cho, làm nóng chảo, đổ dầu, rồi đổ đồ ăn vào trong nồi. . .

Sau một hồi bận bịu sống còn, lão Vương gật đầu tỏ vẻ có thể kết thúc được rồi. Sở Thanh dùng tay vân về miếng thịt nhỏ bỏ vào miệng, nhai hai miếng. Dù không khó ăn nhưng cũng chẳng thể tính là ngon.

Ngay sau đó có người bắt đầu thu dọn đạo cụ, đổi nguyên liệu nấu ăn. Quá trình vẫn như trước, mười lăm phút sau là đã kết thúc, Sở Thanh lại ném thử một miếng, còn khó ăn hơn so với ban nãy.

Trong lòng cô lập tức dâng lên chút cảm giác khác thường, nhưng những người còn lại thì đã hoàn toàn nhìn mãi thành quen. Cũng có phải đầu bếp đầu, nên sao có thể lần nào cũng làm ngon được.

Sở Thanh đã được tan làm rồi nhưng cô không đi luôn, cô ngồi bên cạnh lão Vương nhìn anh ta cắt video. Vô cùng hình thức hóa món ăn, gần như không khác gì hình thức của các chủ blog mỹ thực trên Weibo cả.

“Thế này sẽ có người xem ư?” Sở Thanh hơi lo lắng.

“Có, cô cứ yên tâm. Đợi thêm khoảng thời gian nữa sẽ có công ty tìm đến nhờ quảng cáo, nào nồi rồi gia vị gì đó đấy.”

Sở Thanh cau mày, đứng dậy chào tạm biệt lão Vương để về nhà. Trên đường về, cô tựa lên cửa sổ xe suy nghĩ thật lâu. Quay video cũng không phải là điều mà cô muốn làm, vốn sau đó lại đồng ý cũng chỉ là vì cô muốn để lại chút ký ức về thành phố M mà thôi.

Rau muối, canh cá, mì hoành thánh, mứt, bánh xốp... Cô muốn làm những món ăn rất xưa được mệnh danh là đặc sản của thành phố M này. Chứ không phải là những công việc nhà như xào rau, hình thức hóa thực đơn.

Tập thứ hai của video được đăng lên, Sở Thanh nhìn bản thân chẳng khác gì người máy trong video, thấy trong lòng không có chút ý nghĩa gì.

“Em không muốn quay nữa. . .”

Trình Dịch An nghiêng đầu nhìn Sở Thanh một cái, “Vậy thì không quay.”

“Sao anh không hỏi sao em lại không muốn quay nữa?” Sở Thanh nhớ lúc trước Trình Dịch An ghét nhất là người bỏ dở nửa chừng. Trình Dịch An mím môi, thuận theo ý cô mà hỏi một câu. Anh không muốn thăm dò nguyên nhân, Sở Thanh mà đã không vui thì tất cả đều viết hết lên mặt. Mà không vui thì không cần làm nữa, trong nhà cũng đâu thiếu tiền, mắc gì phải tự làm tội mình.

“Em thấy thế này rất kiểu mẫu. Loại video thế này rất nhiều rồi, chẳng có liên quan gì đến thành phố M cả.”

Bởi vì video có tiếng vang tốt nên các công ty quảng cáo bắt đầu không e dè gì tìm tới cửa, trong tổ cũng đã bắt đầu cắt giảm số tiền ban đầu. Mà kế hoạch ban đầu là đầu tháng ba sẽ về nông thôn đi tìm một loại hoa quả không thường gặp cũng đã bị trì hoãn, người đã điều hết đến tổ video.

“Ngày mai em đi tìm chị Tư Phàm , em vẫn muốn theo những món ăn trước kia.” Dù là lên núi hay về quê, Sở Thanh đều cảm thấy rất có ý nghĩa.

Trình Dịch An gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Sao anh cứ gật đầu thế? Chẳng cho em ý kiến gì cả.” Sở Thanh không hài lòng nghiêng người về phía Trình Dịch An một chút,

“Đúng là khúc gỗ.”

Trình Dịch An thấp giọng cười cười, vô cùng bất đắc dĩ. Bản thân cô đã rất rõ quy tắc của bản thân, cũng rất rõ rằng mình muốn làm gì rồi, tất cả đều đã được cô nắm trong lòng bàn tay, vậy mà giờ còn trách anh không đưa ra đề nghị gì.

Bụng Sở Thanh kêu lên hai tiếng, nghĩ đến việc về nhà còn phải rửa rau bắt đầu làm cơm là lại đầu lại muốn phình ra, “Tối nay ra quán ăn đi?”

“Được.” Trình Dịch An không có ý kiến, “Em muốn ăn gì?”

Vừa mới dứt lời, anh lại nghĩ đến việc Sở Thanh trách mình không chịu đưa ra ý kiến gì, Trình Dịch An hắng giọng một cái: “Quán trà?”

“Không ăn.”

“Tiệm mì sợi lần trước. . .”

Sở Thanh bịt tai, “Không ăn hay không gì hết, em chán cả rồi.”

“Đằng sau tiểu khu mở một cửa hàng nấu ống xương đấy.”

“Không phải lần trước anh nói trong canh purine[2] quá cao sao? Mà đồng trắng trắng kia toàn là calo.”

[2] Purine là một hợp chất hữu cơ dị vòng chứa nito xuất hiện rộng rãi nhất trong tự nhiên. Nó bao gồm một vòng pyrimidine hợp nhất với một vòng imidazole. Purine hòa tan trong nước. Purine được tìm thấy ngay trong thực phẩm và đồ uống chúng ta ăn hàng ngày như: thịt đỏ, hải sản, đồ uống có cồn.

Trình Dịch An hoàn toàn chịu thua, quả nhiên vấn đề tối nay ăn gì đều là vấn đề nhà nhà phải đau đầu.

“Không được ăn lẩu.” Tuần này ăn hai lần rồi, Trình Dịch An không cần nghĩ cũng biết cái cô Sở Thanh này không ăn kia không ăn trong lòng đang có ý gì.

“A. . . Em muốn ăn mà .” Sở Thanh ra vẻ cầu xin, “Anh xem buổi chiều em cực khổ như thế nào đi, chỉ có lẩu mới có thể khiến tinh thần em vững vàng hơn thôi!”

“Hôm trước em vừa mới ăn. . .”

“Ăn thêm mấy lần cũng được chứ gì đâu, ăn chán rồi chả phải lần sau sẽ không thèm nữa sao. Đi mà đi mà, anh tốt nhất quả đất, Trình Trình, Dịch Dịch, An An ơi. . . Đi mà.” Sở Thanh bắt đầu khóc lóc om sòm, cái này miệng này đột nhiên bắn đoàng đoàng như súng liên thanh khiến Trình Dịch An không tài nào ngăn nổi.

“Lần cuối cùng trong tháng đấy nhé.” Trình Dịch An thở dài một hơi, quay đầu lái về phía tiệm lẩu.

Hết chương 45.

Chương 46.

Chương 46.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Khi bước ra ngoài tiệm lẩu, Sở Thanh bỗng túm lấy Trình Dịch An đứng ra đằng sau cây cột.

Trình Dịch An thuận theo ánh mắt cô nhìn qua, đằng trước là một nhà năm người, hai ông bà và hai người con trai, con dâu, còn cậu thiếu niên đang đi đến kia hẳn là đứa cháu trai.

“Dương Dương, mau lên xe.” Bà lão gọi cậu cháu trai bảo bối lên xe, một tay ôm vai cháu trai, tay còn lại thì vô cùng thân mật sờ gương mặt của cậu ta.

Sau khi xe lái xe đi rồi, Sở Thanh mới từ từ lùi Trình Dịch An đi ra, “Đó là ông bà và nhà chú nhỏ của em.” Sở Thanh cố gắng để mình bình tĩnh hơn chút, “Em họ của em, trước kia từng nhắc đến với anh rồi.”

Cậu em họ này của Sở Thanh, Trình Dịch An có biết. Năm Sở Thanh học lớp mười một thì xé sách ngữ văn của cô, còn trét kẹo cao su lên vở bài tập của cô, đó là còn chưa nói đến việc ném cả hộp thức ăn thừa lại vào cặp cô; anh nhìn mãi cũng quen.

“Năm đó lúc em chuyển đi phía bên nội cứ lèo nhèo mãi, nên thi đại học xong thì em về thành phố M, từng đi gặp bà nội một lần.” Sở Thanh cúi đầu, phần kí ức này đúng là không được đẹp để gì lắm. Sau khi ba Sở Thanh qua đời, mẹ cô đã chuyển tất cả tài sản sang tên cô. Mà đúng vào năm nhất đại học, bên nhà họ nội kia lại đang trù tiền để mua nhà cho Sở Dương, họ bàn tính mãi rồi cuối cùng cũng tính lên cô.

“Khi đó em bướng bỉnh lắm, nói một tràng làm bà nội sững sờ luôn. Nói xong là em quay đầu chạy ngay, hôm sau thì đặt cọc tiền mua được căn giờ đang ở.”

Bà nội vẫn luôn chướng mắt mẹ của Sở Thanh, đặc biệt là sau khi Sở Thanh sinh ra thì lại càng thế; nói mẹ cô không chỉ có một nhà mẹ để không được tích sự gì, mà đến cả đứa con trai cũng sinh không nổi.

“Lúc em ra đời, ông bà nội em đã đứng chờ ở ngoài phòng giải phẫu cả đêm. Nhưng nghe y tá nói là con gái thì quay đầu đi luôn. . . Cho

nên khi ấy em còn trách mẹ sao lại đưa em đến nhà bà nội chứ, bà ấy ghét em vậy cơ mà.” Đến dịp Tết cô còn nhắn một tin Wechat cho bà, nhưng đến giờ vẫn chưa được đáp lại một câu. Nhưng trong vòng bạn bè thì một ngày nhắn mấy tin, còn tương tác qua lại với đứa cháu trai bảo bối của bà nữa.

Trình Dịch An sờ đầu Sở Thanh, “Quên bà ấy đi.”

“Em còn tưởng anh sẽ khuyên em đi thăm bà ấy nhiều chút chứ.”

Trong ấn tượng của Sở Thanh, mấy kiểu gia đình như gia đình của Trình Dịch An sẽ vô cùng coi trọng hiếu đạo.

“Anh cũng có bà, tốt hơn bà ấy nhiều.”

Sở Thanh vô cùng kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên, “Đúng đấy, lap xưởng bà em làm ăn siêu ngon.”

“Ừm, ăn ngon đến mức người nào đó nửa đêm còn đứng ăn được.”

Đêm hôm đầu năm mới, buổi tối lúc Trình Dịch An định đi vệ sinh thì mới phát hiện ra người bên cạnh đã đi đâu mất, mặc áo lông vào rồi đi tìm khắp nhà. Cuối cùng cũng tìm được Sở Thanh ở trong bếp, nửa đêm cô đói bụng muốn ăn thịt nên đứng bên kệ bếp ăn sạch sẽ đĩa lap xưởng còn thừa lại.

Hôm sau bà Trình Dịch An nghe được chuyện này, còn đặc biệt đóng gói cho cô hai túi lap xưởng đầy ụ để lúc nào đi Sở Thanh sẽ cầm theo. Túi lap xưởng kia giờ hãy còn nằm trên bàn công nhà họ, lấy tốc độ một bữa cơm hai chiếc mà ngày một ít đi.

“Tối mai ở nhà ăn đi, hấp lap xưởng!” Mắt Sở Thanh đột nhiên sáng lên, “Tối mai anh có về ăn cơm không?”

“Về.” Trình Dịch An nhẹ nhàng thờ ra, còn may là tối ngày mai mới ăn, nãy anh còn lo Sở Thanh về nhà là đòi ăn luôn chứ.

“Dừng dừng dừng!” Sở Thanh túm cửa sổ, kích động vỗ cửa xe.

Trình Dịch An sợ nhất là phải ra ngoài với Sở Thanh, vì cái bụng của cô như động không đáy vậy, ăn xong bữa chính rồi ăn điểm tâm ngọt, ăn xong điểm tâm ngọt thì lại ăn khuya. Anh không biết Sở Thanh lại nhìn thấy món ngon gì, chỉ có thể đổ vào lều rồi dừng xe lại.

“Em muốn ăn kem ốc quế.” Sở Thanh chỉ vào một quán nào đó mới mở trên đường bán kem ốc quế Hokkaido.

Trình Dịch An còn chưa kịp từ chối, bên tai đã vang lên giọng nói đòi mạng anh của Sở Thanh: “Trình Trình, Dịch Dịch, An An. . . Em chỉ ăn đúng một miếng thôi.”

Anh mở khóa xe, thả Sở Thanh ra.

Sở Thanh vô cùng vui vẻ chạy đi mua kem ốc quế về, cô ngồi ở ghế lái phụ cắn một cái, hương sữa bò nồng đậm, tinh tế tỉ mỉ không có chút vụn băng nào. Cô lại cắn một miếng kem ốc quế nữa, không giống phần vỏ xốp hay phần bánh quế của các quán khác; ốc quế

của nhà này giống y như vị của một loại bánh quy nào đó, thơm thơm giòn xốp, vị sữa đậm đà.

Vừa cầm hai miếng thì kem ốc quế trong tay đã bị Trình Dịch An cướp đi.

“Hai miếng.” Hai miếng cắn lại siêu lớn, chặn ngang việc ăn của Sở Thanh.

Thấy Trình Dịch An ăn đến say sưa ngon lành, Sở Thanh méo miệng, “Anh đừng ăn nhanh thế mà, lạnh quá không tốt cho dạ dày đâu đó.”

Thiếu chút nữa Trình Dịch An nghẹn vì chiếc kem ốc quế này, cô còn dám giáo dục anh cơ đấy.

Thừa dịp Trình Dịch An đang ngây người, Sở Thanh nắm chuẩn thời cơ, đứng thẳng người dậy, một tay nắm lấy chiếc kem ốc quế, một tay vịn vai Trình Dịch An, cúi đầu cắn một miếng. . .

Trình Dịch An hơi rụt về sau, Sở Thanh vì không đứng vững mà cả người đổ lên người anh. Thế là kem ốc quế trong tay rơi hết xuống đùi, trong tay chỉ còn dư lại hơi chiếc ốc quế.

Sở Thanh ngơ ngác, tay chống trên chân Trình Dịch An mãi, vẫn chưa thể lấy lại tinh thần nổi.

“Còn ăn nữa không?” Trình Dịch An cảm giác được đùi mình lạnh lạnh, rét buốt, nhớp nhúa. . .

“Anh biến thái!” Sở Thanh vội vàng rút về đằng sau, “Già rồi còn không đứng đắn.”

“Anh nói cái này. . .” Trình Dịch An giơ phần ốc quế trong tay lên, mang tai đã đổ bưng lên rồi.

“À.” Sở Thanh cầm lấy ốc quế, hai ba miếng là đã ăn sạch sẽ. Cô chỉ chỉ quần Trình Dịch An, “Không thì anh cởi ra trước đi? Không thì lát nữa quần thu đông cũng ướt đấy.”

Trình Dịch An liếc môi một cái, “Ờ đây sao?”

Sở Thanh nhìn quanh ngó quắt một chút, nơi này không có người qua lại, đêm hôm khuya khoắt vô cùng yên lặng. Cô hơi nghiêng đầu, “Mau cởi đi, dính trên đùi không dễ chịu đâu.”

Trình Dịch An chậm rãi cởi dây thắt lưng, sau đó kéo khóa quần. . .

Tiếng cởi thắt lưng và tiếng kéo khóa rơi vào tai Sở Thanh, không hiểu sao lại dấy lên chút mập mờ. Cô cúi đầu ho khan hai tiếng, sau đó mở cửa sổ ra một khe nhỏ để giải nóng.

Toàn bộ quãng đường về nhà còn lại, Trình Dịch An mặc chiếc quần thu đông màu xám, phối với giày da.

Lúc vào cửa tiểu khu, anh còn kéo áo khoác xuống để dùng vạt áo che quần, có lẽ sợ bảo vệ cười vào mặt. Lúc lái xe vào bãi đậu xe, Trình Dịch An tắt đèn trong xe đi, sau đó cầm quần chui về ghế sau.

“Đừng mặc vào. . .” Cũng có phải cởi trường đầu, mặc quần thu đông vẫn có thể ra ngoài mà.

Trình Dịch An nhìn nhìn chân mình, rồi lại nhìn Sở Thanh, trong ánh mắt viết đầy hai chữ kháng cự.

“Áo khoác dài mà, che được phần hông thôi, không sao.” Sở Thanh khuyên anh, chiếc quần đen kia dính màu trắng của kem nên trông càng kì quặc.

Thấy Trình Dịch An còn đang do dự, Sở Thanh hết nước hết cái:

“Em mặc quần legging màu xám, trông cũng cùng một kiểu với anh mà. . . Mấy bước đường là đến nhà thôi, tranh thủ lúc không có ai thì mau đi.”

Trình Dịch An nghe xong thì rút chìa khóa xe, thở sâu rồi thở ra một hơi sau đó mở cửa xe. Vừa xuống xe, cái gã xưa nay luôn quan tâm săn sóc Sở Thanh cứ thể mặc kệ cô ở phía sau, khóa xe xong là co giò chạy.

Lúc đứng chờ thang máy, hai bắp chân anh còn hơi run rẩy, thỉnh thoảng lại nhìn chung quanh.

Sở Thanh đi sau cách anh ba bước, nén cười đến đau cả bụng.

Chiếc quần thu đông màu xám này vốn không có vấn đề gì, mà chỗ kinh khủng nhất chính là nơi ống quần bó sát lấy chiếc tất vải đen, còn có đôi giày da đen kia nữa. Nhìn thế nào cũng có cảm giác...

Không bằng mặc chiếc quần ngoài cho rồi.

Cửa thang máy mở ra, Trình Dịch An rút cục cũng có thể thở một hơi thật dài. Anh không chờ nổi nữa mà bước vào, cửa đóng lại.

Lúc từ tầng ngầm đi lên được đến tầng một, bỗng thang máy dừng lại.

Sở Thanh đứng bên Trình Dịch An đang cứng đờ cả người, cô có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt tuyệt vọng của Trình Dịch An vào giờ phút này.

Cửa mở ra, đi đằng trước là một con Samoyed, theo sau là một người phụ nữ.

Sở Thanh nhìn ra được người phụ nữ này không muốn vào lắm, nhưng mà sức của con chó kia quá lớn, một cô gái năm mươi cân vốn không thể kéo nổi.

Con Samoyed vừa vào là người người tứ phía, nó đột nhiên lao vào chiếc quần ngoài trong tay Trình Dịch An, lè lưỡi định liếm.

“Thác Mễ, bần.” Chủ nhân con chó kia vô cùng ghét bỏ mà kéo con chó sang bên, dùng chân vây Samoyed ở một góc thang máy.

Con chó kia lè lưỡi, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm Trình Dịch An, nước bọt sắp rớt xuống đất đến nơi.

Sau khi thang máy dừng hẳn rồi, cửa vừa mở được nửa là người phụ nữ kia lập tức kéo chó ra ngoài, trông có vẻ thực sự không muốn ở chung một không gian với Trình Dịch An.

Sở Thanh này giờ vẫn cố cắn môi dưới cửa mình, móng tay bấm vào lòng bàn tay, cố gắng bảo đảm rằng mình không cười ra tiếng cũng không bị nghẹn nước miếng.

Giờ phút này lòng Trình Dịch An tựa tro nguội, anh chậm rãi ra khỏi thang máy, mở cửa về nhà. Anh nhét chiếc quần trong tay vào máy giặt, sau đó như thường lệ mở tivi lên xem thời sự đêm khuya.

Hôm nay Sở Thanh cũng không dám làm phiền anh, ngay cả thời sự khuya cũng không thể làm tâm tình Trình Dịch An tốt hơn chút thì cô cũng càng không dám đi tìm xui xẻo.

Cảm xúc sa sút này của Trình Dịch An kéo dài đến tận sáng ngày hôm sau.

Sở Thanh nhìn anh ngồi trước bàn cơm, mặt không cảm xúc uống cốc nước chanh. Anh lặng lẽ đặt bột sữa đậu nành trong tay xuống, rồi cầm đậu cà phê lên. Cô cảm thấy có lẽ dạo này Trình Dịch An sẽ không muốn nhìn thấy chất lỏng màu trắng và hỗn hợp rắn lỏng đâu.
Hết chương 46.

Chương 47.

Chương 47.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Sáng sớm, sau khi đến công ty làm xong chuyện của mình rồi, Sở Thanh cầm đơn xin từ chức đến gõ cửa phòng Triệu Tư Phàm.

“Đến rất đúng lúc, mau ngồi xuống.” Triệu Tư Phàm lấy một bình nước trái cây dưới gầm bàn ra đưa cho cô, “Ném thử đi, quảng cáo của kì sau đây, uống ngon thì lát nữa lấy thêm về.”

“Chị Tư Phàm, em muốn...”

Triệu Tư Phàm ra hiệu cô chờ một lát, rồi mở miệng trước: “Rất nhiều fan hâm mộ đã pm lại cho chúng ta, hi vọng có thể được xem nội dung như trước vậy, đề nghị chúng ta đổi sang hình thức video.. Buổi sáng chị nói với phía trên rồi, thực đơn tâm thiếu nữ kia vẫn do Tôn Băng Dao phụ trách, còn em và Triệu Triết Thành cứ phụ trách món ăn như lúc đầu đi.”

“Dạ?” Sở Thanh cất đơn xin từ chức trong tay lại, nắm chặt, “Ý của chị là...”

“Video của Tôn Băng Dao sẽ tìm một sinh viên kiểu như em đến quay, còn chuyện đến huyện Chương để phỏng vấn vẫn do em phụ trách, đổi thành hình thức video. Không có vấn đề gì chứ?”

“Em, em phải phối hợp với họ...”

Triệu Tư Phàm phát phát tay, những chuyện này chị ta mặc kệ, “Lão Vương chị cho em, lúc nào anh ta phối hợp được với Triệu Triết Thành thì lúc ấy về. Còn món cụ thể thì em về chỉnh sửa xong xuôi rồi đưa cho chị, chậm nhất là tháng sau chị muốn nhìn thấy video thành quả.”

“Được ạ.” Sở Thanh nhét đơn xin từ chức vào trong túi, “Thế chị Tư Phàm, em đi đây.”

“Cái vừa rồi em cầm...” Triệu Tư Phàm hình như thấy được tờ giấy cô cầm theo, “Xin nghỉ? Hay là gì thế?”

“Không, không có gì, em đi đây.” Sở Thanh quay đầu là chạy, vừa ra khỏi cửa thì lập tức lao vào nhà vệ sinh, xé nát đơn xin từ chức rồi vứt vào bồn cầu. Vừa trở lại ghế ngồi được năm phút thì cô nhận được tin nhắn của Trình Dịch An, hỏi bây giờ cô có thể đến bệnh viện được không.

Trong lòng Sở Thanh căng thẳng, sốt ruột vội vàng đi tìm Triệu Tư Phàm xin nghỉ rồi xuống tầng đón xe. Với tính tình của Trình Dịch An, không thể nào anh lại gọi cô đến dù đang trong giờ làm việc cả, trừ khi đã xảy ra chuyện gì lớn rồi.

Xuống xe cô chạy thẳng vào trong, lúc đến cửa thang máy thì trong thang máy đã đầy người. Có một cặp tình nhân ở trong đó thấy vẻ mặt vội vàng của cô nên tốt bụng ra thang máy, để Sở Thanh được đi trước.

Vừa ra cửa thang máy, cô đã gặp được Diêu Vũ Thành bước ra khỏi văn phòng.

“Sao thế?” Sở Thanh chạy đến, sốt ruột hỏi.

Diêu Vũ Thành chỉ chỉ vào nơi tận cùng của hành lang, “Lão Trình đang ở lối thoát khẩn.”

Anh ta nói lời này, khiến tảng đá trong lòng Sở Thanh cũng buông xuống được một nửa. Cô chậm rãi đi đến cầu thang lối thoát, qua cánh cửa kính, Sở Thanh thấy Trình Dịch An đang ngồi trên bậc thang, hai tay che mặt.

Nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, Sở Thanh ngồi xuống bên người anh. Trong lòng cô đã phỏng đoán trước rồi, có lẽ là người nhà Trình Dịch An có vấn đề sức khỏe.

Sở Thanh duỗi tay nắm chặt lấy tay Trình Dịch An, sau đó nhích lại gần bên cạnh anh.

“Sáng nay ba anh khám ra bệnh ung thư dạ dày.” Không đợi Sở Thanh mở miệng hỏi, Trình Dịch An đã nói trước.

“Nghiêm trọng không?” Sở Thanh không hiểu mấy thứ này, chỉ biết là nếu căn bệnh này mà ở giai đoạn cuối thì không có tỉ lệ sống cao.

“Phát hiện sớm, cụ thể còn phải đợi báo cáo.” Tuy vành mắt Trình Dịch An đỏ ửng, thế nhưng anh lại không rơi nước mắt. Anh chậm chậm hạ người xuống, tựa đầu lên đầu gối Sở Thanh.

Hình ảnh bà nội qua đời thuở thơ ấu tua lại một lần trong đầu anh, khi ấy anh mới mười hai tuổi. Một đứa trẻ mười hai tuổi, trơ mắt nhìn bà nội mình qua đời. Cậu nhóc không hiểu được vì sao ông nội mình, người được mọi bệnh nhân xem là thần y, lại không thể cứu được bà. Cậu nhóc cũng không hiểu, nếu người thân thiết nhất trong đời mình mà mình cũng không cứu được, thì học mấy thứ kia có tác dụng gì.

Sau khi tang lễ của bà nội Trình kết thúc, Trình Dịch An xé sách y thuật, đập bình thuốc. Kéo toàn bộ ngăn tủ thuốc trong y quán của ông nội ra vứt hết xuống đất, cậu nhìn cả phòng đầy những dược liệu, mùi thuốc nồng nặc. Trình Dịch An ngồi xồm ở nơi góc tường lau nước mắt, từ ngày bé mỗi khi bà nội dỗ cậu ngủ, trên người bà

đều mang theo mùi thơm của dược thảo, mỗi lần thấy anh đọc sai phương thuốc, biện bạch các thứ thảo dược, bà sẽ bảo cậu phải thật nghiêm túc...

“Ông ấy là bác sĩ.” Mà bác sĩ thì không từ y, từ nhỏ đến lớn nghe bao nhiêu lần, khi ấy thì luôn cảm thấy là nói bậy, bây giờ ngẫm lại thì cũng có vài phần đạo lí.

Bây giờ chuyện của Trình Quân Diệu vừa được phô bày ra, cái thứ cảm giác bất lực lại bành trướng đè ép Trình Dịch An, khiến anh khó mà thở nổi.

“Sẽ ổn thôi.” Sở Thanh vỗ lưng anh, con người bình thường đầy lòng an ủi giờ phút này lại nói không nên lời. Trên đầu gối ấm áp, Sở Thanh chỉ có thể cảm nhận, cô biết người này trọng sĩ diện nhất. Dần dà Trình Dịch An cũng tỉnh táo lại, anh chậm rãi ngẩng đầu lên. Anh nắm tay Sở Thanh đứng dậy, quay đầu đi lau mặt.

“Chú đang bệnh viện sao? Hay là...” Sở Thanh muốn đi thăm một chút.

“Kiểm tra xong thì về rồi, không sao đâu, tính ông ấy tốt hơn anh nhiều.” Có lẽ Trình Quân Diệu đã chuẩn bị trước rồi, sau khi xem ảnh chụp X-quang thì tìm đến chỗ Trình Dịch An để nghe qua phương thức điều trị của bệnh viện họ. Khiến cho Trình Dịch An cũng không dám thay đổi sắc mặt, chỉ có thể gắng gượng chống đỡ. “Nếu không thì anh về nhà đi?” Sở Thanh nghĩ rằng ba cha con thường xuyên có thể gặp nhau thì có lẽ tâm tình Trình Quân Diệu sẽ tốt hơn mà bệnh tình cũng chuyển biến tốt.

Trình Dịch An lắc đầu từ chối: “Ông ấy không để ý đâu, đợi khoảng thời gian nữa rồi lại nói tiếp.” Giờ anh mà nóng lòng trở về thì lại khiến Trình Quân Diệu cảm thấy bệnh tình nghiêm trọng.

“Anh không sao, đi thôi.” Trình Dịch An nắm tay cô đi ra ngoài, vào phòng làm việc cầm chìa khóa xe để tan làm. Hôm nay là anh phải trực ca đêm, về còn dưỡng thần nghỉ ngơi nữa.

Cả đoạn đường về nhà hai người họ đều im lặng, Sở Thanh theo sau Trình Dịch An một tấc cũng không rời, vẻ mặt lo lắng kia khiến Trình Dịch An thấy mà buồn cười.

“Không sao, em làm gì thế hở? Miệng sắp treo được bình dầu lên đến nơi rồi.” Trình Dịch An cởi áo ngoài nằm trên giường, “Ngủ cùng anh một lát nhé?”

Sở Thanh chậm rãi bò lên giường nằm cạnh anh, “Xin nghỉ để về đi ngủ, thật không tưởng nổi...”

“Không từ chức à?” Trình Dịch An nhớ tới hôm qua cô viết đơn xin từ chức rất lâu, dù là một câu một chữ khản thiết nhất cũng không bỏ qua.

“Không, vài ngày nữa có thể em phải đi công tác...” Sở Thanh ôm cánh tay Trình Dịch An, “Nếu không em để người khác đi nhé?” Trình Dịch An nhún mày, hình như trước đó anh từng nghe cô nói đến chuyện đi công tác ở huyện Chương, nhưng đã bị gác lại, “Huyện Chương à?”

“Đúng, có fan hâm mộ đề nghị, rất nhiều người vẫn muốn được xem chủ đề ban đầu. Cho nên quyết định tách phần làm cơm kia ra, còn em vẫn làm món như lúc đầu.”

“Em đi đi, anh không sao. Thiếu đi một em cũng không thiếu người, trong nhà đông người vậy mà.” Cứ xem như Trình Quân Diêu thật sự phải giải phẫu hay là trị liệu bằng hoá chất, cũng không thể để cho Sở Thanh lo liệu.

“Vậy anh có chuyện gì thì nhất định phải nói cho em biết đấy...” Cái hũ nút này xưa nay thích giấu chuyện buồn trong lòng.

“Được, có lúc nào mà anh không nói em biết đâu?”

Sở Thanh trừng mắt, “Anh không nhớ?”

Trình Dịch An rất hứng thú, anh nghiêng đầu, “Rửa tai lắng nghe.”

“Vào kì thi Vật lí sau học kì năm lớp mười một ấy, anh vào đến vòng bán kết thì bị loại, khó chịu hơn một tuần không buồn nói năng gì.

Hỏi anh anh cũng không chịu ỉ ử một câu, cuối cùng vẫn là do Đại Diêu nói em biết.” Sở Thanh vẫn luôn canh cánh trong lòng đến bây giờ chuyện Trình Dịch An không để ý đến mình cả tuần. Về mặt đen như cà tím khi ấy của Trình Dịch An cô vẫn còn nhớ rõ ràng, chẳng khác gì lúc cô ăn không ngon cả.

Trình Dịch An hình như hơi xấu hổ, anh trở mình đưa lưng về phía Sở Thanh, “Mất mặt bỏ xừ.”

Sở Thanh mím môi cười cười, “Được, anh ngủ đi, sau này không nhắc đến nữa.”

Trình Dịch An lắc đầu, anh còn lâu mới tin Sở Thanh. Với trí nhớ và cái độ không biết giữ mồm giữ miệng của cô ấy à, mấy năm sau mà không kể lại cho con cái nghe thì anh ngời niệm A Di Đà Phật luôn.

Vài ngày sau, báo cáo kiểm tra của Trình Quân Diêu đã xong hết.

Toàn bộ bác sĩ trong nhà họ Trình cộng với người đứng đầu trong khoa ung thư, sáu người đứng trong phòng bệnh thảo luận đến khí thế ngút trời. Sở Thanh và Lê Tùng tay nắm tay, nghe thấy cái gì mà cắt bỏ, trị liệu bằng hóa chất, Tây y kết hợp... Toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Mấy ngày nay Trình Quân Diêu cũng đã nghiên cứu qua với chuyên gia trong sở nghiên cứu, cuối cùng vẫn định ra hướng trị liệu là theo cách Trung y. Ông ấy vẫn còn có mâu thuẫn với việc giải phẫu,

không phải vào tình thế bất đắc dĩ thì tuyệt đối không cắt bỏ, quá tổn hại sức khỏe.

Sau khi định ra phương án trị liệu rồi, tâm tình Trình Dịch An cũng có thể xem như đã điều chỉnh xong. Anh ở nhà giúp Sở Thanh sắp xếp hành lý đến huyện Chương, chỉ hận không thể nhét mình vào vali để cô mang theo luôn.

“Ngày mai em đi rồi thì anh cũng về nhà ở mấy ngày đi, chăm sóc, ở bên chú.” Tuy nói bây giờ bệnh tình của Trình Quân Diêu hãy còn tương đối lạc quan, nhưng căn bệnh này ai cũng không nói chính xác được. Sở Thanh không muốn sau này Trình Dịch An nhớ về sẽ hối hận, bây giờ ba mẹ còn đang khỏe mạnh thì tốt nhất vẫn nên ở bên họ nhiều một chút.

Trình Dịch An đồng ý, hôm sau tiễn Sở Thanh đi rồi thì về nhà. Anh đánh cờ nghe nhạc, pha trà tản bộ với ông. Mà sau khi Trình Quân Diêu đẩy tất cả công việc ra thì ăn ngon ngủ ngon, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều.

Mà ở phía Sở Thanh thì công việc tiến triển không được thuận lợi cho lắm. Vốn là định phỏng vấn bằng chữ, đột nhiên giờ lại chuyển thành video, khiến cho người phỏng vấn ít nhiều vẫn có chút lo lắng. Vất vả mãi mới thuyết phục được thì lại đến lão Vương và Triệu Triết Thành làm ầm mâu thuẫn nhau. Cô và Vương Kiều hai người bị kẹt ở giữa khổ không thể tả, hai người đàn ông vì vấn đề lấy cảnh mà khó chịu mấy ngày trời. Thế là hai người họ bắt đầu chiến tranh lạnh, thành ra quay cũng không được như ý.

Hết chương 48.

Chương 48.

Chương 48.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Buổi chiều, huyện Chương có mưa to, cho nên bọn Sở Thanh đành phải tạm ngưng chuyện công tác lại, một nhóm bốn người cứ vậy nằm vui mình trong khách sạn. Vương Kiều ôm máy tính ra ngoài tìm quán cà phê để viết luận văn, trong phòng chỉ còn lại một mình Sở Thanh. Cô nhắn một tin nhắn ngắn cho Trình Dịch An, sau đó gọi video luôn.

“Hôm nay anh trực ca đêm à?” Sở Thanh đến bên cửa sổ mở cửa sổ ra, nơi này tín hiệu hơi kém, thi thoảng lại đứt quãng.

“Ừm, đang tản bộ quanh hồ với ba.” Trình Dịch An cầm điện thoại di động quay sang bên, “Ba, Sở Thanh ạ.”

Trình Quân Diêu vẫy chào với màn hình, “Tiểu Sở, đừng quên ăn bột gạo ở huyện Chương đó.”

“Vâng ạ, ngày mai làm việc xong thì đi ngay ạ.” Cô nói chuyện phiếm với Trình Dịch An vài câu, sau đó giục anh mau cúp điện thoại. Đang ra ngoài tản bộ với ba mà lại gọi video với bạn gái thì không hay lắm.

Về cơ bản thì mọi công việc đã kết thúc rồi, chỉ còn lại chút món vật thôi. Nếu thuận lợi thì đến xế chiều mai là đã có thể lên đường về nhà rồi.

Buổi tối, lúc đi ăn cơm thì Sở Thanh thấy ở xa xa Triệu Triết Thành và lão Vương đang kề vai sát cánh cùng nhau đi đến, mở miệng ra là một tiếng anh Vương hết sức thân mật. Nghe Vương Kiều nói thì Triệu Triết Thành cảm thấy đúng là góc độ quay chụp của lão Vương tốt hơn thật, thế là tâm phục khẩu phục đi cầu hòa tiện thể xin thỉnh giáo.

“Tiểu Sở, buổi chiều tôi và anh Vương đi quay chụp cảnh trên núi rồi, cô về thu dọn chút đi nhé, sáng ngày mai là về luôn được rồi.”

“Buổi chiều hai người đi quay, quay cảnh rồi ư? Trên núi không mưa sao?” Sở Thanh giật nảy mình, cô còn tưởng rằng hai người này làm ỗ trong phòng ngủ cơ, “Sao hai người không gọi tôi thế?”

Lão Vương khoát tay một cái nói: “Lúc chúng tôi về quần ướt cả, bảo cô làm gì.”

“Anh Vương nói lúc mưa mà quay cũng rất có ý vị đó, chúng tôi quay đến khi nào xong, thì vừa đúng lúc mưa tạnh luôn, thế là thấy được cầu vòng nên lại chụp thêm hai pô nữa.”

Sở Thanh gật đầu, sáng sớm ngày mai đã được về, xem ra là không ăn được bột gạo rồi.

Sáng ngày hôm sau lúc chín giờ, bốn người họ đúng giờ lên đường. Lão Vương lái xe, Triệu Triết Thành ngồi ở ghế lái phụ xe tán gẫu với anh ta. Còn ở ghế ngồi phía sau, Sở Thanh đeo tai nghe và bịt mắt để ngủ bù, Vương Kiều thì vẫn đang bận bịu gõ lưan văn.

Rất mau đã đến buổi trưa, lão Vương dừng xe ở trạm dịch vụ.

“Còn hai tiếng nữa mới đến, vào ăn chút gì đi.”

Sở Thanh xuống xe thì lập tức chạy vào nhà vệ sinh, sau khi giải quyết vấn đề sinh lý thì đến quầy bán quà vặt mua thùng mì tôm. Từ đợt ăn bún thập cẩm cay ở trạm dịch vụ rồi bị đau bụng, cô thật sự không dám ăn đồ gì ở đây nữa, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng quyết định chọn mì tôm cho an toàn vệ sinh hơn chút.

Sở Thanh nhìn xung quanh bốn phía, Vương Kiều giảm béo không ăn, lão Vương và Triệu Triết Thành ăn thức ăn nhanh ở trong kia.

Cô bưng bát mì tôm, vất vả mãi mới tìm được một chỗ trống để ngồi xuống, một bàn sáu người, trong đó có năm người kia đều là bạn bè, cười cười nói nói vô cùng náo nhiệt. Sở Thanh đặt điện thoại di động qua một bên, cầm đầu mau miệng ăn, cuối cùng uống một hơi cạn sạch nước mì ăn liền.

Ăn xong cô về xe, Sở Thanh bật một bộ phim trên ipad lên xem.

Quãng đường còn lại đổi cho Triệu Triết Thành lái xe, mới vừa lên cao tốc không bao lâu thì đột nhiên thắng gấp một cái... Thế là trán Sở Thanh đập thẳng vào phần lưng của ghế lái phụ.

Cô bị dọa đến độ vội vàng nhìn quanh ngoài cửa sổ, đằng trước bị tắc nghẽn chật như nêm cối, có lẽ là xảy ra tai nạn giao thông rồi.

Trình Dịch An vừa trực xong ca đêm về đến nhà, còn chưa kịp ngủ bù đã bị Trình Dịch Sinh kéo đến y quán hỗ trợ. Vất vả mãi mới có thể rũ cụp mí mắt xuống về nhà, lúc chờ đồ ăn lên bàn thì rảnh rỗi quá nên gọi một cú điện thoại cho Sở Thanh.

Đầu kia rất nhanh đã được kết nối, “Alo, chào ngài, đây là bệnh viện nhân dân số một của huyện Dương...”

Sắc mặt Trình Dịch An lập tức thay đổi, nói chuyện với người ta hai câu thì quảng xuống đĩa xuống chạy ra ngoài.

Đúng lúc đụng phải Trình Quân Diêu và Trình Dịch Sinh đang vào ăn cơm. Trình Dịch Sinh thấy dáng vẻ anh khác thường thì vội ngăn lại, “Làm gì thế? Xảy ra chuyện gì rồi à?”

“Sở Thanh đang ở bệnh viện.” Nói xong, Trình Dịch An đẩy Trình Dịch Sinh ra xông ra ngoài.

“Đừng, mày đợi...” Trình Dịch Sinh vỗ vỗ vai Trình Quân Diêu, “Ba, ba ăn trước đi ạ, con đi xem xem sao.”

Trình Dịch Sinh hết sức đuổi theo, vào lúc Trình Dịch An chuẩn bị lên xe thì cản lại, anh ta bám lấy ghế lái không cho anh lái xe, “Tai nạn giao thông ở cao tốc?”

“Ừm.” Trình Dịch An gật gật đầu, lại bổ sung, “Đưa đến bệnh viện hạng hai.” Nếu thật sự đã xảy ra chuyện gì mà phải làm giải phẫu gì đó, sợ là trình độ chữa bệnh của bệnh viện kia còn không bằng một đầu ngón tay của bệnh viện họ.

“Tao đưa mày đi.” Trình Dịch Sinh túm người ra, “Mệt vậy còn lái gì nữa, mày cũng chưa ngủ đủ đâu.”

“Không cần, anh lái xe...”

“Tao lái xe chậm đi chẳng nữa cũng còn tốt hơn cả hai đứa đều nằm viện.” Hiếm khi Trình Dịch Sinh lạnh mặt, “Hôm nay mày mà đòi lái thì đừng hòng ra khỏi cửa.”

Trình Dịch An mím môi, đành hoảng đi ra khỏi ghế lái vòng sang ghế lái phụ ngồi.

Lái xe ra khỏi nhà họ Trình rồi, Trình Dịch Sinh bật hướng dẫn lên, lấy bảo đảm an toàn làm điều kiện tiên quyết, một đường lao như tên bắn.

Trình Dịch An tay cầm di động, khuỷu tay chống trên đầu gối. Hai tay của anh đang run lên, trái tim nhảy lên thành thịch, cả người như thể mất hồn mà ngồi đấy.

Cái cảm giác này còn kinh khủng hơn gấp trăm lần so với lần Sở Thanh chuyển trường mà anh lại không thể liên lạc được. Như bị nhốt vào hầm băng, trong đầu như thể có cả trăm con ong bay vào kêu lên ong ong ong không ngừng.

Mấy năm nay anh cũng đã thấy hơn trăm cuộc giải phẫu, cũng đã thấy không ít những nhân họa thiên tai. Từ thuở ban đầu hầy còn khó tiếp nhận, đến giờ trong anh đã có phần chết lặng rồi. Là người thì đều phải có một lần như thế, các thế hệ nhà họ Trình người nổi người theo nghề thuốc, vô cùng rõ ràng đạo lí này.

Nhưng đến khi chuyện thật sự xảy ra rồi, mới biết được một giây này mình tuyệt vọng đến nhường nào. Trong cuộc điện thoại vừa rồi đối phương chỉ nói mấy, vô cùng ngắn gọn. Mà Trình Dịch An cũng không dám hỏi, sợ nghe được từ gì đó không tốt. Bây giờ anh không còn biết gì cả, trong lòng như bị trăm cái móng cào vào, vô cùng khó chịu.

Triệu Triết Thành lái xe đến trước cổng công ty , mãi đến lúc xuống xe Sở Thanh mới phát hiện ra điện thoại của mình sai sai.

Cô bật màn hình lên xem, trên màn hình xuất hiện một gương mặt của người đàn ông nào đó. Lúc này cô mới tỉnh ra, sợ là cầm nhầm của người ta lúc ở trạm dịch vụ rồi.

Sở Thanh định đi gặp Trình Dịch An trước đã, sợ anh không gọi điện thoại được cho cô lại lo lắng. Cô đón xe đến nhà họ Trình, lúc vào tiểu viện của Trình Dịch An thì chỉ thấy Trình Quân Diêu đang chấp tay dạo bước.

“Chú ạ.” Sở Thanh kéo hành lí vào cửa, “Dịch An đâu ạ?”

Trình Quân Diêu nhìn thấy cô thì hơi ngẩn ra một chút, “Thằng bé nó...”

“Nó và thằng cả đi tìm cháu.” Bây giờ Trình Quân Diêu cũng không hiểu rõ tình huống lắm, “Cháu gọi điện thoại cho thằng bé đi.”

Sở Thanh vô thức lấy điện thoại di động ra mở khóa vân tay, rồi đến lúc không mở được mới nhận ra chiếc điện thoại này không phải của mình.

“Chú ơi, chú mang điện thoại không ạ?” Sở Thanh cất điện thoại vào túi, để lát nữa đưa đến cục cảnh sát vậy.

Nhận điện thoại của Trình Quân Diêu rồi, điện thoại đầu bên kia vang lên hai tiếng, rất nhanh đã kết nối được.

“Alo, ba ạ?” Đầu kia, giọng Trình Dịch An như thể hát karaoke ba tiếng mà không được uống nước vậy, khàn khàn kinh khủng.

“Alo? Trình Dịch An, anh đến đó tìm em rồi à?” Giọng Sở Thanh truyền đến từ điện thoại, trong veo, còn mang theo chút nũng nịu, “Em vừa về thì đến nhà tìm anh luôn, nhưng chú nói anh và anh cả đi tìm em rồi, anh...”

“Dừng xe.” Trình Dịch An đột nhiên nói.

Trình Dịch Sinh cau mày, “Tổ tông à, đang trên đường cao tốc nào có thể dừng xe chứ, ba nói gì thế?”

“Sở Thanh đang ở nhà chúng ta.” Giờ phút này cả người Trình Dịch An đều thông suốt, như nắng hạn gặp mưa rào vậy, tinh thần vô cùng sảng khoái. Đầu óc cũng không còn choáng, tay cũng không còn run, giờ mà chấp cánh cho thì anh có thể bay liền từ từ hai tiếng không nghĩ.

Trình Dịch Sinh không hiểu rõ, “Không phải em ấy...”

“Không phải, về đi.” Sau khi nói xong, Trình Dịch An nghiêng đầu sang bên chuyên tâm nấu cháo điện thoại với Sở Thanh.

“Được, về thì về...” Trình Dịch Sinh nghe anh bảo Sở Thanh không sao thì cũng đặt tim vào chỗ cũ được rồi. Vui vẻ hơn hờ hởi hướng dẫn khi nào thì quay đầu được.

Trình Dịch Sinh quá hiểu thằng em trai này của mình, chuyện của ba đã là sự đả kích đủ lớn với nó rồi, nếu Sở Thanh lại còn xảy ra chuyện gì nữa thì chỉ sợ là người cũng phế được rồi.

Cô ngồi trong sân hàn huyên với Trình Quân Điều được hai tiếng rồi, lúc này Sở Thanh mới nghe thấy tiếng xe Trình Dịch An vào cửa.

Sau khi chào tạm biệt Trình Quân Điều rồi, cô chạy về phía đỗ xe.

Đúng lúc nhìn thấy Trình Dịch An xuống xe, có lẽ là chân anh cũng tê hết cả rồi, vịn cửa xe run rẩy.

Trình Dịch Sinh không thể nhìn nổi cái cảnh chua kinh khủng này, che mắt rồi đi.

Sở Thanh đến bên cạnh Trình Dịch An, túm quần anh, “Cái móng heo này của anh sao thế?”

Vừa dứt lời, Trình Dịch An như thể hổ đói vồ mồi mà ôm lấy cô. Sức ở tay mạnh đến độ... Ừm, chắc chắn là có luyện nâng tạ.

“Sao thế? Anh buông ra trước đã đi, em sắp bị siết chết rồi này.”

Đến giờ Sở Thanh vẫn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra, “Sao anh lại đi tìm e thế?”

“Điện thoại di động của em đâu?” Động tác của Trình Dịch An không thay đổi, buồn buồn hỏi một câu.

“Lúc ở trạm dịch vụ thì cầm nhầm điện thoại ý? Lúc đến thành phố M em cũng mới phát hiện ra, lúc đầu định gọi điện thoại cho anh luôn mà lại không nhớ số điện thoại của anh, thế nên em đi nhờ xe đến.”

“Cầm nhầm điện thoại? Sao em không để mình mất đi đâu luôn đi.”

“Ừm... Điện thoại giống nhau mà, em nào biết được sẽ, sẽ cầm nhầm chứ.” Sở Thanh ôm anh lắc lắc, “Rốt cuộc là anh sao thế...”

“Anh nghe được điện thoại từ bệnh viện.”

Sở Thanh mòng mị, “Tai nạn giao thông?”

“Ừm.”

Chuyện này chỉ ngắn ngủi hơn nửa tiếng đã truyền khắp vòng bạn bè, lúc ở trên xe Vương Kiều còn cho cô xem video hiện trường.

“Anh mở video kia ra mà xem.” Sở Thanh vừa đau lòng lại vừa thấy buồn cười, “Trong video là năm người đàn ông, sao anh lại, lại thấy là em chứ...”

“Không xem video.”

“Không xem?”

Trình Dịch An gật đầu, “Không dám xem...”

Hết chương 48.

Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Chương 49.

Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Chương 50.

Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Chương 51.

Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Chương 52.

Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Chương 53.

Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Chương 54.

Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Chương 55.

Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Chương 56.

Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Chương 57.

Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Phiên ngoại 1: Không nhịn nổi.

**Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Phiên
ngoại 2: Đôi uyên ương hí thủy.**

**Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Phiên
ngoại 3: Ba nói nhà mình nghèo lắm.**

Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Phiên ngoại 4: Muốn có khuê nữ.

Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Phiên ngoại 5: Ahuhu thành nghiện.

**Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Phiên
ngoại 6: Ba thay tã cho con.**

Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Vườn trường 1: Hữu ái bạn học mới.

Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Vườn trường 2: Tôi chờ cậu.

Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Vườn trường 3: Cậu cũng đi vệ sinh à.

Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Vườn trường 4: Chào em dâu tương lai.

Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Vườn trường 5: Đi bơi.

Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Vườn trường 6: Cuồng tự luyện.

Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Vườn trường 7: Cách mạng hữu nghị thuần khiết.

Bảo vệ: Bác sĩ, kê cho tôi ít thuốc – Vườn trường 8: Nghe cậu.

Vườn trường 9: Súp óc chó.

Vườn trường 9.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

Sáng sớm đến trường, Sở Thanh nhìn thấy trên mặt bàn chồng chất sách có một cái bình màu trắng. Cô lại gần ngửi thử, thấy không có mùi thơm gì cả, lại nhìn xem, trên bàn Lâm Tương và Diêu Vũ Thành cũng có.

“Cái gì thế?” Sở Thanh bưng bình đến bên cạnh Trình Dịch An, trên chiếc bình nhựa là hình lá trúc, không cần nghĩ cũng biết là phong cách nhà Trình Dịch An.

“Súp óc chó.”

Sáng sớm lúc rời nhà, thím trong nhà Trình Dịch An đặc biệt làm bốn phần cho cậu mang đến trường, nói là gần thi đại học nên áp lực hẳn là lớn lắm, cho bọn họ uống bổ não.

Sở Thanh mở ra uống một ngụm, vị óc chó nồng đậm, cảm nhìn nhìn, ở miệng bình còn có dính lại một ít chấm đen.

“Vùng à?”

Trình Dịch An gật đầu, “Chắc là sợ các cậu học nhiều quá trọc đầu.”

Sở Thanh vui tươi hơn hờ bưng bình về chỗ, liên miệng nói hợp với mình. Rất nhanh, nửa bình óc chó đã tuôn vào bụng, cô vội chặt nắp lại rồi bỏ vào góc bàn, hơi trân quý mà nói: “Tớ muốn giữ lại chiều uống tiếp.”

“Ngon à?” Trình Dịch An cũng không thích thứ này lắm, xưa nay cậu không thích quả óc chó.

“Ngon mà, một một cái đều là quà tặng từ thiên nhiên đấy...” Sở Thanh hát mặt, thốt ra một câu quảng cáo.

Trình Dịch An cúi đầu bất đắc dĩ cười cười, sau đó nói: “Mai mang thêm cho cậu.”

Sở Thanh chớp mắt nói cảm ơn, sau đó không khách khí nói: “Cái lần trước...”

“Kẹo quýt?” Trình Dịch An ngẩng đầu.

“Đúng!”

“Ừ, biết rồi.”

Sở Thanh liếm khóe miệng, nước miếng sắp rớt ra đến nơi, dường như cô có thể thấy kẹo quýt đang ngoắc tay với mình.

“Này.” Trình Dịch An vươn tay quơ quơ trước mặt Sở Thanh, “Bài tập.”

“À à, tớ làm rồi! Mà có sai một bài...” Sở Thanh dang quyển sách luyện tập Toán đến trước mặt Trình Dịch An như dang bầu bật. Trình Dịch An nhìn qua, sau đó đặt sách luyện tập sang một bên, “Chờ tôi viết cách giải cho cậu.”

...

Vào lúc nghỉ giữa giờ tiết tự học tối, Trình Dịch An đến văn phòng môn Vật Lý.

Sở Thanh tay đặt trước ngực, vuốt ve mặt dây chuyền be bé, nghĩ tới nghĩ lui rồi lấy trong cặp ra một cái khác, nhân lúc Diêu Vũ Thành và Lâm Tương ra ngoài hít thở thì nhét vào trong túi bút của Trình Dịch An.

Nhét đồ cũng giống làm kẻ trộm vậy, Sở Thanh mau chóng đặt túi bút của cậu về chỗ cũ, sau đó quay ngoắt đầu, nằm sấp trên bàn cười trộm.

Hai gò má cô đỏ bừng, cả người cũng mau chóng nóng lên.

Mất một lúc để bình phục lại, chuông cũng reo vào học.

Lâm Tương từ lúc vào cửa mặt cũng đã đỏ bừng, cô ấy vội vàng dùng cốc nước lạnh áp lên mặt, cũng không rảnh trêu chọc Sở Thanh.

Sau buổi tự học, vẫn là một tổ nhỏ bốn người họ. Diêu Vũ Thành và Lâm Tương xuống bến xe trước Sở Thanh mấy trạm rồi, chỉ có Trình Dịch An là vẫn cứ đòi đưa cô đến tận cửa chính của tiểu khu. Sở Thanh xuống xe, cùng Trình Dịch An chờ đợi xe buýt. Cô cười chào tạm biệt với Trình Dịch An đang ngồi bên cửa sổ xe, đợi sau khi xe lái đi mới vào tiểu khu.

Trình Dịch An ngồi tựa bên cửa sổ, nhìn cô gái đứng dưới ánh đèn bến xe cười tươi, hơi lạnh vào đầu xuân cũng tan đi, trong lòng ấm áp.

Trên đường, cậu thầm nhớ sáng mai phải đem súp óc chó và kẹo quýt cho Sở Thanh, tối về còn phải sửa đề Toán cho cô nữa... Trình Dịch An cúi đầu cong miệng cười, nghĩ đây rõ ràng không phải là bạn học mới chuyển đến, mà là một vị tổ tông đấy chứ.

Về đến nhà, cậu đặc biệt chạy xuống phòng bếp bảo thím đừng quên gói súp óc chó lại, sau đó lại về phòng lấy bút đỏ trong túi bút ra chuẩn bị sửa bài cho Sở Thanh.

Đột nhiên cậu thấy phần hai lớp của chiếc túi bút hơi trống, Trình Dịch An kéo khóa ra, nhìn thấy chiếc bùa bình an màu đỏ đặt trong đó, bên trong còn có món đồ bằng gỗ, xấu xấu, chất liệu gỗ cũng không tốt lắm.

Nghĩ tới nghĩ lui, người có thể trộm nhét thứ này vào túi bút của cậu chỉ có mình Sở Thanh, nếu là người khác thì cô đã vội đi tố cáo với cậu từ lâu.

Trình Dịch An tiện tay đặt mặt dây chuyền treo lên đèn bàn, cất sách vở rồi đi ngủ.

Ngày hôm sau, Trình Dịch An cầm theo một chiếc túi giấy, bên trong đều là đồ ăn cho Sở Thanh. Trình Dịch Sinh tiễn cậu đến cửa trường, lúc cậu đi bộ đến cửa lớp thì bạn học trong lớp đã đến hơn nửa rồi.

Chuông tự học sớm reo lên, ghế phía trước vẫn trống không.

Ngồi lặng im chờ đến tiết một, Trình Dịch An cầm bình súp óc chó, phỏng đoán không biết Sở Thanh có đi học không.

...

Sáng sớm, Sở Thanh ngồi yên vị trên xa lửa, ngồi bên cô là ông bà nội, còn có cả chú nữa.

Tối hôm qua tin ba cô đã qua đời được truyền đến, dấu cho mẹ đã dặn bà nội đừng nói cho cô biết, nhưng Sở Thanh ghé bên cửa vẫn có thể nghe thấy.

Cô nằm im trên giường đến sáu rưỡi sáng mai khi đồng hồ báo thức reo lên, cả người choáng váng.

Hết thấy đều chẳng có một dấu hiệu nào, tin này không khác gì giáng vào cô một đòn cảnh tỉnh.

Hôm qua nghe được cuộc gọi giữa bà nội và chú nhỏ, Sở Thanh đã hiểu rõ tất cả chân tướng. Lúc trước mẹ cô xử lý chuyện chuyển trường cho cô là vì ba cô bị bệnh, hơn một năm trời không cho cô đi thăm họ, không cho về đó ăn Tết, cũng là vì muốn giấu cô.

Sở Thanh nghĩ là họ muốn giấu đến khi cô thi đại học xong, nhưng không ngờ bệnh của ba cô lại chuyển biến xấu nhanh đến vậy.

Cô đứng dậy mặc quần áo tử tế vào, sau đó thu dọn hành lý. Cô cầm quần áo để thay, và cả sách ôn tập, lẳng lặng nghe động tĩnh ngoài cửa, chờ đến lúc ông bà rời giường, Sở Thanh lập tức kéo vali đi ra.

“Làm gì đấy?” Trong tay bà nội là một chiếc túi du lịch.

“Cháu đi chung với mọi người ạ.” Sở Thanh phối hợp đổi giày, kệ họ phản đối gì cũng giả như không nghe thấy.

Đến nhà ga, cô tự mua vé, kiểm an rồi lên xe...

Sở Thanh vẫn luôn chịu đựng, gắng cho mình không rơi giọt nước mắt nào. Cô cứ thế nhìn chằm chằm cảnh sắc bên ngoài cửa sổ hơn năm tiếng đồng hồ.

Sau khi xe lửa đến trạm, một đoàn người đón xe đến chỗ của ba mẹ cô.

Mẹ Sở Thanh thấy cô thì hơi giật mình, nhưng cũng không nói gì. Bận rộn mấy ngày, ông bà nội nhất quyết đòi đưa ba cô về nhà mai táng, mẹ cô cũng chỉ có thể theo họ. Sau khi xử lý chuyện hậu sự của ba, mẹ cô lại theo họ về nội thành.

Ông bà nội xanh mặt, bắt đầu nói vấn đề kế thừa với mẹ cô.

Mẹ cô cười lạnh một tiếng, dường như là đã đoán ra sẽ có một màn thế này, “Toàn bộ gia sản đã chuyển sang danh nghĩa của Sở Thanh rồi, cái này ba mẹ không cần lo đâu ạ.”

“Nó phải có nghĩa vụ phụng dưỡng chúng tôi!” Bình thường bà nội hay xem mấy chương trình pháp chế, hở miệng ra là nói đến pháp luật.

“Gian nhà kia của ba mẹ lão Sở chỉ một nửa, bắt đầu từ năm nay cho đến khi ông hai trăm tuổi, mỗi năm Tiểu Thanh sẽ chu cấp cho mọi người ba vạn.” Mẹ cô nắm lấy lan can, hiếm khi cứng rắn một lần, “Còn lại thì chẳng có phần nào hết.”

Khi còn trẻ bà đã phải chịu không ít sự chèn ép từ ông bà nhà nội, sau khi dọn nhà đi rồi làm ra của, cũng ít khi về chỗ họ làm gì. Nếu không phải vì ba Sở Thanh bệnh nặng, bà tuyệt đối sẽ không đưa con đến đó chịu khổ. Hơn một năm nay Sở Thanh hốc hác đi không ít, không nhắc đến áp lực, rõ ràng có thể nhìn ra đôi vợ chồng kia vô cùng khát khe với đứa con này của bà.

Sau khi tiễn người đi, Sở Thanh đỏ mắt đứng trong phòng khách,

“Con ở với mẹ một tuần thôi được không ạ?”

“Lớp mười hai rồi, học tập quan trọng.” Vẫn là lí do thoái thác ngàn năm không đổi ấy.

Sở Thanh nắm tay bà không buông, “Vậy ba ngày thôi, trước Chủ Nhật con sẽ về ạ.”

Cuối cùng mẹ cô cũng đồng ý, dọn đồ đạc sắp xếp cho Sở Thanh ở lại, sau đó dặn dò cô ở nhà ôn tập, còn bà ra ngoài mua thức ăn.

Ông bà nội về rồi lại đến, đưa Sở Thanh đến bệnh viện.

Lúc ngồi trên taxi họ nghe thấy tin tức có một vụ tai nạn giao thông phát trên đài, dựa vào trực giác bảo lái xe quay đầu lại, thì nhìn thấy mẹ Sở Thanh đang nằm giữa đường quốc lộ.

Ông bà nội gọi nhà mẹ cô đến giúp xử lý chuyện hậu sự, một nhà chú nhỏ đã mau chóng về thành phố M.

Sở Thanh một hơi kiên trì đến lúc hạ táng mẹ, cuối cùng ngã xuống ngay trước cổng nghĩa trang.

Ông bà ngoại ngày đêm trông coi trong bệnh viện, lúc Sở Thanh tỉnh dậy thì họ lập tức cảm thấy không đúng, ánh mắt cô trống rỗng, thường xuyên thất thần...

Người trong nhà thương lượng mãi, cuối cùng vẫn cảm thấy tu dưỡng sức khỏe quan trọng hơn nhiều. Cậu Sở Thanh bay về từ người ngoài, đặc biệt đi một chuyến đến thành phố M làm thủ tục tạm nghỉ học cho cô, đồng thời đến đập cửa nhà ông bà nội, lấy hết đồ về, một đồng tiền lẻ thôi cũng không cho.

Đêm đó Lưu Chấn Nghiệp đến lớp một chuyến, mấy hôm nay mấy thằng nhóc trong lớp rất để ý đến Sở Thanh, đặc biệt là Trình Dịch An, ngày nào cũng chạy đến văn phòng ông.

“Quầy rầy các em một lát, thầy muốn nói chút chuyện.” Lưu Chấn Nghiệp nhìn thoáng qua Trình Dịch An ở hàng cuối cùng, mà cậu cũng như cảm nhận được gì đó, vẻ mặt nghiêm túc.

“Sở Thanh nghỉ học, năm nay không thể tham gia kì thi đại học chung với mọi người được. Được rồi, các em tiếp tục tự học đi.” Lưu Chấn Nghiệp nói xong thì ra ngoài, nghe thấy trong lớp ầm ầm ỉ ỉ, sau đó lại nghe thấy tiếng cửa phòng học mở ra.

Trình Dịch An đi theo ông đến văn phòng, đứng trước bàn làm việc không nói một câu.

“Tôi biết em muốn hỏi gì.” Lưu Chấn Nghiệp uống một hớp nước, đặt cốc lên bàn, “Thầy không biết nguyên nhân, cũng không biết cách liên lạc với em ấy.”

Trình Dịch An mặt không đổi nhìn ông, “Biết cũng không nói cho em.”

“Thủ tục là do cậu con bé làm...” Lưu Chấn Nghiệp thở dài, “Chỗ thầy chỉ có sổ lúc đăng kí nhập học thôi, thầy thử gọi rồi nhưng ba mẹ em ấy đều tắt máy, gọi sổ trong nhà không được.”

“Em biết rồi ạ.” Trình Dịch An gật đầu, sau đó đột nhiên quay người lại.

“Trình Dịch An, tự em...”

“Thầy yên tâm.” Trình Dịch An nói xong thì đóng cửa, về phòng tự học.

Đêm đó cậu, Lâm Tương và Diêu Vũ Thành cùng đến tiểu khu của Sở Thanh, lâu năm có ba hộ gia đình, gõ cửa từng hộ nhưng không có ai ở nhà cả.

“Lão Trình này, thôi mai gọi điện thoại nhé, giờ về trước đi.” Diêu Vũ Thành thấy cậu là lạ, “Nếu không tớ gọi cho anh cậu nhé?”

“Không cần.” Trình Dịch An phối hợp xuống lầu, đi bộ đến trạm xe buýt.

Lúc chờ xe, cậu cầm bình sữa ọc chó đã nguội lạnh, vốn hôm nay cậu sẽ trả phần cho Sở Thanh...

Uống hai ngụm, ngọt không tưởng. Thím ấy nghe nói là mang cho con gái nên bỏ nhiều đường hơn thường, chất lạnh lạnh ngắt chảy

từ yết hầu xuống dạ dày, mang theo cảm giác khó chịu.

Trình Dịch An ngẩng đầu nhìn trời, sau đó ngoảnh mặt về hướng gió thổi ép nước mắt không chảy ra.

Xe buýt chậm rãi đến, cậu lên xe, ngồi ở vị trí gần cửa sổ như thường lệ, vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ... Cậu nghĩ đến cảnh tượng một tuần trước, Sở Thanh mặc chiếc áo khoác trắng gạo, cười cười vẫy tay với cậu.

Trình Dịch An ngồi xe đến tận trạm cuối cùng, sau đó lại đi bộ về nhà, nhớ lại những kí ức hơn một năm qua, lại tự hỏi những khả năng có thể vô tình gặp được cô mai sau.

Lúc người thân nghe cậu bảo muốn học y, cảm cũng sắp rớt xuống đất luôn rồi, cả Diêu Vũ Thành lẫn Lâm Tương cũng đều có phản ứng như thế.

Diêu Vũ Thành đoán được nguyên nhân, vỗ vai người anh em an ủi. Tính ra thế cũng tốt, ba người họ tốt nghiệp xong có thể ở lại thành phố M, mà nói không chừng hôm nào đó có thể gặp lại Sở Thanh ở bệnh viện, dù sao cô cũng là con ma ốm...

Hết vườn trường 9.

Vườn trường 10: Tình yêu lứa đôi còn chưa nảy mầm.

Vườn trường 10.

Tác giả: Hồng Tâm Hữu Tử Hạch.

“Con ma ốm” nào đó ở bệnh viện một tháng, sau đó được bà mang về nông thôn để tu dưỡng.

Hơn một tháng này Sở Thanh bị giày vò đến không ra hình người, nói là da bọc xương cũng không quá chút nào.

Với chuyện phải bỏ thi đại học, Sở Thanh vẫn khó mà chấp nhận nổi, cô tính thừa lúc người trong nhà không để ý sẽ trộm chạy về.

Thẳng đến một hôm tản bộ bên ngoài mà ngất xỉu, Sở Thanh mới hoàn toàn từ bỏ ý định ấy. Cứ như vậy mà về thì sợ là đi được nửa đường lại bị đưa đi cấp cứu, mà cũng hơn một tháng chưa mở vớ ra rồi, trình độ có khi còn kém hơn trước kia.

Cô ngoan ngoãn ở nhà đến cuối tháng năm, thời tiết rất ẩm áp.

Ở nông thôn không khí trong lành, cũng thanh tịnh, vô cùng thích hợp để dưỡng bệnh. Sở Thanh dần dần cũng tăng thêm mấy cân thịt, tinh thần cũng tốt hơn trước rồi, tuy nói là làm sao cũng không nâng cao tinh thần được nhưng cũng coi như là có hình người.

Trước khi ra nước ngoài lại, cậu cô tìm một trường ở thành phố T chỗ dì cô ở cho cô học lại, nghe nói đó là nơi ở một năm có thể lột hai lớp da.

Trong khoảng thời gian ấy có vô số lần Sở Thanh nhớ về Nhất Trung, nhớ về Trình Dịch An và đám Lâm Tương... Nhưng về nông thôn mới biết, ở đây không ai có điện thoại cả.

Ngày ngày nhìn gà mổ thóc, nhìn chó đánh nhau. Ngày qua ngày, trong lòng Sở Thanh cũng dần bất an. Cô lôi đống tài liệu ôn tập ra phân loại, hay lấy có dất cho đi dạo mà chạy đi, định bụng nghĩ hè xong sẽ liều mạng.

Trước kì thi tốt nghiệp cấp ba một ngày, Sở Thanh thấy tin tức đăng trên TV. Nhất Trung của thành phố M kéo băng biểu ngữ, mong rằng sẽ có thật nhiều học sinh được nêu tên trên băng vàng...

Lòng cô đột nhiên rộn rạo, dục vọng muốn được trở về càng trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Sở Thanh trộm cầm thẻ ngân hàng của ba mẹ, thu dọn ba lô. Ông bà ngoại dậy rất sớm, cô mà muốn không bị phát hiện còn phải dậy sớm hơn họ nhiều.

Sau cơm tối, Sở Thanh vào phòng ngủ như bình thường, trời vừa rạng sáng đã xách ba lô lên đi ra. Con chó vàng trong sân đang say giấc, hoàn toàn không phát giác ra tiếng bước chân của Sở Thanh. Cô đi đến trung huyện, rồi đón xe đến nhà ga.

Chuyến xe lửa đầu tiên vào sáng sớm là lúc năm rưỡi, Sở Thanh cứ thế ngồi xe lửa hơn ba tiếng, trong lúc đó cũng xem hết hai quyển “Độc giả”[1].

[1] Reader Digest là một tạp chí gia đình quan tâm chung của Mỹ, được xuất bản mười lần một năm. Trước đây có trụ sở tại Chappaqua, New York, hiện có trụ sở tại Midtown Manhattan. Tạp chí được thành lập vào năm 1922, bởi DeWitt Wallace và Lila Bell Wallace.

Ngồi trên xe lửa đến thành phố M, tâm Sở Thanh cũng dần an ổn. Lúc cô đến cửa trường thì đã bắt đầu thi được một nửa rồi, cô đến chỗ nghỉ chân công ích cầm một chai nước khoáng, vừa uống một ngụm thì bị người ta vỗ vai.

“Cháu thi xong rồi à? Bài thi khó không?” Có một bà lão khoảng sáu mươi hỏi cô.

“Cháu không thi bà ơi, cháu không cùng khóa với họ ạ.”

Bà lão hơi lảng tai, nghiêng đầu cố gắng hiểu ý Sở Thanh, “À, cháu học lớp mười một hả?” Trên người bà lão có hương dầu hạt cải, tay áo còn dính bột mì, một thân khối lửa, lúc cười lên trông hòa ái như bà ngoại Sở Thanh vậy.

“Vâng ạ, cháu học lớp mười một.” Sở Thanh cười gật đầu, “Bà đang chờ cháu thi xong ạ?”

“Đúng vậy, thành tích cháu bà cũng tốt đó, nhất là khoa học tự nhiên...” Bà lão nói rồi, đi, lại đứng nói chuyện phiếm với phụ huynh nhà nào đó.

Lúc Sở Thanh nghe bà nói thế thì lập tức nhớ đến Trình Dịch An, nhưng suy nghĩ nhoáng quá một cái, cô lập tức thấy không thể nào. Bà nội Trình Dịch An qua đời khi cậu còn bé, đây cũng là do lần trước Diêu Vũ Thành kể cho nghe, cậu cũng vì vậy mà nhất quyết không chịu học y.

Vào lúc kết thúc buổi thi, các vị phụ huynh như ong vỡ tổ lao về phía cửa trường.

Sở Thanh đứng cạnh sạp báo, ngồi trên băng ghế đá, không buông tha một gương mặt nam sinh nào.

Mãi cho đến khi dòng người dần tản, Sở Thanh ỉu xiu đứng dưới ô che nắng, sau đó tự động viên mình rằng buổi sáng không tìm được thì còn có buổi chiều, buổi chiều không tìm được thì còn có ngày mai ngày kia...

“Cô bé còn chưa về à?” Giọng nói quen thuộc vang lên.

Sở Thanh ngược mắt nhìn, vẫn là bà lão ban nãy, “Cháu trai của bà thi xong rồi à?”

Bà lão lắc đầu, sau đó đi về phía trạm xe buýt, “Bà nhớ nhầm, nó thi ở Tam Trung cơ.” Bà lão vẫy tay với Sở Thanh, “Cô bé nhớ về sớm nhé.”

“Vâng, bà đi thông thả ạ.”

Sở Thanh đón xe về khách sạn, buổi chiều lại đứng trước cửa trường chờ thi xong. Liên tiếp ba ngày, cô nóng lòng đứng đó nhìn qua, nhưng ngay cả bóng lưng người kia cũng không thấy đâu.

Ôm một tia hi vọng cuối cùng, Sở Thanh lại về nhà bà nội.

Trong cửa vẫn là tiếng mạt chược như trước, cô lấy hết dũng khí gõ cửa.

Bà nội thấy cô thì lùi về sau một bước, sau đó khoa trương che ngực, “Xui xẻo y chang như mẹ mày vậy...”

Không để ý đến lời nói lỗ mắng của bà ấy, Sở Thanh ngó đầu nhìn một cái, hỏi: “Bà ơi, có ai gọi cho cháu không ạ?”

“Không có không có.” Bà nội chỉ huy bài của ông nội từ xa, hùng hùng hổ hổ sợ ông thua tiền mất.

“Vậy, vậy trước kia cháu có dán một tờ giấy số điện thoại trên tường, vẫn còn chứ ạ?”

“Vứt lâu rồi.” Bà nội hơi không kiên nhẫn, “Không có gì thì đi đi, tao còn vội.”

Bà đóng cửa lại, chạy đến bên cạnh ông nội.

“Bà nội Sở này, không phải mấy ngày trước có hai thằng nhóc đến tìm cháu gái nhà bà sao? Hôm chúng tôi cũng ở đây đánh mạt chược ấy.” Người ngồi đối diện bà nội Sở sắp bài, cười hỏi.

“Ai biết là thứ không đứng đắn gì, ô uesthảm sànnhà tôi.”

...

Sở Thanh hồn bay phách lạc đi ra ngoài nhà bà nội, chưa từ bỏ ý định, lại đến trường lần nữa.

Bảo vệ ngăn không cho cô vào, nói là thầy cô lớp mười hai nghỉ cả rồi, có vào cũng không tìm được.

Con đường cuối cùng cũng bị người ta chặn lại, Sở Thanh đi sang đường cái đối diện, ngồi ở trạm xe buýt chờ xe buýt đến nhà ga.

Xa xa là cửa trường Nhất Trung, Sở Thanh như nhớ về hơn một năm trước, vào ngày đầu tiên cô đến ngôi trường này. Ngày ấy ánh

nắng cũng tươi đẹp như hôm nay, cửa trường in chữ vàng của Nhất Trung lóe sáng dưới ánh mặt trời, ngụ ý hi vọng vào tương lai. Khi đó ba mẹ hãy còn khỏe mạnh, đồng phục của Trình Dịch An đẹp để chói mắt...

Tình thân, tình bạn, thậm chí còn có cả tình yêu lứa đôi còn chưa nảy mầm, chỉ có thể xưng danh 'thích', đều tan biến theo mùa xuân này.

Có một vài người đã bỏ lỡ rồi, thì sẽ rất khó để tìm lại.

Hết vườn trường 10.

Editor: vậy là mình đã đăng full ngoại truyện cho các bạn rồi này =)))))) mình nghĩ là sẽ còn vài chỗ sai sót, thời gian tới mình sẽ tập trung beta lại cho nó, nên có gì các bạn cứ nhắn lại bên dưới để mình cũng tiện sửa lại ngay luôn nha.

và thế là thật sự phải chào tạm biệt Sở Thanh, Trình Dịch An, Lâm Tương, Diêu Vũ Thành... rồi. với mình thì đây thật sự là một bộ truyện hay, thật sự thích hợp để giải trí sau một ngày mệt mỏi. ừm, dĩ nhiên nó cũng có những giây phút buồn sâu như hai chương cuối...

lảm nhảm nhiều đó thôi, hẹn gặp lại các bạn trong những dự án khác của mình nhé ~

